Sophie
KINSELLA

POLIROM

La cumpărături de Crăciun

Colecția

CHIC

„Becky este același personaj harnic și fermecător care vrea să facă lucrurile ca la carte, dar care o dă în bară și ajunge de obicei în situații dureros de comice. Romanul e un hohot de râs care-i va delecta deopotrivă pe fani și pe cititorii dornici de o poveste de Crăciun îmbietoare."

Kirkus Reviews

„Celebra eroină a lui Sophie Kinsella, Becky Bloomwood, revine în cel de-al nouălea roman din seria Shopaholic, o delicioasă odă închinată cumpărăturilor, de data aceasta... de Crăciun. Becky este mai impulsivă și mai adorabilă ca niciodată. Kinsella ne oferă un nou capitol din viața eroinei sale..."

Publishers Weekly

Sophie
KINSELLA

La cumpărături de Crăciun

Traducere din limba engleză
și note de Vali Florescu

POLIROM
2019

Colecția CHIC este coordonată de Dan Croitoru.

Sophie Kinsella, *Christmas Shopaholic*

Copyright © Madhen Media Ltd 2019
All rights reserved

© 2019 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvîrșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

KINSELLA, SOPHIE

La cumpărături de Crăciun / Sophie Kinsella; trad. din lb. engleză și note de Vali Florescu. – Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978-973-46-8025-2

I. Florescu, Vali (trad.) (note)

821.111

Printed in ROMANIA

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat științele politice, filosofia și economia la Oxford. A lucrat o vreme ca jurnalistă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au mai apărut: *Mă dau în vânt după cumpărături*, *La cumpărături în rochie de mireasă*, *Poți să știi un secret?*, *La cumpărături cu sora mea*, *Supermenajera*, *La cumpărături cu bebe*, *Își amintești de mine?*, *Fata fantomă*, *La cumpărături cu Minnie*, *Am numărul tău*, *Noaptea nunții*, *La cumpărături pentru vedete*, *La cumpărături în Las Vegas*, *În căutarea lui Audrey*, *Eu și Mami-Zână*, *Eu și Mami-Zână. Zâna-în-devenire*, *Eu și Mami-Zână. Dorințe de unicorn*, *Surprinde-mă*.

Becky Brandon (născută Bloomwood) se dovedește și în nouălea roman al seriei același personaj adorabil, care iubește cumpărăturile (chiar și online), iar pe cele pentru Crăciun, în mod special. Viața ei, care curge lin și plăcut în fermecătorul sat Letherby, unde Becky lucrează împreună cu Suze în magazinul de suvenire al acesteia, e dinamitată însă de vestea dată de părinți, care o anunță că se mută o vreme în Shoreditch (cea mai hipsterească zonă a Londrei) și că îi revine sarcina de a organiza petrecerea de Crăciun a familiei. Din acest moment începe o cursă nebună (sursa unora dintre cele mai comice și mai emoționante pagini ale cărții) după cel mai potrivit cadou pentru Luke, pentru Minnie și pentru toți cei dragi, amestecată cu eforturile disperate ale lui Becky de a ține totul sub control și, într-un final, de a le oferi invitaților săi cea mai frumoasă petrecere de Crăciun.

Lui Kim Witherspoon

De la: Managerul magazinului
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Întrebarea dvs.

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru e-mail.
Am fost încîntat să aflu că aveţi de gînd să faceţi „o tonă" de cumpărături pentru Crăciun la Hector Goode, Confecţii pentru bărbaţi.
Sînt de asemenea încîntat că doriţi să achiziţionaţi paltonul Campbell pentru soţul dvs., Luke.
Din păcate, mă tem că nu vă pot spune dacă paltonul va avea preţul redus înainte de Crăciun.
Cu cele mai bune urări de Sărbători fericite,

Cu stimă,

Matthew Hicks
Manager magazin
Confecţii de bărbaţi Hector Goode
561 New Regent St London W1

De la: Managerul magazinului
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Răsp. la: Întrebarea dvs.

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru e-mail.
Sînt de acord că ar fi „foarte enervant" dacă preţul paltonului Campbell s-ar reduce la jumătate după ce l-aţi cumpărat.
Înţeleg de asemenea că nu vreţi să aşteptaţi prea mult ca să nu se vîndă şi să nu ajungeţi să „alergaţi înnebunită prin tot oraşul, în ajun de Crăciun".
Cu toate astea, e o informaţie pe care nu v-o pot oferi.
Cu cele mai bune urări de Sărbători fericite,

Cu stimă,

Matthew Hicks
Manager magazin
Confecţii de bărbaţi Hector Goode
561 New Regent St London W1

De la: Managerul magazinului
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Răsp. la: Răsp. la: Întrebarea dvs.

Stimată doamnă Brandon,

Vă mulţumesc pentru e-mail.
Nu, nu vă pot da un „mic indiciu".
Îmi pare rău că simţiţi că tîrguielile de Crăciun au devenit un joc de-a „cine clipeşte primul".
Sînt de acord, era mai simplu cînd nu existau sezoane de reduceri pînă a doua zi de Crăciun şi toată lumea „ştia cum stă".
Cu toate acestea, vă urez Sărbători fericite.

Cu stimă,

Matthew Hicks
Manager magazin
Confecţii de bărbaţi Hector Goode
561 New Regent St London W1

Unu

OK. Nu intra în panică. Nu intra în *panică*. Mai am cinci minute şi cincizeci şi două de secunde pînă îmi expiră coşul. Adică am o grămadă de timp! Tot ce trebuie să fac e să găsesc rapid încă un articol ca să ating pragul de 75 de lire pentru livrare gratuită. Haide, Becky. Găseşti tu ceva.

Cobor cu mouse-ul pe site-ul BargainFamily afişat pe ecranul computerului şi mă simt ca un angajat NASA ce-şi păstrează cumpătul în ciuda presiunii incredibile. Zăresc cu coada ochiului cronometrul de pe ecran, pe care timpul se scurge vertiginos sub un titlu ce anunţă *Coşul tău va expira în curînd!* Dar nu poţi ceda spaimei de cronometru cînd cumperi de pe site-uri de reduceri. Trebuie să fii puternic. De fier.

De-a lungul vremii, mi-am schimbat foarte mult stilul de a face cumpărături. Sau poate eu m-am schimbat. Pare c-au trecut *secole* de cînd eram o fată singură, locuiam în Fulham cu Suze şi băteam în fiecare zi magazinele. Da, obişnuiam să cheltuiesc foarte mult. Recunosc sincer. Am făcut greşeli. Ca Frank Sinatra, am făcut totul în stilul meu.

(Doar că „în stilul meu" însemna şi să-mi îndes facturile Visa sub pat, ceea ce pun pariu că Frank nu făcea niciodată.)

Însă am învăţat nişte lecţii importante, care mi-au schimbat efectiv felul în care procedez. Cum ar fi, de pildă:

1. Nu mai folosesc sacoşe. Acestea erau cea mai mare bucurie a vieţii mele. O, *Doamne*, plăcerea de a ţine în mînă o sacoşă nouă... mînerele împletite... foşnetul foiţei de hîrtie... (Încă mă duc uneori şi-mi admir vechea colecţie păstrată în fundul şifonierului.) Însă acum folosesc în locul lor o *Sacoşă pentru viaţă*[1]. Pentru binele planetei şi toate astea.
2. Sînt sută la sută pentru cumpărăturile etice. Cîştigi pe două planuri! Primeşti chestii mişto *şi* te comporţi şi moral.
3. Nici măcar nu mai cheltuiesc bani. Îi *economisesc*.

OK. Evident că nu e chiar aşa. Dar ideea e că sînt mereu în căutarea unei afaceri profitabile. Consider că e responsabilitatea mea ca părinte să asigur toate produsele de care are nevoie familia mea la cele mai avantajoase preţuri posibile. Şi de-asta BargainFamily e locul *perfect* din care să cumpăr. Toate sînt la reducere! Branduri celebre şi tot!

Singura problemă e că trebuie să te mişti repede, altfel îţi expiră coşul şi trebuie s-o iei de la capăt. Am ajuns deja la 62,97 lire, aşa că nu-mi mai trebuie decît un articol de circa 12 lire. Hai, repede, *trebuie* să fie ceva de care am nevoie. Fac clic pe o jachetă portocalie, 13,99 lire, redusă

1. În original *Bag for life*, „sacoşă pe viaţă", dar şi „sacoşă pentru viaţă"; traistă groasă reutilizabilă.

de la 45 de lire, dar pe urmă măresc poza şi văd o bordură oribilă de dantelă.

O cămaşă albă?

Nu, mi-am cumpărat o cămaşă albă săptămîna trecută. (Sută la sută in, 29,99 lire, redusă de la 99,99 lire. Apropo, să nu uit s-o port.)

Dau clic pe coş să verific ce mi-am luat deja şi mi se deschide brusc o fereastră care mă anunţă: *Azi ai economisit 284 de lire, Becky!*

Mă străbate un val de mîndrie în timp ce-mi trec în revistă produsele. Auzi, am economisit 284 de lire! Am luat un halat adorabil cu iepuraş pentru Minnie şi o geacă DKNY fabuloasă, redusă de la 299 de lire la 39,99, şi un colac imens în formă de flamingo, pe care-l vom putea folosi data viitoare cînd plecăm în vacanţă.

Şi OK, da. Teoretic *aş putea* să pun punct şi să plătesc 5,95 lire pentru livrare. Dar n-ar fi înţelept. Nu degeaba am fost jurnalistă financiară, cunosc lucrurile astea. E mult mai logic, din punct de vedere economic, să găseşti altceva care îţi trebuie şi să obţii livrarea gratuită.

Haide, trebuie să fie ceva. Dresuri? Toată lumea are nevoie de dresuri.

Of, dar mereu bag dresuri în comandă. Am atît de multe dresuri negre opace, că o să-mi ajungă pînă la 105 ani. Iar alea cu model scoţian pe care am dat clic săptămîna trecută au fost o mare greşeală.

Selectez „Articole pentru casă" şi cobor rapid cu mouse-ul pe produse. O antilopă argintie sculptată, care era 79,99 lire şi acum e 12,99? Hmm, nu sînt sigură. O lumînare parfumată? O, Doamne. Nu. Nu pot să cumpăr încă una. Toată casa noastră e ca o mare lumînare parfumată.

Chiar ieri, bietul Luke a zis: „Becky, e vreo şansă să cumperi vreodată o lumînare cu aer proaspăt?".

Tocmai mă zgîiesc la o cutie de pîine în formă de Big Ben cînd în faţă îmi apare o fereastră cu *„Timpul tău expiră, Becky!"* şi-mi sare inima din loc.

Ce *mă enervează* cînd fac asta. *Ştiu şi eu* că mi se scurge timpul.

— Ştiu! mă trezesc zicînd cu voce tare. Nu mă stresa!

Ca să mă liniştesc, fac clic iar pe coş – şi-mi stă inima. Colacul cu flamingo s-a vîndut!

S-a vîndut!

Nuuuu! Am ezitat prea mult. Fir-ar. Problema cu site-urile de reduceri e că nu-i vezi pe cei care-ţi fură chilipirurile de sub nas. Acum chiar că intru în fibrilaţie. *N-am de gînd* să pierd geaca sau halatul lui Minnie. Trebuie să umplu coşul ăsta şi să ajung la casă rapid.

— Mamiii!

Vocea lui Minnie mă cheamă de dincolo de uşă, urmată imediat de cea a lui Luke, care zice:

— Minnie! Scumpa mea, las-o pe mama în pace cînd meditează. Scuze, Becky, strigă prin uşă. N-am vrut să te deranjăm.

— Îhm... nu-i nimic! le răspund, simţind o mică împunsătură de vină.

Ştiu că Luke crede că stau liniştită şi-mi fac meditaţia mindfulness. Şi chiar asta făceam. De fapt, ea încă se desfăşoară, micşorată în colţul ecranului, aşa că într-un fel *chiar o fac*, doar că am dat volumul puţin mai mic să mă pot concentra la cumpărături.

Şedinţa asta de mindfulness a devenit un soi de obicei. Intru în birou şi dau drumul la înregistrările care mă ghidează, iar asta mă ţine echilibrată

mental. Şi, din cînd în cînd, mai intru şi pe cîte-un site de cumpărături.

Problema e că stocurile de la BargainFamily se schimbă în fiecare zi, aşa că e de bun simţ să verifici „Chilipirurile zilei". Minnie are nevoie de un halat nou, aşa că am început cu asta – şi pe urmă cum *să nu* cumperi o geacă DKNY, la doar 39,99 lire? Pe bune, e o afacere incredibil de bună şi o să mă ţină o viaţă. Aşa că, evident, a trebuit să mai adaug nişte produse ca să obţin livrarea gratuită. Şi în momentul ăla a trebuit să-l dau mai încet pe tipul cu mindfulness-ul. E drăguţ, dar e un pic prea serios şi te distrage de la ce-ai de făcut.

Oricum, dacă mă întrebaţi pe mine, cumpărăturile *sînt tot mindfulness*. În clipa asta am uitat de toate celelalte griji. Trăiesc clipa. Sînt conectată.

Mă uit la cronometru şi mi se ridică stomacul în gît. Două minute şi treizeci şi patru de secunde pînă cînd îmi expiră coşul. Haide, Becky... Intru rapid pe Accesorii. Ăsta e răspunsul. Niciodată nu ai prea multe accesorii, nu-i aşa? Şi pot oricînd să fac cadou unul. Cobor cu mouse-ul pe o pagină cu poşete plic banale, pălării bizare şi coliere de aur oribile. De fiecare dată cînd se încarcă o pagină, mă străbate un val de optimism, dar pe urmă mă dezumflu. Nu găsesc nimic. Ce-i cu mine? Am ajuns *chiar aşa* de fiţoasă?

Încep să cred că trebuie să mă las păgubaşă şi să plătesc taxa de livrare prima oară în viaţă, cînd se încarcă pagina următoare. Şi aproape rămîn fără aer. E posibil să fie...

Oare îmi joacă o festă privirea?

Mă holbez la o eşarfă turcoaz imprimată, de borangic. Nu se poate să fie...

Denny and George? Pe BargainFamily? *Pe bune?*

Citesc descrierea, clipind uimită. *Eşarfă de mătase, costa 239 de lire, preţul nostru este de 30 de lire.*

Treizeci de lire pentru o eşarfă Denny and George? *Treizeci de lire?*

Dau mai jos şi văd încă două modele. Toate, sută la sută mătase. Toate de vis. Toate „stoc limitat". Fir-ar. Trebuie să mă grăbesc!

Fără să mai stau pe gînduri, încep să fac clic. *Cumpără. Cumpără. Cumpără. Vizualizează coşul. Spre casă.* Mă simt ca un pianist virtuoz, care apasă pe clapele corecte cu măiestrie desăvîrşită. Şi mai sînt douăzeci de secunde! Coşul meu e perfect! Detaliile cardului meu sînt completate, mai e foarte puţin...

Parola dvs. nu e securizată.

O fereastră apărută din senin îmi taie tot elanul şi mă holbez la ea cu respiraţia tăiată. Acum care mai e problema? Mă uit atentă la ecran, citind restul mesajului.

Doriţi să vă schimbaţi parola? Vă propunem să încercaţi C?/x887dau.

Vezi să nu. Ei bine, pot să se ducă naibii. Parola mea n-are nimic. Bat cu atenţie *Ermintrude2*, apoi dau clic pe *Finalizează*.

Mă las înapoi în scaun, respirînd precipitat în clipa în care pe ecran apare un nou mesaj. *Felicitări! Astăzi ai economisit 879 de lire!*

Şi chiar aşa e. Un bănuţ economisit e un bănuţ cîştigat, ceea ce înseamnă că eu astăzi am cîştigat 879 de lire. Într-o singură sesiune de cumpărături online! Dacă aş face asta în fiecare zi, ar fi... Închid ochii, încercînd să calculez. Mă rog în fine, un salariu cu şase cifre. Cred că uneori Luke nu apreciază chestia asta: faptul

că aduc în permanenţă familiei noastre mii de lire, fără să fac tamtam.

Singura chestie e că acum trebuie să cumpăr şi ceva etic. Ăsta e un obicei pe care l-am căpătat de la sora mea Jess. (Soră vitregă, de fapt). Jess e foarte cumpătată şi la obiect şi, la un moment dat, ne-am încontrat destul de tare – mă rog, ne-am certat la cuţite – pe tema cumpărăturilor. Eu ziceam că în felul ăsta susţii economia, iar ea zicea că economia nu merită să fie susţinută. Şi apoi ea a zis:

— Ce vreau să spun, Becky, e că dacă ai cumpăra etic, din cînd în cînd...

Şi vorbele ei au avut ecou imediat. De fapt, m-au făcut să mă simt copleşită de vinovăţie. *Ar trebui* să cumpăr etic. Cu toţii ar trebui! Aşa că mi-am făcut un mic obicei – ori de cîte ori o fac lată la cumpărături, încerc să cumpăr şi ceva etic. Ca oamenii ăia care cumpără copaci ca să compenseze pentru faptul că zboară cu avionul.

Mă loghez pe site-ul Ethical Consumer Today şi mă uit atent la prima pagină. Singura problemă e că deja am cumpărat cam totul de pe site-ul ăsta. Am deja lumînările din ceară de albine şi cafeaua Fairtrade şi toate brăţările yoga...

Stai. Un nou produs! „Amestec organic de condimente pentru falafel". Perfect! N-ai niciodată prea mult amestec organic pentru falafel, nu? Comand iute opt pachete (livrare gratuită), îmi finalizez tranzacţia cu un clic şi mă las în scaun mulţumită. O să-i spun lui Luke că în fiecare marţi o să mîncăm falafel, ceea ce oricum ar trebui să facem, fiindcă e sănătos.

Gîndul la Luke mă face să mă aplec şi să dau mai tare volumul meditaţiei mele mindfulness,

exact la ţanc, fiindcă uşa se deschide chiar cînd tipul spune „Lasă-ţi grijile deoparte".

Mă întorc spre Luke şi afişez un zîmbet calm, de persoană echilibrată mental.

— Bună! zic.

— M-am gîndit să te avertizez, zice Luke pe ton de scuză. Într-un sfert de oră trebuie să plecăm spre restaurant. Cum merge?

— Bine, zic. Foarte bine.

— Pari radioasă.

Mă priveşte admirativ.

— Cumva... Nu ştiu. Senină. Mulţumită.

— Mă simt mulţumită!

Îi întorc zîmbetul.

Trei eşarfe Denny and George, la 30 de lire una! Cum *să nu* mă simt mulţumită? O să-i dau una lui Suze de ziua ei şi am să păstrez una pentru Minnie...

— Ce mă bucur c-ai găsit ceva care să ţi se potrivească, zice Luke plantîndu-mi un sărut pe creştet. Eram sceptic în legătură cu toată treaba asta cu meditaţia, dar m-ai convins.

— Trebuie doar să-ţi concentrezi mintea la ceea ce *contează* cu adevărat în viaţă, rostesc înţelept, chiar cînd se aude soneria de la intrare.

Luke se duce să răspundă şi aud nişte bufnituri în hol. Cîteva clipe mai tîrziu, uşa de la intrare se închide şi Luke bagă capul pe uşă.

— Nişte pachete pentru tine, zice.

— Aaa! zic şi mă luminez şi mai tare. Pachete!

Ador felul în care cumpărăturile online pur şi simplu *vin* la tine. Ies repede şi văd în hol trei cutii şi un pachet ASOS în sacoşă de plastic. Excelent! Speram ca pachetul meu de la ASOS să ajungă la timp pentru seara asta. Înşfac coletul, îl deschid cu foarfeca pe care o păstrez în

hol exact pentru asta şi scot grăbită din el patru salopete de satin bleumarin.

— Dumnezeule, zice Luke coborînd privirea către marea de satin bleumarin. Sînt o groază de... ce-or fi. Chiar ai nevoie de atîtea?

— Doar n-o să le păstrez *pe toate*, zic, de parcă i-aş da meditaţii la algebră unui elev destul de promiţător. Nu le păstrezi *pe toate*. Le probezi, păstrezi una şi pe restul le returnezi. Şi erau la juma' de preţ, nu mă pot abţine să-i zic, deschizînd pachetul cu salopeta NR. 44 Lung şi ţinînd-o pe lîngă mine. Adevărat chilipir.

Luke continuă să se încrunte, perplex.

— Dar chiar era nevoie să comanzi patru? zice.

— N-am ştiut ce măsură îmi trebuie, răspund. Şi n-am ştiut dacă am nevoie de modelul normal sau lung. Nu da vina *pe mine*, Luke, adaug pe un ton tot mai pătimaş. Dă vina pe standardele de mărimi din industria modei, care sînt varză şi-l fac pe bietul consumator nevinovat să piardă timp şi bani.

— Hmm. Şi cu alea opt perne ce e? zice Luke întorcînd privirea către coletul livrat ieri, rezemat de plintă. Nici acolo n-ai ştiut ce mărime să iei?

— N-am văzut ca lumea culorile pe computer, zic stresată. A trebuit să le comand pe toate ca să le văd cum trebuie. Nu păstrez decît două, mîine trimit restul înapoi. Retur gratuit. Şi ştii cît am economisit pentru ele? 52 de lire!

— Becky, aş plăti bucuros 52 de lire ca locuinţa noastră să nu arate ca un nenorocit de depozit, zice Luke privind spre cutiile şi pachetele ce umplu holul. Nu ne trebuie decît un tip în salopetă maro, cu o liză.

— Ha ha, zic dîndu-mi ochii peste cap sarcastic.

— Şi statuile alea cînd ai de gînd să le returnezi?

Luke arată către statuia Afroditei şi a lui Hermes aflate la baza scărilor, încă pe jumătate învelite în hîrtie cafenie.

— Le avem de-o săptămînă. Sînt groteşti!

— Ba nu sînt groteşti, zic defensiv, sînt *avangardiste*. Şi nu le pot trimite înapoi, fiindcă sînt etice.

— *Etice?*

Luke face ochii mari la mine.

— Au fost făcute de o asociaţie de tineri dezavantajaţi, îi explic. Sînt create din piese de bicicletă şi componente de frigider reciclate.

Trebuie să recunosc, sînt chiar hidoase. Şi nu mi-am dat seama că o să fie atît de mari. Dar cum să le trimit înapoi? Dacă o fac, asociaţia de tineri va fi distrusă. Toată stima lor de sine o să se ducă pe apa sîmbetei şi o să fie vina noastră că n-am fost destul de deschişi la minte pentru statuile lor.

— Ei bine, îi dau coşmaruri lui Minnie, zice Luke sec. A trebuit să acopăr capul Afroditei cu o sacoşă.

— Cred că arată şi mai sinistru *cu* sacoşa pe cap, ripostez. Te bagă-n sperieţi. Arată ca o ostatică.

— Te bagă şi mai tare în sperieţi cînd se uită la tine cu ochii ăia reci de metal.

Luke se cutremură.

— N-ar fi fost mai bine să dăm nişte bani asociaţiei de tineri?

— Nu *aşa* funcţionează cumpărăturile etice, Luke, zic răbdătoare. Trebuie să *cumperi chestiile*. Oricum, trebuie să probez astea. Cînd plecăm?

— În opt minute, zice Luke. Din clipa asta.

Urc în grabă scările, înşfăcînd pachetele, şi încerc rapid prima salopetă. Hmm. Prea lungă. Apuc salopeta cu lungime normală şi mi-o pun – apoi mă privesc în oglindă. În sfîrşit!

Întîmplarea face ca săptămîna trecută să mă fi uitat la o emisiune şi să văd salopeta asta foarte mişto. Aşa că evident că nu m-am mai putut concentra deloc la emisiune, mi-am luat laptopul şi am început să caut pe Google salopete. Mi-a luat ceva să găsesc modelul ăsta, care nu se epuizase – dar iată că am reuşit!

Mă privesc atentă, încercînd să fiu complet obiectivă. Materialul e super. Culoarea bleumarin e elegantă, iar pantalonii evazaţi sînt chiar avantajoşi. Mă uit puţin sceptică la partea din faţă. Sau, mai degrabă, la partea din faţă lipsă. E chiar mai decoltată decît cea de la TV.

Oare pot să port o salopetă cu vedere la buric? Aş putea? Sînt prea bătrînă? Nu. Nu! Moda n-are vîrstă. Ar trebui să poţi purta ce doreşti, cînd doreşti. Toate vechile reguli nu se mai aplică. Pe covorul roşu se poartă mereu asemenea vestimentaţii, îmi amintesc încercînd să-mi recapăt încrederea în mine. Coastele sînt noul decolteu. În plus, nu e *indecent*. Nu la propriu. Adică, nu mi se văd sfîrcurile.

Nu prea.

Şi, OK, nu mă îndrept către covorul roşu, ci către cina cu mama şi tata la restaurantul Luigi's din Oxshott – dar tot pot purta ceva ultimul răcnet, nu-i aşa? Lumea o să-mi spună Fata cu salopetă avangardistă. O să mă privească admirativ cînd am să trec unduindu-mă pe lîngă ei, dorindu-şi să fi purtat *şi ei* ceva atît de îndrăzneţ.

Exact.

Înşfac sfidătoare un ruj roşu şi încep să mă dau cu el. Pot să fac asta. Pot să le iau maul cu nonşalanţă. Haide, Becky.

Doi

Aerul de noiembrie e proaspăt şi îngheţat şi simt mirosul înţepător al unui foc în aer liber. Peste drum au aprins deja luminile de Sărbători. Mai e puţin şi vine Crăciunul. La simplul gînd, simt cum mă traversează o senzaţie de căldură şi fericire. Crăciunul e atît de... *Crăciunistic.* Bradul. Cadourile. Scena Naşterii pe care o avem de-o viaţă (doar că l-am pierdut pe Pruncul Iisus cu ani în urmă şi folosim un cîrlig de rufe în locul lui). Cîntăm colinde şi mama se face că a pregătit chiar ea budinca de Crăciun. Tata aprinde focul, iar Janice şi Martin vin să bea un sherry îmbrăcaţi în pulovere oribile cu tematică de Crăciun.

Chestia cu Crăciunul familiei noastre e că e mereu la fel. În sens bun. Mama cumpără mereu aceleaşi lucruri, de la pocnitori la rulada Waitrose cu ciocolată. Acum, că o avem pe Minnie, ne ambalăm şi mai tare cu toţii – iar anul ăsta o să fie destul de mare ca să înţeleagă cu adevărat. O să-i cumpăr un costumaş haios de Crăciun, o să ne uităm după Moş Crăciun pe cer şi o să-i lăsăm o miniplăcintă cu fructe confiate... Una peste alta, *abia aştept.*

Tatăl şi sora lui Luke pleacă în Florida de Crăciun şi, sinceră să fiu, ne-au invitat şi pe

noi. Mama lui, Elinor, o să fie în Hamptons şi ne-a invitat şi ea. Dar am refuzat ambele invitaţii. Amîndoi ne dorim un Crăciun drăguţ, normal, fericit, în familie.

În timp ce îi fixez centura lui Minnie, care e în scaunul ei de maşină, arunc o privire spre casa noastră şi nu-mi vine nici acum să cred cum s-a schimbat viaţa mea şi a lui Luke în ultimul an şi ceva. Pe vremuri locuiam în centrul Londrei, iar eu lucram la un magazin universal numit The Look. Ştiam încotro ne îndreptăm şi totul părea aranjat.

Apoi am plecat în aventura asta nemaipomenită, care ne-a schimbat viaţa, în California – şi, cît am fost noi plecaţi, The Look a dat faliment. Iar ofertele pentru slujbe de consilier personal de shopping au cam dispărut. În acelaşi timp, Suze, cea mai bună prietenă a mea, a decis să-şi extindă Magazinul de Suvenire de la Letherby Hall, reşedinţa ei de lux. (Pe vremea aia, era mai mult un „dulap" de suvenire.) Într-o seară, beam amîndouă cîte un pahar de vin şi eu mă văitam că nu-mi găsesc de lucru, în timp ce ea se văita că nu găseşte pe nimeni care s-o ajute să se ocupe de magazinul de suvenire – şi-mi cerea sfaturi –, cînd ne-a venit brusc ideea.

Aşa că acum sînt angajată la Magazinul de Suvenire Letherby Hall! Şi nu doar atît, Luke şi cu mine ne-am mutat din Londra în satul Letherby. Stăm la trei minute de Suze, în casa unei familii plecate doi ani în Dubai. Am închiriat casa noastră din Londra. Luke face naveta la serviciu şi Minnie e la şcoala din sat, cu copiii lui Suze. E perfect! Mare lucru de cumpărat *nu prea* ai în Letherby – dar poţi găsi orice online, cu livrare a doua zi. Aşa că totul e OK.

Mama şi tata sînt şi ei încîntaţi, fiindcă 1. Letherby nu-i aşa departe de Oxshott, unde stau ei şi 2. casa noastră închiriată are parcare ferită, departe de stradă. Parcarea ferită e, cum să zic, religia părinţilor mei. Asta şi ferestrele termopan. Şi draperiile „de calitate".

(Deşi mama şi cu mine nu prea sîntem de acord cu ce înseamnă exact draperii „de calitate". Am descoperit asta cînd m-a tîrît după ea la un magazin de draperii second-hand şi a încercat să mă facă să cumpăr unele şterse, cu flori albastre, care costau *„o nimica toată* faţă de cît ar fi costat noi, Becky, scumpa mea, *o nimica toată*". Într-un final am zis „Ştii ceva, cred că am să-mi iau jaluzele", la care ea a părut distrusă şi a zis „Dar astea sînt de o calitate atît de bună!", şi eu am zis „Dar sînt oribile". Ceea ce n-ar fi trebuit să fac.

Adică, a fost OK. Mama a fost supărată doar vreo juma' de oră. Şi, de fiecare dată cînd trec pe la ea, zic „Draperiile alea arată *senzaţional* în camera de oaspeţi, mamă, şi cuvertura asortată e *splendidă*.")

Cînd oprim în faţa uşii masive de la intrarea în casa lui Suze, Minnie începe să se agite încîntată. Îi place atît de mult să rămînă peste noapte cu copiii lui Suze, că aproape mă simt jignită. Pe bune, ce-are casa ei?

— Wilfie! începe deja să strige cînd acesta apare pe alee. Wilfie! Am venit, am venit! Hai să ne jucăm *monter tucks*!

Monter tucks', adică *monster trucks* pe limba lui Minnie. Minnie, Wilfie şi sora lui geamănă Clemmie îşi petrec ore întregi întrecîndu-se fericiţi cu maşinuţele pe coridoarele nesfîrşite de la Letherby Hall. I-am cumpărat lui Minnie

propriul ei *monster truck* ca să-l aibă acolo cînd se duce.

Am avut grijă să-i spun asta într-un e-mail şi lui Jess, care în prezent locuieşte în Chile. Jess şi soţul ei, Tom, au făcut cerere să adopte un copil ca să nu mai sporească problema demografică a lumii şi, între timp, Jess mă bate întruna la cap să o cresc pe Minnie într-o atmosferă neutră din punctul de vedere al genurilor şi-mi tot trimite cărţi cu titluri gen *Copilul carbon zero*.

Aşa că săptămîna trecută i-am scris un e-mail – „Chiar o încurajez pe Minnie să se joace şi cu fete, şi cu băieţi" – şi am ataşat o poză cu Minnie la volanul unui *monster truck*, îmbrăcată într-o pereche de blugi de-ai lui Wilfie. (Căzuse în noroi şi trebuise să se schimbe de fusta cu volănaşe.) Jess mi-a răspuns: „E o gîndire sănătoasă, Becky, trebuie să combatem stereotipurile sexiste, dar n-ai găsit şi tu nişte maşini făcute din lemn sustenabil?".

La asta n-am apucat să-i răspund. (L-am întrebat pe Luke dacă n-ar putea să-i cioplească lui Minnie o maşinuţă din lemn sustenabil, dar el m-a privit lung.)

Şi nu i-am pomenit lui Jess nici de colecţia imensă a lui Minnie de păpuşi şi de aripi scînteietoare de zînă sau de faptul că în fiecare zi se roagă de mine s-o las să poarte rochiţă roz. Fiindcă nu trebuie să-i spui surorii tale cumpătate, vegane şi principiale *chiar tot*, nu-i aşa?

Abia am timp s-o sărut pe Minnie de rămas bun înainte ca ea să se repeadă în casă cu Wilfie, cărîndu-şi rucsăcelul cu pijamaua. O clipă mai tîrziu, Suze apare pe alee, în colanţi de yoga şi bluză de trening, cu părul blond strîns în creştet şi prins cu un cleştişor.

— Mă duc doar să mă asigur că Minnie e OK, zice Luke intrînd în casă.

— Mersi mult c-ai grijă de ea, Suze, îi zic îmbrăţişînd-o.

— Oricînd! spune Suze. Şi salută-i pe ai tăi din partea mea.

— Sigur.

Fac o pauză, apoi adaug în treacăt:

— Hei, Suze. Mai ştii că ai zona aia cu sculpturi în grădină?

Mi-am amintit brusc de Peluza de nord de la Letherby Hall, care e plină cu sfere metalice şi bucăţi de piatră sculptată şi alte chestii. E deschisă publicului şi are mult loc, şi e soluţia perfectă.

— Da?

Suze pare uşor intrigată.

— Ce-i cu ea?

— Păi, mă întrebam, nu ţi-ar plăcea o donaţie de opere de artă?

— O *donaţie de opere de artă?*

Mă priveşte lung.

— Da, două statui. Foarte avangardiste, adaug în treacăt. Dacă le poţi transporta, ţi le dau gratis.

— Statui?

Suze mă fixează uimită – apoi i se schimbă subit expresia.

— Doar *nu e vorba* despre monstruozităţile alea din holul tău.

Fir-ar. Nu credeam că le-a văzut.

— Nu sînt monstruoase, zic stresată. Sînt opere de artă. Cînd le-ai văzut?

— Ieri, cînd am adus-o pe Minnie acasă. Bex, sînt oribile. De ce naiba le-ai cumpărat?

— Fiindcă sînt făcute de o asociaţie de tineri de toată lauda, zic înţepată. Şi, *sinceră să fiu*, chiar cred că au calităţi artistice.

— Ei bine, bravo ţie, zice Suze. Sper să te bucuri de ele. Dar, dacă ai o părere aşa de bună despre ele, de ce are una dintre ele o sacoşă pe cap?

O, Doamne. Nu mai pot să mă prefac.

— Suze, *te rog eu*, ia-le tu, o implor grăbită. Tu ai atîta loc. Le-ai putea ascunde după un copac, unde să nu le vadă nimeni.

— Să crezi tu, face Suze şi îşi încrucişează braţele. Returnează-le.

Pe bune acum. Chiar nu m-a ascultat?

— Nu pot să le returnez! Au fost făcute de o *asociaţie de tineri*!

— Atunci dă-le altcuiva.

— Cui? întreb disperată.

— Habar n-am.

Suze ridică din umeri.

— Dar aici n-au ce căuta.

Tocmai vreau să le pledez cazul mai înfocată, cînd Luke iese din casă.

— Eşti gata? mă-ntreabă.

— Ce-ai pe tine? zice Suze privindu-mi picioarele îmbrăcate în satin bleumarin. Sînt nişte pantaloni noi?

— O salopetă, zic mîndră.

— Vaai, vreau şi eu una! zice Suze imediat. Arată-mi!

Încep să-mi deschei automat haina – apoi mă opresc.

— E un pic mai... îndrăzneaţă.

— Super!

Suze îmi face semn să continui cu nasturii, însă degetele mele nu se mişcă. Nu ştiu de ce, mi-e cam teamă să-mi etalez complet vestimentaţia.

— Adică e chiar nonconformistă rău, zic încercînd să cîştig timp.

— Sună super! zice Suze entuziasmată. Haide, Bex, arată-mi!

Pînă şi Luke pare interesat acum. *Coastele sînt noul decolteu*, îmi repet în gînd. Apoi, aproape sfidător, îmi deschid haina şi zic:

— Ta-daa!

Simt aerul serii de noiembrie pe piept şi-i mulţumesc Cerului pentru „înlocuitoarele de sutien" mini din silicon, deşi, dacă-mi cade vreun plasture din ăsta pe jos, o să *mor*.

Au amuţit amîndoi. Lui Luke i-a căzut la propriu bărbia. Suze face un pas înapoi şi clipeşte de vreo douăzeci de ori.

— Uau, îngaimă într-un final. E...

— Lipseşte vreo parte? vrea să ştie Luke, foarte serios. În zona din faţă?

— Nu! zic sfidătoare. Aşa e modelul.

— Ei bine, după mine, îţi stă incredibil.

Suze sare în ajutorul meu.

— E foarte mişto, Bex.

— *Mulţumesc*. Ce-i? adaug, întorcîndu-mă către Luke.

— Nu. Nimic. E super. Hai să mergem.

Mustăceşte uşor.

— Sînt sigur că părinţii tăi o să cadă pe spate.

Luigi's e unul dintre restaurantele alea intime, calde şi primitoare, care te întîmpină de cum intri cu miros de usturoi şi vin. Masa noastră ne aşteaptă deja – deşi mama şi tata n-au ajuns încă – şi, în timp ce-mi las haina să-mi alunece de pe umeri, mă simt înnebunitor de sexy. Salopeta asta e *fantastică*. Ar trebui să-mi iau pe toate culorile! Îmi văd reflexia în fereastră în timp ce păşesc spre masă şi nu pot să nu mă unduiesc ca un manechin, privind satinul cum face valuri şi străluceşte.

Reuşesc chiar să-mi trec în revistă ţinuta ca şi cum m-aş afla într-o revistă, un vechi obicei al meu. Haina: Topshop. Salopeta: ASOS. Pantofii: See, de la Chloe. Brăţara: colecţia personală a modelului. (Nu-mi amintesc de unde-o am.)

O adolescentă care stă la masă cu părinţii face ochii mari la mine, iar eu îi răspund cu un zîmbet generos. Îmi amintesc cum era să fii o adolescentă din suburbii, care priveşte cu invidie femeile sofisticate, cu haine incredibile. Un bătrîn din apropiere mai să se înece cu supa cînd trec, dar el probabil nici n-a auzit de Miranda Kerr, aşa că nu contează.

Am salopeta prinsă de piele cu „plasturi adezivi pentru haine", aşa că nu-mi fac griji c-o să-mi iasă ceva pe-afară; pur şi simplu, ador clipa asta de îndrăzneală avangardistă. Cînd chelnerul nostru îmi trage scaunul, îi zîmbesc graţios înainte de a mă aşeza şi...

Fir-ar.

Fir-ar. O, *Doamne*. Se cască. Atunci cînd stai jos. Se cască. Spre groaza mea, imediat ce m-am aşezat, satinul s-a dezlipit de plasturele adeziv (care *nu e deloc* „sută la sută sigur, în orice situaţie", sînt nişte *mincinoşi*). Tot decolteul mi s-a lăbărţat într-un soi de formă de cutie de scrisori orizontală, şi mi se văd...

O, Doamne. O, *Doamne.*

Mîinile mele au aranjat instinctiv decolteul la loc, dar n-am decît zece degete. Încă se văd mult prea multă piele şi plasturi şi silicon. După ce a aruncat o privire şocată spre pieptul meu, chelnerul a lăsat repede meniurile îmbrăcate în piele pe masă şi s-a retras. Am încremenit, am tot corpul înţepenit de stres. Oare a observat

cineva? Oare se uită tot restaurantul la mine? Ce fac acum?

Ridic privirea disperată şi-l văd pe Luke privindu-mă curios.

— Aşa trebuie să arate? zice. Scuze, ştiu că nu mă pricep cît ar trebui la modă.

— Ha, ha, foarte amuzant, murmur furioasă.

E o salopetă pentru cocktail, tocmai mi-am dat seama. Şi nu una pentru stat jos. Ar fi trebuit să scrie clar asta pe site. Ar fi trebuit să adauge un comentariu: *Adecvată doar pentru stat în picioare/pozat cu umerii bine traşi spre spate/rîs la glume inteligente.*

— Luke, am nevoie de sacoul tău, adaug agitată. Repede, te rog.

— N-am.

Luke ridică din umeri.

— Îmi pare rău.

Poftim?

— Cum e posibil să n-ai sacou? îl întreb. Tu ai mereu sacou!

— Tu mi-ai spus să nu port sacou, răspunde Luke calm.

— Cum?

Mă holbez la el.

— Ba nu!

— Ba da! Ultima oară cînd am ieşit în oraş, ai zis: „Luke, tu mereu porţi sacou. E aşa de convenţional. De ce nu te îmbraci şi tu un pic mai altfel?".

Aha. Sinceră să fiu, parcă-parcă îmi amintesc ceva. E posibil să fi zis asta.

— Ei bine, retractez, zic înnebunită. Trebuie să porţi *întotdeauna* sacou, pentru eventualitatea că am vreun accident vestimentar.

— Întotdeauna să port sacou.

Luke se face că-şi notează în telefon.

— Altceva?

— Da. Dă-mi şervetul tău. Repede!

Din fericire, şervetele sînt chiar mari şi făcute dintr-un damasc roşu, elegant. Leg trei şervete cu nod între ele, într-un soi de sutien pe care-l strîng bine în jurul meu, apoi ridic privirea, cu respiraţia tăiată. Partea bună e că arăt decent. Partea rea: oare *cum* arăt?

— Super sexy, zice Luke, de parcă mi-ar citi gîndurile.

— Taci.

Îl fixez furibundă.

— Serios. Chiar arăţi sexy.

Îmi zîmbeşte larg.

— Bravo.

— Draga mea! aud vocea tatei şi cînd mă întorc îi văd pe ai mei intrînd în restaurant.

Tata poartă un sacou de in cu o batistă cu imprimeu paisley în buzunarul de la piept, iar mama e îmbrăcată într-un taior roz floral care ştiu că îi aparţine lui Janice, vecina noastră.

Mama şi Janice fac mereu schimb de haine pentru a-şi „împrospăta" garderoba. Janice poartă cam cu două numere mai puţin decît mama, însă asta nu le opreşte – mama îşi lasă jumătate dintre nasturi deschişi, în vreme ce Janice se strînge bine în talie cu o curea.

— Becky, scumpa mea! Ce faci? Ce face Minnie?

Mama mă strînge tare la piept, apoi coboară privirea spre ţinuta mea.

— Ce îmbrăcăminte neobişnuită! Asta e ceea ce se numeşte „bluză batistă"?

— Ăă... cam aşa ceva.

Evit privirea lui Luke şi adaug iute:

— Bem ceva?

Un chelner în vîrstă îi aduce deja mamei un sherry, plus gin cu apă tonică pentru tata. Cei de aici *îi cunosc* pe ai mei. Mama şi tata locuiesc în Oxshott de dinainte să mă nasc eu şi vin la Luigi's de circa două ori pe lună. Mama cere mereu felul special, în timp ce tata citeşte un secol meniul, de parcă s-ar aştepta să găsească ceva nou, după care comandă viţel Marsala.

— Luke.

Tata îi strînge mîna lui Luke înainte de a mă îmbrăţişa.

— Mă bucur să te văd.

— Avem *atîtea* de discutat! zice mama. Ce beţi?

Comandăm şi noi de băut, iar chelnerul ne toarnă apă în timp ce mama îşi muşcă buzele nerăbdătoare. Văd clar că vrea să spună ceva, dar niciodată nu zice nimic în faţa chelnerilor, nici măcar la Luigi's. Nu ştiu ce crede, că ei o să dea buzna la *Oxshott Gazette* să anunţe ultima bîrfă: *Familia Bloomwood are de gînd să-şi ia o nouă maşină de tuns iarba, dar nu se poate hotărî ce marcă?*

— Aşa! zice mama imediat ce chelnerul pleacă. Nu ştiu *cu ce* să încep.

— Cu Crăciunul, zice tata.

— Crăciunul.

Îi zîmbesc radioasă.

— Abia aştept. Eu aduc pocnitorile cu surprize. Să le luăm pe cele cu unghiere sau pe cele cu pinguini?

Mă aştept ca tata să răspundă „cu pinguini", fiindcă anul trecut a cîştigat întrecerea pinguinilor şi a fost ridicol de încîntat de asta. Dar, spre uimirea mea, el nu răspunde imediat. Se uită la mama. De fapt, îi aruncă priviri *furişe*.

Am un radar parental foarte bun. Ştiu cînd se petrece ceva. Şi aproape imediat ghicesc despre ce e vorba: pleacă de Crăciun. Într-o croazieră. Sigur e o croazieră. Pun pariu că Janice şi Martin i-au convins şi şi-au cumpărat deja ţinutele pastel.

— Plecaţi într-o croazieră? mă trezesc spunînd şi mama pare surprinsă.

— Nu, scumpa mea! Ce te-a făcut să crezi asta?

Aha. Deci radarul meu parental nu e chiar atît de bun pe cît am crezut. Dar atunci ce-i cu privirile astea furişe?

— Se întîmplă ceva, zic sigură pe mine.

— Da, zice tata privind iar spre mama.

— Ceva legat de Crăciun, zic, simţindu-mă la fel de talentată la deducţii ca Sherlock Holmes.

— Păi, e vorba şi despre Crăciun, admite mama.

— *Şi despre?* Mamă, ce se întîmplă? Sper că nu e ceva grav! adaug, brusc panicată.

— Sigur că nu! rîde mama. Nu-i nimic grav, scumpo. Doar că am fost de acord ca Jess să se mute în casa noastră. Şi Tom, evident, adaugă. Amîndoi.

Tom e fiul lui Janice şi al lui Martin, iar el şi Jess sînt căsătoriţi – aşa că acum sîntem cu toţii oarecum rude.

— Dar ei stau în Chile, zic tîmp.

— Se întorc pentru cîteva luni, spune tata.

— Mie nu mi-a spus Jess! zic indignată.

— Ei, ştii şi tu ce precaută e ea, zice mama. E genul care nu-ţi împărtăşeşte o veste pînă nu e sută la sută confirmată. Uite, v-au sosit băuturile.

În timp ce băuturile ne sînt puse pe masă, nu-mi pot împiedica mintea să o ia razna în

speculații. E-mailurile lui Jess către mine sînt scurte și la obiect și are dreptate mama: e genul care nu se grăbește deloc cu veștile. Nici cu cele senzaționale. (Odată a cîștigat un premiu de geologie important și nu mi-a spus, după care a zis: „Am crezut că nu te interesează.")

Atunci ar putea fi vorba despre... O, Doamne! Imediat ce chelnerul pleacă, zic surescitată:

— Spune-mi! Jess și Tom au adoptat un copil?

Din expresia mamei, văd imediat că iar m-am înșelat.

— Nu încă, zice mama și îl văd pe tata strîmbîndu-se ușor.

— Nu încă, scumpa mea. Mai durează. Din cauza birocrației și așa mai departe. Biata Janice s-a săturat să-i mai întrebe.

— A, zic dezumflată. Mă gîndeam că poate... Of. Dar mult mai durează, nu-i așa?

Cînd Jess mi-a arătat o poză cu un băiețel adorabil, acum o mie de ani, am crezut că o să-l întîlnim curînd. Însă adopția aia nu s-a putut finaliza și am fost cu toții un pic distruși. Și, de atunci, Jess și Tom au fost destul de secretoși cu planurile lor.

— O să reușească, zice tata vioi și hotărît. Trebuie să avem încredere.

În timp ce Luke își toarnă apă tonică în gin, eu mi-i imaginez pe Jess și Tom, departe în Chile, așteptînd la nesfîrșit vești despre un copil pe care l-ar putea adopta, și mi se strînge inima. Îmi pare sincer rău pentru Jess. Ar fi o mamă *fantastică* (genul strict, vegan, cu haine din cînepă reciclată) și mi se pare extrem de nedrept că adopția durează atît de mult.

Apoi gîndurile mele se îndreaptă spre Suze și mi se strînge iar inima. Imediat după ce ne-am

întors din America, a pierdut o sarcină, ceea ce a fost un şoc pentru noi toţi. Şi, deşi se mulţumeşte să spună „Sînt deja atît de norocoasă... n-a fost să fie...", ştiu că a fost distrusă.

Cît despre mine, noi ne-am bucura să mai avem un copil, doar că nu s-a întîmplat.

Simt cum mă copleşeşte de-a dreptul tristeţea. Viaţa e ciudată. Poţi să *ştii sigur* că eşti fiinţa cea mai norocoasă din lume. Poţi să *ştii sigur* că n-ai nici un motiv să te plîngi. Însă tot poţi fi trist pentru că nu ai alături de tine acel sufleţel în plus.

— Noroc! zice Luke ridicînd paharul către asistenţă şi eu zîmbesc grăbită. Să bem pentru...

Şovăie.

— Pentru ce anume?

— Asta tot încerc să vă spun, zice tata, după ce am luat cu toţii cîte o gură din băuturile noastre. Jess şi Tom se întorc o vreme în Anglia. Janice se tot stresa că nu le oferă suficient spaţiu... iar urmarea e că le oferim casa noastră pentru cîteva luni.

— O să fie lîngă Janice, dar nu *pe capul* ei, intervine mama. Şi Janice n-o să fie nevoită să gătească în fiecare seară năut. Biata de ea, ce se mai stresa! Vreau să zic, Janice o fi ea vegană, dar tot mai mănîncă şi ea un ou fiert dimineaţa.

— Cît stau de data asta? întreabă Luke, înainte să apuc s-o întreb pe mama dacă ştie ce înseamnă de fapt „vegan".

— Păi, asta-i chestia! zice mama. Stau cel puţin pînă-n ianuarie. Ceea ce înseamnă că n-o să putem să găzduim petrecerea de Crăciun. Aşa că, Becky, ne-am gîndit...

Tace şi se întoarce spre mine cu un gest înflorit al mîinii.

— Acum, că stai în casa ta atît de frumoasă, poate e momentul să fii *tu* gazdă de Crăciun!

— Să fiu *eu* gazda de Crăciun? mă holbez la mama. Dar...

E ca şi cum cineva ar fi pus toată seara un disc cu „Ascultă! Îngerii vestitori cîntă" în fundal – şi acum altcineva a ridicat brusc acul pick-upului, care-a scîrţîit, apoi s-a lăsat brusc tăcerea.

Eu nu sînt niciodată gazda petrecerii de Crăciun, *mama* e gazda. Ea ştie cum s-o facă. Ea ştie cum să desfacă rulada de ciocolată din folie, s-o pună pe hîrtie dantelată şi să presare zahăr pudră deasupra.

— Aha, zic şi îmi dreg vocea. Doamne. Să fiu gazdă de Crăciun. E destul de înfricoşător!

Rîd ca să sugerez că nu prea cred asta. (Deşi o cam cred.)

— Poţi s-o faci, scumpa mea, mă bate mama pe mînă încrezătoare. Cumperi un curcan bun şi treaba-i pe jumătate gata. I-am invitat şi pe Janice şi Martin, adaugă, şi evident, pe Jess şi Tom. Adică, acum sîntem o familie cu toţii, nu-i aşa?

— Ba da.

Iau o gură de gin tonic, încercînd să diger toate informaţiile astea. Jess şi Tom se întorc, o să fim gazde de Crăciun şi...

— Stai aşa.

Reiau în minte discuţia şi tresar.

— Şi, cînd zici că le oferiţi casa lui Jess şi Tom, vrei să spui că o să stea la voi? Sau...

— O să ne mutăm o vreme, zice tata cu un licăr jucăuş în ochi. Pornim într-o aventură, Becky.

— *Altă* aventură? zic şi fac schimb de priviri cu Luke.

După călătoria noastră în America, credeam că părinţii mei au avut parte de suficientă aventură cît pentru tot restul vieţii.

— Vrem să schimbăm puţin decorul, încuviinţează mama. Cînd ne-am întors din America, am început să ne gîndim, draga mea. Am stat atîta amar de ani în aceeaşi casă. N-am încercat nimic altceva. Şi tatăl tău şi-a dorit mereu să crească albine.

— A fost un mic vis al meu, zice tata uşor jenat.

— Dacă nu acum, atunci cînd? îi ţine isonul şi mama.

— Doamne, zic, pricepînd în fine.

Ce-i drept, aşa e: părinţii mei nu au experimentat multe lucruri. Bravo lor că vor să se desprindă de cuib. Parcă-l şi văd pe tata făcîndu-şi de lucru într-o căsuţă de la ţară, cu stup de albine şi livadă. O să putem veni în vizită, iar Minnie va putea să culeagă mere şi eu îmi pot cumpăra o fustă „de cules mere" din in cu ape, din catalogul Toast...

Adevărul e că deja m-a prins ideea.

— Şi în ce zonă căutaţi? întreb. V-aţi putea muta la Letherby. Sigur există case de închiriat. A, ia staţi! Chiar pe proprietatea lui Suze e o căsuţă cu acoperiş de stuf! strig, aproape înecîndu-mă de încîntare cînd îmi amintesc. E adorabilă! Mutaţi-vă acolo!

— Vai, scumpa mea.

Mama schimbă priviri amuzate cu tata.

— Nu asta căutăm.

— Letherby vi se potriveşte ţie şi lui Suze, spune tata amabil. Dar noi vrem ceva cu mai mult bîz. Şi nu mă refer la albine!

Rîde de propria lui glumă.

Bîz? Părinţii mei?

— Şi unde vă mutaţi? zic bulversată. La Dorking?

— Scumpa mea! rîde mama în hohote. Ai auzit, Graham? Dorking! Nu, draga mea, la Londra. Centrul Londrei.

— Nu în *centrul* Londrei, o contrazice tata imediat. În *estul* Londrei.

— Graham, spui prostii. În ziua de azi, estul Londrei *e* centrul Londrei. Nu-i aşa, Becky?

Mama face apel la mine.

— Habar n-am, zic perplexă. La ce zonă te referi exact?

— Ei bine, zice mama sigură pe sine. Există o zonă micuţă. Foarte bine ascunsă. Am dat peste ea cînd tatăl tău mi-a arătat unde era vechiul lui birou. Se numeşte...

Face o pauză de efect.

— Shoreditch.

Shoreditch? Mă holbez la ea, întrebîndu-mă dacă am auzit bine. Shoreditch, adică...

Shoreditch?

— E şi staţie de metrou, zice mama. Un pic mai la nord de strada Liverpool. O să ne găsiţi destul de uşor, scumpa mea.

— Ştiu unde e, zic regăsindu-mi glasul. Dar, mamă, nu te poţi muta la Shoreditch!

— De ce nu? face mama jignită.

— Fiindcă Shoreditch e pentru oameni tineri! De-acolo vin hipsterii! Acolo toţi beau doar bere artizanală şi mănîncă pîine cu maia. E...

Îmi răsucesc mîinile în aer, la capătul argumentelor.

— Nu e pentru voi.

— Măi să fie! spune mama indignată. Cine zice că nu e pentru noi? Eu cred c-o să ne integrăm perfect! Tatălui tău îi place foarte mult berea.

— Spun doar că... încerc iar. Locul ăla are un *vibe* al lui.

— Un *vibe*? repetă mama, dîndu-şi ochii peste cap. Ce prostie. Vai, Carlo, îmi cer scuze, adaugă către chelnerul care aşteaptă în preajmă. Mai lasă-ne cîteva clipe. Şi pe urmă *trebuie neapărat* să ne spui cum îşi petrece fiica ta anul sabatic.

Îi face cu ochiul lui Carlo, după care ia o înghiţitură din băutură şi mă priveşte enervată pe deasupra paharului.

— Uite ce e, mamă, fireşte că puteţi locui oriunde vreţi, mă repliez. Dar nu simţi că, de fapt, tu aparţii de locul ăsta?

Îmi desfac larg braţele ca să cuprind restaurantul intim.

— Îi cunoşti pe toţi chelnerii. Le cunoşti familiile. Ştii cum e viţelul Marsala de aici. Shoreditch e... Shoreditch.

— Poate că m-am săturat de viţel Marsala, zice tata brusc. Poate că vreau... şovăie, după care zice cu emfază: piure de avocado.

Ridică bărbia aproape sfidător şi eu clipesc nervos. Tata vrea piure de avocado?

— Avocado? zice Carlo înfiinţîndu-se lîngă noi. Pentru început, avocado şi creveţi? Şi apoi viţel Marsala?

Îl văd pe Luke sforţîndu-se să nu pufnească în rîs şi-l săgetez cu privirea, deşi, sinceră să fiu, abia mă abţin şi eu.

— În orice caz, ne-am găsit un apartament, zice mama nesigură, şi e disponibil imediat. Are nişte jaluzele superbe, Becky. Incluse în preţ.

— Panoramă asupra oraşului, se bagă şi tata încîntat.

— Şi o baie modernă cu duş fără cădiţă[1], zice mama mîndră. Foarte practic pentru cei în vîrstă.

— Pe acoperiş sînt stupi de albine crescuţi la comun, zice tata fericit. Şi un jacuzzi!

— Are şi parcare protejată? nu rezist să nu adaug, iar mama clatină din cap, compătimitoare.

— Scumpa mea, nu mai fi atît de provincială. O să mergem cu Uber!

Nu ştiu ce să zic. Părinţii mei se mută în Shoreditch. Sinceră să fiu, sînt un pic geloasă, îmi dau brusc seama. Nu mi-ar displăcea nici mie un apartament cu jacuzzi pe terasă şi vedere panoramică asupra oraşului.

— Ei bine, bravo! zic şi ridic paharul. Să bem pentru un nou stil de viaţă!

— Mi se pare extraordinar, zice Luke cu căldură. Mă bucur pentru voi, Graham şi Jane. Putem veni şi noi în vizită în cuibuşorul vostru nou-nouţ?

— Sigur că da! zice mama, căreia i-a dispărut deja indignarea. O să dăm o superpetrecere de inaugurare a casei, cu cîte ceva de ciugulit. O să fie splendid.

Se uită radioasă în jurul mesei – şi mijeşte brusc ochii. Se holbează la pieptul meu cîteva clipe, după care ridică privirea mirată.

— Becky, draga mea! Tocmai mi-am dat seama de o chestie! Bluza ta se asortează cu şervetele!

---

1. În original, *wet room*, baie cu duş fără cădiţă şi scurgerea la sifonul duşului, foarte uşor de întreţinut şi igienizat.

De la: Jess Bertram
Pentru: Becky
Subiect: Crăciun

Bună, Becky!

Înţeleg că ai auzit că ne întoarcem. Abia aşteptăm să revenim în Anglia şi să ne vedem familia. Părinţii tăi au fost foarte generoşi, oferindu-ne casa lor.
Şi încă ceva: îţi mulţumim foarte mult că ai acceptat să găzduieşti petrecerea de Crăciun. Abia aşteptăm. Evident, sperăm ca ea să ne reflecte valorile anticonsumeriste şi sustenabile. Sînt sigură c-o să ne distrăm pe cinste.

Jess

De la: Jess Bertram
Pentru: Becky
Subiect: Răsp. la: Crăciun

Bună,

Da, sînt tot vegană, şi Tom la fel.

Jess

De la: Jess Bertram
Pentru: Becky
Subiect: Răsp. la: Răsp. la: Crăciun

Bună, Becky,

Nu, în ziua de Crăciun nu luăm „o pauză de la veganism", ca o „mică răsplată".
Cît despre cadouri, nu, nu „tînjesc" după nimic anume. Tom şi cu mine o să ne dăruim unul altuia daruri non-tangibile, în ideea de a afecta cît mai puţin posibil bietul nostru pămînt, atît de distrus de oameni.
Dacă nu vei putea să rezişti presiunii de a cumpăra produse fără rost doar pentru a respecta „tradiţia", îmi permiţi să-ţi sugerez ca acestea să fie nişte cadouri sustenabile, produse local, care să reflecte mai degrabă principiile camaraderiei între semeni, şi mai puţin plăcerile superficiale ale cumpăratului?
Abia aştept această mare sărbătoare.

Jess

Trei

A doua zi dimineaţă, cînd ajung la şcoală cu Minnie, am capul cît o baniţă de la atîtea gînduri. Nu mi-e însă clar dacă principala mea grijă e că 1. Mama şi tata se mută în Shoreditch sau 2. Că trebuie să fiu, pentru prima oară, gazda petrecerii de Crăciun.

E o singură zi din an, îmi tot repet. Nu e mare lucru. Vreau să spun, care e cel mai rău lucru care se poate întîmpla? (De fapt, mai bine nu. Să nu-mi las gîndurile să o ia în direcţia aia.)

În orice caz, e în regulă, fiindcă am început deja. M-am uitat pe Pinterest şi am găsit un milion de liste de genul „Cum să fii gazda perfectă de Crăciun". Am comandat două bilete pentru Tîrgul de Accesorii pentru Crăciun din Centrul expoziţional Olympia. O să mă duc cu mama ca să mă inspir. Şi, în afară de-asta, o să-mi încep cumpărăturile de Crăciun *acum*. E abia noiembrie. Am o groază de timp!

O duc pe Minnie la garderobă, o ajut să-şi atîrne haina, apoi pornim către sala de clasă. Imediat dau cu ochii de Eva, prietena lui Minnie, şi de mama ei, Petra – şi mi se strînge uşor inima.

— Ia u'te! exclamă Minnie cu ochii mari. Ia u'te la tobă! Ia u'te cît e!

Petra ține în mîini o tobă tribală uriașă, făcută din crengi și pînză și împodobită cu panglici. Eva începe să bată ritmul cu mîna în timp ce Petra privește încrezută în jur, iar Minnie se uită siderată. O fi *făcută de ele*?

Închid puțin ochii, apoi îi deschid iar. Îmi place școala satului și îmi place de învățătoarea lui Minnie, domnișoara Lucas, dar oare *chiar trebuie* să fie așa o fană a chestiilor artizanale? Mereu inventează „activități distractive, opționale" care nu sînt opționale deloc, fiindcă le face toată lumea. În weekendul ăsta, tema a fost „Faceți un instrument muzical din materialele pe care le aveți prin casă". *Poftim?*

Minnie și cu mine am pus niște fasole uscată într-un borcan gol și am crezut că ne-am descurcat foarte bine – dar ăsta e cu totul alt nivel.

— Doamne, ce ne-am mai *distrat*, îi spune Petra domnișoarei Lucas debordînd de entuziasm. Toată familia s-a implicat!

— Ce mă bucur! spune domnișoara Lucas radioasă. Creativitatea e *atît* de importantă. Minnie, ai făcut și tu un instrument muzical?

— Am făcut o zornăitoare, zic, încercînd să par sigură pe mine.

— Minunat! se însuflețește domnișoara Lucas. Pot s-o văd?

O, Doamne.

Fără prea mare chef, bag mîna în ghiozdanul lui Minnie și scot zornăitoarea. Aveam de gînd s-o pictez sau ceva, dar am uitat, așa că e pur și simplu un borcan Clarins. O văd pe Petra făcînd ochii mari, iar domnișoara Lucas pare o clipă blocată, dar îmi țin bărbia sus. A zis „materiale pe care le aveți prin casă", nu?

— Splendid! zice domnişoara Lucas într-un final. O s-o punem în vitrină, lîngă toba Evei!

Minunat. Deci Eva are o tobă tribală şi Minnie are un borcan Clarins.

Din fericire, Minnie nu pare deloc deranjată – însă eu simt că-mi arde tot corpul. La următorul proiect am să-i dau gata, îmi promit. Am să fac ceva care să-i lase cu gura căscată, chiar dac-o să-mi ia tot weekendul.

— La revedere, Minnie, draga mea.

O sărut şi ea aleargă veselă în sala de clasă.

— Ai grijă, Tarkie!

Vocea sfredelitoare a lui Suze ne face pe toţi să ne întoarcem şi mi se taie respiraţia. Ce *naiba* ţine Suze? E un aranjament complicat făcut din tuburi, pîlnii şi bandă adezivă şi e nevoie de ea şi de soţul ei Tarquin ca să-l ducă, iar copiii se înşiruie în urma lor.

— Lady Cleath-Stuart! exclamă domnişoara Lucas. Dumnezeule!

— E un eufoniu, zice Suze cu respiraţia tăiată. Cîntă trei note.

Suze adoră să meşterească la chestii artistice şi a fost întotdeauna bună la asta. Mereu îi pune pe copiii ei să facă figurine din *papier mâche* şi colaje din pastă de hîrtie turnată şi le lasă să se usuce prin toată bucătăria. Aşa că nu sînt surprinsă că e în stare să încropească rapid un eufoniu din ce are prin casă.

— Suze! zic. E incredibil!

— Ei, nu e mare lucru, zice Suze modestă. Hai, îl ducem? Tarkie, ai grijă la colţ...

— Rahat.

O voce joasă din spatele meu îmi distrage atenţia.

— Rahat, *rahat.*

Mă răsucesc pe călcîie, încetînd să mă mai uit la cum se chinuie Suze să manevreze eufoniul făcut în casă şi văd o mamă pe nume Steph Richards privind necăjită pe fereastră, spre şosea.

— Uite că vine nenorocitul ăla de poliţist de circulaţie. Nu era nici un loc de parcare, aşa că *a trebuit* să opresc pe zigzag. Harvey, dragul meu, hai să intri repede în clasă.

Are glasul încordat şi chipul încreţit de îngrijorare. N-o cunosc prea bine pe Steph, dar ştiu că l-a născut pe Harvey în ziua cînd împlinea patruzeci de ani (ne-a spus asta la un eveniment cu părinţii). E mare şi tare undeva la Resurse umane, cîştigă cei mai mulţi bani din familie şi e mereu încruntată. Are accent de Yorkshire şi mi-a spus odată că s-a născut la Leeds, dar a plecat de-acasă la facultate şi nu s-a mai întors niciodată.

— Nu te stresa, zic impulsiv. Mă duc eu şi-i distrag atenţia poliţistului. Tu vezi de Harvey.

Ies în fugă din şcoală şi sprintez pe stradă, care e mereu ticsită de maşini înainte de începerea orelor. Îl zăresc pe poliţist croindu-şi drum pe stradă. Şi văd maşina lui Steph, parcată ilegal.

N-o să primească amendă, îmi jur. N-am să las să se întîmple asta.

— Bună ziua, domnule poliţist!

Ajung lîngă el respirînd precipitat, cînd el se află la trei maşini distanţă de a lui Steph.

— Ce *mă bucur* că sînteţi aici!

— Da?

Poliţistul îmi aruncă o privire descurajatoare, pe care o ignor.

— Voiam să vă întreb despre regulile de parcare pe Cedar Road, zic veselă. Dacă există o linie galbenă dublă şi un semn care zice „Oprire interzisă

între orele șase și nouă", dar există *și* linie albă în zigzag... care sînt regulile pentru motocicliști?

— Hîm?

Polițistul de circulație mă fixează perplex.

— Și ce înseamnă *de fapt* „încărcare"? adaug clipind inocentă. Să zicem că mă mut și am de transportat șase canapele, plus niște ghivece mari – vreau să zic, unele cam cît niște copaci, de fapt... ce fac?

— A, zice polițistul de circulație. Ei bine, dacă vă mutați, e posibil să vă trebuiască un permis.

O văd pe Steph grăbindu-se pe stradă, țăcănind din tocurile de femeie de afaceri. Trece pe lîngă mine, dar eu nu clipesc.

— Un permis, repet, de parcă aș fi fascinată de fiece cuvînt al lui. Înțeleg. Un permis. Și de unde-l pot obține?

Steph a ajuns la mașină. O deschide cu un bip. E în siguranță.

— Sau știți ceva? adaug înainte ca polițistul să răspundă. Poate c-o să caut pe net.

Îi zîmbesc radioasă.

— Vă mulțumesc *foarte* mult.

Mă uit după Steph, care iese din parcarea înghesuită, conduce cîțiva metri, apoi se oprește lîngă mine pe un loc de parcare proaspăt vacantat, cu motorul pornit.

— Mersi, zice pe geam, cu un zîmbet chinuit.

E foarte slabă această Steph, are părul brunet și genul de piele străvezie care îți trădează oboseala. După cearcănele de sub ochi, mi-e destul de clar că e epuizată. În plus, ar trebui să-și mai retușeze fondul de ten în zona gîtului, dar n-am inimă să-i zic.

— Pentru puțin, zic. Oricînd.

— Diminețile sînt un coșmar.

Clatină din cap.

— Şi nu m-ajută deloc că jumătate dintre mame apar cu ditamai orchestra simfonică. Ştiu că Suze Cleath-Stuart e prietena ta, dar... un *eufoniu*?

Nu pot să nu pufnesc în rîs – apoi mă simt imediat lipsită de loialitate faţă de Suze.

— Ştii ce „instrument" am făcut cu Harvey? continuă Steph. O cutie de margarină şi o lingură de lemn cu care să baţi în ea.

— Noi am umplut un borcan cu fasole uscată, o liniştesc. Nici măcar nu l-am vopsit.

Îi întîlnesc privirea şi zîmbim amîndouă – şi apoi, spre groaza mea, ochii lui Steph se umplu de lacrimi.

— Steph! exclam îngrozită. E doar o temă pentru şcoală. Nu *contează*.

— Nu e vorba de asta. Ci...

Şovăie şi văd pe chipul ei cum se chinuie să-şi ţină în frîu tulburarea şi cum abia mai rezistă.

— Harvey nu ştie, OK? continuă cu glasul coborît şi tremurător, privind speriată în jur. Însă Damian ne-a părăsit. Acum trei zile. A plecat fără nici un avertisment. Harvey crede că a plecat în concediu.

— *Nu se poate*.

Mă uit lung la ea, şocată. Nu-l prea cunosc pe Damian, soţul ei, dar l-am văzut de cîteva ori cu Harvey, aşa că mi-l amintesc. E mai bătrîn decît Steph – un tip cu burtă, ochi apropiaţi şi barbă căruntă.

— Da. Scuze, adaugă... N-am vrut să te împovărez cu chestia asta. Nu e ce te aştepţi să auzi în parcarea şcolii.

— Dar nu e vorba... N-ai...

Încerc disperată să-mi găsesc cuvintele.

— Vrei să vorbim? Să bem o cafea? Pot să te ajut cu ceva?

Dar Steph clatină din cap.

— Trebuie să plec. Am o şedinţă importantă. Şi deja m-ai ajutat, Becky. Mersi din nou.

Îmi surîde stins, după care bagă maşina în viteză.

— Stai, mă trezesc strigînd.

Iau un şerveţel din geantă, mă aplec peste geamul ei şi-i şterg excesul de fond de ten de sub bărbie.

— Scuze, adaug. Trebuia s-o fac.

— N-ai pentru ce. Mersi.

Aruncă o privire stresată la imaginea ei din oglindă.

— Machiajul nu e principala mea grijă în momentul ăsta.

Şovăie, apoi adaugă:

— Poţi să nu mai spui nimănui? Despre Damian, vreau să spun. Ştii cum sînt bîrfele de la şcoală.

— Sigur că nu, zic apăsat. N-am să spun nimănui.

— Mersi. La revedere, Becky.

O urmăresc îndepărtîndu-se şi-mi vine să-i zdrobesc ţeasta soţului ei. Cred că m-aş descurca destul de bine şi ştiu şi ce-aş folosi: noua mea geantă Zara. Are colţurile foarte ascuţite.

Cînd ajung la serviciu, tare i-aş da oribila veste lui Suze, dar am promis să n-o fac. Şi, oricum, Suze n-a ajuns încă. Aşa că îmi verific rapid e-mailurile, uşor stresată cînd le văd pe cele de la Jess, cu titlul *Crăciunul – alte cîteva gînduri.*

Nu ştiu, sincer, de ce sînt aşa stresată. Jess şi cu mine am schimbat cîteva e-mailuri amicale

şi ea a zis deja că acceptă faptul că noi nu sîntem vegani şi înţelege dacă vrem să mîncăm curcan de Crăciun. (Deşi, pe de altă parte, nu înţelege deloc şi n-o să înţeleagă niciodată.)

Dar e de asemenea tot mai clar că ea consideră beteala nefastă, sclipiciul monstruos şi luminiţele de Crăciun lucrarea diavolului. Cum o să împodobim atunci bradul? Şi ce facem cu renul de plastic al mamei, care se aprinde şi clipeşte?

O iubesc şi o admir pe sora mea Jess din tot sufletul. E hotărîtă şi sinceră şi vrea doar să facă bine pe lume. Cînd nu e ocupată cu studiul pietrelor din Chile, e mereu plecată voluntar pentru nişte cauze de-a dreptul ingrate; de pildă, odată şi-a petrecut o săptămînă întreagă săpînd latrine. (Cînd am exclamat „Doamne, Jess!", a fost doar uimită de şocul meu şi a zis: „Cineva trebuie să facă şi asta".)

E destul de serioasă, dar, cînd schiţează cel mai mic surîs, te simţi cel mai fericit om din lume. Una peste alta, e incredibilă. Atîta doar, că mi se pare *un picuţ* cam greu să mă ridic la nivelul principiilor ei.

În orice caz, am să mă descurc, îmi repet. Doar e Crăciunul. Atunci toate lucrurile se aranjează de la sine.

Închid telefonul, intru în Magazinul de suvenuri Letherby Hall şi mă uit în jur să văd dacă totul arată OK. Vindem haine, perne, felicitări, cutii de caramele... un pic din toate. Sincer, pare un mare talmeş-balmeş, dar am încercat să le organizez pe teme şi zone dedicate şi sînt chiar mîndră de masa mea *hygge*[1]. Are pături, lumînări parfumate, cutii de ciocolată caldă, pijamale

1. Confort în stil danez.

Letherby de bumbac organic şi nişte hanorace de alpaca într-o nuanţă adorabilă, gri deschis.

Mă opresc şi aranjez cu drag rafturile în treacăt, apoi ridic privirea şi o văd pe Suze intrînd cu paşi mari, într-o fustă mini de tweed bleu Letherby, care-i stă *incredibil*. (A fost ideea mea ca toată lumea să poarte produsele. În primul rînd pentru că, dacă există cineva care poate să arate sexy într-o fustă de tweed, aceea e Suze.)

— Bună! zic. Ne-ai spart cu eufoniul!

— Ei, mersi!

Suze se luminează la faţă.

— Nu-i aşa că-ţi place domnişoara Lucas? Are nişte idei extraordinare pentru proiectele artistice!

— Cred ca da, zic nu prea convinsă. Deşi parcă sînt cam *prea multe* proiecte artistice, nu crezi?

— Dar sînt atît de distractive! se însufleţeşte Suze. Ar fi trebuit să mă fac învăţătoare. Ador toate chestiile astea.

Descuie casa de marcat şi aranjează un vraf de broşuri despre tururile locale. Apoi îşi drege glasul. Cînd ridic privirea, îi remarc picioarele încolăcite unul în jurul altuia. La drept vorbind, arată cam aiurea. Ce naiba se întîmplă?

— Apropo, Bex, adaugă pe un ton ultrafiresc, pînă la urmă o să iau statuile.

— Poftim? mă holbez la ea.

— Am să iau statuile. O să le punem aici.

— Le *iei?* zic uimită. Pur şi simplu?

— Da! zice ea evaziv. De ce nu? Nu-i mare chestie.

— Suze, zic mijind ochii. Ce vrei în schimb?

— De ce *aş vrea* ceva? răspunde inflamată. Dumnezeule, Bex, eşti aşa de suspicioasă! Pur

şi simplu mă ofer să-ţi iau statuile. M-am dus şi le-am mai privit o dată şi m-am gîndit „Adevărul e că sînt destul de impresionante".

— Nu te cred! răspund sceptică. Mă îmbunezi ca să-mi ceri ceva.

— Ba nu!

Suze se face trandafirie la faţă.

— Ba da!

— OK! izbucneşte brusc. Aşa e! Bex, e musai să ne inviţi la tine de Crăciun. Rufus, unchiul lui Tarkie, ne-a invitat la castelul lui din Scoţia şi pur şi simplu nu pot să mă duc. Nu pot!

Pare atît de disperată, încît mă uit lung la ea.

— Dar ce-i cu unchiul Rufus al lui Tarkie? N-o fi chiar atît de rău, nu?

— E *groaznic,* zice Suze disperată. Încălzirea casei i se pare o prostie şi menajera lui pregăteşte în fiecare dimineaţă o cadă cu apă rece pentru fiecare oaspete şi la micul dejun nu sînt deloc cereale, doar drob fiert în burtă de oaie, şi toţi copiii trebuie să cureţe toată ziua cartofi.

— *Copiii?*

— El crede că e bine pentru ei. Le aduce întruna cartofi şi, dacă vreunul uită vreo bucăţică de coajă necurăţată, urlă la ei.

— Doamne!

— Şi aseară a sunat să ne invite. Părinţii mei pleacă în Namibia, iar el ştia că nu mergem la ei, şi n-am ştiut *ce* să fac. Aşa că i-am zis „Vai, unchiule Rufus, sună foarte bine, dar, sinceră să fiu, mama prietenei mele Becky ne-a invitat deja la ei de Crăciun". Nu e nevoie chiar *să ne inviţi,* adaugă grăbită. Doar să ne susţii versiunea. Şi am să iau statuile, încheie grăbită.

— Adevărul e că mama nu dă nici o petrecere de Crăciun anul ăsta, o informez.

— O, Doamne, zice Suze şi îi cade faţa. *Nu-mi spune* că pleacă şi ei sau aşa ceva. Nu pot să-i spun unchiului Rufus c-o să venim la voi?

— Şi mai bine, puteţi chiar *să veniţi* la noi! zic cu un gest larg al mîinii. Fiindcă, ia ghici? *Eu* am să dau petrecerea de Crăciun!

— *Tu* dai petrecerea de Crăciun?

Suze încremeşte cu un rictus de uluire pe faţă.

— Nu te mai uita aşa la mine! zic supărată. O să fie super!

— Sigur că da! se repliază Suze rapid. Scuze, Bex. Am fost doar un pic... surprinsă. Fiindcă tu nu eşti tocmai...

— Ce anume? zic suspicioasă. Am mai dat şi eu petreceri, nu? Şi n-au fost chiar un fiasco, nu?

La drept vorbind, acum, că stau să mă gîndesc, aproape toate *s-au transformat* într-un fiasco, de un fel sau altul. Dar nu-i nevoie ca Suze să-şi ia faţa asta.

— Nu, nimic! retractează Suze. O să fie super! O să te descurci nemaipomenit! Dar cum de nu dau ai tăi petrecerea?

— OK, fii atentă aici, zic uşurată, fiindcă abia aşteptam să-i dau vestea asta lui Suze. Jess şi Tom se întorc pentru o vreme în Anglia!

— Dumnezeule! zice Suze surescitată. Asta înseamnă că li s-a aprobat adopţia?

— Nu, zic, blocată preţ de cîteva clipe. Nu încă. Dar nu cred că mai durează mult, adaug, hotărîtă să fiu optimistă. Sînt sigură de asta. Oricum, cît stau aici o să locuiască în casa alor mei... iar părinţii mei se mută într-un apartament din Shoreditch!

— Shoreditch?

Suze face ochii cît cepele, şocată.

— Mama şi tatăl tău?

— Ştiu! Aşa am zis şi eu, „De ce Shoreditch?", iar tata a zis că vrea piure de avocado.

— *Piure de avocado?*

Suze pare bulversată şi nu pot să nu chicotesc.

— Dar el nu ştie că poţi să cumperi avocado şi de la Waitrose-ul din Cobham? adaugă serioasă, provocîndu-mi un nou val de chicoteli.

— Bună dimineaţa, fetelor!

Irene, cealaltă vînzătoare a noastră, intră val-vîrtej, îmbrăcată în pantaloni de tweed Letherby şi un pulover de lînă merinos.

Irene are şaizeci şi ceva de ani şi e foarte drăguţă. Lucrează pentru magazinul de suvenire de cînd shopul era practic un dulap cu cîteva cutii de ciocolată de casă şi încă şi-l aminteşte pe Lordul Cleath-Stuart, „nebunul", care a fost unchiul de-al treilea al lui Tarkie şi a comandat sala cu gresie roz şi frescele erotice despre care nu pomeneşte nimeni niciodată.

— Bună dimineaţa, Irene! o salută Suze. Cum a fost ieri la magazin?

— Foarte bine, zice Irene dînd din cap. Nimic de raportat. A, în afara unui client care mi-a zis să te salut, Becky.

— Pe *mine*? zic mirată.

De obicei avem parte de vechi prieteni de familie de-ai lui Suze, cu nume gen Huffy Thistleton-Pitt, care trec să o salute.

— A zis că înţelesese că lucrezi aici şi a părut foarte dezamăgit să nu te găsească, zice Irene şi încuviinţează din cap. M-a rugat să-ţi transmit salutări. Oare cum îl chema?

Pe frunte îi apar cute adînci de încruntare.

— Arnold? L-am notat pe undeva, mă întreb unde...

— Arnold? mă încrunt. Nu cunosc nici un Arnold.

— Arnold era numele de familie. Sau o fi fost Irwin? adaugă gînditoare.

— Irwin?

Clatin din cap.

— Nu-mi spune nimic.

— E tînăr, continuă Irene. Cam de vîrsta ta. Epatant.

Mă privește nerăbdătoare, parcă așteptîndu-se să spun „A, tipul epatant. Evident, *el* era".

— Mă rog, dacă-ți amintești, spune-mi, zic amabilă. Dacă nu, nu-ți face griji.

Irene se îndepărtează și Suze zîmbește.

— Un tip epatant, hîm, Bex?

— Nu prea am încredere în gustul lui Irene, răspund dîndu-mi ochii peste cap. Probabil că era fostul meu profesor de geografie.

— Era epatant?

— Mătreața lui era, zic și începem iar să chicotim.

— În orice caz, zice Suze redevenind serioasă. N-am terminat de vorbit despre Crăciun. Spune-mi cu ce te pot ajuta. Spune-mi care e planul. Dar *e musai* să mergem la slujba de dimineață de la Sf. Christopher, adaugă, fiindcă vicarul a făcut un colaj special de colinde de Crăciun și e foarte mîndru de el. Poți să ții seama și de asta în planul tău?

— Sigur că da, zic. Categoric! Adică, încă *n-am* un plan al zilei, adaug, simțind nevoia să fiu sinceră. De fapt, nici un fel de plan. Dar e încă devreme.

— Evident, e de acord Suze imediat. Cel mai important lucru cînd dai petrecere de Crăciun e să ai suficientă băutură.

— Mama a zis că cel mai important lucru e curcanul, răspund, deja ușor stresată.

— A, bine, *curcanul*, zice Suze relaxată. Curcanul e de la sine înțeles – stai.

Face o pauză și mă privește, brusc panicată.

— Dacă vine Jess, trebuie să fim toți vegani?

— Nu, e în regulă, putem să mîncăm curcan, o liniștesc. Și am să cumpăr pentru Jess și Tom un curcan vegan.

— Un curcan vegan? face Suze ochii cît cepele. Păi există așa ceva?

— Pariez că da, zic sigură pe mine. Există variante vegane e la orice. A, și apropo, Jess e de părere că ar trebui să ne oferim unul altuia daruri sustenabile, anticonsumeriste, făcute local, care reflectă adevăratul spirit al camaraderiei, și nu plăcerile superficiale ale cumpăratului.

— Aha.

Suze mă privește cu o mină vag bulversată.

— Aha. Adică... are dreptate. Categoric. Ar trebui să cumpărăm doar lucruri făcute local. E, cum să zic, vital pentru planetă.

— Absolut.

— Categoric.

Între noi se lasă tăcerea și am sentimentul că fiecare își trece în revistă lista de Crăciun.

— Vreau să zic... Harvey Nichols e *destul de* local, nu? zice Suze într-un final. Comparativ cu alte locuri.

— Comparativ cu, să zicem... Australia.

— Exact! face Suze ușurată. Adică, unii oameni pleacă în călătorii ridicole, la cumpărături. Verișoara mea Fenella s-a dus odată la New York, la cumpărături de Crăciun.

— Chestia asta nu e deloc eco, nu mă pot abține să zic, ușor critică. Hai să cădem de

acord, o să facem cumpărături locale doar de la, cum să zic, Selfridges şi Liberty şi locuri de genul ăsta.

— OK, zice Suze încuviinţînd serioasă. Aşa facem. Doar cumpărături locale. Aaa, ce-i iei lui Luke? adaugă. Ai vreo idee?

— Am rezolvat, zic, un pic cam prea sigură pe mine.

— *Deja?*

Suze mă priveşte lung.

— Mă rog, încă nu i-am cumpărat cadoul, recunosc, dar ştiu exact ce-i iau. Ne aflam la Hector Goode şi am văzut un palton splendid, iar Luke a zis că-i place. Aşa că am zis: „Ei bine, poate că un spiriduş o să ţi-l aducă!".

— Ce noroc pe tine, face Suze geloasă. Eu *habar n-am* ce să-i iau lui Tarkie! Şi de ce nu i l-ai luat încă?

— Am vrut să văd dacă o să intre la reduceri, îi explic. Dar cei de la magazin n-au vrut să-mi spună. N-au fost *deloc* cooperanţi.

— *Deloc* cooperanţi, repetă Suze cu compasiune. Şi dac-ai aştepta pînă la Black Friday?

— S-ar putea epuiza. Aşa că am decis să-l comand diseară — mă opresc în mijlocul frazei în clipa în care în magazinul de suvenire intră două femei în pufoaice şi mă apropii de ele zîmbitoare.

— Bună ziua! Bine aţi venit la Magazinul de Suvenire Letherby Hall. Vă pot ajuta sau preferaţi să vă uitaţi singure prin magazin?

Cele două mă ignoră cu desăvîrşire. Mulţi oameni fac asta, am remarcat, dar eu mereu zîmbesc şi mai larg.

— *Hygge*, zice una dintre ele, privind nelămurită cartonaşul inscripţionat. Ce-i asta?

— A, am auzit de asta, intervine prietena ei. O prostie, ca toate celelalte.

O prostie? Mă holbez la ea, jignită. Cum îndrăzneşte să-mi eticheteze masa atît de frumos aranjată drept o prostie?

— *Hygge* e un cuvînt scandinav, le explic cît de fermecător sînt în stare. Înseamnă intimitate şi căldură... prietenie în ciuda vremii reci de iarnă... înseamnă să aprinzi o mulţime de lumînări şi să te simţi bine... Ca de Crăciun, adaug, hotărîndu-mă pe loc ca petrecerea mea de Crăciun să fie una sută la sută *hygge*. Dumnezeule, da. O să am un milion de lumînări şi de păturici de lînă şi de pahare cu glogg[1] fierbinte. (Glug? Glygge?)

În timp ce femeile se îndepărtează, încep să fac o listă în minte – *lumînări, păturici, glogg* – după care îmi dau seama că trebuie neapărat să încep să-mi notez toate astea. Mă hotărăsc să-mi cumpăr o agendă specială pentru Crăciun. Şi un stilou nou splendid, festiv. Da. Şi *abia atunci* totul o să înceapă să se lege.

1. Vin fierbinte condimentat.

Patru

Seara, mă aşez pe canapea cu noua mea agendă de Crăciun şi noul meu stilou. (Ambele de la Letherby, gama de piele, 15 la sută reducere pentru angajaţi.) Minnie se joacă liniştită cu serviciul ei de ceai înainte de culcare, aşa că am timp să-mi încep lista cu necesarul.

Scriu pe prima pagină *Crăciun* şi o privesc cu satisfacţie. Aşa. Am pornit. Oamenii intră într-o frenezie nebună de Sărbători, complet aiurea. Trebuie pur şi simplu să notezi punct cu punct tot ce ai de făcut, apoi să le faci şi să le bifezi. Exact.

Notez grăbită: *Să cumpăr curcan vegan.*

Apoi mă uit lung la pagină. Unde am să găsesc eu curcan vegan?

OK, poate că n-am început de unde trebuie. Notez *Să cumpăr cadou pentru Luke* şi-mi deschid laptopul. O să-l comand în două minute, îl bifez pe listă şi-mi văd de treabă.

Găsesc pagina paltonului şi mijesc bine ochii la poze. E superb. E perfect! E pe bleumarin şi gri, văd. Oare care i-ar plăcea lui Luke? Încerc să mi-l închipui în cel bleumarin... apoi în cel gri... apoi iar în cel bleumarin...

— Bună, scumpa mea.

Cînd aud vocea lui Luke, acopăr ecranul cu un braţ, ridic privirea – şi încremenesc. Luke se află în picioare în faţa mea, îmbrăcat chiar în paltonul bleumarin de pe ecranul meu. Cum de s-a întîmplat una ca asta? Oare gîndul meu a făcut să mi se materializeze dorinţa? Oare sînt *paranormală*? Brusc, mă simt ca într-un film din ăla cu clopoţei de vînt zăngănind şi tot soiul de chestii ciudate.

— Eşti bine, Becky? zice, cîntărindu-mă din ochi curios.

— Luke... zic pierită. De de unde ai paltonul ăsta?

Dacă zice „Dar îl am dintotdeauna, draga mea", pe o voce fără inflexiuni, am să intru de-a binelea în sperieţi.

— Azi mi l-am luat.

Se răsuceşte în toate direcţiile.

— Drăguţ, nu? Îl iau cu mine la Madrid poimîine.

— L-ai cumpărat *azi*? Dar...

După şocul iniţial, acum m-a copleşit indignarea. Luke şi l-a luat *singur*? Cum a putut? Nimeni n-ar trebui să-şi cumpere nimic în noiembrie sau decembrie, *pentru orice eventualitate.*

— Ce-i? zice Luke intrigat.

— Ăsta trebuia să fie cadoul tău de Crăciun! îi spun cu reproş. Ştiai bine.

— Ba nu ştiam.

— Ba da, ştiai! L-am văzut la Hector Goode acum o lună, nu mai ţii minte?

— Ba sigur că da.

Luke mă priveşte ca pe un om nebun.

— De-asta m-am şi întors şi mi l-am cumpărat.

— Dar ţi-am spus că ţi-l iau eu de Crăciun! izbucnesc frustrată. Trebuia să *aştepţi*!

— Becky, îmi amintesc foarte bine conversaţia noastră, zice Luke calm. N-ai pomenit nici măcar o dată că vrei să fie cadoul meu de Crăciun.

Pe bune, acum. Luke ia totul aşa de *mot-à-mot*. La drept vorbind, ăsta e un mare defect al lui. Îi spun de multe ori.

— Am fost subtilă! Am zis „Ei bine, poate că un spiriduş o să ţi-l aducă!". La ce-ai *crezut* că mă refer cînd spun „un spiriduş"?

— Uite ce e, Becky, zice Luke amuzat. Nu te mai stresa. Poate să fie foarte bine cadoul meu de Crăciun. Îmi place la nebunie. Îţi mulţumesc foarte mult.

Îmi plantează un sărut pe creştet, apoi porneşte spre uşă, însă eu nu m-am înmuiat deloc.

— Nu poţi primi cadoul de Crăciun în noiembrie, strig în urma lui. Trebuie să fie un dar pe care-l deschizi în ziua de Crăciun.

— Ia-mi un aftershave, zice Luke peste umăr.

Aftershave? Vorbeşte serios? *Aftershave*? Aftershave-ul e cel mai lipsit de imaginaţie cadou pentru un bărbat pe care l-ai putea alege vreodată dintr-un catalog numit „Cadouri pentru tata", plin de suporturi pentru mingea de golf şi cravate urîte.

Pe de altă parte... e foarte simplu.

Mă întorc la agenda mea şi sub *Să cumpăr cadou pentru Luke* adaug *Aftershave*. Dar n-am să i-l iau pe cel pe care îl foloseşte mereu, decid în timp ce scriu. Ha. Am să-i iau un aftershave surpriză, fabulos.

Apoi îmi îndrept atenţia asupra lui Minnie, care se joacă lîngă şemineu cu setul ei adorabil de ceai. Le oferă cîte o ceaşcă tuturor ursuleţilor ei şi le toarnă „ceai" din ceainicul minuscul.

— Minnie, iubita mea, zic. În curînd o să vină Crăciunul şi poate că, dacă eşti cuminte, Moş Crăciun o să-ţi aducă un cadou! Ce ţi-ar plăcea?

— Aş vrea... răspunde Minnie, încă absorbită de jocul cu setul de ceai... un coş. Te rog, adaugă apoi. *Teeee rooog,* vreau un goş.

Mă uit lung la ea, perplexă. Un *coş*? Un coş... plin cu somon afumat, de la Fortnum? Un coş de plastic, pentru rufe?

Apoi privirea îmi cade asupra setului de ceai, care face reclamă la alte produse din serie. Evident! Mă roagă de un secol să-i iau coşul mare de picnic, cu pahare de plastic şi şervete şi mîncare de jucărie. Ei, am scăpat destul de uşor.

Intru rapid pe site-ul de unde i-am luat setul de ceai şi caut „coş de picnic". E splendid, cu căptuşeală în carouri, cuţitaşe şi furculiţe minuscule şi chiar şi o vază drăgălaşă cu flori de plastic. Nu mai sînt decît cinci bucăţi în stoc, deci slavă Domnului că am întrebat-o atît de devreme. Plus că detaliile mele sînt deja înscrise în cont, aşa că-mi ia doar un minut să-l cumpăr. Gata!

Cînd îmi soseşte e-mailul de confirmare în inbox – *Confirmarea comenzii dvs.* – simt un val de mîndrie. Am început cumpărăturile de Crăciun! Îmi înşfac agenda de Crăciun, scriu *Să cumpar cadou pentru Minnie* şi bifez. Ha! Am totul sub control. Trebuie doar să continui în acelaşi fel, calm şi ordonat.

Doar că, evident, în clipa în care vrei ca totul să fie calm şi ordonat, viaţa hotărăşte să-ţi joace o festă. La ora 7.30, a doua zi dimineaţă, nu sînt nici pe departe calmă *sau* ordonată. Mă agit

ca o nebună prin toată casa, ajutîndu-l pe Luke să caute niște hîrtii vitale de care are nevoie pentru o ședință și care „au dispărut".

— Le-ai pus aici? zice, trăgînd sertarul de la garderobul din hol.

Imediat mă ofuschez. De ce dă vina pe mine? De ce-aș pune eu nu știu ce hîrtii vechi nu știu unde?

— Nu, zic politicoasă. Nu le-am pus.

— Dar aici?

Întinde mîna spre ușile dulapului.

— Ce ținem aici?

În timp ce vorbește, deschide ușa și-i cad o groază de sacoșe din pînză.

— Nimic, zic iute, grăbindu-mă să-l opresc, dar e prea tîrziu. Fir-ar.

— Ce naiba e asta? zice Luke uluit, privind la muntele de sacoșe de la picioarele lui.

— Sînt doar... ăăă... niște sacoșe, zic.

— Ce sacoșe?

— Sacoșe! Sacoșe, ce să fie? Poate că hîrtiile tale sînt în bucătărie. Hai să mergem să ne uităm acolo.

Încerc să-l urnesc de-aici rapid, dar Luke nu se mișcă. Se holbează o clipă la mormanul uriaș de sacoșe amestecate, după care începe să ia una cîte una și să citească sloganul fiecăreia.

— „Sacoșă pentru viață". „Sacoșă pentru viață". „Sac pentru viață". „Punga verde".[1] „Tesco". „Waitrose" . . . Becky, ce *naiba*...?

OK. Deci adevărul e că uneori cumpăr cîte o sacoșă din asta și pe urmă uit s-o iau cu mine data viitoare și mai cumpăr una. Ceea ce nu e

1. În engl., în orig., *Bag for Life. Tote for Life. Greener Bag.*

tocmai ideal, fiindcă am ajuns să am un dulap plin.

Dar am descoperit că, de multe ori cînd discut cu Luke, atacul e cea mai bună cale de apărare.

— Încerc să cumpăr sacoşe care să ţină o viaţă, îl informez mîndră, fiindcă sînt o consumatoare responsabilă şi am renunţat la pungile de plastic. Dar tu sugerezi că e mai bine să folosesc pungi de plastic şi să sufoc oceanele? Ei bine, mă bucur că ştiu cum stai cu busola morală, Luke. Foarte interesant.

Luke mustăceşte şi îmi ridic bărbia sfidătoare.

— Eu nu zic să foloseşti pungi de plastic, zice calm. Îţi sugerez să foloseşti o singură sacoşă, pe viaţă. Chiar numele spune totul, draga mea. Sacoşă pe *viaţă*, nu „Sacoşă de folosit o dată, după care s-o îndeşi într-un dulap şi să cumperi alta".

Deschide uşa de la garderob şi asupra lui se năpusteşte un munte şi mai mare de sacoşe. Rahat. Speram să nu le vadă şi pe-astea.

— O, *Doamne*, zice, părînd sincer îngrozit. Becky, de cîte naiba „sacoşe pe viaţă" ai nevoie? Cît ai de gînd să trăieşti?

— O să-mi prindă bine într-o zi, spun stresată. Oricum, nu ţi-ai găsit hîrtiile. Pierzi timp preţios.

În clipa aceea, Minnie apare în hol împingîndu-şi coşul-pătuţ pe roţi, plin cu păpuşi. Luke se uită la coş, apoi se uită încă o dată.

— Uite-le! exclamă şi înşfacă un teanc de hîrtii din coşul-pătuţ.

— Sînt a meeele, tati! face Minnie supărată, încercînd să i le ia înapoi. Sînt pentru *goşu'* meu.

— *Goşu'* e „coşul" pe limba ei. Şi, da, ştiu că ar trebui să-i corectăm pronunţia, dar e aşa *drăguţ*. Adică, de vorbit, vorbeşte. Articulează

perfect pentru vîrsta ei (aşa a zis domnişoara Lucas cînd am întrebat-o). Doar că greşeşte cîteva cuvinte, cum ar fi „montru" şi „goş" şi „na'cise", în loc de „narcise".

— Nu sînt pentru goşu' tău, scumpo. Sînt hîrtii importante pentru tati. Poftim.

Luke îndeasă o Sacoşă pentru viaţă în jurul păpuşii Speaky a lui Minnie, în coşul-pătuţ.

— Dacă mai vrei, mai sînt o mulţime.

O sărută pe Minnie pe creştet, apoi se ridică.

— Deci o iau eu pe Minnie de la Suze?

— Dacă nu te-ai răzgîndit.

Încuviinţez.

— Eu o să mă duc în oraş imediat după serviciu. Ar trebui să încep deja să fac cumpărăturile de Crăciun.

Oftez din rărunchi.

— Nu-i deloc de colo să dai o petrecere de Crăciun, ştii şi tu.

— Ştiu, zice Luke brusc îngrijorat. Becky, vreau să te ajut şi eu. O să fiu puţin plecat înainte de Crăciun – dar, dacă-mi dai nişte sarcini clare, am să le-ndeplinesc.

OK. Încuviinţez. Cînd mă sărută, simt cîţiva ţepi deasupra buzei lui şi clipesc mirată.

— Nu te-ai ras azi?

— A, zice Luke uşor stresat. Da. Îmi las mustaţă.

— *Mustaţă?* repet şi mă uit lung la el.

— Pentru Movember, nu mai ştii? îmi explică. Pentru binefacere.

— A, da! îi trag un zîmbet grăbit. Sigur că da. Bravo ţie!

Sinceră să fiu, nu mă prea omor după mustăţi. Dar dac-o faci cu un scop nobil merită, aşa că trebuie să-l susţin.

— Deja arată bine, adaug încurajator şi-l mai sărut o dată. Chiar ţi se potriveşte. Ne vedem mai tîrziu!

— Distracţie plăcută la cumpărături, răspunde Luke şi mă uit lung la el, un pic jignită: oare el n-a ascultat ce i-am zis?

— Nu mă duc la cumpărături, ci la *cumpărături de Crăciun*. E cu totul altceva. E *muncă*. Am o listă *atîta*.

Fac un gest teatral.

— Cadouri, decoraţiuni, mîncare, alte chestii...

— Alte chestii?

Luke se încruntă.

— Ce alte chestii?

— Alte chestii! Ştii şi tu. *Alte chestii*.

În clipa asta nu-mi vine nimic în minte, dar ştiu că există, fiindcă toate ghidurile despre petrecerile de Crăciun vorbesc despre „toate acele cumpărături de ultim moment".

— Dar stai.

Luke se încruntă, amintindu-şi.

— Becky, nu ţi-ai *făcut deja* cumpărăturile de Crăciun? Astă vară, la tîrgul din sat? Ba da! Ai cumpărat cinci perne artizanale din piele şi ai zis că o să fie nişte cadouri perfecte pentru Crăciun. Nişte perne al nabii de grele, adaugă cu o grimasă. Le-am cărat după mine toată ziua. Unde sînt?

M-am făcut ca racul la faţă. Sperasem oarecum c-o să uite de ele.

— Ni s-a cerut să aducem nişte chestii de vînzare pentru tîrgul de la şcoală.

Încerc să-mi iau un ton cît mai firesc.

— Aşa că le-am donat. Mi s-a părut că aşa se cuvine să fac.

— Le-ai dat pe toate, pur şi simplu?

Mă fixează.

— E pentru o cauză nobilă! zic defensiv.

N-o să mai adaug și „În plus, mi-am dat seama că nu-s bune de nimic cînd am încercat să le pun pe canapea și tot căzeau pe jos". A fost vina tipului de la stand, care avea așa o față prietenoasă. El m-a convins să cumpăr toate pernele alea idioate, *plus* un elefant din piele.

— Uite ce zic eu... n-am putea face toate astea online? propune Luke. Dacă ne așezăm amîndoi cu laptopul în față, am putea să le terminăm rapid. Sau dă-mi mie o sarcină. O să comand eu decorațiunile. Îmi ia cinci minute.

Luke? Să comande el decorațiunile? Aînnebunit? Data trecută cînd a comandat el decorațiuni a luat șase globuri mov oribile și, cînd m-am plîns de ele, a zis „Ei bine, mie mi se par drăguțe".

— Nu, e OK, zic grăbită. Trebuie să le văd cu ochii mei, în magazin. Și oricum, trebuie să sprijinim comerțul britanic.

— Și n-ai putea măcar să mergi în altă parte decît la Selfridges?

— Nu mă deranjează.

Oftez ușor, cu un aer de martiră.

— Cineva trebuie să se sacrifice. Ne vedem mai tîrziu.

Cinci

O, *Doamne*, ce dor mi-a fost de cumpărături. Şi de Londra. Şi de toate astea. Cînd intru pe uşile grele de la Selfridges, cu o sacoşă de la Magazinul de Suvenire Letherby Hall pe umăr, sînt copleşită. Selfridges e luminat *ca-n basme*! E abia noiembrie, dar sezonul sărbătorilor a început deja. Peste tot sînt beculeţe de Crăciun şi ghirlande. Scările rulante sînt împodobite cu globuri roşii uriaşe. Se aud colinde, aerul e cald şi parfumat şi nu ştiu de unde să încep. Simt un amestec de euforie şi aproape panică. Unde să mă duc? Sus? Jos? N-am mai fost la cumpărături de *un secol*.

Adică, evident, am cumpărat de pe net. Dar e o cu totul altă activitate. De fapt, ar trebui chiar să inventeze un alt cuvînt pentru ea. Comandatul pe net nu înseamnă cumpărat, ci *procurat*. De pe net îţi *procuri* chestii. Dar nu ai parte de fiorul pe care-l simţi cînd pui piciorul într-un magazin şi vezi toate lucrurile alea superbe, le pipăi, le mîngîi şi te laşi sedus de ele.

Fac un pas în faţă, inspirînd pur şi simplu atmosfera. E minunat să locuieşti în afara Londrei, din multe puncte de vedere – dar îmi lipseşte cu adevărat asta. Mi-e dor să trec în fiecare zi pe lîngă vitrine strălucitoare şi îmbietoare. Mi-e

dor să mă opresc să mă zgîiesc la un sacou Chanel fabulos. Mi-e dor să trec pe la Anthropologie în drumul meu şi să mă hotărăsc să văd ce mai e nou la Zara şi să găsesc un chilipir la Topshop.

Pe de altă parte, asta m-a obligat să fiu eficientă. Atunci cînd stai în afara Londrei, chestia e că trebuie să profiţi la maximum de fiecare drum în oraş. Practic, trebuie să te grăbeşti şi să cumperi toate lucrurile care îţi trec prin cap, fiindcă cine ştie cînd o să mai ajungi iar în oraş?

Luke şi cu mine nu prea sîntem de acord asupra acestei teorii. Dar nici nu-i de mirare, pentru că în general nu înţelegem la fel termenul „eficient". Luke a zis odată că să cumperi tot stocul de produse Clarins aflate la reducere la TK Maxx nu e „eficient", ci „ridicol". Dar ce ştie el? Oare el chiar nu pricepe cîţi bani am economisit? Plus timp! Practic, sînt toate produsele de îngrijire a pielii de care am nevoie, pentru toată viaţa. Şi nu ocupă decît două cutii din garaj. O nimica toată.

(Singura chestie, minoră – de care nici nu i-am spus lui Luke fiindcă n-are nevoie să ştie chiar fiecare amănunt al vieţii mele – e că, atunci cînd le-am pus în garaj, am dat peste o cutie plină cu borcănaşe de cremă L'Oréal de care uitasem. Dar e OK, fiindcă niciodată n-ai prea multă cremă. E un produs de referinţă.)

Îmi dau seama brusc că stau ca o statuie în holul cu magazine de parfumuri de la Selfridges şi mă admonestez în sinea mea. Haide, Becky. Concentrează-te. Cumpărături de Crăciun. Îmi scot agenda cu „necesarul" şi mă uit pe listă – şi mă simt brusc copleşită. Aseară m-am lăsat un pic dusă de val în timp ce-mi notam ideile. Sînt cam o sută de puncte, de la „luminiţe noi

care nu bîzîie" pînă la „suporturi festive pentru farfurii" şi la „CIOCOLATĂ!!!".

De unde să încep?

Pe lîngă mine trece un tip masiv cu mustaţă imensă şi mă trezesc distrasă de imaginea lui. Dacă-şi lasă şi Luke aşa o mustaţă?

Nu. N-o să facă asta. Nu te prosti. Şi, oricum, e pentru un scop nobil. Trebuie să gîndesc pozitiv. Mai fac un pas în faţă, încercînd să mă concentrez. Haide. Sînt în holul cu parfumuri. O să-i găsesc lui Luke un aftershave. Da. E o idee bună.

În apropiere e un tip îmbrăcat în negru care face reclamă la un parfum nou pentru bărbaţi, numit Granite. Iau un cartonaş de la el – dar mirosul mă face să mă înec. E un mare mister pentru mine de ce atît de multe parfumuri scumpe din lumea asta sunt oribile. Cele mai multe dintre ele miros de parcă cineva ar fi amestecat laolaltă toate aromele pe care nu le cumpără nimeni, ar fi scuturat bine amestecul în noua sticlă şi i-ar fi dat un nou nume, gen Fiorii celebrităţii!

Luke s-a dat întotdeauna cu aftershave Armani, dar vreau să-i iau *altceva*. Hotărăsc să intru la Prada, a cărei vitrină o văd în depărtare. Nu poţi da greş cu Prada, nu?

Însă, după doar trei minute la tejghea, sînt şi mai bulversată. Sînt atît de multe *opţiuni*. Miros L'Homme Prada, apoi Luna Rossa şi Marienbad. Pe urmă revin la L'Homme Prada – şi un tip drăguţ de la tejghea, pe nume Erik, începe să pulverizeze parfumurile pe cartonaşe ca să le miros.

Însă, în clipa în care am opt mostre aliniate în faţă, am pierdut deja şirul. Erik vorbeşte întruna despre note de ambră şi tente de piele şi eu zic

întruna „A, da", dar, sinceră să fiu, toate miros pur şi simplu ca un aftershave.

— Vrei să-l mai pulverizezi o dată pe ăsta? zic arătînd spre Desert Serenade. Sau, ştii ceva, poţi să mai dai cîte un fîs la fiecare? Şi mai e ăla de acolo care aduce puţin cu Babylon, dar nu chiar...

Flutur vag din mîini.

— Scuză-mă.

O voce profundă mă întrerupe şi, cînd mă întorc, văd un tip în palton gri şi fular albastru încruntîndu-se nerăbdător la mine.

— Ai de gînd să stai toată ziua?

— Cumpăr aftershave pentru soţul meu, îi explic, în timp ce Erik începe să pulverizeze parfumurile pe cartonaşele mele.

— Eşti, te rog, amabilă să te grăbeşti puţin şi să-l cumperi odată?

— Nu, nu pot „să mă grăbesc puţin şi să-l cumpăr odată"! răspund, agasată de tonul lui. Trebuie să-l aleg pe cel potrivit.

Miros iar Desert Serenade şi mă strîmb.

— Nu. Categoric nu.

— Aoleu, eşti una *din alea*, zice bărbatul dîndu-şi ochii peste cap superior şi îl fixez indignată.

— Ce vrei să spui cu „una *din alea*"?

— Una dintre fetele care insistă să aleagă un aftershave nou pentru iubiţii lor de Crăciun.

— Dacă vrei să ştii, chiar soţul meu *m-a rugat* să-i cumpăr aftershave de Crăciun, zic cu răceală. Nu că te-ar privi în vreun fel.

— Te-o fi rugat, răspunde bărbatul impasibil. Dar ce-a vrut să spună e de fapt „Ia-mi aftershave-ul pe care îl folosesc mereu".

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Nici măcar nu-l cunoşti pe soţul meu!

Mai am un pic şi-l pocnesc.

— Nici n-am nevoie. Nimeni, în toată istoria omenirii, n-a reuşit vreodată să aleagă cu succes un parfum pentru altcineva. L'Homme Prada Intense, vă rog, 100 ml, îi spune lui Erik. Plătesc dincolo.

Erik îi întinde cutia de lux şi tipul se îndepărtează, zicînd peste umăr „Crăciun fericit!".

Hmm. Unii oameni sînt atît de necioplţi. Îmi întorc atenţia asupra lui Erik şi-i zîmbesc. Măcar *el* mă înţelege.

— Am redus opţiunile, zic fluturînd trei cartonaşe spre el. Astea ar fi.

— Splendid! se însufleţeşte Erik. Foarte bune alegeri! Sînt sigur c-o să-i placă foarte mult!

Se uită la cartonaşe, după care adaugă săritor:

— Poate-ar fi bine să le încercaţi înainte pe pielea lui? Fiindcă e foarte important cum interacţionează cu corpul lui.

Of, pentru numele lui Dumnezeu. *Acum* zice? Dacă toate o să miroasă ca naiba pe pielea lui Luke şi n-o să mai poată respira? Sau n-o să mai pot eu respira? Nu-mi place să recunosc, dar Fularul Albastru Enervant are dreptate. Pînă la urmă, nu e deloc simplu să faci cadou aftershave. E o dilemă imposibilă. Ori cumperi un aftershave care-i place, fără pic de efort, ceea ce e destul de jenant. Ori rişti şi alegi ceva nou, care o să-i displacă, dar va fi nevoit să spună că-i place. Şi tot restul vieţii n-o să ştii dacă a fost doar politicos sau nu, pînă cînd, pe patul de moarte, o să-l auzi izbucnind „Întotdeauna am urît Prada l'Homme!", după care o să-şi dea ultima suflare.

(Ştiţi ce zic. În cel mai rău caz.)

— Vreţi să cumpăraţi? îmi întrerupe Erik gîndurile şi clipesc.

Nu vreau să cumpăr ceva greşit şi scump, dar nici să mă las păgubaşă.

În clipa aia, Fularul Albastru Enervant trece pe lîngă noi spre ieşire şi-mi rînjeşte sardonic.

— Tot aici? zice. Ar trebui să faci o pauză de cafea.

— Unii oameni se bucură să facă un efort, oricît de mare, pentru cadoul de Crăciun al soţului, răspund glacială.

El ridică din sprîncene cu un aer amuzat şi iese. Îl urmăresc cu privirea, uşor zgîndărită – însă micul nostru schimb de cuvinte n-a făcut decît să mă ambiţioneze şi mai tare. *Sînt* în stare să-l dau gata pe Luke cu un nou aftershave perfect. Trebuie doar să procedez temeinic.

— Apropo, mă întrebam, zic, oferindu-i lui Erik cel mai încîntător zîmbet posibil. Aveţi şi sticluţe cu mostre?

Trei ore mai tîrziu, cînd intru în casă, sînt foarte mîndră în sinea mea. Nu poate spune nimeni că n-am fost temeinică. Am mirosit fiecare nenorocit de aftershave din magazinul ăla şi acum sacoşa mea de la Magazinul de Suvenire Letherby Hall conţine treizeci şi una de mostre de aftershave, pe care trebuie să le ascund de Luke. Trebuie de asemenea să ascund sacoşa imensă lucioasă de la Selfridges atîrnată pe umărul...

Ooof. Prea tîrziu. M-a văzut.

— Cum te-ai descurcat? zice apropiindu-se cu un zîmbet plin de înţelegere. Pari epuizată!

— Sînt OK, zic bravînd. N-a fost rău.

— Lasă-mă să te ajut cu asta.

Luke întinde mîna spre sacoşa de la Selfridges.

— Ce-ai aici? Decoraţiuni? Cadouri?

— Păi, îhm, sînt doar chestii de Crăciun, bîigui ţinînd strîns de ea. O pun bine.

Înainte ca el să apuce să mă întrebe mai multe, mă grăbesc în sus pe scări.

— Şi ai reuşit să bifezi multe de pe listă? aud glasul lui Luke în urma mea. Ai avut succes?

— Ăăă... aproximativ! îi arunc peste umăr.

Intru grăbită în dormitorul nostru şi închid uşa. Trîntesc sacoşa cu mostre de aftershave pe pat, după care mă întorc la sacoşa lucioasă. O admir preţ de o clipă, apoi scot din ea cu veneraţie un pachet învelit în foiţă de hîrtie. Cînd rup hîrtia, mă aud cum trag aer în piept adînc. Nu-mi vine să cred ce ţin în mînă. O rochie Alexander McQueen, redusă cu 70 la sută doar fiindcă are un fir tras în spate! O să arăt splendissim de Crăciun!

Şi e OK. Fie, ştiu că „să-mi cumpăr o rochie nouă" nu era pe lista mea iniţială. Dar toată lumea ştie, cheia cumpărăturilor de succes e să fii flexibil şi atent la oportunităţi. Tocmai mă îndreptam spre raionul de Crăciun, pornită să iau decoraţiuni, cînd s-a întîmplat să trec pe lîngă raionul de modă. Şi s-a întîmplat să văd un stativ cu rochii de designer la reducere, pe care mă aştepta cea mai uluitoare rochie Alexander McQueen. Are nişte mîneci superbe cu volane şi dungi cu paiete şi singura *mică* problemă – mică de tot – e că e un pic prea mică pentru mine.

Doar un pic. Un picuţ.

Ideea e că era singura pe care o aveau şi era redusă cu 70 la sută şi n-am *suportat* să n-o iau. Plus că nu pot spune că nu mă încape deloc. Doar că e un pic mai... strîmtă. Dar în ziua de Crăciun nu e musai să respiri prea mult, nu?

Şi nici să dai prea mult din braţe. Şi probabil am să şi slăbesc puţin pînă atunci.

Sper. O, Doamne...

Mă uit stresată la rochie, care pare să se facă tot mai mică în timp ce o privesc. Chiar şi redusă, tot a fost scumpă. *Nu se poate* să nu intru-n ea de Crăciun.

Poate c-ar fi bine să fac ceva pentru sănătatea mea înainte de Crăciun, îmi dau seama. Să încep să fac sport şi să beau suc bio. Şi o să slăbesc şi o să-mi vină bine rochia – şi, în plus, o să fiu şi sănătoasă. Perfect!

Mai privesc rochia cu drag alte cîteva secunde, apoi o ascund bine în şifonier şi-mi scot agenda din geantă. Scriu „Să-mi cumpăr rochie nouă pentru Crăciun" şi bifez mulţumită.

Apoi mă întorc către pat şi mă uit la sacoşa cu mostre de aftershave. O ascund în noptieră, după care cobor scările susurînd veselă, pe cel mai nevinovat ton posibil:

— Luke! Simt nevoia să sărbătoresc! Hai să bem nişte vin!

Trei ore mai tîrziu sînt întinsă în pat, cu ochii în tavan, fiartă de frustrare. N-am ştiut niciodată că lui Luke îi ia atît de mult să adoarmă. *Ce-i* cu el?

Îl împung din cînd în cînd uşor ca să văd dac-a adormit, iar el face întruna „Hîm?" sau „Ce-i?", la care eu îi zic „Scuze, făceam stretching!"

Într-un final deschide ochii şi zice agasat:

— Becky, mîine dimineaţă în zori am zbor spre Madrid şi sînt rupt. N-ai putea să nu-ţi mai faci nenorocitele alea de exerciţii de yoga în pat?

Aşa că o vreme stau potolită, bătînd darabana cu degetele de nerăbdare, pînă cînd în fine pare

să fi adormit buștean și nici măcar nu se clintește cînd îi zic stresată „Luke, cred că aud un hoț!".

Apoi îmi fac griji că *aud* de-adevăratelea un hoț, așa că mă furișez în jos pe scări cu un pantof cu toc înalt drept armă în mînă, aprind toate luminile, mă plimb peste tot, nu găsesc nici un hoț, sting iar luminile, mă duc să văd ce face Minnie și mă întorc în pat.

Sînt deja frîntă și eu. Însă am de executat un plan. Scot în liniște sacoșa cu mostre de aftershave din noptieră și iau patru sticluțe. Îl dau pe Luke pe gît, sub ureche, cu puțin Royal Oud de la Creed. Îl dau cu Luna Rossa de la Prada sub urechea dreaptă. Apoi iau markerul și notez locurile cu L și R ca să nu greșesc. Îl dau pe încheietura dreaptă cu Quercus și pe stînga cu Sartorial, după care le notez cu Q și S. Miros și eu sticluțele pe rînd și le dau note. Pînă acum, Sartorial e preferatul meu. E de vis.

Luke doarme atît de liniștit, că mă gîndesc să mai încerc una. Așa că iau din sacoșă altă mostră, pe nume Pacific Lime. Mă aplec să-l dau discret pe piept – dar chiar în clipa cînd apăs fisul, o molie uriașă apare de nicăieri și mă face să țip șocată și să-mi flutur brațele.

— Au!

Luke se ridică în fund, cu mîna la ochi.

— Becky! Ești bine? Ce s-a întîmplat?

Clipește la mine, pe jumătate adormit. Și, imediat, văd că are ochiul umed. Rahat! I-am dat în ochi cu Pacific Lime! Dar poate că nu observă.

— Sînt bine, zic grăbită. Scuze. E doar o molie.

— Fir-ar să fie. *Au*. Am ceva la ochi.

Se freacă la ochi, care începe să i se înroșească.

Mi se strînge inima de spaimă. O, Doamne, nu-mi spune că mi-am orbit soțul. Parcă văd

titlul din *Daily World*: *Ironia sorţii: O nevastă şi-a orbit soţul în căutarea darului perfect.*

— Stai să-ţi aduc un şervet umed, zic disperată. Poţi să vezi? Vezi în ceaţă?

Fug în baie şi mă-ntorc cu o cîrpă din care curge apă. O trîntesc grăbită pe faţa lui Luke şi el înjură.

— Sînt ud fleaşcă!

— Mai bine decît să păţeşti ceva, zic zgîindu-mă neliniştită la ochiul lui. Te simţi mai bine? Cîte degete am ridicat?

— Patru, zice Luke tăios şi-mi stă inima.

— Ai greşit! zic stresată, O, Doamne, Luke, trebuie să te ducem imediat la spital!

— Ba n-am greşit! se răsteşte Luke nervos. Unu, doi, trei, patru. Uită-te şi tu.

Mă uit la mîna mea şi-mi dau brusc seama că *aşa e*, ţin ridicate patru degete. E-n regulă.

— Sînt bine.

Luke mai clipeşte de cîteva ori, apoi mă priveşte ca-n ceaţă.

— Dar ce naiba s-a *întîmplat*? Dormeam dus.

— O molie, zic repede. Doar o molie.

— Te-a trezit o molie? zice nedumerit.

— Păi... a fost ditamai molia. De ce nu te culci la loc?

Sper să se culce, dar îi cad ochii pe încheietură. Se holbează cîteva clipe la litera Q, de parcă ar încerca să priceapă de unde-a apărut.

— Cineva mi-a scris un Q pe încheietură, zice într-un final.

— Doamne! zic încercînd să par surprinsă. Ce ciudat. Probabil că Minnie. Oricum, e tîrziu...

— Şi un S pe cealaltă, zice Luke.

Se dă brusc jos din pat şi se duce la oglindă.

— Ce *dracu'*?

Se holbează la literele de pe gîtul lui. O clipă mai tîrziu se răsucește pe călcîie, se uită spre pat și văd că privirea îi cade asupra markerului, pe care l-am lăsat acolo, pe cuvertură. Sînt o *tîmpită*.

— Becky? zice pe un ton de rău augur.

— OK, eu am fost, recunosc grăbită. Voiam să încerc mai multe aftershave-uri pe tine în timp ce dormi. Pentru cadoul tău de Crăciun, adaug cu subînțeles, sperînd să se înmoaie și să zică „Vai, draga mea, cum te gîndești tu la toate".

Dar el n-o face.

— E ora unu noaptea, zice cu aerul cuiva care se străduiește să-și păstreze cumpătul. Și sînt *mîzgălit* peste tot. Pe bune, acum, tu chiar ai crezut că n-o să *observ*?

— Mereu faci duș imediat ce te trezești, zic încă mîndră de planul meu. Și e un marker care se ia. Știam c-o să se ducă și nici măcar n-ai să știi.

— Ești ceva... mormăie Luke întorcîndu-se în pat.

Apoi se oprește, cu privirea la marker.

— Stai așa. Ai folosit un Sharpie. Ăsta-i permanent.

— Ba nu e.

— Ba e!

— Doar cele negre sînt, îi explic. Iar eu am folosit unul albastru.

— Și alea albastre sînt tot permanente! izbucnește Luke. Uite.

Înșfacă markerul și mi-l flutură în față, arătîndu-mi cu degetul cuvîntul. „Permanent"

Poftim?

Iau markerul și mă uit la el. O, Doamne, are dreptate. Chiar *e* permanent. N-am știut

niciodată. Folosesc markere Sharpie de-atîția ani și n-am știut niciodată! Sinceră să fiu, e destul de amuzant...

Apoi ridic privirea, zăresc expresia lui Luke și înghit în sec. Poate că nu e chiar așa de amuzant.

— Am un L și un R pe gît, zice Luke cu o voce ultracalmă. În zonele cele mai vizibile. Și mîine mă-ntîlnesc cu Ministrul de finanțe al Spaniei.

— Aha. Scuze.

Înghit în sec pierită.

— Păi și... n-ai putea folosi o eșarfă?

Luke nici nu se obosește să-mi răspundă. (Zău că nu-l condamn.)

— Îmi pare foarte rău, repet cu glasul cel mai umil posibil. Am vrut doar să-ți ofer cadoul perfect de Crăciun. Și, dacă tot veni vorba, adaug cu speranță, îți place vreunul dintre aftershave-urile astea? Mie îmi place ăla de pe încheietura ta stîngă.

Îl privesc cu speranță, dar Luke nu dă nici un semn c-ar vrea să-și miroasă încheietura stîngă.

— Îmi place aftershave-ul pe care-l folosesc mereu, zice. Ne culcăm?

Istoricul căutărilor

În cît timp creşte o mustaţă?
Cele mai atrăgătoare mustăţi
Mustăţile sînt nesănătoase
Sex cu mustaţă
Slăbit douăzeci de kile pînă la Crăciun
Slăbit şase kile pînă la Crăciun
Antrenor personal online
Antrenor personal care nu face pe şeful
Echipament pentru sport
Sweaty Betty
Lululemon
Colanţi avantajoşi
Colanţi minune
Să slăbeşti două mărimi doar cu colanţi
Regim cu ciocolată

Șase

A doua zi dimineață Luke e vizibil prost dispus. Zic „dimineață", dar e mai degrabă toiul nopții. Aș fi zis că, atunci cînd ești șeful propriei companii, *nu trebuie* să te scoli la ore ridicole ca să prinzi avionul, dar se pare că lucrurile nu stau așa.

Îl sărut de la revedere, strîmbîndu-mă ușor cînd îi simt textura țepoasă a noii mustăți. (E pentru o *cauză nobilă*, îmi spun întruna.) Mă uit la taxiul care se îndepărtează și-i fac semn cu mîna, încercînd să-mi iau cea mai iubitoare și mai plină de regret mină de care sînt în stare. Apoi mă duc la bucătărie și mă trîntesc într-un scaun.

Și eu sînt, la rîndul meu, destul de indispusă. Nici eu n-am dormit destul și mă simt groaznic că aproape l-am orbit pe Luke. Toată povestea a fost un dezastru. Mi-a luat *un secol* să adun toate mostrele alea de aftershave – și a fost degeaba. Luke nu-și dorește un aftershave nou. Îl vrea tot pe cel vechi. E complet împotriva spiritului Crăciunului! Cum ar fi ca Moș Crăciun să deschidă scrisorile și în toate să scrie „Dragă Moș Crăciun, te rog adu-mi aceeași chestie veche"? Ar da faliment.

Cînd aprind fierbătorul, mi-l amintesc pe individul ăla antipatic de la Selfridges, care mi-a

spus că soţul meu nu-şi doreşte un aftershave nou. Nu-mi place să recunosc că avea dreptate – şi-mi susţin în continuare părerea. Unii *chiar se bucură* să facă un efort, oricît de mare, pentru cadoul de Crăciun al soţului. OK, nu mi-a ieşit cu paltonul şi nici cu aftershave-ul. Dar n-am să mă opresc aici. Sînt şi mai hotărîtă să găsesc ceva care să-l lase paf pe Luke.

(În sensul bun. Nu fiindcă e o jachetă mov de mohair. Deşi, sinceră să fiu, am păstrat chitanţa de la jacheta mov şi cred *şi azi* că i-ar fi venit de milioane. A fost vina mamei, că ea a exclamat „Dumnezeule mare!" aşa şocată cînd Luke a probat-o. Uneori chiar nu pricep cum de m-am născut eu într-o familie atît de paralelă cu moda, zău că nu pricep.)

Cînd o las pe Minnie la şcoală, mă uit în jur după Steph în eventualitatea că ar vrea să schimbe cîteva cuvinte sau ceva – însă n-o văd, aşa că pornesc spre serviciu. Îmi fac o cafea, după care mă reazem de tejghea, privind în jurul meu în căutarea inspiraţiei pentru un cadou. Dar i-am luat deja lui Luke sticluţa plată de purtat peste şold şi setul de batiste pentru domni şi ciocolata cu caramel şi sare de mare. (Bine, OK, asta din urmă a fost mai mult pentru mine.)

Oftez din rărunchi, blestemîndu-mă. N-ar fi trebuit să-i cumpăr sticluţa plată. Trebuia s-o pun bine, pentru Crăciun.

— Eşti OK, Bex?

Suze vine la mine şi mă cîntăreşte din ochi mirată.

— N-am dormit prea bine, zic ursuză. De fapt, m-am certat cu Luke.

— Pe ce temă?

— Cadouri de Crăciun şi chestii de-astea, zic fără să intru în amănunte.

N-am să-i spun că l-am mîzgălit cu un Sharpie, sună un pic ciudat.

— A, cadouri de Crăciun.

Suze dă ochii peste cap înţelegătoare.

— Şi noi ne-am certat. Tarkie vrea să le dea copiilor cîte-un miel, iar eu vreau să le dăm un purcel. Cine şi-ar dori un miel cînd poate primi un purcel?

Mă priveşte întrebătoare.

— Ăăă...

Eu, una, n-aş vrea nici miel, nici purcel, dar probabil că nu ăsta e răspunsul pe care-l aşteaptă Suze.

— Minnie vrea un purcel?

Suze se luminează la faţă.

— Să-i iau şi ei unul?

Un purcel? În grădina noastră? Care să guiţe peste tot şi să facă dezastru în jur şi să se transforme în ditamai porcul? O iubesc la nebunie pe Suze, dar există anumite domenii în care vedem lucrurile total diferit.

— Nu *prea* cred, zic precaută. Nu e genul care să aibă un purcel. De fapt, singurul lucru util pe care l-am făcut pînă acum de Crăciun a fost să-i cumpăr cadou lui Minnie, adaug. E înnebunită după un coş de picnic şi i l-am comandat deja.

— L-ai comandat deja?

— Da. De ce?

— Hmm.

Suze se strîmbă.

— Nu-i un pic cam devreme? Dacă se răzgîndeşte?

Să se răzgîndească? Nici măcar *nu mi-a trecut prin cap* aşa ceva.

— N-o să se răzgîndească, zic, mai încrezătoare decît sînt. Îşi doreşte coşul ăla de un secol.

Dar Suze clatină din cap.

— Sînt foarte capricioşi. Eu numesc asta „smuceală". Îţi zic „Îmi doresc mult un băţ de sărit, e tot ce-mi doresc, te rog, te rog, *te rog*, poţi să-mi iei un băţ de sărit?". Şi pe urmă, cu trei zile înainte de Crăciun, se duc acasă la un prieten şi văd o sirenă vorbitoare într-o reclamă de la televizor şi, brusc, asta e tot ce-şi doresc. Dar nu se mai găseşte nicăieri, încheie Suze cu satisfacţie macabră. Aşa că trebuie s-o găseşti pe eBay, la un preţ triplu.

— Minnie n-o să se răzgîndească, o ţin pe-a mea. Adoră coşul ăla.

— Mai aşteaptă, zice Suze pe un ton de pescar bătrîn şi cărunt, ce prezice o furtună. O să vadă la televizor o sirenă vorbitoare şi o să uite complet de coş.

— Ei bine, *nu are voie* să vadă o sirenă vorbitoare, zic supărată. Îi interzic să se uite la televizor pînă la Crăciun.

— Da, da, pufneşte Suze în rîs. Ce faci, te muţi într-un sat Amish?

Tocmai vreau să-i răspund „Poate că da!" şi să caut pe Google sate Amish (oare or *exista* şi în Hampshire?), cînd apare Irene, care-mi întinde o bucată de hîrtie.

— Uite, Becky! exclamă. Veşti bune. Am găsit numele tînărului care întreba de tine.

— Tînărul cel *epatant*, intervine şi Suze zîmbindu-mi.

— Exact.

Irene surîde inocent.

— Se numeşte...

Citeşte de pe hîrtie.

— Craig Curton.

Mă uit lung la ea, ca lovită cu leuca. Craig Curton?

— Îl cunoşti, Bex? zice Suze curioasă în timp ce Irene îmi dă hîrtia.

— Adevărul e că da, zic. Adevărul e că... Şovăi. E un vechi iubit.

— Un vechi iubit?

Suze se holbează la mine.

— Nu mi-ai spus niciodată despre el! Cînd a fost asta?

— Acum o mie de ani.

Fac un gest evaziv cu mîna.

— La facultate.

Uitasem complet de Craig Curton. Sau, mă rog, nu *uitasem* de el, dar n-aş putea spune că m-am gîndit prea mult la el.

— E *foarte* epatant, Becky, draga mea, se bagă şi Irene, cu ochi strălucitori. *Foarte* arătos.

Se duce să întîmpine un client şi Suze îmi zîmbeşte răutăcios.

— Lui Irene i-a căzut cu tronc fostul tău iubit. E vreun topmodel, ceva?

— Cred că Irene are nişte standarde destul de scăzute, zic chicotind. Adevărul e că tipul arăta destul de ciudat. Ştii şi tu genul, păr brunet vopsit, foarte palid la faţă, cu dinţi oribili. Era într-o formaţie, adaug grăbită. De-asta am fost cu el.

— O să-l caut pe Google, mă anunţă Suze zîmbind. Trebuie să-l văd cu ochii mei pe acest zeu grec.

— Nu e un zeu grec.

Îmi dau ochii peste cap.

— De fapt, nici nu ştiu de ce-oi fi fost cu el, chiar dacă *era* într-o formaţie.

Aştept ca Suze să răspundă, însă ea a rămas cu privirea lipită de telefon, uşor înmărmurită.

— Ştii ceva, Bex? zice tărăgănat. *Chiar e* un soi de zeu grec. Dar poate nu e el. Ia uită-te, el e?

Îmi întinde telefonul şi tresar şocată. Tipul din poză e superb. *Nu poate fi* Craig Curton.

Mă holbez la imagine, încercînd să pricep. OK, e destul de clar că e Craig. Un Craig mai în vîrstă. Însă părul lui, care era bizar şi fără formă, îi cade acum pe umeri în valuri negre strălucitoare. Şi şi-a reparat dantura. Şi e bronzat. Şi ia uite ce *braţe*.

— E incredibil, zice Suze sec.

— E schimbat.

Îmi regăsesc glasul.

— E... atunci nu arăta deloc aşa. Nici pe departe.

— Şi cu ce ocupă?

Suze dă mai jos pe pagină, care e postată pe o reţea profesională.

— Muzician, zice, vag impresionată. Ultimul său album se numeşte „Iubire secretă".

— Serios?

Încerc să-i iau telefonul, dar Suze mi-l înşfacă înapoi.

— N-am terminat de citit! zice. Anul trecut a lansat albumul „Sincer". De curînd, a avut un turneu în Germania cu trupa Blink Rage. Cine-or fi ăştia, Blink Rage?

Habar n-am ce e Blink Rage, dar n-am să recunosc în faţa ei.

— Tu n-ai auzit de Blink Rage, Suze? zic cu o undă de milă.

— Bună, Becky.

Din partea opusă a magazinului mă salută o voce bărbătească răguşită. Ridicăm capetele amîndouă şi mai să fac infarct.

El e. El e. E aici. Şi noi îl căutăm pe Google. Fir-ar.

— Bună! zice Suze cu un glas ciudat, ascuţit, şi-şi scapă telefonul cu zgomot. Bună. Bine ai venit la... Bună!

În timp ce el se apropie, ea îşi înşfacă telefonul şi-l întoarce grăbită – dar nu suficient de rapid. I-am văzut cu toţii faţa pe ecran.

Mă fac instantaneu roşie la faţă. Doamne, ce *jenant*.

— Bună, Craig, zic încercînd să-mi iau un ton relaxat. Bună. Noi tocmai... Bună. Ce surpriză! Au trecut...

— Mulţi ani, încuviinţează el. Incredibil, nu?

Şi vocea răguşită e tot de zeu rock. Şi înfăţişarea, la fel, cu părul lui lung, cu geaca uzată de piele şi craniul tatuat pe lobul urechii.

Mă sărută pe ambii obraji, după care face un pas înapoi şi se mulţumeşte să mă privească cu un zîmbet relaxat, sigur pe sine. Şi ăsta e nou. Nu zîmbea niciodată aşa la facultate, cînd îmi citea chestii deprimante din ziare şi-mi spunea că ar trebui să mă implic mai mult în luptă.

— Ea e Suze, zic, şi Suze face „Bună, bună!".

Îi strînge mîna, după care îl soarbe din ochi cu o privire visătoare, jucîndu-se cu părul de parc-ar avea paişpe ani.

— Te-ai întors! auzim vocea încîntată a Irenei şi, cînd mă răsucesc pe călcîie, o văd apropiindu-se. Ce mă bucur!

Spre groaza mea, se întoarce către mine şi spune din buze *„Foarte epatant!"*, cîtuşi de puţin subtilă.

O, Doamne. Am putea să ne facem şi mai tare de rîs?

— Aşa. Şi... Ce te-aduce aici, Craig?

— Aici locuiesc, zice el pe acelaşi ton relaxat şi lejer.

— *Locuieşti* aici? zic mirată.

— Am închiriat Lapwing Cottage.

I se adresează lui Suze.

— Sînt chiriaşul tău.

— A.

O văd pe Suze luminîndu-se la faţă.

— Nu ştiam că Lapwing Cottage a fost închiriată!

E ceva normal pentru Suze să nu ştie că are un chiriaş nou. Ea şi Tarkie au atît de multe proprietăţi şi investiţii şi alte chestii împreună, că e greu să le ţină socoteala. Odată, luam prînzul la o cafenea locală şi ne tot aduceau felii de tort din partea casei şi erau extrem de amabili cu noi.

Habar n-aveam de ce – pînă cînd Suze a avut revelaţia subită că ea e proprietăreasa, lucru pe care-l uitase.

— E OK? adaugă neliniştită. Dacă e vreo problemă, vorbeşte cu Gordon, administratorul proprietăţii noastre, el se ocupă de chestiile de genul ăsta.

— E minunat, zice Craig. E fermecător. Ca pe vremuri. Rustic.

— Şi... de unde-ai ştiut că lucrez aici? îl întreb.

— Ştii cum e, lumea e mică, zice el relaxat. Am închiriat casa online. Voiam un loc în care să evadez din Londra. Un loc în care să compun cîntece. Să mă simt bine, ştii ce zic? Şi mă duc la magazinul sătesc să cumpăr cîte ceva, cînd văd un cartonaş cu un anunţ: *De vînzare: trei lopeţi pentru grădină, nefolosite, contact Becky*

Brandon născută Bloomwood. Îmi zic: „Nu pot exista două Becky Bloomwood". Așa că-l întreb pe tip și-mi spune că lucrezi aici. Ca să vezi.

— Ce chestie, zice Suze grăbită.

— Am și eu o întrebare, adaugă Craig fixîndu-mă cu ochii lui negri. *Trei* lopeți pentru grădină?

— Erau la reducere, zic ușor stresată, așa că am cumpărat și eu cîteva. Avem grădină destul de mare și am crezut c-o să avem nevoie de mai multe. Doar că s-a dovedit că n-avem.

— Ești incorigibilă.

Pare amuzat.

— Ei bine, trebuie să plec. Mă bucur că te-am văzut, Becky. Ar trebui să bem ceva la un moment dat. Ce-ai mai făcut toți anii ăștia?

— Păi... ăăă...

Mi se rupe complet filmul. Ce-am *făcut* toți anii ăștia? Nu-mi vine-n minte absolut nimic.

— O groază de chestii, zic pierită. Ca toată lumea.

— Am înțeles.

Încuviințează.

— Am auzit că ai și un copil.

— Da, o fată. Minnie.

— Mă bucur, zice și se întoarce către Suze.

— Ar fi OK dacă aș închiria un jacuzzi pentru grădină?

— Un jacuzzi?

Suze pare luată prin surprindere.

— Am o slăbiciune pentru jacuzzi.

Craig zîmbește, dezvelindu-și dinții cei noi și splendizi și mi-l imaginez imediat într-un jacuzzi, cu părul ud și strălucitor și pieptul păros, stil Ross Poldark.

Vreau să zic că n-a arătat niciodată ca Ross Poldark, dar pun pariu că acum arată.

— Un jacuzzi, spune Suze total fîstîcită. Dumnezeule. Sigur că da! Adică, noi de obicei nu... dar... dacă vrei tu...

— Mă bucur.

Încuviinţează iar.

— Şi o să dau o petrecere de Crăciun, cred. Am să vă trimit amîndurora invitaţii.

— A! zice Suze. Mersi!

— Păi, ne mai vedem.

Ridică o mînă de la revedere şi iese din magazin cu un mers săltat. Pe vremuri nu mergea aşa. Probabil s-a inspirat de la cineva.

Mă uit la Suze, care expiră lung.

— Doamne, zice.

— Da, zic, încă uluită. Ei bine, poftim. El e fostul meu iubit.

— E super mişto.

Suze mă fixează bănuitoare.

— Bex, chiar erai genul cool la facultate?

Îmi vine să-i zic „Ce vrei să spui? Sînt foarte cool şi-acum!".

Dar vorbesc cu Suze, care mă cunoaşte bine.

— Am fost şi eu *un pic* cool, zic sinceră. Cam juma' de trimestru.

— Făceai şi tu parte din formaţie?

— Eu... îhm...

Îmi dreg glasul, încercînd să aleg varianta adecvată de răspuns. Adevărul e că toată povestea cu formaţia e o amintire cam dureroasă, fiindcă *ar fi trebuit* să fac şi eu parte din ea. Mi-am cumpărat o chitară bass roz incredibilă şi am învăţat o tonă de note, iar Craig a zis că aş putea să încerc şi eu să cînt. Dar, după prima

repetiţie, restul trupei s-a adunat şi a zis că nu sînt suficient de bună. A fost foarte nedrept. N-au vrut nici măcar să mă lase să cînt la tamburină.

— Eu am fost muza lui, zic într-un final. Am colaborat foarte bine. A fost o perioadă frumoasă, adaug pe un ton nepăsător, de rockeriţă.

— Şi de ce v-aţi despărţit? zice Suze cu gura căscată.

— Trupa a primit oferta de a face un album şi s-a lăsat de şcoală.

— Nu cred!

Suze îşi duce mîna la gură, impresionată.

— E incredibil! Îl ştiu?

— Nu, recunosc. Ideea e că s-au dus cu toţii într-un studio din Devon să-l înregistreze...

— Te-ai dus şi tu? mă întrerupe Suze.

— Nu.

Mă străbate un vechi sentiment de frustrare.

— Mama şi tata nu mi-au permis să mă las de şcoală. În fine, deci ei au plecat să facă albumul, dar s-au tot ciondănit. Şi pe urmă unul dintre ei l-a lovit pe altul şi a fost chemată poliţia. Şi pe urmă au venit toţi părinţii şi au pus punct înregistrărilor şi i-au făcut să se întoarcă la facultate.

— A, zice Suze cu o mină dezamăgită.

Îmi dau seama că spera să audă un final de genul „Şi pe urmă au cîntat cu casa închisă pe Wembley!"

— Craig s-a certat îngrozitor cu părinţii lui, continui. A refuzat să se întoarcă la Bristol. Şi pe urmă membrii formaţiei s-au despărţit.

— Şi Craig ce-a făcut?

— Şi-a luat un an sabatic şi a plecat la Manchester. Dar la ora aia nu mai eram deja împreună.

— Din cauza trupei, completează Suze uşor precipitat. Fiindcă toţi credeau că tu eşti Yoko.

— Să zicem.

Ezit, simţind nevoia de sinceritate.

— În plus, nu era prea sexy pe atunci. De fapt, era cam enervant.

Hotărăsc că am vorbit suficient despre fostul meu iubit, aşa că mă duc să aranjez mai bine nişte pulovere. Dar Suze vine după mine, încă în transă.

— Şi acum el stă aici, în Letherby, zice întrebător. Cred că nu-ţi pică prea bine.

— N-am nici o problemă.

Am o mică problemă, dar n-am să recunosc asta.

— Nu se poate să nu ţi se pară *un pic* aiurea, insistă Suze.

— Nu e deloc aiurea, zic apăsat. De ce-ar fi aiurea?

— Adică, e cu totul diferit de Luke, continuă Suze visătoare, ignorîndu-mi protestele. Te duci la petrecerea lui de Crăciun?

— Nu ştiu, zic după o pauză. Tu?

— Sigur că da! zice imediat. Trebuie să mergem! Pun pariu c-o să fie super, doar muzicieni şi lume cool.

În clipa aia un client doboară un morman de cutii cu caramele, care zăngănesc asurzitor la contactul cu solul, şi abandonăm discuţia. În timp ce le aşez la loc, încerc să mă obişnuiesc cu această noutate apărută în viaţa mea. Craig Curton locuieşte la Letherby. Şi arată atît de *altfel*! Ce braţe. Ce păr! E atît de unduios şi de des, şi barba nerasă îi stă atît de bine...

Din greşeală, dărîm iar cutiile de caramele şi, cînd Suze ridică privirea, zic grăbită „Scuze!".

— Eşti cu mintea aiurea, Bex? zice Suze ridicînd sugestiv din sprîncene, la care eu îmi ridic mîndră bărbia.

Fiindcă evident că nu sînt deloc distrasă. Cel puţin, n-am să recunosc asta.

Dar, o, Doamne, nu mă pot abţine, e ca şi cum Craig ar fi deschis o fereastră spre trecut. Amintirile de la facultate dau năvală. Blugii pe care-i purtam. Şi rujul ăla. Ce-o fi fost *în mintea mea*?

La început, cînd ne-am împrietenit, eram foarte impresionată de Craig. Îl credeam mare intelectual fiindcă vorbea despre Schopenhauer şi bea o marcă de gin de care eu nu mai auzisem. Însă acum, din poziţia mea de om matur, îmi dau seama că n-ar fi trebuit să fiu atît de impresionată. Adică oricine poate să bea gin şi să discute despre nemţi celebri. Uite, chiar zilele trecute, şi eu vorbeam despre Heidi Klum.

În orice caz, a fost acum o mie de ani. Cu toţii am avut iubiţi ciudaţi, pe vremea cînd nu ştiam prea multe. Cînd l-am cunoscut pe Luke, era prieten cu o snoabă de zile mari pe nume Sacha de Bonneville, aşa că *să nu-l aud că spune ceva*. (Oare de ce mă cert cu Luke pe tema asta în minte? Habar n-am.)

Aşez ultima cutie de caramele şi îmi scutur părul pe spate. E doar una dintre acele coincidenţe bizare. Şi are dreptate Suze: dacă Craig dă o petrecere de Crăciun, ar trebui să mergem. Poate c-o să fie şi celebrităţi acolo. Sau poate c-o să ne cînte o melodie nouă şi o să fim primii care o ascultă.

Poate ne face rost de bilete VIP la următorul lui concert! Simt că am brusc un cu totul alt

statut social, pe care-l pot pomeni în treacăt în conversație.

— Ei bine, pe vremuri eram iubita unui muzician rock...

— Ei, firește, am fost mereu muza lui...

— Ei, firește, a scris o melodie despre mine...

Și apoi încremenesc. O, Doamne. Dacă chiar *a scris* o melodie despre mine?

Istoricul căutărilor

Craig Curton
Craig Curton Becky Bloomwood
Craig Curton texte melodii
Craig Curton cîntece inspirate de o femeie misterioasă fără nume
Craig Curton prieteni celebri
Sacha de Bonneville
Venetia Carter
Sirenă vorbitoare
Heidi Klum

Șapte

Pînă a doua zi dimineaţă am căutat pe Google textele tuturor cîntecelor scrise de Craig Curton pe care le-am găsit. Am ascultat frînturi din toate, m-am uitat la videoclipuri şi *tot* nu reuşesc să-mi dau seama dacă vreunul dintre ele e despre mine.

Categoric, nu despre mine e cea mai cunoscută melodie a lui, „Fata singuratică". Începe aşa: „E fascinantă" şi prima oară m-am gîndit „Stai, aş putea fi eu, sînt destul de fascinantă". Dar pe urmă continuă: „E peste tot, în aerul din jur, simte durerea, cunoaşte durerea". Ce durere? Şi oricum, eu nu sînt singuratică. În fine. Nu sînt eu.

Pe urmă mai e o melodie cu titlul „Fata care mi-a frînt inima", însă ea are „buze de franţuzoiacă, săruturi franţuzeşti, suflet francez, inimă franceză". Aşa că deduc că nici asta nu sînt. Sper din suflet să nu fiu eu inspiraţia pentru „Femeia din secolul 23", fiindcă versurile sînt „Ce poţi învăţa de la ea?" Şi răspunsul e: „Ura! Doar ură! Ură perversă!". Ceea ce nu e tocmai vesel.

La drept vorbind, muzica lui Craig nu e deloc veselă. E destul de agresivă, se strigă mult şi versurile sînt deprimante. E mult mai bine să-i urmăreşti videoclipurile cu sunetul dat pe mut. (Probabil n-am să-i spun asta.)

L-am urmărit și pe Instagram și e destul de cool. Pare că nu poartă niciodată altceva decît piele, tricouri sfîșiate și bocanci cu ținte și e mereu neras. Pagina lui de Instagram e înțesată de poze cu el în baruri pline de fum și fete lenevind în jurul lui – și toate sînt foarte frumoase, cu inele în nas, tatuaje și fard albastru electric la ochi. Întotdeauna i-au plăcut petrecerile. Îmi amintesc asta. Cînd eram cu el, am fost la mai multe petreceri decît în tot restul vieții mele. Nu cred că am muncit *vreun pic.*

Chiar și cînd nu eram la petreceri, aveam un program de viață complet dat peste cap. Îmi amintesc că rămîneam treji pînă tîrziu în noapte, ardeam bețigașe parfumate, stăteam întinși pe podea și ne uitam la tavan. Craig cînta încetișor la chitară și vorbea despre politica sud-americană, care era foarte importantă pentru el. Eu nu știam *chiar atît de multe* despre politica sud-americană – dar pe vremea aia studiam spaniola, așa că aruncam din cînd în cînd cîte o expresie în spaniolă, gen *„Que pena!"*. Mă simțeam specială, de parcă am fi rezolvat marile probleme ale lumii, pe muzică acustică...

— Scuzați-mă!

Un glas de femeie în vîrstă îmi sfîșie amintirile și clipesc, revenind la realitate. Stau în picioare pe Jermyn Street, înconjurată de cumpărători de articole pentru Crăciun, și blochez intrarea într-un magazin. Of.

— Scuze! spun și mă dau la o parte, cu un sentiment de vină.

OK, trebuie să încetez să mă mai gîndesc la fostul meu iubit. Concentrează-te, Becky, concentrează-te. Azi sînt din nou la cumpărături pentru

Crăciun, mi-am luat ziua liberă special. *Cumpărături pentru Crăciun.*

Fac cîţiva paşi în faţă, privind în jur la toate vitrinele împodobite, şi încerc să mă reconectez. Peste tot în jur sînt luminiţe de Crăciun, ceea ce mă ajută, iar de undeva din depărtare se aude „Last Christmas". (Îmi place mult melodia asta.)

Aseară am răsfoit cîteva reviste despre Crăciun, care chiar m-au conectat la spiritul Crăciunului. Doamne, ce-mi place lumea revistelor *glossy*. Dai paginile într-o stare de stupoare fericită, uitîndu-te la decoraţiuni uimitoare şi la femei care rîd în timp ce beau şampanie, îmbrăcate în bluze strălucitoare şi te gîndeşti „O, Doamne, vreau şi eu *toate astea* şi îmi trebuie musai o bluză nouă cu paiete şi sper din suflet ca mama să cumpere budinca aia de Crăciun cu portocală înăuntru".

Dar, evident, anul ăsta eu am să cumpăr budinca de Crăciun. Eu răspund de toate astea. Uneori mă simt uşor copleşită de răspunderea care mi-a fost pusă pe umeri. Din fericire, însă, revistele sînt pline de ponturi utile – de pildă, „ornamentul *must-have*" de anul ăsta e o lamă argintie cu păr scînteietor şi PACE ÎN LUME brodat cu roz pe o parte. Sinceră să fiu, n-am ştiut că există un „ornament *must-have*". Dar pe urmă l-am văzut în toate revistele, aşa că am comandat şase. O să avem cel mai la modă pom de Crăciun din lume!

Revistele spuneau de asemenea că ar trebui să-ţi programezi din timp livrarea produselor de la supermarket, aşa că am făcut şi asta. De fapt, am făcut-o de două ori. Am o livrare care vine pe 23 decembrie cu curcanul şi toate chestiile importante – şi a doua care vine chiar în ajun,

pentru eventualitatea c-am uitat ceva. Să mai zică cineva că nu sînt organizată!

Deja eram cam agitată, dar pe urmă am citit articolul ăsta extraordinar cu titlul „Nu încerca să rezolvi zece probleme odată!". Zicea că soluţia pentru cumpărături de Crăciun fără stres e să prioritizezi şi să faci cîte un lucru odată. Aşa că azi mă concentrez din nou pe o singură sarcină: să găsesc cadou pentru Luke.

Dar *ce*?

Mă simt extrem de lipsită de inspiraţie. Am dat deja o raită pe la toate magazinele universale şi OK, am văzut lucruri drăguţe – însă nimic care să mă facă să-mi zic în gînd „Daaaaa!" Şi pe urmă am venit pe Jermyn Street, fiindcă aici e centrul confecţiilor pentru bărbaţi, nu-i aşa? Doar că acum, că m-am plimbat puţin prin zonă, îmi dau seama că toate costumele au nevoie să fie ajustate la croitor, ceea ce e mult prea complicat...

Aaa. Ia stai o clipă.

Încremenesc şi ridic privirea. Tocmai am zărit cel mai uluitor halat într-o vitrină. E bleumarin, cu imprimeu cu gheparzi şi pare să fie făcut din nu ştiu ce mătase de megalux. Pare genul de ţinută pe care ar purta-o un star de cinemă. Într-un film intitulat *Halatul*.

Intru în magazin, care se numeşte Fox and Thurston şi are o groază de veste şi de pălării de paie şi de şosete stilate. În spate e un raion cu halate şi pornesc ţintă spre el. Şi uite-l! De aproape pare şi mai elegant, iar lui Luke chiar i-ar prinde bine un halat nou.

Îl cîntăresc din priviri în treacăt, dar nu zăresc nici o etichetă de preţ. Aşa că mă îndepărtez iute şi-mi scot telefonul. Noua mea regulă pentru magazinele superscumpe e: nu întreba preţul, ci caută-l

pe Google. Aşa poţi să te şochezi în particular, şi nu sub privirea superioară a unui vînzător.

Caut site-ul firmei Fox and Thurston şi dau clic pe Halate Unicat. Trec în revistă diverse halate şi îl văd deodată pe cel bleumarin. Se numeşte Atacul gheparzilor şi e făcut din mătase chinezească ţesută manual şi costă...

Poftim?

Mă holbez la sumă, uluită. Patru mii de lire pentru un halat? *Să creadă ei.* Doar cordonul e 350 de lire, observ şi-mi strîng bine buzele ca să nu pufnesc în rîs. Cui îi trebuie un cordon de halat separat?

— Bună ziua! zice o fată slăbuţă şi frumoasă, cu păr lung unduios, ce se apropie de mine zîmbind. Pot să vă ajut?

Preţ de o fracţiune de secundă nu ştiu ce să-i zic – apoi îmi vine o idee de geniu.

— A, bună ziua, spun pe cel mai profi ton posibil. Numele meu e Becky Brandon, născută Bloomwood.

Îi întind mîna.

— Lucrez în domeniul reprezentării brandurilor. Dumneavoastră sînteţi persoana cu care să discut o chestiune de afaceri?

Fata cască ochii şi zice:

— Îl chem imediat pe Hamish.

Cîteva clipe mai tîrziu se apropie de mine cu paşi mari un tip cu barbă, îmbrăcat în pantaloni chino roşii şi vestă în dungi.

— Hamish Mackay, zice. Eu sînt managerul magazinului. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, spun strîngîndu-i mîna sigură pe mine. Numele meu e Becky Brandon, născută Bloomwood. Sînt consultant în domeniul ambasadorilor de brand şi tocmai mă întrebam

cine sînt în acest moment ambasadorii brandului dumneavoastră.

— Aha, zice Hamish aruncîndu-mi o privire curioasă. Din cîte ştiu, nu avem ambasadori de brand.

— *Serios?*

Îmi iau o faţă şocată.

— Nu pot să cred, toate marile branduri au. Cred că e extrem de regretabil că nu profitaţi de această oportunitate minunată.

Îl văd pe Hamish deschizînd gura să protesteze, aşa că turui mai departe.

— Din fericire, am în dosarul meu un client disponibil, care cred că ar fi un excelent ambasador pentru dumneavoastră. Foarte prezentabil, foarte elegant, foarte apreciat în lumea financiară. E exact ce vă trebuie în acest moment.

— Îmi cer scuze, *despre ce* vorbiţi? zice Hamish cu un aer bulversat.

— E un aranjament, îi explic amabilă. Dumneavoastră nu trebuie decît să oferiţi cîteva articole vestimentare, poate un costum şi un halat, de exemplu, şi, în schimb, el va purta aceste haine într-o varietate de situaţii de mare vizibilitate. Toată lumea iese cîştigată. Funcţionează de fiecare dată.

Hamish face o pauză, în care mă priveşte. Apoi spune:

— Cum ziceaţi că vă numiţi?

— Becky Brandon, născută Bloomwood. Pot să iau un articol sau două cu mine acum, dacă vă e mai simplu, adaug în treacăt întinzînd mîna spre halat. Ce-ar fi să fac asta acum şi să vă trimit documentaţia mai tîrziu? Ştiu că acest domn are în curînd nişte evenimente de mare

anvergură la care trebuie să participe şi în mod sigur veţi dori ca el să poarte aceste haine atunci.

— Un *halat*? face Hamish mirat, văzîndu-l în braţele mele. Cum o să poarte un halat la un eveniment de mare anvergură?

Of. La asta nu m-am gîndit.

— Păi... ce e un halat *în ziua de azi*? răspund sigură pe mine. La fel de bine, îi putem spune „haină lungă" sau „smoching"...

— Dar nu e un smoching, mă întrerupe Hamish. E un halat.

— Toate vechile reguli au dispărut, continui ignorîndu-l. Clientul meu ar putea purta acest articol vestimentar peste cămaşă şi cravată... poate va opta pentru o ţinută mai relaxată... poate că-l va lua peste sacou...

— Va pune halatul peste un *sacou*? face Hamish scîrbit.

— De ce nu? zic sfidătoare, încercînd să nu mă gîndesc la clipa în care îi voi spune lui Luke că trebuie să-şi pună halatul peste sacou.

— E un articol foarte scump, spune Hamish luîndu-mi halatul din braţe. Vă rog să nu-l mai atingeţi. Şi cum ziceaţi că se numeşte domnul respectiv?

— Luke Brandon, de la Brandon Communications, zic mîndră şi în ochii lui Hamish apare un licăr.

— Deci acest domn e soţul dumneavoastră?

Of, pisici. Trebuia să-mi iau un pseudonim.

— Poate că e, zic ridicînd bărbia. Dar nu are nici o importanţă. Sîntem profesionişti, fiecare în domeniul său...

— Şi nu vreţi decît să faceţi rost de nişte haine gratis, continuă el imperturbabil.

Mă holbez la el, jignită. Haine gratis? Ce tupeu, auzi! Ar trebui să fie *încîntaţi* că Luke le va purta hainele.

— Se pare că aţi înţeles incredibil de greşit principiile conceptului de ambasador de brand, zic mîndră.

— Nu, cred c-am înţeles exact.

Hamish pare amuzat.

— V-aţi încercat norocul.

Hîm. N-are de gînd să-mi dea halatul, aşa-i?

Mai bine plec cît încă mă ţine tupeul.

— Ei bine, dacă asta credeţi, zic cu cel mai demn aer de care sînt în stare, atunci am să vă las să vă întrebaţi ce-ar fi fost dacă aţi fi acceptat. Vă garantez că nu vă va da pace gîndul: „Oare *n-ar fi fost* Luke Brandon ambasadorul perfect pentru brandul nostru?". Vă veţi căi mult timp de-acum încolo că aţi refuzat această ocazie; îmi pare foarte rău pentru dumneavoastră.

Mă îndrept spre ieşire aruncîndu-mi părul pe spate, pe jumătate sperînd ca el să strige după mine: „Stai! Ai dreptate! Poftim halatul!".

Însă el n-o face. Ce om.

Închid uşa în urma mea şi pornesc nervoasă pe stradă, destul de supărată. Ce să fac acum? Mă duc la Fortnum's şi beau un ceai, hotărăsc. Probabil că am nevoie de mai multă glucoză în sînge sau ceva. O să-mi iau şi un fursec.

Merg fără ţintă o vreme, apoi îmi las paşii să mă poarte spre Piccadilly. Şi pe drum mă uit automat la vitrinele pe lîngă care trec – cînd ceva îmi atrage atenţia. Încremenesc şocată şi mi se ridică inima în gît.

Evrika! Am găsit cadoul perfect!

În primul rînd, e o valiză. *O valiză*. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru valize, din

ziua în care Luke şi cu mine am căutat împreună valiza ideală, pe cînd abia ne cunoşteam. (După cum s-a dovedit, valizele erau pentru Sacha de Bonneville, dar hai să nu ne aventurăm în direcţia aia şi, oricum, cine s-a măritat cu el? Exact.)

În al doilea rînd, e frumoasă. E un soi de valiză care se deschide şi devine şifonier, cu umeraşe şi compartimente şi tot restul. (Simt că se cheamă într-un fel anume, dar nu-mi vine acum în minte.) E făcută dintr-o piele maro închis incredibilă şi e *extrem* de elegantă.

Apoi, cînd mă aplec deasupra ei, nu-mi vine să cred. E căptuşită cu un material mătăsos, imprimat cu literele „LB". Iniţialele lui Luke! Iar literele sunt gravate şi pe lateral. Şi – o, Doamne – de mîner atîrnă un mic breloc de alamă inscripţionat „LB".

Mă holbez la ea înmărmurită. Cum e posibil ca darul perfect să mă aştepte pur şi simplu? Oare Zeii Cadourilor de Crăciun m-au văzut apropiindu-mă?

Ridic capul să văd în dreptul cărui magazin mă aflu, dar nu e un magazin. Valiza se află în vitrina de la... *ce naiba* e locul ăsta? Mă zgîiesc confuză la faţada clădirii, care pare să fie o casă. E o clădire albă cu stuc, cu o uşă imensă vopsită la intrare.

Apoi zăresc o tăbliţă discretă de metal, într-o parte a uşii: *LONDON BILLIARDS* şi, dedesubt, cu litere mai mici: *Clubul de biliard şi muzică de salon al Londrei, fond. 1816*. A, da, *fireşte*. E un club. Toată zona asta a Londrei e înţesată de cluburi de fiţe. Sinceră să fiu, e şi Luke membru al unuia dintre ele şi m-a luat şi pe mine de cîteva ori cu el, dar e moartea pasiunii. Nu există muzică şi nu au nici măcar mojito.

(De fapt, şi Luke se plictiseşte în ultimul hal, dar zice că-i prinde bine în afaceri. Cu ce l-o ajuta să stea într-un fotoliu străvechi şi să mănînce creveţi marinaţi habar n-am, dar probabil ştie el mai bine.)

În orice caz, nu contează ce e aici. Ideea e că vreau să le cumpăr chestia aia ca o valiză. Fără să mai stau pe gînduri, apăs soneria metalică şi o clipă mai tîrziu interfonul bîzîie. Cînd intru, mă trezesc într-un hol pardosit cu dale antice, care dă spre o scară cu mochetă roşie; la recepţie stă un bărbat de vreo nouăştrei de ani, care vorbeşte la un telefon model vechi. Acoperă receptorul cu o mînă şi zice „O secundă, duduie", după care continuă conversaţia.

Pentru că el e atît de ocupat, pornesc spre partea opusă a holului şi trag cu ochiul prin uşa dublă masivă de lemn, care dă spre o încăpere imensă. Văd un şemineu de marmură şi o mulţime de fotolii vechi, exact ca la clubul lui Luke. Dar, Dumnezeule mare. Comparativ cu locul ăsta, clubul lui Luke duduie de viaţă şi de modernitate. În primul rînd, ăsta e pe jumătate gol. În al doilea, toţi cei de aici par să aibă nouăştrei de ani. Pînă şi cei tineri par de nouăştrei de ani. N-am văzut *în viaţa mea* atîtea petice de piele la coate.

În timp ce-i privesc, un chelner ofilit împinge un cărucior de lemn plin cu sticle. Se opreşte lîngă un fotoliu şi se apleacă, adresîndu-se unuia dintre tinerii de nouăştrei de ani.

— Sherry? rosteşte funebru şi-mi muşc buzele ca să nu pufnesc în rîs.

Chelnerul pare mai în vîrstă decît toţi ceilalţi, de fapt sînt mirată că reuşeşte să ridice sticla de sherry.

— Duduie?

Cînd mă aud strigată de bărbatul de la recepţie, mă întorc grăbită spre el.

— Bună ziua! spun cu un surîs prietenos. Numele meu e Becky Brandon, născută Bloomwood. Am văzut în vitrina dumneavoastră chestia aia minunată care seamănă cu o valiză şi mi-aş dori foarte mult s-o cumpăr. Vă rog mult, adaug repede. Vă mulţumesc.

Bărbatul de la recepţie oftează din rărunchi.

— Duduie, zice.

— Becky, zic eu.

— Becky, spune cu dispreţ bărbatul, de parcă n-ar fi auzit în viaţa lui numele de Becky şi nu îi place deloc. Mă tem că portmantoul din vitrină...

— Aşa, portmantou! nu mă pot abţine să-l întrerup. *Ştiam eu* că are un nume!

— Mă tem că nu e de vînzare. Este premiul tombolei noastre de Crăciun.

Tombolă? De ce nu mă mir?

— Mă rog, pot să cumpăr şi eu un bilet la tombolă, vă rog? întreb. De fapt... mai multe bilete?

Am să cumpăr cîte bilete îmi permit, hotărăsc brusc. Adică trebuie să cîştige cineva, nu? Şi de ce să nu fiu eu acea persoană?

— Tombola e doar pentru membri, spune bărbatul descurajator.

— A, zic, dezumflată. Aha. Înţeleg.

Cum rezolv situaţia? Oare îl pot ruga pe unul dintre moşii de nouăştrei de ani să-mi cumpere şi mie douăzeci de bilete? I-aş putea admira peticele de piele şi pe urmă văd eu...

— Cît costă un bilet? întreb în treacăt. Aşa, de curiozitate.

— Douăzeci de lire, zice bărbatul şi mă holbez la el îngrozită.

Douăzeci de lire? *Douăzeci de lire?* Un bilet la tombolă? E complet absurd. E împotriva legilor tombolelor. Dacă aş fi membră a acestui club, aş face plîngere.

— Mai doriţi şi altceva? zice bărbatul ridicînd din sprîncene.

Zău aşa, chiar nu e cazul să fie atît de necuviincios. Îmi vine să-i zic „Da, adevărul e că sînt de la direcţia de sherry şi am venit să văd dacă băuturile din căruciorul dumneavoastră au toate avizele legale".

— Cred că nu, zic într-un final. Mersi, oricum. Apropo, de ce vă numiţi London Billiards? nu mă pot abţine. Ce s-a întîmplat cu muzica de salon?

— Muzica de salon n-a mai avut căutare, zice bărbatul dezaprobator, fără să fie clar dacă nu e de acord cu muzica de salon ori cu declinul ei.

Dacă mă-ntrebaţi pe mine, le-ar prinde bine un pic de muzică de salon aici. Dacă ar fi interpretată de Beyoncé şi dacă salonul ar fi o discotecă.

— Atunci, la revedere, zic. Mult noroc cu biliardul.

Pornesc cu inima grea spre uşă, cu ochii la portmantou. Ar fi perfect... *absolut perfect*... Şi, deodată, mă loveşte un nou gînd.

— Scuzaţi-mă, zic, revenind val-vîrtej la recepţie. Nu mi-aţi putea furniza numele şi detaliile celui care a făcut portmantoul?

Sînt destul de încîntată de exprimarea mea – „furniza". Sună suficient de pretenţios.

Îmi dau seama că bărbatul se chinuie să găsească un motiv pentru care să mă refuze, dar nu reuşeşte.

— Sigur că da, zice într-un final.

Deschide un registru, dă paginile, mijeşte ochii la un nume, după care îl notează cu grijă

pe o bucăţică de hîrtie. E cineva pe nume Adam Sandford şi locuieşte în Worcestershire.

— Vă mulţumesc *foarte* mult.

Îi zîmbesc radioasă.

E şi mai bine. O să-i comand lui Luke un portmantou făcut special pentru el!

N-are rost să amîn, aşa că îi scriu imediat un e-mail lui Adam Sandford, în picioare, pe stradă. Apoi, mulţumită de mine, mă hotărăsc să mă duc la magazinul de jucării Hamleys. O tai prin Burlington Arcade, care e plină de cel mai frumos luminaţi pomi de Crăciun, cu globuri imense roşii, apoi pe Regent Street, decorată toată cu îngeri luminoşi.

Pe măsură ce mă apropii de binecunoscutele panouri roşii de la Hamleys, mă însufleţesc. Un aparat suflă baloane de săpun în faţa magazinului, la difuzoare cîntă la maximum muzică de Crăciun şi doi spiriduşi în colanţi cu vipuşcă îţi întind coşuri pentru cumpărături. Tocmai dau să iau unul cînd aud un bîzîit în buzunar şi-mi scot telefonul. E el! Mi-a răspuns Adam Sandford!

Dar, pe măsură ce citesc, îmi dispare încîntarea.

Stimată doamnă Brandon născută Bloomwood,

Vă mulţumesc foarte mult pentru e-mailul referitor la portmantou. Aş fi încîntat să fac unul special pentru soţul dumneavoastră, dar sînt sigur că înţelegeţi că este foarte migălos să faci aşa ceva pe comandă şi că am deja o listă de aşteptare. Estimez că aş putea să vă finalizez comanda în circa 36 de luni. Ar fi în regulă pentru dumneavoastră?

Cu stimă,
Adam Sandford

Treizeci şi şase de luni? Trei *ani*? Cu ce m-ar ajuta asta?

— Scuzaţi-mă! spune o femeie cu vreo şase sacoşe Hamleys şi mă feresc din calea ei.

Plec mai departe, dezolată, gîndindu-mă la alte soluţii. Acum, că am văzut portmantoul, orice altă idee de cadou pentru Luke mi se pare nepotrivită. Oare să mă duc personal la Adam Sandford? Sau să-l rog să-mi recomande alt creator de portmantouri? Dar de ce mi-ar recomanda un rival? Sau poate şi fiul lui se ocupă tot cu asta...

Şi apoi, din senin, găsesc soluţia.

Douăzeci de minute mai tîrziu, stau în faţa Clubului de biliard şi muzică de salon al Londrei, fond. 1816. Iată care-i planul meu: o să mă înscriu în club şi-o să particip la tombolă. Şi, dacă nu cîştig, o să-l conving pe cel care *cîştigă* să mi-l vîndă. Perfect! Probabil ai nevoie de recomandări sau aşa ceva ca să te înscrii, dar sînt sigură că trec eu şi de hopul ăsta. OK. La treabă.

Mă îndrept de spate, intru în club şi mă duc cu paşi mari la recepţie, unde stă acelaşi bărbat de nouăştrei de ani. Acesta mă priveşte intrigat, dar mă avînt înainte să deschidă gura.

— Bună ziua din nou! Numele meu e Becky Brandon născută Bloomwood şi aş dori să mă înscriu în Clubul de biliard şi muzică de salon al Londrei, anunţ teatral. Sînt recomandată de Tarquin Cleath-Stuart, al cărui strămoş a fondat primul club de biliard în 1743.

Poate că nu e chiar aşa, dar n-au de unde să ştie şi-l pot convinge fără probleme pe Tarkie să-mi certifice spusele.

— Numele său era Billiard Cleath-Stuart, îmi continui povestea, pentru credibilitate. De

aici şi numele jocului de biliard. Apoi mă recomandă Danny Kovitz, celebrul designer, şi el un bine-cunoscut susţinător şi iubitor al jocului de biliard.

O să-l rog pe Danny să facă un tricou cu mesajul *I ♥ billiards*. O să fie de mare efect.

— A treia persoană care mă recomandă, încep, dar bărbatul ridică o mînă.

Nu pare cîtuşi de puţin impresionat de lista mea de recomandări, ci mai degrabă tot vrea să mă întrerupă.

— Duduie, zice înţepat.

— Becky, îl corectez.

— Duduie, repetă el tăios. Clubul de biliard şi muzică de salon al Londrei primeşte doar bărbaţi.

Mă holbez la el, cu avîntul tăiat. Doar bărbaţi? E *atît de* nedrept.

Ce mă fac? Să zic că sînt bărbat? Să zic, „Ştiţi ceva, de fapt nu mă cheamă Becky, m-am zăpăcit, ci Geoff?"

Nu. Fiindcă aşa ar scăpa mult prea ieftin. Ar trebui să lase şi femeile să se înscrie. Ele de ce *nu pot*?

— Ei bine, aş vrea să mă opun, zic tăioasă. Ca femeie pasionată *atît* de biliard, cît şi de muzica de salon, simt că acest club mă discriminează excluzîndu-mă. Cui îi adresez reclamaţia?

Bărbatul mă fixează cîteva clipe cu răceală.

— Preşedintele clubului este Sir Peter Leggett-Davey, cedează într-un final. Îi puteţi scrie la această adresă.

— Vă mulţumesc mult, zic cu o mică reverenţă. A dumneavoastră, cu stimă etc.

Nu prea ştiu ce-am vrut să zic cu asta, dar aşa mi-a venit.

— La revedere, zice bărbatul pe un ton categoric.

— La revedere, zic și eu și mă răsucesc pe călcîie, cu gîndul să-mi fac o ieșire impresionantă, doar că-i lovesc din greșeală biroul cu geanta și trebuie să adaug: A, scuze, îmi pare rău.

Cînd ies în stradă, îi compun deja scrisori în minte lui Sir Peter Leggett-Davey – și mai să-mi sară inima din piept cînd simt o mînă pe braț și aud o voce exclamînd:

— Domniță, ați fost extraordinară!

Cînd mă răsucesc pe călcîie, văd un bărbat în vîrstă care mă privește cu ochi strălucitori. E înalt și slab, cu pete de ficat, păr lunguț argintiu și o eșarfă violet cu model paisley băgată în cămașă.

— V-am auzit vorbind și sînt *foarte de acord* cu ce ați spus! zice teatral. Acest club a rămas în Evul Mediu. Am tot încercat să găsesc o femeie care gîndește așa ca să schimb regulile, doar că nepoata mea n-a fost interesată.

— Ei bine, eu sînt, zic. Sută la sută.

— Eu sînt Edwin, zice bărbatul luîndu-mi mîna și strîngîndu-mi-o. *Încîntat* de cunoștință. Pot să vă fac cinste cu o băutură, foarte rapid, și să discutăm despre înscrierea dumneavoastră?

— Adică... acolo?

Arăt spre interiorul clubului.

— Sigur că da. Ca invitată a mea. Măcar ca invitate, femeile au voie să intre.

— Bine, atunci! zic zîmbindu-i radios. Mersi. Dar nu pot sta mult, fiindcă am de făcut cumpărături pentru Crăciun.

— Ei, doar o înghițitură, zice Edwin dînd din cap conspirativ.

— Cu plăcere.

Mă conduce înapoi în club şi mă trece în registru sub privirea dezaprobatoare a bătrînului de la recepţie, în timp ce eu zîmbesc mîndră. Apoi mă conduce în sala grandioasă cu fotolii vechi, şemineu şi căruciorul cu sherry.

— Hai să găsim un loc drăguţ unde să stăm, zice privind în jur.

Însă locul pare să se fi umplut. Dinspre fiecare fotoliu se iţeşte cîte un picior în pantalon sau cîte un ziar pe deasupra spătarului.

— Lord Tottle? zice un bărbat cu şorţ, apropiindu-se de noi. S-a întîmplat ceva?

— Toate fotoliile sînt ocupate, zice Edwin agitat. Nu se mişcă nimeni. Uită-te la Baines, zici că e mort. Trebuie *neapărat* să nu lăsăm membrii să moară în fotolii, Finch.

— Urmaţi-mă, domnule, zice Finch liniştitor şi ne conduce într-o altă încăpere, unde ne instalează lîngă şemineu. Să vă trimit căruciorul cu sherry?

— Dumnezeule mare, nu, zice Edwin îngrozit. Vrem ceva ca lumea. Pot să te tentez cu un gimlet, Becky?

— Da! zic mirată. Super! Mulţumesc!

Îmi dau brusc seama că nu e nici măcar prînz. Dar poate că un gin cu lămîie o să mă ajute la cumpărăturile de Crăciun. De fapt, sînt sigură.

— Finch e de partea noastră, şopteşte Edwin cînd pleacă Finch. De un deceniu tot încercăm, înţelegi. N-am reuşit niciodată. Dar de data asta am o presimţire bună. Cred c-o să reuşeşti. Eu o să te propun, fireşte, şi o să-ţi găsesc trei susţinători din cadrul clubului, pentru că de asta avem nevoie.

— Vai, mulţumesc, zic şi îi zîmbesc iar.

— Cunosc familia Cleath-Stuart, adaugă de dragul conversaţiei. Nu ştiam că ei au inventat biliardul.

— Ei, e doar o legendă, zic iute. De fapt, mai mult un mit urban.

Finch ne pune băuturile pe masă, iar Edwin îşi ridică paharul.

— Pentru noua membră a clubului! zice. Ştii ce, dacă nu te superi, ai fi de acord să scriu eu scrisoarea pentru Sir Peter? Ştiu exact pe ce butoane să apăs ca să-l gîdil pe babalîcul ăsta plin de ifose.

— Sigur că da! Mulţumesc.

— Chestiunea va fi dezbătută în adunarea noastră generală din decembrie.

Edwin mă priveşte pe deasupra băuturii şi remarc că are cei mai incredibili butoni roz smălţuiţi.

— Vrei să vorbeşti la şedinţă, Becky? Mi-ar face plăcere să-ţi scriu eu discursul, dacă vrei să-l citeşti cu patos.

— Categoric, zic apăsat.

— Minunat.

Îşi atinge iar paharul de al meu.

— Am să-ţi trimit detaliile şi pornim la luptă împreună. Eu sînt un prieten al celor obidiţi, draga mea, mereu am fost, şi am să mă bucur foarte mult dacă o să reuşim. Şi e nemaipomenit să găsesc o persoană atît de pasionată de biliard cum eşti tu, adaugă luminîndu-se la faţă. Atît de inedit. Atît de plăcut.

A, da. Uitasem de partea cu biliardul.

— Păi... zic după o pauză. Ştiţi cum e. Adică, *biliard*. E ceva atît de...

Întind braţele larg, sugestiv.

— Cum să nu-l iubeşti?

— Exact! zice Edwin cu entuziasm.

Îşi încrucişează picioarele şi observ că are şosete violet, ca eşarfa. E mereu o încîntare să găseşti un alt pasionat.

— Am doar o întrebare, zic, încercînd să-mi iau un ton cît mai firesc. Cînd se ţine tombola?

— Tombola? face Edwin bulversat.

— Tombola de Crăciun. Parcă am văzut ceva despre asta în hol?

— A.

Edwin se luminează la faţă.

— A. Da, tombola o să se ţină imediat după adunarea generală anuală. O să avem vin fiert şi toate nebuniile. O să fie veselie, ca de sărbători.

Îmi face cu ochiul.

— Să sperăm că *noi* o să fim cei mai veseli, draga mea!

Îi întorc zîmbetul fericită şi-mi dau ginul peste cap. Toate lucrurile încep să se aranjeze. Mă duc la şedinţă, le citesc discursul ăla genial pe care mi-l scrie Edwin, mă înscriu în club şi iau portmantoul. Şi Luke o să cadă pe spate. Ha!

Încă radiez de încîntare cînd ajung în gara Letherby. Am avut o după-masă fenomenală. Nu doar că am făcut paşi mari în direcţia cadoului pentru Luke, dar, cînd m-am întors la Hamleys, am găsit un unicorn splendid, pufos, pe care Clemmie o să-l adore. Stau foarte bine!

Trebuie s-o iau pe Minnie de la Suze, dar am hotărît să trec mai întîi pe-acasă şi să ascund unicornul. E uriaş, dar reuşesc să-l manevrez...

— Becky.

Cînd aud glasul răguşit, familiar, tresar şi mă întorc. Craig vine săltat către mine dinspre gară, îmbrăcat în aceeaşi geacă de piele uzată şi în jeanşi negri pictaţi cu un soi de graffiti.

— A, bună! exclam, mutînd unicornul ca să-l văd cum trebuie. Craig! Ce faci?

— Cred c-am venit cu acelaşi tren şi nici n-am ştiut.

Îmi zîmbeşte pe deasupra unicornului.

— Lasă-mă să te ajut la cărat.

— A. Mersi.

Îi dau jenată unicornul. El îl priveşte curios, apoi îşi reglează pasul după al meu în timp ce pornim pe strada principală.

Craig are un cu totul alt ritm de mers decît Luke – de fapt, tot ce face el are alt ritm. E mult mai ritmic. Şi nu e genul care să se grăbească. Îmi amintesc acum. (Pe vremuri, chestia asta mă enerva maxim.)

Îşi aprinde o ţigară, apoi se uită la mine.

— Vrei şi tu una?

— Nu, mersi, zic.

Îl privesc cum trage din ţigară şi suflă un nor de fum, după care adaug:

— Cum ţi se pare Letherby?

— E exact ce-mi trebuie, zice visător. Liniştit, ştii ce zic? Un loc total adormit, aflat la mama naibii, în care nu se întîmplă nimic. E perfect.

Mă simt vag jignită, în numele satului. Nu se poate spune că aici nu se întîmplă chiar *nimic*. Există magazinul sătesc şi prăvălia lui Suze, există restaurantul Lamb and Flag, unde duminica poţi lua un prînz foarte bun. Dar nu-i spun asta, îi zic doar:

— Probabil că de-asta aveai nevoie.

— Mie-mi spui?

Încuviinţează vehement.

— Am fost în turneu două luni în cap. Înainte de-asta, am fost la Kiev şase luni. Adică, ştii şi tu cum e viaţa de noapte în Kiev.

Îmi aruncă o privire.

— Sînt nişte petreceri demente.

Kiev? Tot ce ştiu eu despre Kiev e puiul à la Kiev. Dar n-am să recunosc asta.

— A, Kiev?

Încuviinţez, încercînd să-mi iau un ton de femeie de lume trecută prin viaţă.

— Dumnezeule, da. Ce viaţă. Totul dus la extrem. E... o demenţă!

— E noul Berlin.

Craig mai suflă un nor de fum.

— Da, încuviinţez cu putere. Şi eu zic mereu asta. E noul Berlin.

— Iar acum, Tbilisi, continuă Craig gînditor. *Spectaculos* de-a dreptul.

— Tbilisi! încuviinţez entuziastă. Corect. E extraordinar. E noul Kiev, mă aventurez.

Pe unde naiba o fi şi Tbilisi?

— Ai fost?

Craig mă priveşte cu interes.

— Cînd ai fost?

— *Cînd am fost?* repet încercînd să cîştig timp şi-mi mijesc ochii, de parcă aş face eforturi să-mi amintesc. Hmm. Sinceră să fiu, nu mai ştiu, o fi fost *Tblisi*... sau *Tenerife*? În orice caz, mai păstrezi legătura cu ceilalţi membri ai trupei? adaug iute, schimbînd subiectul.

— Dumnezeule, nu.

Craig pare mirat de idee.

— N-am mai avut nici o treabă cu neisprăviţii ăia. Dar ştii ceva, Becky?

Mă fixează intens, pentru prima oară.

— Weekendul ăsta merg cu niște prieteni la Varșovia, să vedem un nou club. Tipii din Blink Rage, alți cîțiva... Vrei să vii și tu?

Mă uit lung la el, captivată de idee. *Mă invită să merg cu el la o petrecere la Varșovia, cu trupa Blink Rage?* Preț de o clipă mă și văd, cu fard albastru electric la ochi și pantofi incredibili (pe care ar trebui să mi-i cumpăr), țopăind pe o melodie asurzitoare într-un club de noapte, și lumea mi-ar spune Fata cu Fard Bestial, doar că în poloneză...

Însă apoi clipesc și-mi amintesc că Minnie are balet sîmbătă. Și i-am promis lui Suze că am grijă de cei trei copii ai ei duminică, în timp ce ea și Tarkie sînt plecați la o înmormîntare. Plus că trebuie să primesc o comandă de la supermarket.

— Sună nemaipomenit, zic cu regret. Dar am alte angajamente. Poate altădată?

— Sigur, zice Craig pe tonul ăla al lui relaxat.

Mai mergem puțin, după care adaugă firesc:

— M-am gîndit mereu la tine, Becky. Mă întrebam ce-ai făcut tot timpul ăsta.

— Și eu, zic automat.

Ceea ce nu e chiar adevărat, dar nu prea pot spune „De fapt, uitasem complet de tine".

Mai facem cîțiva pași, după care adaug cît mai neutru posibil:

— Și, sînt cum te așteptai?

— Hmm.

Craig rămîne cîteva clipe pe gînduri, apoi ridică privirea.

— Sincer? Credeam c-o să fii așa, mai cu zvîc.

Mă uit lung la el, șocată. Mai cu zvîc?

— Dar sînt! zic sforțîndu-mă să rîd relaxată. Dumnezeule! Am *atîta zvîc* cît să dau și la alții.

— Pe bune? face Craig ironic. Fiindcă tot ce văd eu e un sat adormit, un soţ, copil, *tweed*...

Coboară privirea spre unicorn.

— Şi chestia asta, ce-o mai fi şi ea.

— E un unicorn, zic şi el ridică din sprîncene.

— Ce ziceam.

— Asta-i doar o parte din ce sînt eu! zic, uşor atacată. Încă am zvîc. Sînt, cum să zic... înţelegi. Bag mare. Îi fac pe toţi praf. Pun şaua pe ei.

O, Doamne, ce tot *zic* aici? Nu mai spune nimeni „pun şaua pe ei", de pe vremea lu' ma'mare.

— Nu e vina ta, zice el ridicînd din umeri. Oamenii se aşază la casele lor. Fac copii, se mulţumesc cu jumătăţi de măsură.

— Eu nu mă mulţumesc cu jumătăţi de măsură!

Încerc să-mi dau părul pe spate mai cu zvîc, dorindu-mi să am un tatuaj care să iasă acum la iveală.

— Bine.

Craig zîmbeşte, dar nu-mi dau seama dacă mă ia sau nu în serios. Ajungem la drumul care-o coteşte spre casa lui şi eu mă opresc pe trotuar.

— Să-ţi duc asta pînă acasă? zice arătînd din cap spre unicorn.

— Nu, nu-ţi face griji, mă descurc.

I-l iau.

— Mersi. Şi, ştii ceva, data viitoare cînd mai mergi la Varşovia întreabă-mă! adaug. *Încă* merg la petreceri, *încă* am zvîc...

— Vai, doamnă Brandon! mă întîmpină o voce veselă şi cînd ridic privirea o văd pe Jayne, asistenta şcolii, mergînd pe trotuar, îmbrăcată pentru o seară în oraş. Ce unicorn adorabil!

Îi mîngîie coama pufoasă admirativ.

— Ce bine că ne-am întîlnit, fiindcă nu v-am văzut la finalul orelor. Îmi pare rău să spun, avem un caz de păduchi la şcoală.

Păduchi. Despre altceva nu putea să-mi spună decît despre *păduchi*?

— Vai de mine, zic repede. Păi, mulţumesc...

— Aşa că i-am rugat pe toţi părinţii să-i caute pe copii în cap diseară. Nu uitaţi, ouăle sînt *albe,* iar păduchii sînt *maro*.

Îi zîmbeşte voioasă lui Craig.

— Bună ziua!

— Bună ziua, zice Craig amuzat. În regulă, cred că mai bine te las. La revedere, Becky.

Se îndepărtează cu pas săltat şi simt că explodez de frustrare. Nu-i corect. Nimeni nu e cool atunci cînd vorbeşte despre păduchi. Nici măcar *Kate Moss* n-ar putea arăta cool vorbind despre păduchi.

Într-un final, Jayne termină cu sfaturile despre cum să folosesc pieptănul de păduchi şi ne urăm una alteia o seară frumoasă. Apoi îmi continui drumul spre casă, cu unicornul în braţe, zgîndărită. Ştiu că a fost doar o remarcă făcută în trecere, dar cuvintele lui Craig chiar m-au atins.

De la: Myriad Miracle
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Noul dumneavoastră cont!

Bună ziua, doamnă Brandon (născută Bloomwood)!

Bine ați venit la Myriad Miracle Training System™ [1]!

Felicitări că ați ales să vă schimbați în bine viața cu celebrul nostru program de Lifestyle și sănătate, creat de experți.
Cu ajutorul echipamentului nostru high-tech Exer-Monitor™, echipa noastră vă va putea monitoriza și ghida în rutina zilnică, observîndu-vă nivelurile de activitate cu aplicația noastră interactivă. Vă vom bombarda cu mesaje motivaționale amuzante, cu sfaturi privind nutriția și „Exercițiul zilei".
În fiecare zi!
Ați ales Ultra Miracle, cel mai intens nivel al programului. Felicitări! Aceasta înseamnă că, în afară de a vă trimite e-mailuri cu analiza noastră săptămînală privind exercițiile pe care le faceți, nutriția și meditația, vă vom susține și cu SMS-uri nelimitate și cu oportunitatea unor sesiuni de Skype în timp real.
Doamnă Brandon, sînteți o persoană extrem de specială. Bucurați-vă de viață. Bucurați-vă de această incursiune în universul sănătății. Bucurați-vă de succesul programului Myriad Miracle.

Cu stimă,
Russ Danbuster (Fondator)

---

1. Sistemul de antrenament Myriad Miracle.

Opt

Încă am zvîc. Zău că *am*. Oarecum. Nu-i aşa?

A doua zi, tot drumul spre Shoreditch nu-mi iese din minte discuţia cu Craig. Nu pot să nu-mi amintesc de expresia lui compătimitoare. Cînd ne dăm jos din maşină sînt atît de încordată, încît mă trezesc zicînd:

— Luke, arăt ca o persoană cu zvîc?

— Nu, arăţi minunat, răspunde el absent şi simt o împunsătură de ciudă.

— Deci zici că arăt ca naiba, zic ursuză, la care Luke ridică mirat capul.

— *Poftim?*

Se uită lung la mine.

— Becky, abia ţi-am zis că arăţi minunat. De unde pînă unde ai tras concluzia că „arăţi ca naiba"?

— Ai zis că n-am zvîc. Să ai zvîc e *de bine*, încerc să-i bag ideea în cap. E *de bine*.

— A, zice Luke cam nedumerit. Atunci, da, pari o persoană cu zvîc. Dacă te-aş vedea pe stradă, aş zice „Măiculiţă. Ia uite ce zvîc are fata asta".

Hîm. Nu mă ia în serios, aşa-i? În timp ce pornim cu toţii spre clădire, îmi privesc critic imaginea reflectată în geamurile maşinilor. OK, ştiu, nu mai sînt studentă. Nu mai petrec toată noaptea. Dar oare e mai rău de-atît? Sînt total penibilă?

Noua mea salopetă de satin e destul de cool, îmi amintesc – să nu uit s-o port mai des. (Dacă găsesc niște „plasturi adezivi pentru haine" ceva mai adezivi.) Dar, pe de altă parte, ia uite la botinele mele cu toc gros, pe care le port azi cu blugi skinny. Sînt comode. Sînt practice. Sînt botine „de mamă ocupată, care muncește", îmi dau seama brusc, îngrozită. Trebuie să le arunc! Să iau măsuri urgente! Să-mi recapăt zvîcul, înainte să fie prea tîrziu.

— Auzi, Luke, zic pe un ton firesc cînd dăm colțul. Ar trebui să mergem la Varșovia într-un weekend. Ce zici?

— La *Varșovia*? repetă Luke și mă privește perplex, apoi se luminează la față. De ce, se deschide un nou mall acolo?

— Nu! zic ușor jignită. Cred că ar trebui să mergem și noi în cîteva cluburi de acolo. Se pare că scena tehno underground de acolo e pe mare val, adaug dezinvoltă. Știi că LL Dee are spectacol la Luzztro weekend-ul ăsta? Se pare că anul ăsta face furori.

— Scuză-mă, cine? zice Luke cu un aer bulversat și mă străbate un val de frustrare.

Deci eu mă dau peste cap să fiu în trend și soțul meu nici n-a auzit de LL Dee!

Mă rog, de acord, nici eu nu auzisem de ea pînă azi-noapte, cînd am intrat pe Google, dar măcar am făcut un efort.

— Sînt sincer surprinsă că n-ai auzit de LL Dee, Luke, îi spun. Te ocupi de comunicare. Ar trebui *să știi* ce se petrece în lume.

— Scumpa mea, lucrez în domeniul PR-ului financiar, îmi răspunde el afabil. Nu sînt specialist în DJ tehno.

Pe bune acum. Uneori, Luke e incredibil de conservator. Îi arunc o privire, gata să i-o spun, dar mă oprește o undă de consternare. E cam a mia undă de consternare pe care am simțit-o de cînd s-a întors de la Madrid cu mustața aia care arată... chiar ca o mustață.

Încerc să nu am prejudecăți, zău. Îmi tot repet că e pentru o cauză caritabilă. Îmi doresc doar ca respectiva cauză să nu fi avut ideea cu mustățile.

Încă nu i-a crescut de tot și mă tot uit pe șest la ea să văd cam în ce direcție o să se dezvolte. Oare o să fie o mustață din aia stufoasă, ca o omidă? Sau una subțire și rară? Tot caut *mustăți* pe Google ca să găsesc una care-mi place, dar pînă acum n-am găsit decît mustăți care *nu-mi plac*.

— Ia u'te la epuraș! îmi întrerupe Minnie gîndurile, arătînd înnebunită spre o femeie cu păr roz, care merge în pas alert către noi, cu un cărucior. E în găruț, mami! În *găruț*!

Mă mai uit o dată și-mi dau seama că Minnie are dreptate – femeia împinge un iepure viu în cărucior. O, *Doamne*. O urmăresc trecînd pe lîngă noi, apoi schimb priviri cu Luke. N-ai să vezi așa ceva în Letherby.

Am fost doar de cîteva ori în Shoreditch și încă mi se pare exotic. Aduce destul de bine cu Meatpacking District din New York, cu clădirile de cărămidă roșie, graffiti și prăvălii interesante la tot pasul, plus oameni care plimbă iepuri în cărucioare.

Îmi dau seama brusc că părinții mei locuiesc într-o zonă mai trendy decît cea unde stau eu. O, Doamne. Dar asta nu e împotriva legilor naturii? Părinții ar trebui să fie *mai puțin* cool decît copiii lor.

Oare să ne mutăm şi noi repede în Shoreditch? Sau undeva şi mai trendy, cum ar fi Dalston? Îmi vine să-mi scot telefonul şi să caut *cod poştal cool Londra ultimul trend*. Dar chiar în timp ce mă gîndesc, ştiu că de fapt nu vreau s-o fac. Minnie e atît de fericită la şcoala ei şi e nemaipomenit să stau atît de aproape de Suze. Şi oricum, pot să am zvîc şi în Letherby, nu-i aşa?

— Toate cadourile alea sînt pentru părinţii tăi? întreabă Luke uitîndu-se la sacoşele-cadou din mîna mea.

— Şampania e pentru ai mei, dar ăsta e un cadou de bun venit acasă pentru Jess, zic ridicînd punga mai mică, pătrăţoasă. Loţiune de corp naturistă.

— Un cadou pentru Jess! exclamă Luke amuzat. Nu crezi că rişti?

— E vegană, îi explic. Şi e făcută de o cooperativă. *Nu se poate* să nu-i placă.

Ştiu de ce se-amuză Luke. De cîteva ori am dat-o uşor în bară cu darurile pentru Jess. Ca data trecută, de pildă, cînd i-am dăruit un rimel ultima generaţie şi, în loc să zică „Vaaai, super, mersi mult!", cum ar fi făcut orice om normal, ea mi-a tras ditamai perdaful pe tema daunelor uriaşe pe care le provoacă mediului industria cosmetică.

Însă azi îi dau cel mai adecvat cadou din lume. E vegan, eco *şi* are o culoare verde mîlos. Sînt foarte încîntată de mine.

— Am ajuns.

Luke se opreşte şi se uită la o uşă dublă.

— *The Group*.

Aşa se numeşte noua clădire a părinţilor mei: *The Group*. Arată ca o fabrică veche, cu ferestre negre de metal şi arcade de cărămidă şi are o

pictură murală cu elefanţi. Mă uit la faţadă şi nu pot să nu fiu impresionată.

— Măi să fie, zice Luke. Mă bucur pentru părinţii tăi. Arată splendid locul.

— E incredibil!

— „Trăieşte, munceşte, relaxează-te", citeşte Luke pe o tăbliţă. „Trăieşte ziua de azi în tovărăşie".

— Vezi vreun interfon?

Tocmai mă uit în jur după nişte butoane cînd uşile se deschid larg şi mama se năpusteşte afară.

— Aţi ajuns! Bine aţi venit! strigă surescitată. Janice şi Martin sînt deja aici, şi Jess, evident, iar tata face Espresso Martini.

Espresso Martini?

Tocmai vreau să întreb „Dar de cînd ştie tata cum să facă Espresso Martini?", cînd îmi cad ochii pe hainele mamei. E îmbrăcată în nişte pantaloni portocalii largi, care par să-i aparţină unui călugăr budist, şi un tricou cu sloganul *Bitch Don't Kale My Vibe*[1].

Poftim?

Cînd mă vede zgîindu-mă la ţinuta ei, mama radiază.

— Aşa-i că sînt super noii mei pantaloni, draga mea? I-am luat de la o tarabă din Brick Lane. Sînt extrem de comozi. Hai, să-ţi arăt noua noastră casă!

Ne conduce expansivă printr-un hol cu cărămidă aparentă şi nituri de metal peste tot, plus tăbliţe luminate cu neon pe care scrie „Munceşte", „Joacă-te" şi „Relaxează-te".

— Deci, asta e una dintre zonele noastre de „relaxare"...

---

1. În trad. aprox, „Javră, nu-mi distrugi tu mie vibe-ul" (în engl., în orig.).

Deschide o uşă care dă spre o încăpere plină de fotolii puf şi divane joase. E vag luminată, muzica e dată în surdină şi un tip tînăr cu codiţe afro pare adormit într-un colţ. Minnie se năpusteşte imediat spre un fotoliu, dar Luke se apleacă iute după ea şi o prinde din zbor.

— Scuze că te-am deranjat, Kyle! şopteşte mama teatral şi închide iar uşa. Fotoliul ăla puf e minunat, adaugă. Face minuni pentru monturile mele! Acum haideţi să v-arăt „grădina secretă"...

Înainte să apuc să zic ceva, ne şi conduce pe un mic hol şi deschide o uşă spre o terasă care arată foarte cool. Din coşuri atîrnă plante, sînt cîteva divane de exterior şi o vatră de foc stil modern.

— Dumnezeule! spun cu admiraţie.

— E un loc drăguţ, zice mama mulţumită. Albinele sînt pe acoperiş. Şi uite, e şi un suport pe care tata îşi poate ţine monociclul.

Îşi poate ţine *ce*?

— S-a înscris la un curs de circari amatori, zice ea radioasă. Foarte distractiv. Şi acum ajungem la *Hub*-ul nostru.

Ne conduce pe o altă uşă şi ne invită într-o încăpere uriaşă şi însorită, cu luminatoare în tavan şi o masă mare de lemn în mijloc. Vreo zece oameni scriu la laptopuri, cei mai mulţi cu căşti pe urechi şi cîţiva ridică mîna a salut şi zic „Hei, Jane".

— Hei, Lia, răspunde mama veselă. Hei, Tariq. Ea e fiica mea Becky, el e soţul ei Luke şi ea e nepoţica mea, Minnie.

— Bună, zic ridicînd prietenoasă mîna şi zîmbindu-le tuturor.

— Scumpa mea, îmi şopteşte mama la ureche. Pot să-ţi dau un sfat? Nimeni nu zice „bună" aici. E cam „prăfuit". Toată lumea zice „hei".

— Am înţeles, zic deconcertată.

— Cu ce se ocupă cei de-aici? întreabă Luke privind spre marea de laptopuri.

— În general, cu startup-uri, zice mama. De fapt, poate că ne lansăm şi noi un mic startup, aşa ne-am gîndit, adaugă veselă. În timpul nostru liber. Asta-i „chestia" acum.

— Super! zice Luke mustăcind uşor. E o idee foarte bună.

— Dar acum hai să mergem sus, zice mama extrăgîndu-ne din *Hub* şi pornind spre un lift vechi şi zdrăngănitor. Bem ceva şi pe urmă avem rezervare la brunch. Jess e atît de încîntată, adaugă. *Abia aşteaptă* să te vadă.

— A zis ea asta? întreb uimită, fiindcă de obicei Jess nu e deloc genul expansiv.

— În fine, poate nu chiar în termenii ăştia, mărturiseşte mama după o mică pauză. Dar sînt sigură că asta *a vrut să zică*.

OK. Ce vreau să spun e că *unii* oameni, dacă şi-ar revedea sora vitregă pentru prima oară după mult timp, ar alerga spre ea s-o îmbrăţişeze. Dar m-am obişnuit deja cu Jess. Cînd mama ne conduce în apartament, Jess ridică ochii de la băutura ei, ne face cu mâna şi zice „Bună, Becky" cu glasul ei calm şi sec.

Pe bune, acum. Oare ea chiar crede că am să-i zic şi eu „Bună, Jess" pe acelaşi ton reţinut şi că ăsta o să fie tot salutul nostru de revedere?

— Jess!

Alerg spre ea şi-o îmbrăţişez, chiar dacă nu vrea. Mi se pare mai slabă şi mai vînoasă ca

niciodată, e bronzată şi are părul decolorat de soare.

— Unde-i Tom? întreb uitîndu-mă în jur. E aici?

— Nu, spune Jess.

— Dar unde e? întreb mirată – şi, spre uimirea mea, Jess tresare uşor.

Jess nu tresare niciodată. E ca o stâncă. S-o fi întîmplat ceva?

— Are ceva de rezolvat în Chile, zice bătoasă, ferindu-şi privirea de a mea. Ştii că lucrează cu o asociaţie de binefacere de acolo? Vine şi el cît poate de repede. Evident că vrea să-şi vadă părinţii, aşa că...

Tace, parcă neştiind ce să spună în continuare, ceea ce e destul de neobişnuit pentru ea.

— A, bine, zic. Păcat că n-aţi putut veni împreună.

— Eu acceptasem deja să ţin o serie de conferinţe în Londra despre rocile vulcanice, răspunde Jess impasibilă. Stabilisem deja şi datele.

— Aha, încuviinţez înţelept, de parcă chiar aş şti ce naiba sînt rocile vulcanice. Păi, oricum... bine te-ai întors!

— Mătuşică Jess!

Minnie îi îmbrăţişează picioarele, Luke vine şi el s-o sărute, iar Jess se colorează uşor în obraji, părînd încîntată chiar dacă nu vrea să se vadă. Poate că trebuie doar s-o înveselim un pic.

— Cum a fost zborul? o întreb. Ai probleme de la fusul orar? Ţi-am adus ceva de bun venit...

Îi dau cadoul şi, în timp ce ea îl despachetează, mă uit în jur la apartament, cercetîndu-l cu atenţie. Are ferestre franţuzeşti pînă-n podea, o canapea de catifea albastru cobalt şi aplice uimitoare peste tot. Şi uite-l pe tata, în blugi prespălaţi şi un tricou gri închis cu mînecă lungă,

pregătind Espresso Martini la un bar de cocteil din aramă, în timp ce Janice și Martin stau pe scaune de bar industriale.

Nu pot să nu casc ochii la tata, cum i-am căscat și la mama. Tata n-a purtat în viața lui un tricou cu mînecă lungă. Nu poartă niciodată blugi. Cea mai relaxată ținută în care l-am văzut vreodată e tricoul lui polo de la clubul de golf.

— Să vă bucurați de apartament, tata, zic și îi întind șampania pupîndu-l. E uluitor!

— Îți place, Becky? zice tata radios.

— E foarte *diferit*!

— Chiar *e* diferit, nu-i așa, draga mea? zice Janice cu un tremolo în glas. Foarte diferit.

E îmbrăcată într-un taior cu imprimeu floral peste măsură de învolănat, cu fustă plisată, și pare ca nuca-n perete stând așa cocoțată pe scaunul de bar industrial, privind stresată în jur, de parcă s-ar fi trezit singură în mijlocul deșertului Gobi.

— Espresso Martini, Martin! face tata voios și-i întinde un pahar de cocktail.

Martin îl privește sceptic, apoi ia o înghițitură.

— Foarte răcoritor, zice după o pauză.

— Minnie, draga mea, uite niște suc pentru tine...

Tata îi dă un pahar cilindric și ea zîmbește fericită, se așază cu picioarele încrucișate și începe să bea.

— Și un gin tonic pentru tine, Janice, da? Ia zi, ce fel de gin preferi?

— Ce *fel de gin*? face Janice și se uită în jur perplexă, de parcă ar fi o întrebare capcană. Păi... Gordon? șoptește.

— Janice! rîde tata. Fii mai aventuroasă! Seara trecută am fost la o degustare de gin artizanal. Ăsta-i japonez.

Flutură sticla prin faţa lui Janice.

— Încearcă-l.

— Sînt sigură că-i foarte bun! zice Janice cu o mină confuză.

Se uită la tata cum taie un castravete felii, apoi adaugă:

— V-am simţit lipsa la clubul de bridge. Toată lumea a zis: „Ce păcat că soţii Bloomwood nu sînt aici".

— O să începem serile de poker! zice mama ducîndu-se în paşi de dans spre bar şi desfăcînd o pungă cu chipsuri de sfeclă.

— Poker! zice Janice. Doamne!

— Mersi, Becky, aud glasul lui Jess în spatele meu şi cînd mă întorc o văd ţinînd în mînă loţiunea de corp verde mîlos.

— Îţi place? întreb nerăbdătoare, uitîndu-mă după vreun semn că i-ar face plăcere. E vegană şi sticla e reciclată, iar ambalajul e făcut din carton reciclat.

— Am văzut.

Încuviinţează fără expresie.

— Mersi.

Simt o undă de frustrare. N-ar putea şi ea să exclame *măcar o dată* „O, Doamne, ce mult îmi place!" şi să mă strîngă tare în braţe?

— Ştiu că eşti anticonsumeristă şi toate astea, adaug. Dar m-am gîndit că asta o să fie OK fiindcă e făcută de o cooperativă de femei.

— Da. Am citit pe etichetă, încuviinţează Jess. E o iniţiativă lăudabilă.

Mă uit lung la faţa ei impasibilă, dorindu-mi să zică mai mult. *Ştiu* că e ultrapenibil din partea mea, dar am nevoie de aprobarea ei. Vreau să spună „Doamne, Becky, e cadoul perfect!".

— Trebuie să recunoşti, e o alegere prietenoasă cu mediul, zic rîzînd uşor. Bifează toate

punctele. Adică e chiar perfectă, nu? N-ai ce hibă să-i găsești.

— Ei bine, zice Jess, după care tace.

— Ce?

Mijesc ochii la ea.

— Îți apreciez foarte tare gestul, Becky. A fost foarte inspirat și generos. Tu ești mereu generoasă. Îți mulțumesc.

Lasă loțiunea pe o servantă.

— Și, ce vești mai ai? Cum se descurcă Minnie la școală?

Evită întrebarea.

— Ce e? o întreb. Ce hibă are cadoul meu? De ce nu e perfect? Spune-mi!

Jess oftează.

— Ei bine, ambalajul e problematic. Dar în mod sigur știi și tu asta.

Arată spre folia de plastic de pe cutie.

— E sută la sută reciclabilă, zic uluită. Am verificat. Scrie „complet reciclabilă".

Jess se mulțumește să mă privească fără expresie.

— Nu putem scăpa doar prin reciclare de catastrofa plasticului care ne devastează planeta în avalanșa necugetată a consumerismului, zice. Dar mersi încă o dată, adaugă după o clipă. Cum am zis, a fost foarte frumos din partea ta.

Simt cum mi se prăbușesc la propriu umerii. *Splendid*. De fiecare dată cînd cred că sînt destul de verde pentru Jess, ea se face și mai verde. De Crăciun am să-i dau ceva atît de verde, de o să rămînă ca la dentist, îmi jur în minte. O să-i dau... frunze.

Se aude interfonul și mama ridică receptorul de la intrare.

— Alo? A, bună, Suzie! Urcă! Etajul trei!

— Văd că optezi pentru stilul hirsut mai nou, Luke! zice tata vesel. E foarte „la zi". Ce părere ai de mustaţa lui Luke, Becky?

Ridic capul şi-mi dau seama că toată lumea se uită la mine. Rahat. OK, trebuie să-l susţin, cum fac nevestele.

— Cred că e o iniţiativă foarte lăudabilă, fiind pentru caritate, răspund evitînd întrebarea, şi toată lumea trebuie să-l susţină.

— Poate-ţi luăm nişte ulei pentru mustaţă de Crăciun, Luke! zice Janice şi zîmbetul mi se transformă într-un rictus îngrozit.

Ulei pentru mustaţă?

— La ora aia n-o s-o mai aibă, zic, un pic prea pripită.

— Ei bine, zice Luke mîngîindu-şi buza de sus încîntat. Aşa credeam şi eu. Dar, dacă ţie îţi place, Becky...

Dacă-mi place?

— Îţi place, scumpa mea? întreabă mama curioasă.

Oof! Mă simt prinsă-n capcană. Nu vreau să zic nimic de rău, dar cum pot să zic că-mi place? Soţii şi soţiile *n-ar trebui* să discute despre mustăţi în compania altora, hotărăsc pe loc. Ar trebui să fie o încălcare gravă a regulilor de bune maniere.

— Zilele trecute ai zis că-mi stă bine, adaugă Luke.

— A, da, zic, cu glasul uşor ascuţit. Da. Aşa am zis, nu?

— Deci! zice mama, întinzîndu-ne mie şi lui Luke cîte un pahar de Espresso Martini. Apropo de Crăciun, discutăm despre cine ce face?

— S-o aşteptăm şi pe Suze, zic. Vine şi familia Cleath-Stuart de Crăciun.

— Ce bine! exclamă mama. O să fie aşa o petrecere reuşită. Gîndeşte-te puţin, Graham!

Nu gătim, nu împodobim nimic... Becky o să facă totul!

— *Totul?* repet uşor alarmată.

Am înţeles că eu voi fi gazda petrecerii, dar mama chiar nu vrea să facă nimic? Sau... aproape tot?

— Becky, draga mea, nu vrem să te încurcăm, zice mama extrem de amabilă. E Crăciunul tău.

Înainte să apuc să zic „Nu ţin să fac totul singură", soneria apartamentului sună şi tata dă uşa larg de perete.

— Suze, draga mea! exclamă. Bine ai venit în noua noastră casă.

— Uau! spune Suze, care face ochii cît cepele cînd intră şi se uită în jur. Asta-i tot ce pot să spun, uau. Ce apartament! Jess, mă bucur că eşti aici, şi, Jane, ai o costumaţie incredibilă şi... O, Doamne, Luke! zice, de parcă asta ar fi cea mai mare surpriză dintre toate. Ţi-ai lăsat *mustaţă*.

— Lui Becky îi place, sare Janice, iar Suze întoarce privirea spre mine mirată.

— *Pe bune?*

— Deocamdată, intervin repede. Momentan, îmi place. Multe lucruri îţi pot plăcea pentru un timp. Pot să-ţi placă şi pe urmă... să nu-ţi mai placă atît de mult, zic şi îmi dreg glasul. Aşa şi cu mustaţa.

— Aha, zice Suze intrigată. N-am crezut niciodată... începe ea, apoi tace. Adică, de ce nu? Mă bucur pentru tine, Luke. E... E pur şi simplu...

Pare că se chinuie să găsească adjectivul potrivit.

— Uau!

Cînd străbatem strada principală din Shoreditch spre restaurantul unde vom lua brunch-ul, Minnie

mă ține de mînă și rămînem mai în spate cu Suze și Jess, în timp ce restul s-au îndepărtat deja.

— *Ai văzut* ce scrie pe tricoul mamei tale? întreabă Suze, imediat ce mama nu ne mai poate auzi.

Pare pe punctul de a izbucni într-un rîs isteric, ca și mine, de altfel.

— Știu! zic. Slavă Domnului că Minnie nu știe să citească!

— Și ce zici de Espresso Martini?

— Dar de *trucurile de circ*?

Chiar înainte să plecăm la brunch, tata ne-a arătat niște șmecherii cu noul lui diabolo de jonglerie. Am aplaudat cu toții și am zis „Bis!", iar Janice n-a țipat decît o dată, cînd clepsidra de plastic aproape l-a lovit pe Martin în cap.

— Cred că toată lumea ar trebui să se retragă la pensie la Shoreditch, zice Suze convinsă. E raiul pe pămînt.

Jess a mers în tăcere pe lîngă noi, dar acum spune:

— E foarte generos din partea lui Graham și a lui Jane să-mi ofere casa lor. Nu erau nevoiți s-o facă.

— A, dar așa au vrut ei, zic repede. Se distrează maxim aici! Pentru ei, e o aventură. Cînd crezi că vine Tom? adaug în treacăt, de dragul conversației – și Jess tresare imediat, exact ca data trecută.

— Nu știu precis, zice. Imediat ce.. O să...

Tace, ca pentru a cugeta mai bine.

— Nu știu precis. Nu știu deloc.

OK. Chiar că a fost un răspuns ciudat. Bărbia lui Jess e rigidă și privirea ațintită în față. Mă uit la Suze și văd că și ea e ușor intrigată.

— Cum îi merge lui Tom în Chile? mă aventurez.

— Da. Bine.

— Vreo veste despre adopţie? întreb, ceva mai prudentă.

— Nu, nici una.

Chipul lui Jess devine impenetrabil şi o văd cum îşi încleştează pumnii.

Mi se strînge uşor stomacul de nelinişte. Sora mea e şi mai monosilabică decît de obicei. Privirea i s-a posomorît. Şi OK, ştiu că sîntem doar surori vitrege, dar e clar că avem o legătură psihică. (Odată, ne-am construit fiecare acelaşi dulap, ea pentru pietre, eu pentru pantofi.) Simt c-o cunosc – şi în clipa asta sînt destul de sigură că s-a întîmplat ceva cu ea şi cu Tom.

Îi arunc o privire îngrijorată, dorindu-mi să-mi arunc braţele în jurul ei şi să zic „Jess, ce se întîmplă? E vorba de Tom? El a fost mereu un tip uşor ciudat, nu uita asta". Dar nu ştiu cum ar reacţiona. Nu e cea mai vorbăreaţă persoană din lume. Mai bine-o iau încet.

— Apropo, Suze, zice Jess cu privirea încă fixată undeva în faţă, nu te-am mai văzut de cînd... ai avut necazul. Mi-a părut foarte rău.

— Mersi, zice Suze înnegurîndu-se şi ea. A fost... în fine. Se mai întîmplă.

Mă priveşte şi-i întorc un zîmbet chinuit.

Mergem puţin în tăcere şi sînt destul de sigură că toate ne gîndim la copii. Eu mă gîndesc visătoare „Oare Luke şi cu mine o să mai facem *vreodată* un copil?". Dar pe urmă, imediat, mă simt prost că nu mi-e de ajuns Minnie şi-o strîng tare de mînă ca să-i dovedesc că nu-i aşa.

Apoi am revelaţia: poate că Jess nu se gîndeşte deloc la copii, poate că se gîndeşte „Cum o să le spun eu tuturor că eu şi Tom ne-am despărţit?".

Gîndul îmi dă frisoane – dar, în acelaşi timp, nu e chiar un şoc. Probabil că le e foarte greu să trăiască atît de departe. Şi amîndoi muncesc atît de mult. Iar Tom e înconjurat de o sumedenie de tinere sexy de la organizaţia de caritate, în pantaloni scurţi kaki (bănuiesc). Poate că s-a îndrăgostit de vreuna dintre ele.

Sau Jess o fi aia care s-a îndrăgostit de un tip în pantaloni scurţi kaki? Sau de *o fată* în pantaloni scurţi kaki?

Vreau să zic, orice e posibil.

Mă uit iar la Jess, întrebîndu-mă dacă să insist asupra subiectului sau nu. Dar, la urma urmei, abia s-a întors acasă şi are toată familia în jur. O s-o invit într-o zi să bem ceva şi-o să vorbesc atunci cu ea, hotărăsc. Doar noi, fetele, undeva drăguţ şi relaxant. Şi o să-şi deschidă sufletul.

— Bex, văd că nu mai ai deloc condiţie fizică! spune Suze. Ţi-a ieşit sufletul!

— A, zic şi ridic privirea năucă. A, nu, mă gîndeam... ştii tu. *La diverse.*

Mă întreb dacă Jess o să-mi ghicească pur şi simplu gîndurile empatice, de soră – însă ea se mulţumeşte să mă fixeze impasibilă şi zice:

— Ar trebui să încerci nişte exerciţii de mare intensitate, Becky. De obicei, te cam fofilezi la cardio, aşa-i?

Toată empatia mea se evaporă pe loc. Mă fofilez la cardio? Ba nu mă fofilez deloc la cardio!

— Dacă vrei să ştii, tocmai mi-am luat un nou antrenor personal online, zic înţepată. Şi urmez un program de exerciţii făcute special pentru mine.

— Ce tare! zice Suze. Nu ştiam că faci asta.

— Păi, mi-am cumpărat o rochie nouă pentru Crăciun, îi explic. Alexander McQueen, şaptezeci la sută reducere.

— Alexander McQueen! exclamă Suze cu ochii mari.

— Exact! Dar mi-e o idee mică. Așa că, mi-am zis, ia să-mi angajez eu antrenor personal și să intru în rochie, *plus* că e bine și pentru sănătatea mea. Cîștig pe toate planurile.

Jess se încruntă.

— Cît costă programul de fitness? zice. În mod sigur, o să ajungă să te coste mult mai mult decît dacă ți-ai fi luat de la început o rochie care să-ți vină bine sau, și mai bine, dacă te-ai fi îmbrăcat într-o rochie pe care o aveai deja în garderobă!

Uitasem de obiceiul lui Jess de a pune întrebări agasante și de a se uita apoi la tine fix, fără să clipească. Acum o să spună „De ce nu faci pur și simplu o sută de genuflexiuni pe zi?" sau „De ce nu urmezi un regim cu cartofi și apă?".

— Sănătatea nu are preț, zic tăioasă. E o investiție.

În clipa aia mama ne face semn de la intrarea într-un restaurant și strigă:

— Am ajuns! Aici sîntem!

— Stai, zice Suze. Bex, înainte să intrăm, trebuie neapărat să vorbesc... ceva cu tine. Jess, te superi? O iei tu pe Minnie și intri cu ea?

Suze așteaptă pînă cînd Jess dispare în restaurant, cu Minnie de mînă. Apoi se întoarce spre mine și zice în șoaptă:

— Ce părere ai *cu adevărat* despre mustața lui Luke?

— O urăsc, îi răspund tot șoptit. Dar îl susțin.

— Am înțeles.

Suze încuviințează și apoi, cînd intrăm în restaurant, îi zîmbește larg lui Luke.

— Apropo, Luke, zice. Super mustața!

Probabil că ne ia cam o oră să comandăm brunch-ul, pe de-o parte fiindcă Janice nu poate pronunța „chia" și Martin nu vrea turmeric în smoothie-ul lui de mango, în vreme ce mama vrea spirulină în orice, chiar și în ceașca de ceai. Tata își comandă pe un ton exagerat de firesc și de încîntat piure de avocado pe pîine cu maia, iar mama îmi zice:

— Își ia avocado în fiecare zi, Becky! Absolut în fiecare zi!

Dar într-un final chelnerul nostru pleacă și ne bem cu toții cafelele și sucurile, iar Minnie colorează în cartea ei *Cum a furat Grinch Crăciunul*. Tocmai îi spun că grinchii nu e *musai* să fie verzi, că pot să fie și roz (n-avem cariocă verde), cînd mama bate cu furculița în farfurioară, cerînd atenție.

— Dragii mei, zice, aș vrea să vă urez bun venit la Shoreditch și să vă mulțumesc tuturor că ați venit să ne vedeți noua casă!

Aplaudăm cu toții ușor și mama zîmbește radioasă, privindu-ne pe rînd.

— Iar acum, continuă, am să-i predau ștafeta lui Becky, care va fi gazda petrecerii de Crăciun de anul acesta. Becky, ăsta e Crăciunul *tău*, draga mea. Va fi ziua *ta*. Nu ne vom amesteca deloc. Fă totul așa cum dorești tu! Doar să ne lași să urmărim discursul reginei.

— Ca republicană, eu am să boicotez discursul reginei, zice Jess imediat, ridicînd mîna. Dar înțeleg că vreți să sprijiniți monarhia, cu tradițiile ei represive și toxice. Să-mi spuneți doar cînd se termină.

— Curcan să fie, restul nu contează, spune Martin cu un rîs nervos. Îmi place să mănînc curcan de Crăciun.

— Sora lui Martin a făcut odată *plăcintă de peşte*, zice Janice pe un ton şoptit, plin de mîhnire, de parcă ar fi mărturisit o crimă în familie. Plăcintă de peşte în ziua de Crăciun! Vă vine să credeţi?

— Fireşte că vom avea curcan, zic. Şi un curcan vegan pentru Jess, adaug mîndră.

Am găsit pe net un curcan vegan, făcut din soia şi ciuperci. Are chiar formă de curcan, cu picioare şi tot restul!

— Mersi, Becky, zice Jess cu un aer încîntat. E foarte drăguţ din partea ta.

— Şi garnitură de crutoane cu ierburi şi legume, zice Martin. Îmi place să aibă multă garnitură. Şi cîrnăciori de porc în foietaj...

— Sos de pîine, zice tata.

— Mie îmi place varza de Bruxelles cu castane, zice Janice. Am o reţetă Delia extraordinară, Becky. O să ţi-o trimit.

— Nu, nu, nu. Mama clatină din cap. Varza de Bruxelles n-are nevoie de mare gătit. Doar o fierbi şi pui un pic de unt.

— Eu nu mănînc unt, intervine imediat Jess.

— O să avem toate astea, le promit. Şi budincă de Crăciun şi tort de Crăciun şi... ăăă...

Ce mai e? Nu-mi mai vine nimic în minte.

— Pocnitori! zice Suze. Aduc eu pocnitorile. Asta daca nu cumva vrei tu, Jess, să le aduci.

— Pocnitorile de Crăciun sînt problematice, zice Jess fără să clipească. Jucăriile dinăuntrul lor sînt nişte bucăţele de plastic de proastă calitate, de care copiii uită imediat şi care sufocă viaţa sălbatică şi ne distrug ecosistemul. Dar, dacă vreţi, o să aduc cîteva, adaugă.

— Aha.

Suze pare ca lovită de bombe.

— Sau mai bine... renunţăm la pocnitori?

— O să găsesc eu unele eco, zic repede.

— Martin şi cu mine ne gîndeam că ne-ar plăcea o piñata! sare Janice veselă. Copiii ar fi încîntaţi.

— O piñata? îngaim perplexă. Se obişnuieşte şi de Crăciun?

— Martin şi cu mine ne-am uitat la *Crăciunul în jurul lumii*, draga mea, mă informează Janice. E o emisiune de după-masă de la BBC2. Foarte educativă. Mexicanii au şi piñata de Crăciun! De ce să n-avem şi noi?

— Păi, zic, uşor bulversată. Ăăă...

— Vrem să o serbăm şi pe Santa Lucia, continuă Janice. Îţi pui lumînări pe cap, o mantie albă şi cînţi cîntece suedeze.

— Splendid! aprobă mama cu entuziasm. Hai să serbăm un Crăciun internaţional!

— Ăsta e furt cultural, zice Jess dezaprobator.

— Ba nu e, dacă împrumuţi din *toate* culturile, ripostează mama. Atunci eşti echitabil.

— Pomul de Crăciun e o tradiţie nemţească, intervine tata atotştiutor. Prinţul Albert l-a importat în Anglia.

— E o problemă şi cu pomul de Crăciun, zice Jess, dar nu sînt sigură că o ascultă cineva.

— Iisus n-a fost englez, se bagă şi Janice. Nu vreau să par lipsită de respect sau mai ştiu eu cum, dar n-a fost.

Se uită în jur de parcă s-ar aştepta să fie contrazisă.

— Ei da, evident că Iisus n-a fost englez... începe şi Luke.

— Atunci, poftim! zice mama victorioasă. Putem avea şi noi o piñata! Becky, poţi să faci rost de o piñata, da, scumpa mea?

— Păi... sigur că da! zic.

Îmi înşfac agenda de Crăciun din geantă şi notez: *piñata, lumînări, cîntece suedeze*??

— E o problemă cu pomul de Crăciun, repetă Jess, mai tare. O alternativă mai bună ar fi să împodobeşti ceva ce ai deja în casă, cum ar fi o mătură.

Se întoarce spre mine.

— Poţi s-o împodobeşti cu materiale reciclate cum ar fi cutii vechi de conserve, aranjate cu ciocanul în forme festive.

O *mătură*? N-am să atîrn o mătură împodobită cu cutii vechi de conserve, căreia să-i spun pom de Crăciun. Pur şi simplu n-am să fac asta.

— Sînt sigur c-o să găsim noi o soluţie să facem un pom adecvat din punct de vedere ecologic, zice Luke ferm, văzîndu-mi expresia.

— Şi cadourile? întreabă Suze. Ştie cineva exact ce-şi doreşte? Fiindcă eu nu ştiu niciodată *ce* să cumpăr.

— Eu am să le ofer tuturor drept cadou o şedinţă de înfrumuseţare, zice Janice veselă. Poftim, am stricat surpriza, dar măcar ştiţi c-o să arătaţi cu toţii minunat!

Îmi cade uşor faţa şi schimb priviri cu Suze.

— Vai, Janice! zice Suze. Sună foarte... La ce anume te referi exact?

— Am să le ofer tuturor fetelor cîte un machiaj special pentru contur, zice Janice fericită. Iar bărbaţii vor primi o mască de gomaj şi exfoliere. Am să-mi aduc toată trusa.

— Aha, zic stins. Ăă, super!

Am mai avut parte de machiaj special de contur de la Janice. La început a desenat nişte dungi pe mine de parc-ar fi trasat nişte linii pe

şosea. Pe urmă a încercat să folosească scotch ca să-mi creeze nişte „linii frumoase şi drepte" ale fardului de ochi şi mi-a jupuit cam patru straturi de piele.

Dar, în fine. E foarte drăguţ din partea ei şi poate ştie mai multe acum.

— Şi ia ghiciţi? Jess şi Tom o să ne dea tuturor cadouri cu zero la sută deşeuri! zice Janice mîndră. Jess mi-a spus deja despre asta, nu-i aşa, scumpa mea? Foarte inspirat.

— Ce ne dai, Jess? zic, fără să-mi pot reprima total unda competitivă din glas.

Ştiu că n-ar trebui – dar vreau s-o prind descoperită. O să găsesc eu ceva „problematic" la răspunsul ei. Chiar dacă e un coş de cînepă dintr-o prăvălie de caritate, tot am să clatin cu regret din cap şi am să zic „Vai, Jess, dar cum rămîne cu curentul electric folosit în această prăvălie de caritate?".

— Ei bine, zice Jess după o pauză. Cred că pot să vă spun fără să dezvălui exact ce e. Tom şi cu mine ne-am dori foarte mult să vă oferim fiecăruia cîte... un cuvînt.

Mă holbez la ea, dezumflată. Un *cuvînt*?

— Adică un cuvînt sculptat în lemn, de pus pe poliţa şemineului? întreabă mama intrigată.

— Nu, pur şi simplu un cuvînt, zice Jess. O să rostim cuvîntul cu voce tare şi acela va fi cadoul nostru.

— Dumnezeule, zice Suze uşor înmărmurită. E... Eu niciodată...

— E un pic dificil de împachetat, face tata jovial.

— O să fie împachetat în sensuri, răspunde Jess fără să clipească şi tata mai să se înece.

— Sigur că da! zice.

— Şi ce cuvînt ne dai? întreb regăsindu-mi glasul.

— Dacă vă spun, stric surpriza, spune Jess. Vrem să vă oferim fiecăruia câte un cuvînt, în funcţie de... se uită în jurul mesei şi ezită. Mă rog, în fine. Asta vrem să facem.

Mă uit lung la ea, intrigată. Oare ce cuvînt vrea să-mi dea mie? Sînt disperată să ştiu. Sper că e un cuvînt drăguţ.

O, Doamne. Sper din suflet să nu fie „card Visa". Nu, linişteşte-te. Ar fi două cuvinte.

— Hei, Bex, zice Suze în urechea mea şi cînd ridic privirea văd că s-a cocoţat pe scaunul de lîngă mine, cu ceaşca de cafea în mînă. Un cuvînt, ce zici?

— Ştiu, zic dîndu-mi uşor ochii peste cap. Mă şi miram să nu cîştige Jess detaşat pe frontul darurilor morale.

— Ştii ceva, mă gîndeam. Să ne dăm şi noi una alteia cadouri tip zero deşeuri? Înţelegi, în loc să fim nişte consumatoare superficiale şi toate astea?

Suze mă fixează întrebător şi imediat îmi doresc să mă fi gîndit eu la asta.

— Da! sînt de acord entuziasmată. Dar ce să fie? Nu un cuvînt, că asta ar însemna să o copiem pe Jess.

— Nu. Dar poate...

Se gîndeşte o clipă.

— N-am putea să ne compunem un cîntec una alteia? Şi să-l cîntăm pe post de cadou?

— Poftim? zic înspăimîntată. Suze, te-ai ţicnit?

— Sau am putea crea ceva din obiecte găsite, zice Suze şi i se luminează brusc privirea. Ar putea fi distractiv.

Distractiv? Tocmai mă gîndesc cum să-i spun mai cu tact lui Suze că mi se pare cel mai puţin distractiv lucru din lume, cînd mă păleşte inspiraţia.

— Ştiu! zic entuziasmată. O să ne dăm cadou una alteia ceva ce avem deja. E eco şi e simplu şi aşa ştim că darul chiar o să fie ceva *drăguţ*.

— O, Doamne! exclamă Suze. E o idee de geniu, Bex!

Urmează o scurtă tăcere. Mintea mea rătăceşte deja fericită prin garderoba lui Suze. Are atît de multe haine demenţiale. Ce-ar fi să-mi dea cadou haina ei mov brodată?

Nu. N-o să facă asta. Ţine prea mult la ea. Dar *poate* că vrea...?

Observ brusc aceeaşi privire meditativă şi pe chipul lui Suze.

— Suze, spune-mi ce ţi-ar plăcea, zic. Orice-ar fi e al tău.

— Nu! protestează ea. N-am să-ţi *cer* ceva anume. Nu e-n spiritul Crăciunului.

— Dă-mi doar un mic indiciu, o îndemn.

— Nu! O să-mi placă la nebunie *orice* îmi dai, Bex. Indiferent ce e.

Însă în timp ce-şi bea cafeaua, o văd iar gînditoare.

Oare la ce se gîndeşte? La noii mei pantofi cu toc argintii. Sau... nu. La geanta mea cu imprimeu leopard?

Oof. E insuportabil! Poate am să-i dau mai multe cadouri.

— Smoothie de mango, latte cu soia, piure de avocado pe pîine cu maia... ne întrerupe un chelner şi ridicăm cu toţii privirea.

— Mai bine mă întorc la locul meu, zice Suze. Poftă bună!

Chelnerul începe să pună pe masă băuturile și farfuriile, iar eu îmi ridic din nou stiloul. Mai bine mai notez cîte ceva în agenda mea de Crăciun ca să nu uit. Scriu *Cadou pentru Suze, garnitură de crutoane, sos de pîine, pocnitoare eco, pom eco (NU mătură).* Apoi mă opresc.

Îmi dau seama că habar n-am să fac sos de pîine. Mereu apărea pur și simplu pe masă într-o sosieră, la fiecare Crăciun. Cum transformi *pîinea* într-un *sos*? Și unde am să găsesc eu un brad eco?

Privesc în gol încruntată, cînd Luke își trage un scaun lîngă mine.

— E totul OK? zice.

— Da! zic automat, dar mi-am amintit brusc de cîrnăciori în foietaj și-i notez și pe ei în agendă.

Pe urmă scriu *cîrnăciori vegani în foietaj???* Or fi existînd? Fără voia mea, oftez din rărunchi – apoi ridic ochii și-l văd pe Luke privindu-mă.

— Becky, zice în șoaptă. Nu te agita. Nimic din toate astea nu contează de fapt. Dacă nu reușim să facem rost de cîrnăciori în foietaj, nu moare nimeni.

— Știu, îi zîmbesc eu recunoscătoare. Și totuși, mă-nțelegi. Vreau să fie toată lumea fericită...

— O să fie, zice el categoric. Minnie, scumpa mea, poți să-mi dai o secundă cartea ta?

Ia cartea cu Grinch de la Minnie și dă la pagina în care membrii familiei Who se țin de mîini și cîntă, fără să le pese că Grinch le-a furat absolut tot. Ador pagina asta.

— *Ăsta* e Crăciunul, zice el arătînd spre șirul vesel al celor din familia Who. Îți aduci aminte? Prietenii și familia adunați laolaltă, sărbătorind. Nu daruri, nu piñata, ci *oameni.*

— Știu, dar...

— Grinch poate fura orice, dar nu Crăciunul, afirmă Luke tranşant.

Îmi repet vorbele lui în minte. *Grinch poate fura orice, dar nu Crăciunul.* Îmi place mult asta. Va trebui doar să ţin minte. Mă mai uit o clipă la carte – apoi îl sărut brusc.

— Ai dreptate, zic. Îţi mulţumesc.

Îmi iubesc mult soţul. Chiar şi cu mustaţă.

Mesaje

Janice

Becky, uite reţeta pentru verzişoare de Bruxelles cu castane. Sînt delicioase! Janice xxx

Mama

N-o asculta pe Janice, draga mea. Varza de Bruxelles trebuie făcută cît mai simplu. Doar o cureţi şi o înăbuşi. E simplu. Mama xxx

Suze

Bex, eu nu mă prea omor după varza de Bruxelles, n-am putea s-o înlocuim cu broccoli? Suze xxx

Bex

Bună, Jess!

Cred că ideea ta de a oferi tuturor cuvinte de Crăciun e absolut incredibilă! Mă întrebam dacă ţi-aş putea face o sugestie pentru cuvîntul meu? Fiindcă, dacă s-ar putea – e doar un gînd – mi-ai putea dărui cuvîntul „zvîc". Bx

Bex

Sau „cool". Bx

Bex

Sau „Fata cu fard albastru la ochi". Ştiu că e mai mult de un cuvînt, dar ce contează, doar sînt gratis, nu? Bx

Jess

Becky, n-am de gînd să-ţi spun care e cadoul tău. Jess.

De la: Myriad Miracle
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Chestionar de fitness!

Stimată doamnă Brandon (născută Bloomwood),

Vă mulţumim că aţi completat chestionarul de fitness online. Sperăm că abia aşteptaţi să testaţi noul dumneavoastră program de antrenament Myriad Miracle Training System™!
Am observat însă că e posibil să fi înţeles greşit unele dintre întrebări şi vă rugăm să răspundeţi din nou şi să ni le trimiteţi spre analiză.
ÎNTREBĂRI LA CARE VĂ RUGĂM SĂ RĂSPUNDEŢI DIN NOU

12. Care este scopul dumneavoastră?

Sperăm să fie vorba de un scop legat de fitness sau de starea dvs. de sănătate, şi nu „să reuşesc să intru în rochia Alexander McQueen".

13. Aveţi o ţintă precisă? Care anume?

Ne aşteptăm să vă referiţi la „procentaj de grăsime corporală" sau „fitness cardio", şi nicidecum la „închis fermoar".
Aşteptăm cu nerăbdare să ne trimiteţi chestionarul recompletat. Succes şi sănătate!

Debs
(consultant membri)

Nouă

Încă am zvîc. Ştiu că *am*. Luni dimineaţă, înainte de serviciu, mă privesc în oglindă şi-mi aranjez taiorul de tweed Letherby, pe care tocmai l-am „uzat". M-a inspirat prietenul meu Danny Kovitz, designerul. El e în stare să ia un sac, să-l prindă ici-colo, să deşire un tiv sau două... şi să-l transforme într-o rochie de vis. Aşa că mi-am zis să fac şi eu la fel. Doar că nu sînt sigură c-am obţinut *chiar* acelaşi efect.

Am desfăcut cîteva cusături, am sfîşiat tivurile cu foarfeca mea de unghii şi am adăugat nişte broşe. Am încercat de asemenea să încreţesc sacoul cu nişte cusături, creînd o nouă formă şi o nouă linie – dar tot ce-am obţinut a fost o umflătură bizară. Ar trebui s-o desfac imediat.

— Eu plec, Becky, zice Luke intrînd grăbit în dormitor, cu servieta în mînă.

La vederea mea, se opreşte.

— Uau, zice prudent. Arăţi... diferit.

— E un look aşa, mai trendy, zic repede. Stil uzat.

Pe urmă îmi dau seama că se uită la faţa mea.

— A, fardul de ochi? adaug nepăsătoare. Da, m-am gîndit că vreo cîteva accente nu strică.

Ieri, în drumul de întoarcere din Shoreditch, am trecut pe la Boots şi mi-am cumpărat o paletă

de farduri intitulată „Machiaj de efect" şi tocmai am urmărit un tutorial pe YouTube cu titlul „Machiaj de efect, negru-albăstrui".

Adică, OK. E cam prea spectaculos pentru o dimineaţă de luni. Dar, pe de altă parte, de ce n-ai purta în dimineţile de luni fard de ochi îndrăzneţ?

— Îhîm, zice Luke gînditor. Ai o şuviţă albastră în păr?

— Una mică, ridic eu din umeri.

— Şi ce-i muzica asta? întreabă Luke curios, ciulind urechile ca să audă mai bine ritmul ce face încăperea să vibreze.

— Spittser, zic firesc. DJ-ul, nu-l ştii? E super. Azi-noapte a avut concert la Gdansk. Păcat că n-am putut merge şi noi.

Am aflat toate astea aseară, de pe un site. Şi am descărcat cele „zece melodii esenţiale de clubbing underground".

— *Gdansk*, repetă Luke perplex. Becky... dar de unde interesul ăsta al tău subit pentru cluburile est-europene?

— Nu e deloc *subit*, îl contrazic. Ştii bine, am fost mereu pasionată de muzica experimentală.

— Crăciunul trecut ne-ai pus pe toţi să ascultăm *Greatest Hits Abba*, îmi aminteşte Luke.

— Sînt o fire eclectică, zic cu răceală. Oamenii au voie să fie eclectici, sper că eşti de acord.

Luke mustăceşte, dar n-am să-l iau în seamă. Îmi pun o manşetă de piele peste sacoul de tweed şi mă privesc mulţumită. În vremea asta, privirea lui Luke a coborît spre noile mele botine negre.

— Ei, da, *astea* sînt de senzaţie, zice.

— A, astea? ridic din umeri nepăsătoare.

Nu sînt sigură că pot să merg cu botinele astea, dar sînt cel mai avangardist lucru pe care-l

posed. Mi le-am luat de pe net, cu livrare a doua zi. Au toc cui, capse, nituri *plus* niște lănțișoare la călcîie.

— Sînt sexy, spune Luke, încă marcat.

A. Foarte bine. E limpede, botinele astea au făcut deja senzație. Glasul lui Luke a coborît cu vreo cîteva octave și, cînd îmi întîlnește în fine privirea, ochii negri îi strălucesc.

— Mă bucur că-ți plac, zic și-mi aranjez puțin părul.

— Foarte mult.

Încuviințează fără grabă.

Luke se dă în vînt după botine. Ar fi trebuit să mi le pun azi-noapte. Și acum, simplul fel în care mă privește îmi taie efectiv respirația. Îl privesc în ochi și simt că inima începe să-mi bată mai tare.

M-am gîndit adesea că ar trebui să scriu *Ghidul lui Becky Brandon născută Bloomwood pentru o căsnicie fericită.* Aș putea nota observațiile mele, foarte utile, făcute de-a lungul vieții. Iar prima dintre ele ar fi că, în căsnicie, dragostea e ca un grafic din ăla complicat, în care acul tot urcă și coboară și nu poți prezice încotro o s-o ia.

Evident că-l iubesc în permanență pe Luke, ca muzica ritmată de fundal. Însă acele momente înnebunitoare de chitară solo, cînd mă gîndesc „O, *Doamne,* te vreau *acum*", par să se audă pe neașteptate. (Oi fi doar eu așa? Trebuie s-o întreb pe Suze.)

Și ăsta e un exemplu perfect. Aseară, am avut o cină reușită *à deux* în bucătărie, care ar fi trebuit să fie extrem de romantică. Dar n-am fost în stare decît să mă zgîiesc la buza de sus a lui Luke și să mă gîndesc „*De ce* a trebuit să-ți lași mustață, nu puteai și tu să faci o donație

şi gata?". În timp ce acum, în dimineaţa asta, cînd ne grăbim şi trebuie să plecăm, tot ce-mi vine-n minte e „Nu-mi pasă de mustaţă, eşti zeul dragostei mele, punct". De fapt, m-am cam înfierbîntat şi m-am îmbujorat toată. Din cauza felului în care se uită la mine, cu subînţeles.

— La ce oră te întorci? îl întreb răguşită. Mai ai şedinţe pînă tîrziu?

— Le anulez, zice Luke fără să mă scape din ochi. Dacă rămîi cu botinele astea în picioare.

— Mami!

Minnie intră în cameră alergînd, distrugîndu-ne momentul. Clipesc de cîteva ori, apoi îi zîmbesc cu tristeţe lui Luke.

— Mamiiii! strigă, îmi apucă mîinile şi mă trage de ele. Unde e *găina mea pe tavă*?

— Nu-ţi face griji, scumpa mea, zic. E gata.

— Trebuie s-o şterg, zice Luke cu un zîmbet la fel de trist. Ne vedem mai tîrziu. A, şi vezi că tocmai am primit un e-mail de la şcoală, adaugă ieşind din cameră. Ceva despre verificat dacă are păduchi?

Pe bune, acum. Ori de cîte ori încerc să fac ceva cu zvîc, cei de la şcoală aduc vorba de păduchi. Zău dacă n-o fac special.

În timp ce-mi înşfac trenciul din dulapul din hol, mă hotărăsc să-mi pun adidaşii ca s-o duc pe Minnie la şcoală pe jos şi să-mi iau botinele îndrăzneţe într-o sacoşă. *Nu* fiindcă n-aş putea să merg pe tocurile astea cui, ci pur şi simplu fiindcă drumul devine noroios ici-colo. În plus, trebuie să fac vreo şaptezeci de mii de paşi azi ca să compensez cei cîţiva paşi pe care n-am apucat să-i fac în ultimele zile.

Aaa, mă întreb: oare sexul se pune? Şi el arde calorii, nu?

Pe drum spre şcoală, o ascult absentă pe Minnie pălăvrăgind despre cum o să primească ea un coş de Crăciun, în timp ce am grijă de „grădina de iarnă pe tăviţă", pe care o ţin în echilibru în cealaltă mînă. De fiecare dată cînd mă uit la ea oftez în sinea mea. Mi-am dorit foarte mult să iau maul tuturor cu noul proiect artistic, dar am uitat de el pînă cînd ne-am întors de la Shoreditch şi a trebuit să fug în grădină să culeg cîteva crenguţe şi fructe de pădure. Nu arată deloc a „grădină de iarnă pe tăviţă", ci a „chestii penibile îndesate la întîmplare pe o tăviţă".

În timp ce o ajut pe Minnie să-şi atîrne haina, o văd pe Steph intrînd cu Harvey şi o aştept ca să mergem împreună spre clasă. Are faţa palidă şi încordată, dar îmi zîmbeşte stins.

— Drăguţă grădina, zic, deşi a ei e şi mai varză decît a mea: un boţ de iarbă noroioasă, cu o frunză maronie în echilibru precar în vîrf.

— Mda, zice scurt. Mă rog. O, *Doamne*.

Îi urmăresc privirea şi rămîn cu ochii căscaţi. Suze a ajuns deja şi zîmbeşte radioasă în timp ce ţine în braţe cea mai frumoasă „grădină de iarnă pe tăviţă" pe care am văzut-o în viaţa mea. (Din totalul de trei.) Are muşchi verde, crengi, zăpadă şi siluete făcute din ghinde, care stau la picnic. Cîte *secole* i-o fi luat?

— Dumnezeule mare! exclamă domnişoara Lucas. Ce minunăţie, Lady Cleath-Stuart! Vai, ăsta-i un cuib de pasăre adevărat?

— L-am găsit într-un copac, spune Suze. Era deja abandonat, adaugă grăbită.

— Un cuib de pasăre adevărat, repetă Steph uluită şi o văd cum se uită la grădina lui Suze cu o privire epuizată, îngîndurată.

— Vai, Bex! spune Suze întorcîndu-se să plece. Nu te-am văzut... zice, apoi amuţeşte, cu ochii cît cepele. *Ochii* tăi.

— M-am gîndit să încerc un look nou, zic în treacăt. Cum ţi se pare?

— Îhm... da! zice Suze după o pauză. Foarte... Vrei să te duc cu maşina?

— Nu, nu-ţi face griji, merg pe jos. Am de făcut nişte paşi.

— Super. Bine atunci, ne vedem. Bună, Steph! adaugă Suze cînd trece pe lîngă ea şi Steph şopteşte „Bună", întorcîndu-se iute ca să ascundă tava cu grădina ei cu pămînt mocirlos.

Din fericire, Minnie şi Harvey nu par să fi remarcat că grădina lui Suze e din cu totul altă ligă. (Cel mai mişto lucru la copii e că habar n-au de nimic.) Şi, ce-i al ei e-al ei, domnişoara Lucas pare la fel de încîntată de grădinile noastre ca şi de a lui Suze.

— Harvey! zice. Minnie! Ce grădini frumoase!

— Mda, face Steph iar în şoaptă, de o aud doar eu. A noastră a fost nominalizată la Premiul Turner.

Îi trag un zîmbet grăbit – apoi observ că-i strălucesc ochii. O, Doamne. E vina soţului ei îngrozitor, ştiu sigur, doar că nu pot s-o întreb de el stînd aşa, pe holul şcolii.

— Mă bucur că v-am prins pe amîndouă, zice domnişoara Lucas. Tocmai am împărţit rolurile piesei despre Naşterea Domnului, iar Minnie şi Harvey o să fie amîndoi magi!

Magi! Zîmbesc încîntată spre Minnie.

— Costumul e foarte simplu, adaugă domnişoara Lucas veselă. Poftim modelul...

Ne întinde un plic mare şi-mi îngheaţă zîmbetul. Modelul? Adică, *de cusut*?

— Folosiţi o cusătură simplă, în urma acului, continuă domnişoara Lucas senină, poate şi cu nişte pliseuri. Dacă *vreţi* să adăugaţi şi broderii sau panglici, ar fi minunat, dar nu e musai.

Ne zîmbeşte veselă.

Pliseuri? *Broderii?*

Îmi amintesc limpede ziua cînd am venit să văd şcoala şi nu-mi amintesc ca directoarea să fi spus „Şi evident, dacă copilul dumneavoastră va veni aici, ne aşteptăm *să vă pricepeţi* la pliseuri şi broderii". Dar nu pot spune nimic. Minnie mă fixează întrebătoare.

— Nici o problemă! mă trezesc spunînd voioasă. Cred c-o să cos şi nişte paiete, plus nişte detalii decorative.

— Minunat!

Domnişoara Lucas bate din palme fericită.

În vremea asta Steph n-a zis nimic, doar şi-a îndesat plicul în poşeta de umăr, cu privirea în depărtare. Cînd ne luăm rămas bun de la copii şi ne îndreptăm spre ieşire, zice „La revedere, Becky" şi dispare grăbită la toaletă, înainte să apuc să-i răspund. Mă uit după ea un pic îngrijorată – apoi o urmez. Vreau doar să mă asigur că e bine.

Sînt destul de multe mame, ca întotdeauna. Nimeni nu e aici fiindcă are efectiv nevoie la baie; doar bîrfesc. Steph îşi croieşte drum spre una dintre cele două chiuvete, se priveşte cu tristeţe în oglindă, apoi începe să-şi refacă machiajul de la ochi. Hotărăsc s-o las cîteva clipe să termine, după care s-o trag deoparte, să-i spun cîteva vorbe de încurajare.

Machiajul e un adevărat chin, pentru că ochii i se umezesc întruna şi trebuie să se tot şteargă.

După un timp, o femeie pe care n-o cunosc se uită la Steph şi zice:

— Scuză-mă... eşti bine?

— Eu? tresare Steph ca o pisică opărită. Da, sînt bine. Bine!

Îmi aruncă o privire disperată în oglindă, după care dispare într-o cabină de toaletă. Mă grăbesc şi eu imediat spre cea învecinată. Vreau să-i trimit un SMS, dar semnalul e foarte prost aici. Dacă vorbesc în şoaptă, mă aud toate... dacă bat în perete, iar mă aud...

Cu inspiraţie subită, îmi scot un pix din geantă şi găsesc o chitanţă veche. E pentru trei sticluţe de ser regenerator No7 de la Boots, care era la ofertă specială. Aa. Oare unde le-oi fi pus?

În orice caz. Nu contează acum. Îi scriu pe ea: *Chiar eşti OK? Cu drag, Becky xx* şi i-o dau pe sub peretele cabinei.

Cîteva clipe mai tîrziu mi-o dă înapoi. A scris pe ea: *Nu. Nu prea.*

Ştiam eu.

Scriu: *Hai să mergem să vorbim. În maşina ta? x* şi i-o dau înapoi. Răspunsul ei vine aproape imediat: *Da, te rog. Mersi. X*

Douăzeci de minute mai tîrziu, am aflat mai multe despre viaţa lui Steph, despre viaţa soţului ei, Damian, şi despre ultima lor vacanţă, toxică, din Cipru, decît aş fi bănuit vreodată. Sinceră să fiu, m-a cam dat peste cap. Căsniciile ar trebui să fie ca scotch-ul. Ar trebui să unească perfect. Însă nu sînt aşa, se desfac la aburi şi uneori nu se mai lipesc *niciodată* cum trebuie.

Suze şi Tarkie au avut nişte probleme în America şi m-am temut de ce e mai rău. Ieri,

Jess era extrem de posomorîtă... şi acum asta. Se pare că Damian nu vrea să-şi bage minţile-n cap şi nici să meargă la terapie. La început, a zis că nu există o altă femeie – însă apoi s-a dovedit că există. Lucrează în aceeaşi firmă. El e la departamentul IT şi ea organizează evenimente. Se pare că au fost împreună la Manchester la o conferinţă şi totul a început în Hotelul Malmaison. (Simt că ştiu *un pic* prea multe amănunte, dar n-am inimă s-o întrerup pe Steph cînd îşi deschide sufletul în faţa mea.)

Sîntem parcate pe un drum lateral, iar Steph vorbeşte întruna, după care tace cuprinsă de paranoia, stresată să nu ne urmărească cineva. Principala ei preocupare pare să fie să nu afle nimeni. Fiindcă pe urmă ar putea afla şi Harvey. Şi ce-şi doreşte ea *din suflet* e ca Damian să-şi dea seama că e un idiot şi să se întoarcă acasă, iar Harvey să nu afle despre asta niciodată.

— Adică, bănuiesc că Damian are dreptate, zice privind mîhnită pe geam. Nu sînt o companie prea plăcută de la un timp. Nu fac glume întruna. Dacă ieşim la restaurant, sînt şanse să adorm cu capul pe masă.

Oftează din rărunchi.

— Dar e greu, mă-nţelegi, să aduc şi să iau copilul de la şcoală şi să ajung la serviciu la timp şi am avut un megaproiect la slujbă...

Se freacă pe frunte, de parcă ar vrea să-şi alunge gîndurile prin masaj.

— Ne-am mutat în casă nouă acum şase luni şi eu încă n-am ales culoarea pentru zugrăvit dormitorul. Şi nici n-am despachetat cutiile. Ne-am certat pe tema asta şi el a zis că sînt o plîngăreaţă. Şi avea dreptate.

Simt un val de furie la adresa individului, pentru că face o persoană atît de muncitoare ca Steph să se simtă ca naiba. Zilele trecute l-am zărit la şcoală şi l-am cîntărit discret din ochi – şi n-am fost deloc impresionată. Era îmbrăcat în blugii decoloraţi pe care pare să-i poarte tot timpul şi vorbea non-stop la telefon. Nici măcar *nu se uita* la Harvey, care-l ţinea de mînă. Plus că are un rîs de-a dreptul enervant. Pe bune, acum, cine *se crede*?

— Steph, nu eşti o plîngăreaţă, el e un nemernic! zic pornită. Eşti demnă de toată admiraţia! Eşti puternică şi optimistă şi eşti mereu lîngă Harvey. Şi oricum, cine are timp de distracţie? Sîntem cu toţii ocupaţi să pictăm cu spaghete!

Încerc s-o fac să zîmbească şi în cele din urmă izbucneşte într-un rîs doar pe jumătate trist.

— Eu am trei cutii încă nedespachetate de cînd m-am mutat din apartamentul meu din Fulham, îi spun ca s-o îmbărbătez. Habar n-am ce-o fi în ele. Şi, apropo, dacă soţul tău vrea să vadă cutiile despachetate, de ce n-o face el?

Steph rîde iar cu jumătate de inimă, dar nu răspunde la întrebare şi simt că n-o cunosc suficient de bine ca să forez mai adînc.

— Şi mama ta? mă aventurez. Ea ce zice despre toate astea?

— Nu i-am spus, recunoaşte Steph după o pauză. Tu eşti singura persoană căreia i-am spus, Becky.

— Spune-i! mă trezesc zicînd, deşi nu ştiu nimic despre mama lui Steph.

— Poate.

Steph îşi muşcă buza, apoi schiţează un surîs.

— Ar trebui să plec. Cred că şi tu. Mersi.

— N-am făcut nimic, zic, uşor neputincioasă.

— Ba da.

Se apleacă şi mă strînge grăbită în braţe.

— Îţi sînt recunoscătoare, Becky. Lasă-mă să te duc la serviciu.

Mă lasă la porţile de la Letherby Hall şi pornesc grăbită pe aleea mărginită de pomi, spre clădirea principală. Cînd intru în magazinul de suvenire sînt gata să-i explic lui Suze de ce-am întîrziat – dar cel care mă întîmpină e Tarquin.

Îl cunosc pe Tarkie de ani de zile. A avut momentele lui, mai bune sau mai proaste, dar în clipa asta e în mare formă. De cînd ne-am întors cu toţii din America, s-a implicat cu mare pasiune în administrarea proprietăţii Letherby Hall. A avut o sumedenie de idei strălucite de afaceri şi discută mult cu Luke despre ele, iar Luke e de părere că Tarquin începe să-şi intre cu adevărat în rol.

Pe de altă parte, e tot ciudăţel. În felul lui adorabil, à la Tarkie. Azi e îmbrăcat într-un tricou de rugby intrat la apă şi găurit, pe care sînt sigură că-l are de cînd era la şcoală şi, în clipa în care trage aer în piept, mă priveşte intens.

— Am auzit că facem Crăciunul la tine, Becky, zice. Minunat!

— Da! zic veselă. Sper să ne distrăm!

— Ştiu că e cam devreme să vorbim despre chestiuni punctuale, continuă Tarkie. Dar probabil că te gîndeşti deja care să fie fondul sonor al zilei. Întreb fiindcă Met[1] difuzează de Crăciun spectacolul *Parsifal*.

---

1. Serviciul de streaming al Metropolitan Opera din New York, ce oferă acces la reprezentaţiile de pe scena Operei.

— Adică... Wagner? mă hazardez, fiindcă Tarkie e mare fan Wagner.

— Opera lui cea mai sublimă şi mai demnă de admiraţie.

Tarkie clipeşte către mine.

— O capodoperă. Şi mă gîndeam că ne-am putea aduna cu toţii în jurul televizorului tău şi s-o urmărim după masa de prînz. Cred că ar fi nemaipomenit de stimulatoare pentru copii.

O operă de Wagner? În *ziua de Crăciun*?

— Aha, zic încercînd să-mi ascund groaza. Sună... Cum să zic. Splendid. Adică, şi mie îmi place Wagner, cui nu-i place? Doar că, mă gîndesc, oare *se potriveşte* cu Crăciunul?

— N-are vîrstă, zice Tarkie serios. Te inspiră. Doar preludiul în sine poate fi un cadou de Crăciun pentru toată lumea. *Taa-daaa-daaa hmm hmm...*

Începe să fredoneze, privindu-mă agasant în ochi.

— *Taa-daa-daaa-diii-daaa...*

— Tarkie!

Spre uşurarea mea, sîntem întrerupţi de vocea ascuţită a lui Suze. Vine cu paşi mari spre noi, fixîndu-l pe Tarkie cu o privire bănuitoare.

— Ce faci, cînţi Wagner? *Ştii bine* regula: fără Wagner în magazin.

— Tarkie tocmai zicea că se difuzează *Parsifal* de Crăciun, zic veselă. E o veste bună, nu?

— Să creadă el că ne uităm la afuristul lui de Wagner de Crăciun! izbucneşte Suze şi respir uşurată.

— Voiam doar să ajut pe partea de divertisment, zice Tarkie în apărarea sa. Opera e o formă de artă de care se poate bucura oricine, fie el tînăr ori bătrîn.

— Ba nu e, răspunde Suze. E o formă de artă care-i transformă pe majoritatea oamenilor în stane de piatră de plictiseală, dar nu pot părăsi sala fiindcă iubitorul de operă face „Șșș!" cînd ei fac cea mai mică mișcare. Și durează șase ore.

— *Parsifal* nu durează șase ore... începe Tarkie, dar Suze îl ignoră.

— Crăciunul e, de fapt, o sărbătoare a copiilor, zice și se întoarce spre mine. Cred c-ar trebui să avem activități artizanale, să pictăm cu degetele, cu sclipici, chestii de genul ăsta.

Îmi stă puțin inima. *Iar* activități artizanale? Vorbim despre Crăciun, totuși. Crăciunul nu înseamnă pictat cu degetele. Înseamnă să stai pe canapea, să mănînci dulciuri de la Quality Street și să te uiți la emisiuni speciale de Sărbători în timp ce tații se chinuie să găsească baterii pentru toate noile jucării și le strică pe jumătate dintre ele, iar copiii sfîrșesc plîngînd. *Așa* e tradiția.

— Am putea, cred, zic prudentă. Doar că Jess e de părere că sclipiciul e dăunător.

— Hmm.

Suze se gîndește, mușcîndu-și buzele.

— Ne-am putea juca cu plastilină?

— Poate, zic încercînd să par mai entuziasmată decît mă simt. Sau doar să ne uităm la televizor?

— OK, păi hai să așteptăm să vedem ce e la televizor, spune Suze. Și pe urmă ne facem un plan. A, și apropo, în seara asta îi pot lua pe Afrodita și Hermes, adaugă schimbînd subiectul. Ni s-a întors căruciorul stivuitor de la reparat. O să vin cu cineva.

— Suze, spun, simțindu-mă imediat prost. Nu-mi lua statuile oribile. Ești bine-venită să-ți

petreci Crăciunul cu noi, să faci tot ce ai chef. Dar știu că nu le vrei.

— Ba da, ba da! zice Suze însufleţită. Am o superidee. O să le folosim de Halloween-ul următor. O să le spun Grotesque şi Grotesqua.

— A, zic simţindu-mă vag jignită. Aha, OK.

Şi tocmai vreau să-mi dau jos haina, cînd Suze mă atinge pe umăr.

— Ascultă, Bex, spune ea ceva mai în şoaptă. Încă ceva. Înainte să vină vreun client, voiam să te întreb... Mă gîndeam...

Tace, apoi continuă şi mai în şoaptă:

— Crezi că Jess e OK? Ieri mi s-a părut un pic ciudată.

— Da! exclam. Şi eu m-am gîndit la fel! Era încordată şi oarecum... aiurea.

— Exact! S-a crispat cînd am pomenit de Tom şi eu m-am gîndit... mi-am făcut griji că poate...

Îi văd chipul schimonosit de îngrijorare şi pur şi simplu ştiu ce gîndeşte.

— Pantaloni scurţi kaki, zic fără să mă pot abţine.

— Poftim?

Suze pare perplexă.

— M-am gîndit că poate Tom a fugit cu vreo tipă în pantaloni scurţi, de la asociaţia de binefacere. Sau ea a fugit cu cineva. Sau ceva de genul ăsta.

— O, Doamne, face Suze şi mă priveşte nefericită. Cam aşa ceva m-am gîndit şi eu. Doar că eu îmi imaginam o tipă cu pantaloni chino trei sferturi şi bandană.

Amuţim amîndouă şi mă trezesc imaginîndu-mi-l pe Tom pupîndu-se cu o fată în pantaloni chino trei sferturi şi bandană roşie. După care schimb bandana cu una verde oribilă şi-i fac nasul mai

mare, fiindcă e prea atrăgătoare. Pe urmă îi fac pantalonii să-i vină aiurea şi o pun să se scobească în nas. Dumnezeule, ce vulgară e. De ce naiba ar prefera-o Tom *pe ea?*

— S-ar putea să nu fie asta, zic într-un final. Poate că doar s-au certat.

— Da.

Suze se agaţă imediat de vorbele mele.

— Vreau să zic, tensiunea în care aştepţi finalizarea adopţiei poate fi extrem de stresantă.

— *Foarte* stresantă, sînt de acord. Şi sînt singuri la mama naibii, fără nici un sprijin... Oricum, m-am gîndit s-o invit pe Jess să bem ceva. Vrei să vii şi tu? Poate se relaxează şi ne spune ce se întîmplă.

— Nu e foarte vorbăreaţă, zice Suze îndoită. Şi ştii tu că bea alcool?

— În regulă, atunci mergem la o cooperativă şi mîncăm ovăz provenit din comerţ echitabil, zic cam la limita răbdării. Ideea e că acum e foarte închistată în sine. O putem ajuta să se deschidă şi să-şi împărtăşească durerea.

După şedinţa mea cu Steph, mă simt destul de expertă la ascultat problemele maritale. Ne şi văd pe mine şi pe Suze aşezate la o masă, mîncînd ovăz şi ţinînd-o pe Jess de mîini în timp ce ea ne explică gîtuită totul despre suferinţa ei şi plînge, după care zice „Dar simplul fapt că sînt acum cu voi, fetelor, mai ales cu tine, Becky, mă ajută foarte mult".

Mă rog, nu e *obligată* să zică „mai ales cu tine, Becky". Dar ar putea.

— Biata Jess, spune Suze în timp ce-mi scot trenciul. Întotdeauna m-am gîndit...

Se opreşte în mijlocul frazei şi, cînd ridic privirea, o văd zgîindu-se la taiorul meu de tweed „uzat".

— Dumnezeule, Bex. Ce s-a întîmplat cu *taiorul* tău?

Nu pare atît de impresionată de felul în care l-am personalizat pe cît speram. De fapt, tonul ei e suspect de apropiat de unul îngrozit.

— A, zic stînjenită, trăgînd de colţurile sacoului zdrenţuit. Îţi place? M-am gîndit să mă joc un pic cu el.

— Tu ai făcut asta? *Cu bună ştiinţă*?

— Da! exclam stresată. L-am personalizat.

— Aha, zice Suze după o pauză lungă. Păi... bravo!

Mă priveşte în timp ce îmi schimb adidaşii cu noile mele botine negre cu nituri şi face ochii şi mai mari.

— Măiculiţă. Astea sînt... trăsnite.

— Îţi plac? zic, brusc receptivă.

Oare Suze îşi doreşte ghetele astea de Crăciun? Abia le-am cumpărat, dar, pe de altă parte, ce altceva înseamnă Crăciunul dacă nu a dărui?

— Ţi-ar sta foarte bine, adaug generoasă. Vrei să le probezi?

— Nu! zice Suze dîndu-se înapoi. Nu, mersi! Adică, ţie-ţi stau foarte bine, dar...

— Becky, draga mea! apare ca o vijelie Irene, care-mi priveşte alarmată taiorul. Dumnezeule, ce s-a întîmplat cu hainele tale? Ai avut un accident?

Pe bune, acum. Chiar *nimeni* din magazinul ăsta nu recunoaşte un look avangardist cînd îl vede?

— L-am personalizat, îi explic, un pic ofuscată.

— Aha, face Irene dezumflată. E foarte modern, draga mea. Vai, ce botine ai!

Îşi duce o mînă la gură.

— Ce-ai în păr, vopsea albastră? întreabă Suze uitîndu-se uluită la capul meu.

— Da, ridic din umeri firesc. Ştii că-mi place să fac combinaţii. Să trăiesc periculos.

Adevărul e că n-a fost deloc periculos: e vopsea albastră de păr pentru copii, non-toxică, şi se ia la spălat. Dar nu asta e ideea. Mă plimb firesc pînă la oglindă, încercînd să-mi menţin echilibrul pe tocurile mele cui şi mă privesc. Nu arăt ca o mamă demodată din suburbie, asta-i sigur. Arăt ca...

În fine, în orice caz nu arăt insipid.

Nu prea avem clienţi şi pe la ora unşpe mă dor deja picioarele *de mor*, dar n-am s-o recunosc în faţa nimănui. Chiar în momentul în care mă gîndesc să-mi iau o pauză pentru un KitKat, intră un grup de femei, toate foarte bine îmbrăcate şi cu *Ghidul Letherby Hall* în mînă. Probabil că tocmai au făcut turul clădirii.

— Ei bine, Galeria de artă nu m-a impresionat cine ştie ce, tocmai zice tipa blondă cu coadă de cal în timp ce se uită la un şir de sacouri multicolore de tweed, şi o privesc indignată.

Cum poate spune aşa ceva? Galeria de artă e splendidă. Are o tonă de picturi şi sculpturi uimitoare despre care chiar am de gînd să studiez într-o zi. Slavă Domnului că Suze nu o poate auzi – ar fi foarte jignită.

— Rodin-ul a fost interesant, se aventurează amica ei brunetă, dar blonda cea rea îşi dă ochii peste cap.

— Banal, zice cu dispreţ.

Banal? *Ea* e banală. Îmi vine să-i zic vreo două, dar evident că nu pot.

Durerea de picioare e ucigătoare şi sînt foarte enervată, dar şi Suze, şi Irene au dispărut nu

știu unde, așa că fac un efort să mă apropii de grup cu un zîmbet amabil.

— Bună ziua, vă pot ajuta?

În timp ce vorbesc, o cîntăresc rapid pe Blondina cea rea cu Privirea mea de Manhattan[1] și-mi dau seama că probabil are tone de bani. Paltonul ăla costă 800 de lire pe Net-a-Porter, îl știu.

— Nu, mulțumim, zice femeia drăguță, căreia îi plăcuse Rodin-ul.

— Taiorul ăsta există și la vînzare? intervine Blondina cea rea privindu-mă atentă – și-mi dau seama că acum mă fixează *ea* cu Privirea Manhattan. N-am văzut nici unul pe stativ, adaugă, studiind materialul zdrențuit. E de vînzare?

Hmm. În fine, o fi ea rea, dar măcar îmi apreciază talentul.

— Adevărul e că e o ținută personalizată, făcută pe comandă, zic înmuindu-mă ușor. Aici, la Letherby Hall, credem că tweedul nu e musai să fie banal. Poate fi zdrențuit, plisat, avangardist, plin de culoare... posibilitățile sînt nelimitate, închei, simțindu-mă destul de inspirată.

Aș putea deveni purtătoare de cuvînt pentru Comitetul de Promovare a Tweedului!

— Doriți să comandați și pentru dumneavoastră un taior personalizat?

O să-l personalizez chiar eu, mă gîndesc tot mai entuziasmată. Am să-mi demarez propria mea afacere! Pe etichetă o să scrie Tweed Personalizat Becky, iar lumea o să zică...

---

1. *Manhattan Look* (în engl., în orig.), privire critică cu care femeile din Manhattan își evaluează reciproc ținuta.

— Nu, zice ea sec. Mă întrebam doar de ce arăţi aşa aiurea.

Aiurea?

M-am dezumflat de tot şi fac un efort să n-o ucid cu privirea. Mă mulţumesc să zic, cît de amabilă pot:

— Vă urez o vizită plăcută în magazinul nostru.

Mă prefac ocupată la raftul cu genţi din tweed, însă, în timp ce femeile se îndepărtează, mă uit cu duşmănie după Blondina cea rea. Dacă mai zice *un singur lucru răutăcios...*

Privesc amîndouă săpunurile şi şampoanele, dar nu pun nici unul în coşuri. Nici marmeladă sau dulceaţă. Apoi se opresc să se uite la masa mea *hygge,* splendid aranjată.

— *Colecţia Hygge?* zice Blondina cea rea cu dispreţ, citind cuvintele scrise de mine, de mînă. Pentru numele lui Dumnezeu, *pe bune*? Nu ne-am săturat cu toţii de *hygge*? Nu s-a depăşit momentul ăsta?

OK, pîn-aici. M-am săturat. Nu mă face ea pe mine „depăşită".

— A, îmi cer *mii* de scuze, spun cu glas melodios, mă duc la masă şi iau cartonul cu *hygge.* Am uitat vechiul carton. De fapt, asta e noua noastră colecţie *sprygge.*

Tai *Colecţia Hygge*, întorc cartonul pe partea cealaltă, scriu apăsat *Colecţia Sprygge,* apoi îl pun înapoi pe masă.

— *Sprygge*? se holbează la mine Blondina cea rea.

— Da, *sprygge*. N-aţi auzit de *sprygge*? adaug pe un ton compătimitor. Adevărul e că *e* ceva nou la noi. Cam de nişă. Norvegian, adaug drept explicaţie.

Sinceră să fiu, cuvîntul *sprygge* mi-a ieşit pur şi simplu pe gură, fără voia mea. Însă acum, că l-am şi notat, arată chiar bine.

— Şi ce înseamnă? întreabă o altă femeie.

— Dacă nu ştii norvegiană, e destul de greu de înţeles, zic încercînd să cîştig timp. Dar în mare e... ceva optimist. Ceva care-ţi dă un sentiment de fericire fără margini, de bucurie plenară, un sentiment foarte complex. Mai intens decît *hygge*. Cum ar fi... *hygge* la puterea turbo.

— *Hygge* la puterea turbo? repetă sceptic Blondina cea rea.

— Da, zic sfidătoare. E sentimentul de euforie şi uşurare pe care-l ai atunci cînd ceva care părea că a luat-o complet razna iese pînă la urmă bine. *Ăsta-i* sentimentul.

— Cunosc acest sentiment! zice bruneta.

— Poftim! îi zîmbesc radioasă. Imaginaţi-vă că sunteţi pe cale să pierdeţi trenul şi sînteţi panicată la maxim, dar pe urmă alergaţi pe peron şi îl prindeţi în ultima clipă. Şi, cînd staţi aşa, gîfîind, senzaţia care vi se răspîndeşte în tot corpul este *sprygge*.

— Nu ştiam că există un cuvînt pentru asta, zice a treia femeie curioasă. Limbajul e *atît* de interesant.

— Exact! îi zîmbesc iar. Şi toate aceste produse, atent concepute, însoţesc acest sentiment minunat, adaug arătînd spre masă. Lumînările parfumate te calmează... pătura te asigură că acum totul e OK... iar ciocolatele spun: „Bravo ţie, ai reuşit, meriţi să te răsfeţi!".

Blondina cea rea încă mă cîntăreşte din ochi cu un aer superior, însă amicele ei par destul de captivate.

— Eu am să iau o lumînare, zice bruneta.

— Eu niște ciocolate, zice și a treia femeie. Cred că meritǎm un mic răsfăț, nu?

— Mă rog, eu poate iau o pătură, zice Blondina cea rea fără tragere de inimă.

Spre uluirea mea, toate cele trei femei încep să-și aleagă diverse obiecte de pe masă și să le privească mai atent. Ia uite, faza cu *sprygge* a avut efect!

Cînd mă răsucesc pe călcîie, le văd pe Suze și pe Irene privindu-mă din colțul opus al prăvăliei și le răspund cu un zîmbet larg.

— Vă las să vă mai uitați, le spun femeilor. Mă anunțați dumneavoastră dacă aveți nevoie de ajutorul meu.

Pornesc spre Suze și Irene, zicînd din buze „Rezultat!" și ridic discret pumnul, a victorie.

— Uau, Bex, zice Suze cînd ajung lîngă ea. Foarte bine suna tot ce-ai spus!

— Foarte interesant, draga mea, spune și Irene admirativ.

— Uite cîte cumpără! adaugă Suze în șoaptă. Bex, de unde știi atît de multe despre *sprygge*?

Deschid gura să-i spun că le-am inventat – apoi tac. Tocmai am zărit o margine de geacă de piele intrînd în magazin.

Oare e... Da. El e. Craig. Doamne. Nu-l așteptam înapoi atît de repede. Adică, nu-l *așteptam*. Eu doar... În orice caz. E aici. Mă trezesc că-mi dau părul pe spate și mă rezem dezinvoltă de tejghea, cu o privire cît pot de cool.

— Ce faci, Bex? zice Suze mirată și se întoarce în direcția privirii mele. A. A!

Se răsucește rapid pe călcîie să mă privească și zice „A" pe un cu totul alt ton. Privirea îi coboară fără grabă de la părul meu cu șuvițe albastre la botinele îndrăznețe.

— *A,* zice pentru a patra oară, cu subînțeles adînc. *Aaa.*

Pe bune-acum. Chiar nu poate înceta să zică mereu „A"?

— Ce-i? zic, încercînd să nu par stresată.

— Azi ești rockeriță, nu-i așa?

Suze mă fixează cu reproș.

— Mă *întrebam* eu ce-i cu tine.

— *Rockeriță?*

Încerc să-mi iau un ton mirat.

— Pe bune, Suze. Sînt îmbrăcată... vezi și tu. În stilul meu obișnuit.

— Obișnuit? pufnește Suze în rîs. La tine astea sînt ghete obișnuite? Și șuvița albastră, la fel?

Coboară glasul.

— Vrei să fii cool pentru zeul rockului.

— Ba nu! răspund în șoaptă, furioasă. Și oricum, și tu la fel! adaug cînd o văd pe Suze scoțîndu-și grăbită elasticul și netezindu-și părul. Și șșș! Vine! A, bună, zic jemanfișistă cînd Craig ajunge lîngă noi. Cum a fost la Varșovia? Ce face trupa Blink Rage? Cum a fost clubul?

— Mișto, zice Craig cu vocea lui tărăgănată și răgușită. Trebuia să vii și tu, Becky.

— La Varșovia? zice Suze. Nu știam că pleci la Varșovia. Tu de unde știai, Bex?

— Becky și cu mine ne-am întîlnit din întîmplare la gară, alaltăieri seară, zice Craig relaxat.

— *Serios?* face Suze ridicînd imediat din sprîncene. Ca să vezi.

— Casa e de vis, zice Craig pironindu-și ochii negri asupra ei. A venit jacuzzi-ul. Nu-ți mai vine să ieși din el.

— A, spune Suze făcîndu-se ușor trandafirie. Mă bucur că-ți place.

— La nebunie, zice el apăsat. La nebunie.

Apoi mă fixează iar cu privirea aia a lui intensă și întunecată.

— Auzi, Becky, ar trebui să bem ceva odată împreună. Să dăm pe gît niște tequila!

— A, da! zic și înghit în sec, încercînd să-mi iau un ton relaxat. Da! Niște tequila! Absolut.

— Ne vedem la Lamb and Flag? Și pe urmă vedem noi. Adu-l și pe soțul tău, adaugă în treacăt. Mi-ar plăcea să-l cunosc. Ești liberă diseară?

— Păi, da, zic ușor fîstîcită. Mă rog, trebuie să văd cine poate sta cu copilul...

— Stau eu, dacă vrei, zice Suze aruncîndu-mi o privire batjocoritoare. O iau pe Minnie cînd vin să iau statuile. Tu du-te și distrează-te.

— Super.

Ochii lui Craig se încrețesc într-un surîs.

— Să zicem pe la... șapte?

— Perfect!

— Ne vedem diseară, Becky.

Îmi pune o mînă pe braț și mi-o strînge ușor, după care privirea lui coboară.

— Mișto botine, adaugă făcîndu-mi cu ochiul.

Și iese cu pași săltați din magazin. În timp ce-l urmăresc cu privirea, îmi dau brusc seama că-mi țin respirația. Și sînt destul de sigură că și Suze la fel.

— O, *Doamne*, zice Suze imediat ce ușa se închide în urma lui și se întoarce cu fața spre mine. Ce-a fost asta?

— Ce vrei să spui? răspund defensiv.

— *Asta!* zice și își răsucește mîinile în aer. Toate privirile alea aținătoare!

— Spui prostii! Ce priviri aținătoare?

— Cum ce priviri? Te-ai topit toată cînd s-a uitat la tine.

— Şi tu la fel, îi răspund, iar Suze pare un pic ruşinată.

— OK, poate că ai dreptate, un picuţ, recunoaşte. Dar asta nu contează, fiindcă nu eu îl interesez. Nu mie îmi dă întîlnire la cîrciumă.

— Nu e nici o *întîlnire*.

Îmi dau ochii peste cap cu superioritate.

— Şi nu e interesat de mine.

— Şi-atunci de ce ţi-a pus o mînă pe braţ? întreabă Suze. A existat clar tensiune sexuală între voi. Am văzut-o.

Fără voia mea, mă trece un mic val de mîndrie. Şi *nu* fiindcă m-ar interesa Craig. Sigur că nu. Doar că, dacă fostul tău iubit de pe timpuri, care atunci nu arăta cine ştie ce, se transformă pe neaşteptate într-un zeu rock, e destul de flatant dacă el încă... înţelegeţi.

Adică, e ceva firesc.

— I-ai spus lui Luke despre Craig? întreabă Suze.

— Păi...

Tac gînditoare. Adevărul e că nu i-am spus. E ciudat. De ce nu i-am spus?

Îmi storc mintea, încercînd să pricep. Cred că pur şi simplu n-a venit vorba. Dar nu e nimic *ilegal* în asta. Nu *ascund* nimic. Doar că sîntem doi oameni ocupaţi şi nu ne spunem chiar toate nimicurile în fiecare zi.

Dar dacă-i spun asta lui Suze, o să sară de trei metri. O să creadă că „îi ascund chestii lui Luke". Adică e normal, e ultrasensibilă şi nu e vina ei. A avut probleme cu Tarkie şi adevărul e că *i-a ascuns* unele lucruri. (Şi mie. Şi tuturor.) Dar situaţia de-acum e cu totul alta.

— Sigur că i-am spus lui Luke! zic încrucişîndu-mi degetele la spate. S-a amuzat la culme. Am şi glumit pe tema asta.

— A.

Suze pare prinsă pe picior greşit.

— A, bine.

E pe jumătate adevărat, îmi zic, fiindcă *am să-i spun* lui Luke. În seara asta, în clipa în care-l zăresc, am să-i spun despre Craig, o să rîdem şi totul o să fie bine.

— Păi, sper să vă simţiţi bine diseară, spune Suze ridicîndu-şi bărbia. Distracţie plăcută.

— Suze, vrei să vii şi tu la cîrciumă? zic grăbită. Sînt sigură că te invita şi pe tine, dacă ştia că vrei.

— A, nu! exclamă Suze pe un ton demn. E prietenul tău. De ce-aş veni şi eu? Să-mi spui dacă vă încheiaţi seara în jacuzzi, adaugă cu aceeaşi privire sarcastică. Să nu uiţi să-ţi iei şi costumul de baie.

Zece

Pe bune-acum. Auzi, să-mi iau costumul de baie. Ce idee ridicolă. Deşi... oare n-ar fi bine? Pentru orice eventualitate. Nu. *Nu.* N-o să ajungem în jacuzzi, evident că nu. O să mergem doar să bem ceva, ca nişte oameni civilizaţi, la cîrciuma satului.

Cum stau aşa în bucătărie, colorînd cu Minnie şi aşteptîndu-l pe Luke să vină acasă, încep să fiu uşor stresată la gîndul de a-i spune lui Luke dintr-o suflare că 1. Fostul meu iubit stă acum în sat şi 2. E muzician rock şi 3. Ne-a invitat în seara asta să bem ceva cu el. Vreau să spun, nu e o *problemă*. Doar că sînt destul de multe informaţii de primit aşa, din senin. Are dreptate Suze, ar fi trebuit să-i spun deja despre Craig. Nu ştiu de ce n-am făcut-o.

Cînd aud uşa de la intrare, trag aer în piept, gata să-mi încep mica explicaţie, dar Luke se năpusteşte în casă plin de energie şi vorbeşte înaintea mea.

— Toată ziua m-am gîndit la ghetele tale sexy, zice apropiindu-se şi fixîndu-mă cu ochi strălucitori. Şi sînt şi mai sexy decît erau azi-dimineaţă. E ora s-o ducem la culcare pe Minnie?

Coboară privirea spre ea.

— Sînt sigur că-i prinde bine să se culce devreme. Nu-i aşa, scumpete mică?

Planul lui e atît de străveziu, că nu pot să nu pufnesc în rîs. Mă ridic şi zic „Cum a fost la serviciu?", intenţionînd să ajung rapid la subiectul Craig, însă Luke îmi ignoră întrebarea.

— Uite ce idee mi-a venit, zice înconjurîndu-mă cu braţul. Ce-ai zice să plecăm undeva amîndoi după Crăciun? Dacă tu vrei să mergem la Varşovia, Becky, de ce nu? M-am uitat pe net la prînz. Am găsit un hotel super cu spa, chiar lîngă Palatul Prezidenţial. Oferă şi masaj pentru cupluri, adaugă cu un licăr în ochi.

— Sună foarte bine, zic uşor precipitat, fiindcă acum chiar nu mai am răbdare să ajung la subiectul Craig. Îhm, să vezi ce lucru amuzant s-a întîmplat azi! Fac o pauză ca să găsesc cuvintele cele mai potrivite, însă Luke nu pare să mă audă.

— Mi-a rămas în minte, să ştii, ce-ai zis zilele trecute, începe el mai serios. Ai dreptate, *ar trebui* să rămînem conectaţi la prezent. Tu mereu încerci noi stiluri vestimentare şi noi muzici, Becky – şi mă faci să mă simt depăşit. De ce să nu mergem la Gdansk? De ce *să nu* mergem în weekend la Varşovia? Ştii vreun pic de poloneză? mă întreabă zîmbind. Am căutat pe *Google translate* cum se zice „botine sexy". Se spune *Świetne buty*, zice încîntat. *Świetne buty, kochanie.* Adică, „ce botine sexy ai, scumpa mea".

— Aha! zic, disperată să-i opresc tirada înflăcărată. Fii atent, vreau să-ţi spun ceva.

— Ce anume? zice Luke coborînd cu mîinile pe spatele meu şi strîngîndu-mi uşor partea de sus a coapselor. Ai mai cumpărat trei perechi

de botine ca asta şi le-ai ascuns sub pat? N-am nici o problemă cu asta, atîta timp cît le iei cu tine la Varşovia.

— Nu! rîd stresată. Doar că... îhm...

— Iu-huu! mă întrerupe vocea voioasă a lui Suze şi, cînd ridicăm privirile, o vedem în pragul uşii, cu o cutie mare de carton în braţe. Uşa era deschisă şi pe prag am găsit asta.

— A, da, se bate Luke cu mîna peste frunte. Voiam să mă întorc s-o iau, dar am fost deturnat de frumoasa mea soţie.

O văd pe Suze înmuindu-se cînd se uită la noi. Trînteşte cutia pe masă şi-mi zîmbeşte.

— Scuze că v-am întrerupt hîrjoneala. Am venit să vă scap de statuile alea abjecte.

— Excelent! zice Luke. Ziua mea devine tot mai frumoasă. Un pahar de vin, Suze? Tocmai ne făceam planuri pentru o escapadă la Varşovia.

— Varşovia! face Suze mirată – apoi se luminează la faţă. Vă duceţi cu Craig?

— Cu Craig? repetă Luke.

— Fostul iubit al lui Becky, zice Suze veselă. N-a fost la Varşovia weekendul ăsta? Ţi-a spus Becky despre jacuzzi? adaugă, chicotind. Am trecut să-l văd. E imens. Nici nu *îndrăznesc* să-i spun lui Tarkie, o să leşine.

Îl priveşte pe Luke întrebător, dar el a rămas cu sticla de vin în mînă şi un aer confuz.

— Fostul iubit? zice după o pauză.

— Sinceră să fiu, Suze... Încă n-am apucat să-i spun lui Luke de Craig.

Încerc să-mi iau un ton firesc, dar Suze face ochii cît cepele, de-a dreptul şocată.

— Dar ai zis că i-ai spus! izbucneşte. Ai zis că i-ai spus lui Luke!

Simt o împunsătură de frustrare. De ce a trebuit Suze să reacţioneze aşa? O să facă toate astea să pară complet aiurea, deşi nu sînt deloc.

— Nu e mare chestie! zic grăbită rîzînd şi mă întorc spre Luke. Tipul ăsta, Craig, cu care eram cuplată – acum *o mie de* ani, la facultate – blabla, locuieşte acum într-o casă care e proprietatea lui Suze. Şi ne-a invitat să bem ceva cu el diseară. Asta-i tot.

— Aha.

Luke digeră informaţiile.

— Şi cu Varşovia ce e?

— A fost la Varşovia weekendul ăsta. Şi te-a invitat şi pe tine, nu-i aşa, Bex? adaugă Suze şi văd un licăr ciudat traversîndu-i faţa lui Luke.

— Înţeleg, zice pe un ton neutru. Deci de-asta... O să mă ocup de vin acum.

— Pur şi simplu, de-aici mi-a venit ideea cu Varşovia, zic. Ar trebui neapărat să mergem, Luke! Sună nemaipomenit!

Mă chinui să refac atmosfera din urmă cu doar cîteva clipe, dar nu sînt sigură că-mi iese. Luke toarnă vin în trei pahare şi, cînd ridică iar capul, zîmbeşte, pentru că aşa e Luke.

— Şi ce face individul ăsta în Letherby? vrea să ştie.

— E obosit după un turneu lung, zice Suze atotştiutoare. E un adevărat... înţelegi. Rocker de la mama lui. Geacă de piele, bocanci, tatuaje, păr lung... Un pic cam din topor. Nu seamănă deloc cu tine, Luke, zice sinceră. E *total* diferit.

Am sentimentul că Suze încearcă să-l liniştească pe Luke. Dar parcă mi-aş dori să n-o facă.

— Înţeleg, repetă Luke şi privirea lui se opreşte asupra părului meu cu şuviţe albastre, apoi coboară spre botinele mele cele noi.

Le privește preț de o clipă în tăcere, apoi se oprește iar asupra chipului meu, care s-a făcut ca racul, chiar nu știu *de ce*.

Mă uit la el neajutorată, zicînd în gînd „Nu! Te înșeli!".

Dar în legătură cu ce se înșală, mai exact? Nu vreau să ghicesc la ce se gîndește Luke. Nu vreau să fac din țîntar armăsar, cînd nu e *deloc* cazul. Chiar *nu e*.

— În fine.

Încerc să-mi iau un ton cît mai vesel.

— Ne-a invitat să bem ceva cu el diseară. Ar vrea foarte mult să te cunoască. Și Suze are grijă de Minnie.

— Splendid, zice Luke pe un ton neutru. O să ne distrăm pe cinste.

Simt că mă furnică tîmplele și o văd pe Suze privindu-mă sugestiv, dar nu vreau să mă uit în ochii ei. Vreau să fac comentariul perfect, relaxat, care să liniștească pe loc apele. Dar, în clipa asta, nu-mi vine nimic în minte.

În timp ce mergem pe străzile înghețate din Letherby către Lamb and Flag, satul arată ca de basm. Toate casele au lumini ce strălucesc la ferestrele cu draperii și pe pajiște e un pom de Crăciun în care licăresc luminițe. E un loc idilic și-mi place la nebunie. Chiar dacă nu e Shoreditch și nu-i avangardist.

Însă nu mă pot bucura cum trebuie de peisaj, fiindcă sînt un pic stresată. Luke n-a prea mai scos o vorbă de cînd i-am trîntit vestea că mergem să bem ceva cu fostul meu iubit. Are privirea destul de îngîndurată și maxilarul încordat. E greu de spus la ce se gîndește.

Pe bune, acum! Nu-i aşa o tragedie. Sau n-ar trebui să fie. Luke şi cu mine sîntem un cuplu sudat şi fericit. Faptul că Craig e fostul meu iubit nu are nici o importanţă. Luke ar trebui să fie extrem de relaxat. Dacă aş fi în locul lui, eu aşa aş fi, îmi spun apăsat. De fapt, aşa *am şi fost* în urmă cu cîţiva ani, cînd ne-am intersectat cu o fostă iubită de-a lui, pe nume Venetia. *Pe cuvînt.*

(Pînă cînd ne-am certat ca la uşa cortului, dar n-a fost vina mea, fiindcă am fost provocată.)

Ideea e că Craig e un tip talentat şi interesant şi acum e vecinul nostru şi ar trebui să fim prieteni cu el.

— Bănuiesc că vrei să ştii totul despre Craig, zic în treacăt în timp ce mergem la pas.

— Nu neapărat, zice Luke pe un ton greu de intepretat.

— Aha. Am înţeles. Mă rog... nici nu am avut cine ştie ce relaţie, îndrug agitată. Asta-i tot. Deci nici nu pot spune că mi-a fost cu adevărat iubit.

— Mmm, zice Luke, de parcă nu-l interesează cîtuşi de puţin.

— Adică, în anumite privinţe e ca tine, zic după un moment de gîndire. Şi el călătoreşte mult.

În timp ce spun asta îl şi văd pe Luke îndreptîndu-se spre aeroport în palton şi cu servietă, în vreme ce Craig, cum am văzut pe Instagram, se lăfăie în autocarul de turneu, haştag *#mahmur*. Trebuie să recunosc, nu e *chiar* acelaşi lucru. Dar n-am să intru în amănunte acum.

Ne oprim la o trecere de pietoni şi îmi aranjez puţin noii colanţi cu imprimeu cu cranii. Mi i-am luat tot de pe site-ul cu botinele mortale şi sînt un pic strîmţi, dar arată atît de *non-conformist*.

De fapt, întreaga mea ţinută e non-conformistă. Sub haină, port un tricou gri (zdrenţuit la margini) şi o fustă mini de piele neagră. Mi-am pus şi noii cercei cu craniu negri-argintii şi la ochi sînt dată cu fard albastru electric. Plus că mi-am legat părul cu un şnur de piele.

Arunc o privire spre Luke, care e tot în costumul de serviciu, şi mă străbate un mic val de nemulţumire. Mergem să bem tequila cu un muzician rock, dar el arată ca şi cum ar urma să ţină o prezentare la banca HSBC.

— Ce-ar fi să-ţi mai desfaci un nasture de la cămaşă? îi propun. Relaxează-te, Luke! E vremea distracţiei!

Îl ciufulesc şi-i desfac nasturele de sus. Sper să se mai relaxeze un pic, însă el se mulţumeşte să-mi arunce o privire.

— Ai prefera să mă duc acasă şi să-mi pun o geacă de piele cu tăieturi?

— Nu! zic rîzînd. Nu te prosti!

Şovăi, apoi adaug:

— *Ai* o geacă de piele cu tăieturi?

El îmi aruncă altă privire şi-mi muşc buza. Am înţeles. Of şi iar of.

Mergem mai departe şi Luke nu zice nimic. Oare îmi imaginez eu sau tensiunea creşte? Mă tot uit spre el, dar are bărbia din ce în ce mai încleştată. Şi brusc, cînd ne apropiem de uşa cîrciumii, simt că e posibil să fi făcut o mare, poate chiar uriaşă, greşeală.

Oare sînt în stadiul de negare? Chiar *există* tensiune sexuală între mine şi Craig?

Adică OK, da. Recunosc cu mîna pe inimă, chiar am încercat să arăt nonconformist azi. Din cauza vorbelor lui Craig. Dar nu *sînt atrasă de el.*

Sau sînt?

Bine, OK, poate că un pic, pentru simplul fapt că efectiv arată bine şi toată lumea îl place. (Suze, de pildă.) Dar nu-l *doresc*.

Sau îl doresc?

— O, Doamne. Oare *îl doresc şi nu-mi dau seama de asta?* Oare subconştientul meu vrea să aibă o aventură cu Craig?

Merg mai departe şi simt că nu mai am aer, în timp ce-mi forez cele mai tainice cotloane ale minţii. Dar problema, atunci cînd îţi întrebi subconştientul ce doreşte, e că doar îţi rîde în nas şi zice „Dă-ţi seama şi singură, proasto".

Şi Luke? Pare destul de calm – dar oare în sufletul lui fierbe de gelozie şi ură? Cînd ajungem la intrarea în cîrciumă, simt un nod de îngrijorare în gît. Oare să anulez totul şi să zic „Hai să mergem acasă?". Dar, dacă anulez tot, n-o să înrăutăţesc lucrurile?

Dacă Luke şi Craig încep să se certe? Sau se provoacă la *duel*? Habar n-am de unde mi-a venit gîndul ăsta, dar îi şi văd, pe Luke în costumul lui Armani, şi pe Craig în geaca lui de piele, năpustindu-se unul asupra celuilalt cu săbii, sărind pe barul cîrciumii şi în jurul scaunelor, în timp ce eu ţip disperată „Vă rog! Nu vă bateţi pentru mine! Vieţile voastre sînt prea preţioase!".

— Becky? face Luke şi mă priveşte ciudat. Intrăm?

— Da.

Îmi vin în fire şi clipesc de cîteva ori.

— Da. Hai s-o facem şi pe-asta.

Înăuntru e cald şi plăcut şi arde focul. Chris Rea cîntă în boxe despre cum e să conduci spre casă de Crăciun şi miroase a vin fiert. Cînd îmi

dau jos haina, simt privirea fetei de la bar cîntărindu-mă curioasă.

— Te duci la un bal mascat? mă întreabă.

Pe bune-acum. În Shoreditch nu te-ar întreba aşa ceva.

— Nu. Am ieşit pur şi simplu în oraş, răspund cu un aer cool. Cu prietenii.

Pentru mine, „prietenii" sună destul de criptic şi misterios. Nu m-am mai simţit niciodată ca o *femme fatale* – dar, brusc, mă simt ca şi cum m-aş afla în mijlocul unui triunghi conjugal din nu ştiu ce film noir şi asta e scena-cheie.

— Luke, tu ştii că te iubesc, da? zic, cu glasul brusc coborît şi tremurător.

— Da, zice Luke uitîndu-se la mine ca la o idioată.

— Cu ce te servesc, Becky? se interesează proprietarul, Dave, cu glas voios.

Dar înainte să apuc să răspund, uşa cîrciumii e dată larg de perete în spatele meu şi aud vocea lui Craig, însoţită de viorile din mintea mea:

— Becky.

E practic *exact* ca scena aia din *Casablanca*. (Doar că sîntem într-o cîrciumă. Şi nu sîntem în alb-negru. Şi nici în Casablanca.)

— Craig, zic cu respiraţia tăiată, răsucindu-mă pe călcîie.

Apoi clipesc, uşor surprinsă. Nu e îmbrăcat în piele. Ci în palton. Şi s-a ras?

Mă întîmpină cu un sărut pe fiecare obraz – apoi mă întorc stîngace către Luke.

— Luke... el e Craig, zic cu emfază.

Nu ştiu la ce anume m-am aşteptat exact. La o confruntare pe loc între ei? Dar evident că nu se întîmplă deloc aşa. Dau mîna şi Luke zice „Bun-venit la Letherby", la care Craig zice:

— Mersi, bătrîne. Frig al naibii. Ce beţi?

Tot *vibe*-ul ăla de film noir s-a cam dus naibii. Zici că sînt doi tipi normali într-o cîrciumă.

— Ce-ţi aduc, Becky? zice Dave iar. Ca de obicei? Baileys cu gheaţă?

Simt cum mă străbate un val de jenă. *De obicei* nu beau Baileys cu gheaţă. Am băut doar de cîteva ori.

— Tequila, mersi, spun cu cea mai cool voce posibilă, privind spre Craig. Bem tequila, nu?

— Tequila? zice Luke cu un aer mirat, dar mă fac că nu-l aud.

— Nu şi pentru mine, zice Craig ridicînd o mînă şi mă uit lung la el.

— Ce vrei să spui?

— N-am vorbit serios cu tequila, zice cu un zîmbet trist. Nu mai pot face asta, am stomacul praf. Am să beau vin. Dar voi beţi ce vreţi, adaugă întorcîndu-se către Luke.

— Şi eu am să beau tot vin, spune Luke ferm. Au un Malbec foarte bun aici...

— Malbec, da, încuviinţează Craig cu entuziasm. E un vin bun. Am băut duminică, la prînz.

Malbec? De cînd beau zeii rock *Malbec*?

Mă uit dezamăgită cum Dave toarnă două pahare de vin şi un shot de tequila. Acum mă simt aiurea. Nu vreau să beau tărie singură.

— Noroc, zice Craig ciocnindu-şi paharul de al meu şi al lui Luke.

Cei doi beau vin, iar eu dau tequila pe gît. Aaa. A fost destul de tare. Parcă văd uşor în ceaţă.

— Mai vrei unul? zice Dave privindu-mă curios.

— Ăă... poate puţin mai tîrziu, spun scoţîndu-mi un şerveţel să mă şterg la ochi.

— Deci te pricepi la vin? îi zice Craig lui Luke.

— Un pic, zice Luke. Tu?

— Începător, zice Craig cu vocea lui răguşită şi relaxată. Amicul meu Mark – vocalistul de la Blink Rage – tocmai a cumpărat o ladă de Chateau Lafite la Sotheby's. Din 1916.

— Am citit despre asta, zice Luke luminîndu-se la faţă. Parcă licitaţia a fost foarte strînsă, nu?

— A fost o dementă, zice Craig. Eram şi eu cu Mark. El licita la telefon, intrase în vrie... Hei, vreţi să stăm lîngă foc? adaugă, în timp ce un grup de oameni se ridică de pe scaunele lor.

— Sigur, încuviinţează Luke. De ce nu?

În timp ce pornesc amîndoi către şemineu îi privesc, destul de ofensată. Cînd am zis că-mi doresc ca Luke şi Craig să se înţeleagă bine, n-am vrut ca ei să înceapă să discute despre vin şi să mă *ignore*.

— Becky, vii şi tu? întreabă Luke privind în jur. Şi mai vrei un shot de tequila? adaugă ironic.

Face mişto de mine?

— Am să-mi iau un pahar de vin, zic demnă.

Aştept ca Dave să-mi toarne vinul şi comand şi nişte chipsuri. Şi tocmai vreau să mă alătur lui Luke şi Craig lîngă şemineu cînd se deschide uşa şi intră o fată. E cam de vîrsta mea, e în palton şi un taior business foarte cambrat, şi are un decolteu incredibil. Are părul lung şi drept, tenul bronzat artificial şi sprîncene extrem de aranjate. Şi în mod *clar* şi-a injectat buzele cu botox. (Probabil de două ori. Bănuiesc că prima oară a zis „Să fie cît mai naturale" şi a doua oară „Îmi place la nebunie! Mai vreau o dată! Mai mult!")

Îmi priveşte mirată colanţii cu cranii, apoi cerceii cu craniu şi-şi muşcă amuzată buza umflată ca o pernuţă – apoi se uită în jur.

— Craig! exclamă cu o voce nazală.

— Scumpa mea!

Craig se luminează tot la față și se ridică în picioare.

— Aici, scumpa mea! Luke, Becky, permiteți-mi să v-o prezint pe Nadine, prietena mea.

Prietena... *lui*?

Dar de ce să n-aibă Craig prietenă? Evident că are o prietenă. Nu știu de ce nu mi-a trecut prin cap pînă acum că trebuie să aibă o prietenă. Nu e deloc de mirare, zău.

Deși, ce mă miră pe mine este... În fine. Ea.

Dacă mi-ai fi zis „prietena lui Craig", mi-aș fi imaginat o tipă cool. O rockeriță. Cu fard albastru electric la ochi și colanți sfîșiați, ca fetele din postările lui de pe Instagram. Dar Nadine nu e cîtuși de puțin așa.

Și-a luat de băut și a venit să ni se alăture, iar eu nu mă opri să mă holbez la ea uluită. E *imposibil* ca ea să fie iubita lui Craig! Și totuși e. E foarte stilată, conduce un Fiat și se pare că detestă muzica lui Craig. El ne tot spune asta, de parcă ar fi un lucru *bun*.

— Nu vrea să vină la concerte, zice el rîzînd. Nu vrea să meargă în turnee. O întreb mereu: vii, scumpa mea? Și ea refuză.

— Blink Rage! răspunde Nadine și ia o gură zdravănă de Prosecco. Ce nume de trupă mai e și ăsta? Ați *auzit* cît sînt de zgomotoși?

Îmi cîntărește iar din priviri cu dispreț colanții cu cranii.

— Dar poate că tu ești fană, Becky?

— Eu sînt eclectică, zic ridicînd din umeri. Pe vremuri, la Bristol, ieșeam în oraș cu trupa lui Craig. Așa ne-am și împrietenit atunci. O perioadă frumoasă, adaug visătoare.

Aştept ca Nadine să întrebe mai multe, dar ea zice „Mmm" cu o lipsă totală de interes, apoi se întoarce spre Luke.

— Să ştii că ştiu *totul* despre compania ta, zice. Brandon Communications. E celebră. Acolo-mi doresc şi eu să ajung într-o zi, în punctul în care eşti tu acum. Îţi zic eu ţie, tu eşti inspiraţia mea.

Se apleacă spre Luke şi-l fixează cu ochii ei limpezi şi albaştri. Adîncindu-şi mai tare decolteul cu un braţ, observ brusc.

— Nadine are o companie de marketing şi se descurcă foarte bine, zice Craig. Are un nou client. Sportswear.

Craig îşi termină vinul şi o bate mîndru pe braţ.

— Aş vrea să învăţ de la tine, Luke, zice Nadine cu respiraţia precipitată. Orice vrei să mă înveţi. Cum ai pornit la drum? Cum a fost la început? Eşti un model demn de admiraţie.

De fiecare dată cînd vorbeşte, îşi mai împinge un pic decolteul spre el. Pe bune? Mă uit la Luke, sperînd să-i surprind privirea – însă el pare captivat de Nadine.

— Nu vrei s-auzi despre lungul şi plicticosul meu drum în afaceri, crede-mă, zice rîzînd.

— Ba da, chiar vreau! îşi flutură Nadine genele spre el. Crede-mă, vreau să ştiu fiecare amănunt. Am atîtea de învăţat.

— E convinsă de asta, e de acord Craig. M-a înnebunit! „Fă-mi cunoştinţă cu Luke Brandon". Lasă Blink Rage, uită de ei. N-o interesează. Ea pe tine vrea să te cunoască.

— Măi să fie, zice Luke amuzat. Sînt flatat. Mai vrei un pahar de vin, Craig?

— Aduc eu, zice Craig degajat, ridicîndu-se în picioare. Voi rămîneţi să vorbiţi. Eşti OK, Becky?

Îmi aruncă o privire în treacăt.

— Sînt bine! zic cu un zîmbet vesel. Sînt bine! Totul e bine!

Dar nu e bine deloc. O oră mai tîrziu, zîmbetul mi-a încremenit pe faţă. Seara asta e exact *pe dos* decît mi-am închipuit-o.

Luke şi Nadine s-au apucat să vorbească în termeni plicticoşi, tehnici, pe care-i înţeleg doar ei, despre marketing. Nadine i-a spus lui Luke de vreo mie de ori că el e inspiraţia ei, „îţi zic eu ţie, Luke". (Spune „îţi zic eu ţie" la fiecare cinci minute, iar asta mă *scoate din minţi.*) Însă Luke nu pare să remarce. Pare doar încîntat de atenţie.

Între timp, Craig mi-a ignorat complet tentativele de a face conversaţie. Am încercat orice subiect, de la muzica din Kiev (m-am documentat), pînă la brunch-ul nostru în Shoreditch. Dar de fiecare dată m-a întrerupt în mijlocul frazei ca să-i spună lui Luke cît de mult munceşte Nadine sau cît de bine se pricepe la IT şi cum i-a refăcut de la zero site-ul.

— Mai bei ceva, Luke? zice Nadine văzîndu-i paharul gol, iar el se uită la ceas, apoi la mine.

— Probabil ar trebui să mergem şi noi, zic încercînd să-mi iau un ton de regret. I-am spus lui Suze că nu stăm prea mult. Dar ne-a făcut mare plăcere să te cunoaştem.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, Becky! zice Nadine complet falsă, după care se uită la botinele mele cu toc cui. Nu te dor picioarele de mori? Eu nu pot merge pe tocuri. Nu-mi place muzica rock şi nu port tocuri peste cinci centimetri. Punct.

Îl priveşte pe Craig mulţumită şi el o fixează cu admiraţie.

— Fata asta, Nadine, ştie perfect ce vrea, zice el cu mîndrie-n glas. Mereu a ştiut.

— Ai fost la Varşovia weekendul trecut? nu pot să n-o întreb.

— La Varşovia? zice Nadine fluturîndu-şi părul pe spate. Nici vorbă! Am avut de lucru. Şi oricum, nu-mi plac prietenii muzicieni ai lui Craig. Prea din topor.

Strîmbă din nas.

— Şi nu-mi prea place nici să fiu mereu pe drum.

OK, nu înţeleg deloc relaţia asta. Nu-i plac muzicienii şi muzica rock, şi nici să călătorească. Ce au în comun? Ce?

— Ei bine, la revedere! zic ridicîndu-mă în picioare. Mi-a făcut *mare plăcere* să depănăm amintiri şi bun venit la Letherby...

— Trebuie neapărat să treceţi pe la noi, zice Craig ridicîndu-se şi el. Să vedeţi casa. Să încercaţi jacuzzi.

— A, jaccuzi, zice Nadine brusc entuziasmată. *În fine*, ceva pe gustul meu. Aş sta în el toată ziua. Eşti fan jacuzzi, Luke?

O privesc suspicioasă. S-a aplecat spre Luke şi e foarte aproape de el. Crede că e surd sau ceva?

— E bine în jacuzzi, răspunde Luke fără să clipească şi-mi sare imediat mustarul.

Nici măcar nu pricep de ce. De la felul în care a zis „e bine". Te făcea să te gîndeşti imediat la sex.

— Apropo, Luke, îmi place mustaţa ta, zice Nadine uşor răguşită, privindu-i-o cu admiraţie. Am tot vrut să-ţi zic. Foarte à la cei trei muşchetari.

— A! Luke şi-o atinge jenat. Ei, mă rog. E pentru o cauză caritabilă.

— Ar trebui s-o păstrezi, rosteşte Nadine înfiorată.

— M-am gîndit şi eu la asta, zice Luke încîntat.

— Îţi stă *foarte* bine, continuă Nadine înfocată. Ţi se potriveşte perfect.

Poftim? Ba nu i se potriveşte deloc! Tacă-ţi *fleanca*, Nadine, îi zic în minte, furioasă. N-ai nici o treabă cu mustaţa lui Luke.

— A, Luke, înainte să pleci, adaugă Nadine, pot să te mai rog ceva? Am început un site pentru un client şi nu sînt sigură în legătură cu un lucru...

Începe să caute agitată ceva în telefon şi Luke îi urmăreşte privirea, în timp ce eu încep să fierb.

— Hei, Becky, aud glasul lui Craig şoptindu-mi blînd în ureche. Scuze că te-am ignorat.

— Nu te prosti! zic cu un zîmbet vesel automat.

— Te-am ignorat cu toţii.

Mă priveşte trist.

— Scuze. Nadine a fost înnebunită să-ţi cunoască soţul, să-l întrebe una alta, chestii de-astea. Şi cred c-am fost pur şi simplu uşurat că Luke se înţelege bine cu Nadine şi eu cu tine ne-nţelegem bine... Noi patru sîntem pe aceeaşi lungime de undă. Nu? Şi acum locuim şi aproape unii de alţii. Cred c-am putea fi amici foarte buni. Nu crezi?

— Păi, zic înmuindu-mă uşor. Cred că da.

— Am vrea să veniţi pe la noi.

Craig e la doar cîţiva centimetri de mine şi mă fixează cu ochii lui negri.

— Lenevim. Ne petrecem puţin timp împreună. Ne relaxăm. Ne lăfăim în jacuzzi şi... mai vedem noi, nu? Doar noi patru, intim şi plăcut.

Îmi pune o mînă pe braţ, în treacăt.

— Am să vă cînt cele mai noi piese ale mele. Ce zici?

Să ne cînte cele mai noi piese ale lui? OK, asta ar fi mişto. Atîta timp cît Nadine nu ne tot întrerupe şi-ncepe să vorbească despre venituri şi profit sau despre ce tot trăncăneşte ea întruna.

— Sună bine, zic sincer.

— Atunci aşa rămîne. Am stabilit. Nadine! Ridică glasul.

— Becky şi cu Luke o să vină într-o seară la noi!

— Minunat! zice Nadine cu un oftat fericit. Abia *aştept* să ne revedem. A, şi pe tine Becky, adaugă.

Ne sărutăm cu toţii de rămas bun şi ne spunem ce bine ne-am simţit – apoi Luke şi cu mine părăsim cîrciuma. În timp ce mergem spre casă, Luke e tăcut şi, din nou, nu-mi dau seama la ce se gîndeşte.

— Ia zi! spun după un timp. Cum ţi s-au părut? Scuză-mă, ar fi trebuit să-ţi spun despre Craig înainte...

— Nu face nimic, e-n regulă, zice Luke. E-n regulă. E o fată drăguţă, adaugă gînditor şi, fără voia mea, îmi sare iar mustarul.

O fată drăguţă? Sau o parteneră drăguţă *de flirt*?

Dar pe urmă mă calmez. Nu trebuie să fiu bănuitoare. Dacă eu pot să fiu prietenă cu Craig, poate şi Luke să fie prieten cu Nadine, chiar dacă are buzele umflate ca nişte perne. Exact.

De la: serviciulclienţi@gardendecorations.co.uk
Pentru: Becky Brandon
Subiect: COMANDA DVS. NR. 7654

Stimată doamnă Brandon,

Ref. la COMANDA DVS. NR. 7654
Din păcate, următoarele articole sînt epuizate. Banii v-au fost transferaţi automat înapoi în cont.

Produs	**Cantitate**
ORNAMENT LAMA ARGINTIE	6

Cu stimă,
Echipa Serviciu Clienţi

ChristmasCompare.com™

Furnizor	Produs	Preţ	Disponibilitate
Decorationstogo.co.uk	ORNAMENT LAMA ARGINTIE	6,99 lire	***EPUIZAT***
Acest ornament deosebit e împodobit cu păr argintiu lucios şi logo-ul „Pace în lume" scris cu roz.			
Treesandtoppers.co.uk	ORNAMENT LAMA ARGINTIU LUCIOS	5,99 lire	***EPUIZAT***
Bradul dvs. va ieşi în evidenţă cu această lamă foarte şic!			
ACuratedChristmas.co.uk	ORNAMENT LAMA „PACE ÎN LUME"	10,99 lire	***LIVRARE ÎN 26 SĂPT.***
Ornament elegant pentru pomul de Crăciun, cu argintiu şi roz şi panglică argintie de prins în pom			

Mesaje chat

Aţi creat grupul „CRĂCIUN!"

CRĂCIUN!

Becky

Bună tuturor! Am creat un grup WhatsApp pentru Crăciun! Dacă aveţi vreo idee sau dorinţă, scrieţi-mi! Becky xxx

Janice

Scumpa mea, am vrut să-ţi spun la brunch, Crăciunul nu e Crăciun pentru noi fără dulciuri de la Quality Street.

Martin

Mie îmi plac beţişoarele Matchmakers. Alea cu portocală.

Suze

Tarkie adoră bomboanele în formă de scoici, cum se numeau?

Jess

Aş vrea să vă rog să avem doar ciocolată Fairtrade sau poate un înlocuitor mai sănătos, gen roşcove.

Suze

Hei Bex, la Tesco au luminiţe de pom în formă de ardei iute, ar trebui să iei şi tu!

Janice

La Sainsbury au în formă de banane.

Martin

Ce-are banana de-a face cu Crăciunul????

Mama

Tata zice de ce n-am merge pe avocado? E foarte în vogă. Noi tocmai ne-am luat luminiţe în formă de avocado pentru serile noastre cu prietenii, cu gin şi cactuşi!!!!!

Janice

Ce-i aia seară cu gin şi cactuşi?

Mama

Bei gin şi te dai mare cu cactuşii tăi. Toată lumea face ıısta în Shoreditch, draga mea.

Janice

Nu mă îndoiesc că în Shoreditch se fac tot soiul de lucruri.

Jess

E o problemă cu luminiţele de pom.

Unsprezece

OK, poate că grupul „Crăciun" de pe WhatsApp a fost o greşeală.

De aseară, de cînd l-am făcut, am avut 134 de notificări. Nici *într-o mie* de ani n-aş putea ţine minte toate propunerile. În circa o jumătate de oră am trecut de la cele mai bune ciocolate la cele mai bune plăcinţele cu fructe confiate, la cele mai bune filme de Crăciun şi la cea mai reuşită ecranizare a cărţii *Poveste de Crăciun*.

(Cea a păpuşilor Muppets, evident. Tata nu e de acord – însă de fapt el nu poate accepta ideea că e vorba de Muppets, cărora le spune „puppets". Cred că mi-a dat vreo zece mesaje doar pe tema asta.)

Îmi repet întruna să fiu calmă. Îmi tot spun „Grinch poate fura orice, dar nu Crăciunul". Sînt doar amănunte. E doar zgomot de fond. Nu are importanţă ce fel de plăcinţele cu fructe confiate mîncăm, nu? Sau ce fel de cremă de unt cu coniac.

Însă nu doar solicitările lor mă îngrijorează, ci şi tonul discuţiei. Înţeleg *perfect* de ce e îngrijorat guvernul că social media îi face agresivi pe cei dintr-o anume generaţie – fiindcă le văd pe mama şi pe Janice destul de tăioase una cu alta.

Mama ne-a tot spus cum se fac lucrurile în Shoreditch şi s-a lăudat cu programul ei foarte

încărcat și cu degustările de gin artizanal. Janice a încheiat cu „Ești sigură că ai timp pentru Crăciun, draga mea, cu toată noua ta viață socială, atît de plină?".

Văleu. Deși Janice are dreptate. Mama trebuia să vină cu mine joi la Tîrgul de Accesorii pentru Crăciun, dar azi-noapte la ora zece a contramandat. Se pare că participă la nu știu ce atelier de teatru experimental și e singura zi în care poate merge.

Adică, OK, drama experimentală e o idee bună, e clar – dar cum rămîne cu Crăciunul? Cum rămîne cu mine?

Cînd ajung la serviciu, încă mă doare capul de la atîtea mesage pe WhatsApp, dar cînd mă vede, Suze mă salută cu „Ei? *Ei*?", de parcă ar trebui să știu la ce referă.

— Sînt de acord cu crema cu coniac Waitrose, zic ușor amețită, însă ea țîțîie din buze nerăbdătoare.

— Adică, ei, ce *s-a întîmplat*? Cum a fost aseară, cu Craig? Cred că ți-am trimis vreo șase mesaje pe WhatsApps azi-noapte!

— A, da.

Fac un efort să mă concentrez.

— Scuză-mă. M-au zăpăcit toate discuțiile astea despre Crăciun. Păi... a fost bine. A fost OK. Are o iubită.

— O *iubită*? zice Suze, prinsă pe picior greșit.

Preț de o clipă mă gîndesc să-i zic „Nu știai că are o iubită, Suze?" și să mă fac că am știut tot timpul ăsta. Dar nu sînt sigură că am să reușesc – și oricum, o mică bîrfă amicală e tot ce-mi trebuie.

— Și eu am fost mirată, îi spun sincer. Și ghici! E complet diferită de el! O cheamă Nadine

şi e genul pus la patru ace, femeie de afaceri. Şi detestă muzica lui şi să călătorească şi tot ce face el. E bizar.

— Aha, zice Suze gînditoare, despachetînd o cutie cu jachete tricotate.

— Nu ştiu *ce anume* au în comun, continui. Dar pînă la urmă ne-am simţit bine. Cred că o să fim prieteni.

— Aha, face Suze iar, apoi se lasă pe călcîie şi mă cîntăreşte din ochi. Unde ţi-e ţinuta rock, Becky?

Azi nu mi-am pus taiorul de tweed uzat, doar fiindcă...

OK, sinceră să fiu, fiindcă m-am trezit, m-am uitat la el şi mi-am zis „Ce-o fi fost *în mintea mea*?". Acum trebuie să-l repar cumva. Cît despre botine, a avut dreptate Nadine. Azi mă dor atît de tare picioarele, că nici nu le-aş mai fi putut purta. Dar n-am să-i recunosc asta lui Suze.

— A, ridic din umeri. Azi am optat pentru un cu totul alt stil. Eclectic.

— Acum, că ai văzut că lui Craig îi plac femeile de afaceri, ai ales un look business?

Suze mă cîntăreşte scurt şi critic din ochi şi, în clipa în care înţeleg ce-a vrut să spună, rămîn fără aer.

— Nu! zic ofensată. Evident că nu... Nu! Suze, ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun, ripostează Suze ursuză şi nici una dintre noi nu mai zice nimic.

Cred că *da*, ştiu ce vrea să spună.

Dar, de pe altă parte, dacă vrea să spună cu totul altceva?

Sau altceva, la care chiar nu m-am gîndit?

— Spune ce-ai de spus, o îndemn şi îmi ridic bărbia sfidătoare.

— Nici măcar nu i-ai spus lui Luke că fostul tău iubit a apărut în peisaj.

Suze îmi ţine socoteala pe degete.

— Te îmbraci să-l impresionezi. Te duci să bei ceva cu el. Acum îmi spui că iubita lui Craig n-are nimic în comun cu el. Dar tu ai, Bex?

Ridică din sprîncene, aproape acuzator.

OK, *ştiu* la ce se referă şi *se înşală*.

— Termină, zic indignată. Nu e *deloc* ce... n-a fost absolut deloc aşa.

— Zici că Craig nu te place? insistă Suze. Zici că nu ţi-a făcut avansuri?

— Da! exclam. Exact asta zic. Dacă vrei să ştii, amîndoi m-au ignorat toată seara. Au fost călare pe Luke. Mai ales Nadine. Nu-şi putea lua ochii de la el. Dacă cineva trebuie să-şi facă griji, *eu* sînt aia, adaug întărindu-mi spusele. *Eu* sînt.

— Hmm, zice Suze, deloc convinsă.

— Suze, ce tot insinuezi aici?

Nu pot să nu-mi iau un ton rănit.

— Crezi că intenţionez să am o *aventură*?

— N-am spus asta, răspunde Suze după o pauză. Eu doar... ezită ea. Ştiu cum se întîmplă lucrurile. Trebuie să ai grijă.

Nu se uită la mine – şi ştiu că se referă iar la propriul ei moment de rătăcire, de peste vară.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, zic demnă. Căsnicia mea e în siguranţă.

O clipă, rămînem amîndouă în tăcere. Suze continuă să despacheteze jachete şi eu încep să le aranjez pe raft.

— Şi, te duci la petrecerea de Crăciun a lui Craig? zice Suze după un timp şi simt o mică împunsătură de vină. Şi brusc îmi dau seama. Suze se simte lăsată pe dinafară. *De-asta* se poartă aşa.

— O să mergem cu toţii, zic categorică. Şi, Suze, trebuie *neapărat* să vii şi tu cu noi data viitoare. A, şi vrei să mergi cu mine joi la Tîrgul de Accesorii pentru Crăciun? adaug, amintindu-mi brusc. Mama a zis că nu poate. O să plătesc eu pentru persoana care-mi ţine locul la magazin. O putem ruga pe nepoata lui Irene, abia aşteaptă. Nu te costă nimic.

— Vai, Bex, zice Suze cu regret. Mi-ar fi plăcut. Dar am de terminat un proiect important în următoarele cîteva zile. Va trebui să te refuz.

— Ce proiect? mă holbez la ea mirată. E prima oară cînd aud de un proiect important.

— Ei... e ceva pentru magazin, zice fără să-mi dea amănunte. O să vezi.

— Ce anume? întreb.

— E secret. O să-ţi placă, adaugă zîmbind brusc. Îţi promit. Ba ce spun, o să-ţi placă la nebunie. Dar am nevoie de toată ziua de joi ca să-l termin.

— OK. Nici o problemă.

Mă gîndesc o clipă, întrebîndu-mă pe cine aş mai putea ruga să vină. Jess e în Cumbria şi oricum n-ar fi de acord cu Tîrgul de Acessorii de Crăciun. N-ar face decît să se uite critic la toate standurile, să le spună expozanţilor că nu e OK să vîndă luminiţe de Crăciun în formă de ardei iute, că ar trebui să facă lumînări din ardei iuţi reciclaţi sau pur şi simplu să stea în mijlocul naturii, în beznă.

Apoi am o idee. Îmi scot telefonul şi-i scriu un SMS lui Janice:

> Bună, Janice! Vrei să vii cu mine joi la Tîrgul de Accesorii pentru Crăciun? Am un bilet în plus. Becky xxx

Primesc răspuns aproape imediat:

Vai, draga mea, ce plăcere! Da, te rog! Abia aştept! Janice xxx

Pare atît de încîntată, că mă străbate un val de mulţumire. Janice e exact persoana pe care trebuia s-o invit. O să-i fac cinste cu un prînz minunat şi tot ce trebuie. O să ne distrăm maxim!

Îţi trimit biletul electronic şi ne vedem acolo. Ura! Becky xxx

Tocmai vreau să-mi pun bine telefonul, cînd vine alt SMS de la Janice:

Dar nu te duci cu mama ta? Sau e prea ocupată în „Shoreditch"? Janice xxx

O, Doamne. A pus ghilimele. Sînt nişte ghilimele total răutăcioase. Nu vreau să bag zîzanie între ele, aşa că mă gîndesc o clipă, după care îi trimit un mesaj intenţionat vag:

E ocupată! Nu contează, o să ne distrăm! Te las acum! Xx

Cînd îmi pun telefonul jos, Suze se uită la ceasul ei de mînă şi se duce să deschidă uşa magazinului. Însă eu simt că încă n-am terminat conversaţia.

— Suze, stai, zic impulsiv şi ea se întoarce spre mine.

— Ce-i?

— Ştiu că ai cele mai bune intenţii, zic serioasă. Dar nu trebuie să-ţi faci griji. N-am de gînd să am o aventură cu Craig.

— Atunci n-o face, ripostează ea energic. Fiindcă asta ne-ar distruge Crăciunul.

Ne-ar distruge Crăciunul? OK; deşi n-am nici *cel mai mic gînd* de a comite adulter, trebuie să iau atitudine în faţa acestei afirmaţii.

— Ba nu-i adevărat, o contrazic. Pentru că n-ar şti nimeni.

— Ba da, ar şti, zice Suze zeflemitoare. Nu te pricepi deloc să păstrezi un secret, Bex. Şi probabil ai veni la mine de Crăciun şi ai spune „Ce părere ai despre fusta mea stil *Am o aventură*? Aşa-i că-i super?"

Nici măcar n-am să mă obosesc să-i răspund.

Tot restul zilei sîntem foarte ocupate cu magazinul şi nici una dintre noi nu pomeneşte de Craig, aşa că presupun că subiectul a fost închis. Vindem un teanc de rame artizanale făcute de Suze (ofertă specială), două bastoane, un palton de tweed, cîteva coşuri de picnic şi o tonă de gemuri. În pauza de prînz, Suze şi cu mine o ajutăm pe Irene să găsească un pulover drăguţ pentru nepoata ei din Australia, după ce vizităm vreo şase sute de site-uri, deschidem ferestre pentru fiecare şi aproape buşim computerul. (N-am ştiut că Irene e *chiar atît* de nehotărîtă.)

Dar apoi, cînd ieşim toate trei din magazin la sfîrşitul zilei, Suze mă trage înapoi şi-mi zice pe un ton fals:

— A, Bex, să nu uit să-ţi spun ceva.

Aşteaptă pînă cînd Irene nu ne mai poate auzi, apoi îşi drege glasul şi mă priveşte de parcă nu ştie de unde să înceapă.

— Ce e? zic nedumerită.

— OK, zice Suze precipitată. Uite ce s-a întîmplat. L-am căutat pe Craig pe Google ca să văd ce fel de om e.

— Suze, o fixez eu agasată. Tot *la el* te gîndeşti?

— Ştiu, ştiu, zice Suze ruşinată. Nu e treaba mea. Dar în fine, am găsit interviul ăsta online şi... Ei bine, cred c-ar trebui să-l citeşti.

Îşi scoate telefonul şi mă zgîiesc la o halcă de text indescifrabil, însoţită de o poză a lui Craig.

— E în...

Mă strîmb.

— Ce limbă-i asta?

— A, scuze, ăsta e originalul, face Suze fără să clipească. E în letonă. Trebuie să-l traduci cu Google translate.

— Ceea ce bănuiesc că ai făcut deja, zic tăioasă. Fiindcă eşti obsedată de bietul Craig.

— Te rog, citeşte, zice Suze, întinzîndu-mi o versiune în engleză. Am subliniat cîteva fragmente.

Cînd iau telefonul, mă întreb dacă o fi pomenit de mine în interviu. O, Doamne! Dacă zice că toată inspiraţia i-o datorează primei lui iubite, Becky Bloomwood, şi că n-ar fi trebuit niciodată să mă lase să plec? Dacă sînt faimoasă în Letonia?

Însă, cînd mă uit la ecran, nu văd nicăieri numele Becky. Îmi sare însă în ochi un alt cuvînt, din loc în loc: *orgii.*

— Orgii, zice Suze, arătînd spre ecran de parcă n-aş şti să citesc, şi-mi dau ochii peste cap.

— Ce vrei să spui? Suze, ce e *asta*? Zice ceva de mine? nu mă pot abţine să întreb.

— Nu, spune Suze. Dar zice de o mulţime de alte lucruri. Citeşte mai departe.

Pufnind exasperată, mă uit iar la text şi-mi cad ochii pe cîte-o frază subliniată, apoi pe alta.

„...nu cred în monogamie, zice Curton... membrii obişnuiţi ai scenei de petreceri sexuale

din Moscova... cunoscut actuala iubită într-un club celebru... „sexul experimental e singura cale"... „Cînd a fost vreodată sexul unu-la-unu de ajuns? Niciodată", zice el rîzînd...

Ridic capul şi caut privirea lui Suze, cu multe întrebări în minte.

— OK, deci îşi face de cap, zic încercînd să-mi iau un ton dezinvolt. Ce vrei să spui cu asta?

— Poate că vrea să-şi facă de cap cu tine şi cu Luke.

Suze dă sugestiv din sprîncene.

— *Cu tine şi cu Luke,* Bex.

— Ce... amuţesc cînd îmi dau seama ce sugerează. *Nu!* Suze, ai înnebunit! De unde *naiba* ţi-a venit ideea asta?

— Să analizăm faptele.

Suze începe să se plimbe în jur de parcă ar fi o avocată ce pledează un caz la tribunal.

— Aseară stăteai acolo şi te întrebai ce au în comun Craig şi iubita lui. L-am văzut pe Craig flirtînd cu tine şi e cît se poate de sexy. Şi acum au tăbărît amîndoi pe Luke. Adevărul e că...

Face o pauză de efect.

— Vă vor *pe amîndoi.*

— Ba nu, zic pufnind în rîs, însă Suze mă ignoră.

— Părerea mea e că factorul lipsă, care-i uneşte pe Craig şi pe iubita lui, e pur şi simplu sexul. Sexul multiplayer, adaugă cu un gest larg al mîinii.

— *Sexul multiplayer?* repet uluită. Aşa se spune?

— Habar n-am, recunoaşte Suze. Dar ştii la ce mă refer. Pun pariu că s-au cunoscut într-un

club şi asta fac. Şi acum vor s-o facă şi cu tine şi cu Luke. *Swinging*. Multiplayer. Cum s-o numi.

— Pe naiba, zic vehementă.

— La ce altceva le trebuie jaccuzi? răspunde ea de parcă ar trînti pe masă cartea cîştigătoare.

— *Jacuzzi*? mă uit lung la ea.

— Da! Jaccuzi! E o orgie în jacuzzi! Nu ştiu *ce* o să zică Tarkie, adaugă fremătînd, brusc redevenită proprietăreasă. Se vede din drum. O să avem reclamaţii!

E atît de ultragiată că nu mă pot abţine să rîd.

— OK, Suze, zic pe un ton liniştitor. Ei bine, dacă Craig ne invită la o petrecere cu sex, am să-ţi spun şi poţi să chemi poliţia.

— Tu crezi că-i amuzant? zice Suze. Aşteaptă să ajungi acolo şi Craig să zică „De ce nu te schimbi în ceva mai confortabil?". Şi pe urmă apare Nadine, deja îmbrăcată într-un halat sexy, care-ţi spune „Vai, Becky, ce *bine* arăţi" şi începe să te dezbrace şi... În fine.

Suze se opreşte, de parcă nu poate continua această fantezie.

— Eşti bolnavă! zic şi îmi duc o mînă la stomac. Termină!

— Presimt, spune Suze netulburată. *Am văzut* tensiunea sexuală dintre tine şi Craig. O să vă invite pe tine şi pe Luke în jacuzzi, să faceţi sex multiplayer.

— Adevărul e că deja ne-a invitat, recunosc. La jacuzzi, *nu* la sex multiplayer, clarific grăbită – dar Suze ridică un deget victorios spre mine, de parcă asta certifică totul.

— Vezi?

— Nu, nu văd! Suze, oamenii au jacuzzi! Şi nu fac toţi sex multiplayer!

Îi surprind privirea şi o văd muşcîndu-şi buzele, de parcă vede şi ea brusc partea amuzantă.

— În fine, zice. Te-am prevenit.

— Mulţumesc, zic cu o reverenţă elaborată. Şi îţi apreciez îngrijorarea. Ne vedem mîine.

— Poţi să ignori cît vrei adevărul, zice Suze în timp ce ieşim amîndouă. Dar am dreptate.

În timp ce păşesc pe aleea de la Letherby Hall, încep să rîd din senin, reamintindu-mi discuţia noastră. Pe bune, acum. Sex multiplayer. Suze e nebună!

Deşi...

Nu. Termină.

Însă acum gîndul nu-mi dă pace – mi-l amintesc pe Craig aseară, invitîndu-ne. Cum a venit atît de aproape de mine. Cum mi-a zis în şoaptă „Ne lăfăim în jacuzzi şi... mai vedem noi, nu? Doar noi patru, intim şi plăcut".

Cum mi-a pus o mînă pe braţ. Cum m-a fixat, destul de intens.

Adică... doar nu...?

N-a vrut să zică...?

Nu, Becky. *Fireşte* că nu. Nu fi ridicolă.

De la: Myriad Miracle
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Întrebare!

Bună ziua, doamnă Brandon (născută Bloomwood),

Sperăm că vă bucurați de Myriad Miracle Training System™!
Echipa noastră a observat că, pînă acum, activitatea dvs. fizică se încadrează la „neglijabilă".
E vreo problemă cu operarea sistemului nostru interactiv? Vă rugăm contactați Echipa de Serviciu Clienți, care vă va ajuta cu setările, astfel încît să puteți înregistra adecvat toate activitățile dvs. fizice.

Debs
(Consultant membri)

Doisprezece

Însă gîndul nu-mi dă pace. Joi, la ora 9.30, am lăsat-o pe Minnie la şcoală, iar acum stau la masa din bucătărie şi tai materialul pentru costumul ei de mag, dar mintea mea nu e deloc atentă la asta. Pe de-o parte îmi spun „Concentrează-te, Becky", pe de alta „O, Doamne, n-am făcut *niciodată* sex în patru".

Dar cum o funcţiona treaba asta, de fapt? Vreau să spun, ca *logistică*? Tocmai sînt tentată să caut pe Google *orgii ce se întîmplă de fapt?*, însă e posibil să apară Luke şi să-şi facă o idee greşită. De fapt, ia uite-l, tocmai intră în bucătărie. Oare să-l întreb pe el?

Nu, fiindcă pare o idee dementă. *E* dementă.

— Cum merge?

Luke cîntăreşte din ochi oceanul de mătase bleumarin care umple masa.

— Arată bine.

— A, da.

Îmi îndrept cu efort atenţia înapoi la costumul lui Minnie.

— Merge destul de bine. Mersi!

Nu vreau să mă laud, dar am ales un material fabulos pentru costumul lui Minnie. E cea mai somptuoasă mătase albastru-miez-de-noapte, imprimată cu stropi aurii în relief. Şi OK, n-a

fost varianta cea mai ieftină – dar cît de des e fetiţa ta mag în piesa şcolară despre Naşterea Domnului? Am cumpărat şi nişte panglică aurie de catifea, şi paiete. Minnie o să fie o apariţie de vis.

— Acum o croiesc, adaug iute, luînd iar foarfeca în mînă şi încercînd să par mare croitoreasă.

N-am să-i spun că fac asta pentru a doua oară. Prima oară a fost un dezastru *total* – dar de data asta am cumpărat şi nişte bolduri. Sînt atît de simpatice! Trebuia să-mi fi spus cineva despre ele înainte. Bine măcar că am suficient material. (M-am cam lăsat purtată de val în magazinul de ţesături şi m-am gîndit că poate îmi fac şi eu o rochie asortată. Ceea ce, sinceră să fiu, *nu prea* mai e posibil.)

— Îmi fac o cafea pentru drum, zice Luke. Vrei şi tu?

— Da, te rog, zic absentă, reluîndu-mi tăiatul.

Îmi place mult sunetul metalic pe care-l face foarfeca în timp ce taie materialul. Mă face să mă simt ca o veritabilă profesionistă. Tai cu grijă în jurul liniei curbate a mînecii, apoi ridic ochii şi-l văd pe Luke privindu-mă cu drag.

— Ce-i? zic.

— Nimic. Ce norocoasă e Minnie, atîta tot.

— A, zic, cu mulţumire sufletească. Păi, ştii şi tu. Vreau să aibă cel mai frumos costum cu putinţă. Deşi e posibil să nu fie chiar aşa norocoasă, adaug sincer. S-ar putea să fie un dezastru. Nu sînt chiar un geniu la lucru manual. Spre deosebire de Suze.

Nu-mi pot reprima un oftat adînc.

— Ar trebui să vezi ce chestii poate să facă...

— Becky, mă întrerupe Luke categoric. Tu eşti tu. Alţii sînt alţii. O să fie un costum de

vis, iar Minnie o să fie un mag de vis. Are text de învăţat? adaugă brusc interesat. N-ar trebui să repete?

— Nu, zic chicotind. Trebuie să inventeze ei replicile Domnişoara Luke e fană a improvizaţiei. Crede că asta le dezvoltă creativitatea copiilor.

— *A improvizaţiei*? ridică din sprîncene Luke. Nu e o strategie cam riscantă, la vîrsta lor?

— Aşa ai zice. Se pare că la ultima repetiţie unul dintre păstori i-a spus unei oi să se grăbească, dacă nu vrea s-o snopească în bătaie.

Luke rîde.

— Ei, mai bine ca domnişoara Lucas decît ca mine.

Îmi aşază o cafea în faţă, îşi ia propriul pahar *to go* (din bambus, cadou de la Jess) şi mă sărută.

— Distracţie plăcută azi, la tîrgul de Crăciun.

— Mulţumesc.

Mă uit după el îndepărtîndu-se şi, cînd aproape a ieşit pe uşă, zic cu un impuls:

— Hei, Luke. Ce zici de Craig şi Nadine?

— Ce să zic?

Se întoarce spre mine şi ezit, neştiind cum să continui. Ce vreau să spun e „Crezi că vor o partidă în patru cu noi, în jacuzzi?".

Însă nu pot. Adică, *e ridicol*.

— Nimic, zic într-un final. Doar că... M-am simţit bine cu ei.

— Da. Încuviinţează. A fost plăcut. Ne vedem mai tîrziu.

Tîrgul de Accesorii pentru Crăciun se ţine în pavilionul expoziţional Olympia şi, pe drum, încerc să-mi bag minţile-n cap. Am pierdut prea mult timp gîndindu-mă la Craig şi la orgii şi la jacuzzi. Toate astea sînt nişte prostii şi mă distrag de

la subiectul principal, şi anume faptul că eu *sînt gazda petrecerii de Crăciun*. Şi mai e doar o lună. Trebuie să mă concentrez.

În metrou, răsfoiesc încă o revistă de Crăciun ca să mă liniştesc – însă mă agită şi mai tare. Citesc tot soiul de întrebări care mă blochează, precum „Ce-ar fi să faceţi personal serpentine de hîrtie dantelată?“ şi „Ce-ar fi să umpleţi o servantă scandinavă cu veselă cu model de Sărbători, cu care să vă întîmpinaţi oaspeţii?“.

Tocmai caut pe Google *servantă scandinavă livrare înainte de Crăciun*, cînd îmi dau seama că n-am loc pentru o servantă scandinavă şi că n-am să-l conving în veci pe Luke că ne trebuie trei reni împăiaţi, în mărime naturală, în faţa ei, ca în afişul foto din revistă. Trebuie să-mi păstrez simţul realităţii, îmi spun fermă. Să fiu realistă şi pragmatică şi să mă gîndesc la ce *îmi trebuie*.

Şi da, OK, ştiu, Crăciunul e despre familie şi prieteni – dar se pare că familia şi prietenii mei au cam multe pretenţii. Janice mă tot întreabă care e „tema mesei“ mele, şi eu încă şovăi. Să merg pe scandinav? Pe metalic modern? Pe tartan scoţian? Ori de cîte ori dau pagina şi văd o fotografie, îmi zic „Aaa, *asta* arată foarte bine“ şi mă răzgîndesc.

În orice caz, am o listă, care începe cu „Faţă de masă, şervete, lumînări.“ Am hotărît că azi îmi aleg o temă şi rămîn la ea. *N-am de gînd* să fiu distrasă şi *nici* să fac cumpărături inutile. Exact.

Dar, o, *Doamne*. În clipa în care intru în clădirea uriaşă, nu pot să nu mă simt copleşită de tot acest... *aer de sărbătoare*. Sînt standuri cît vezi cu ochii, toate împodobite. Sînt cadouri

şi ghirlande şi globuri şi budinci, iar oamenii se agită deja în toate direcţiile cu un sentiment contagios, de grabă. Îi scriu un SMS lui Janice, „Ne întîlnim pe culoarul A", după care mă avînt în mulţime, cu răsuflarea aproape tăiată de la surescitare.

E bine şi frumos să te concentrezi pe ce ai nevoie. Dar uneori nu ştii ce îţi trebuie pînă cînd nu vezi lucrul respectiv chiar în faţa ta. Adică, ia uită-te la standul cu şorţuri festive! Sînt făcute din olandă, stil rustic, cu motive adorabile imprimate, cum ar fi frunze de ilice şi măcăleandri. E *musai* să iau pentru toată familia. O să fim nişte gazde mai bune dacă avem şorţuri asortate, nu?

Petrec ceva timp uitîndu-mă la diversele modele pînă mă hotărăsc la unul cu ilice pentru mine, unul cu măcăleandri pentru Minnie şi unul cu budinci de Crăciun pentru Luke. La trei cumpărate ai şi reducere, ceea ce e şi mai bine şi, cînd mă îndepărtez cu sacoşa mea de olandă pe umăr, îmi simt pasul mai sprinţar. Am pornit!

Următorul stand vinde „suporturi etajate pentru expus plăcinţele cu fructe confiate", făcute din veselă vintage reciclată. Nu ştiam că-mi trebuie nici aşa ceva, dar categoric îmi trebuie.

— Pun să vă fie împachetate, să le luaţi la sfîrşit? întreabă proprietarul standului în timp ce plătesc, şi îi zîmbesc.

— Da, vă rog!

E şi mai bine. Nu mai trebuie să car ditamai greutatea după mine. *Ador* locul ăsta.

În timp ce-mi iau chitanţa de ridicat produsele, o zăresc în mulţime pe Janice şi-mi flutur mîna spre ea frenetic.

— Becky!

Vine în grabă spre mine, îmbrăcată într-un palton cu cordon și guler de blană, care știu că era al mamei, și un nou ruj, mov aprins.

— Janice! exclam și o sărut. Așa-i că-i super? Ți-ai găsit ceva?

— Da!

Arată spre geanta de umăr.

— Praf de aur comestibil și coajă de portocală confiată în ciocolată neagră. Și am văzut o *super* coroniță, făcută din clopoței roșii.

Aaa. Oare asta să fie tema mea, clopoței roșii? Tocmai vreau s-o întreb pe Janice unde e coroniţa, cînd observ că se tot uită cu jind spre o cafenea din apropiere, așa că zic:

— Să prindem ceva forță cu o cafea și o miniplăcintă cu fructe?

— E o idee excelentă! exclamă ea și mă ghidează grăbită spre o masă goală.

În curînd, avem fiecare în față cîte un cappuccino și o miniplăcintă cu fructe și mă uit fericită în jur, la babilonia festivă.

— Îți mulțumesc pentru invitație, Becky, zice Janice. Deși, cum am mai zis, mă mir că maică-ta n-a putut să vină.

— Mă rog, zic prudentă. Știi și tu. A intervenit ceva.

— E foarte ocupată de la o vreme, zice Janice privind undeva în depărtare.

Are un licăr în ochi și mă cuprinde o ușoară teamă.

— Da, zic prudentă. V-ați mai văzut?

— Nu prea, zice Janice. Ea e ocupată cu noua ei viață acum, nu? În celebrul „Shoreditch". Postează întruna poze pe WhatsApp ca să se dea mare de dimineața pînă seara. A uitat complet de noi ăștia din Oxshott.

Își tamponează nasul cu un șervețel, deși nu-mi dau seama dacă e supărată sau furioasă, ori și una, și alta.

— Mama a zis c-o să te invite la o groază de evenimente, mă aventurez. N-a făcut asta?

— Ne-a invitat la o lectură de poezie, spune Janice după o pauză. Și a pomenit ceva despre un curs de dans. Dar nu ne-am dus.

— De ce? zic mirată.

— Draga mea, nu e stilul nostru, zice Janice ambalată. Ei sînt cu toții tineri. Au altă viziune asupra vieții. Și toate mîncărurile astea noi, cuvintele astea noi, ideile astea noi despre viață... Martin și cu mine nu ne-am integra niciodată... Nu sîntem genul „gin artizanal".

— Ba da! zic încurajatoare. Ați putea fi!

— Nu e stilul nostru, draga mea.

Janice pare atît de hotărîtă, că nu știu ce să răspund.

— Dar, din fericire, am o nouă prietenă în Oxshott, adaugă cu răceală. O cheamă Flo. Am început să ieșim la o cafea după Zumba. Poți să-i spui *asta* maică-tii.

O privesc lung, necăjită. E și mai rău decît mesajele ei tăioase de pe WhatsApp. Oare mama și Janice o să se înstrăineze una de alta? Nu se poate. Mama și Janice sînt prietene de dinainte să mă nasc. Dacă se despart, o să fiu ca un copil cu părinți divorțați!

— Janice... încep – dar nu știu cum să continui.

Nu pot vorbi în numele mamei. Nu știu cum să rezolv situația. Știu doar că nu e în regulă.

— În fine! zice Janice veselă, înainte să-mi revin complet. Hai să nu mai vorbim despre asta. Cum merg pregătirile de Crăciun, Becky? Eu am primit deja seturile de machiaj pentru ședințele

de înfrumuseţare promise, aşa că de asta am scăpat, deşi, să nu-ţi vină să crezi, mi-au trimis anticearcănul greşit...

În timp ce ea continuă să-mi povestească despre comenzile ei online, încet-încet, mă calmez. Am reacţionat exagerat. Mama şi Janice nu se pot despărţi! Sînt prietene de mult prea mult timp. E doar o mică ceartă. O să discut cu mama despre asta şi totul o să fie...

Ia stai aşa. Ce-a fost asta?

Tocmai am zărit nişte bucle argintii familiare. Îmi răsucesc capul şi mă uit la mulţimea din jur, cu ochi mijiţi. Ies din geanta de cumpărături a unei femei. Oare e...? Poate fi lama, ornamentul *must-have*?

Mijesc ochii disperată, încercînd să văd mai bine, dar o clipă mai tîrziu femeia se pierde în mulţime şi mă las păgubaşă. Poate a fost doar nişte beteală. Îmi întorc vinovată atenţia asupra lui Janice, care pare să fi trecut la un alt subiect.

— Pur şi simplu nu s-a gîndit! aproape că strigă. Adică, tu *înţelegi perfect* de ce m-am supărat, Becky.

— Ăă, scuze, Janice, zic. N-am fost atentă. Ce-ai zis?

Janice oftează adînc.

— Am zis că Martin mi-a făcut varză dulapul pentru cadouri. Mi-a rupt toate etichetele, toate listele mele au dispărut... Ce mă fac acum?

— Ai pus deja etichete pe cadouri? zic mirată. E o idee foarte bună.

— În fiecare an, a doua zi de Crăciun, pun etichete, scumpa mea, spune Janice.

— A doua zi de Crăciun? mă holbez la ea.

— În timp ce ne uităm la *Oklahoma*! încuviinţează Janice. De Crăciun desfacem cadourile.

Socoteşte pe degete.

— A doua zi, le etichetez şi le pun în dulapul cu cadouri. Apoi, cînd vine iar luna decembrie, le shimb destinatarul şi le împachetez iar. Ăsta e sistemul meu, scumpa mea. Şi Martin *ştie bine* asta.

Le schimbă destinatarul?

— Adică... le dai altcuiva?

— Sigur că da, scumpa mea.

Janice pare mirată de întrebare.

— Toată lumea dă mai departe cadourile.

— Toată lumea dă mai departe *cîteva* dintre cadouri. Tu dai mai departe toate cadourile pe care le primeşti?

Janice rămîne puţin pe gînduri, sorbind din cappuccino, apoi spune:

— Cele perisabile nu.

— Dar pe toate celelalte le dai? Le dai mai departe pe *toate celelalte*?

— E de bun simţ! spune Janice defensiv.

— O, Doamne, Janice.

O privesc lung.

— Eşti genul care dă mai departe cadourile! Habar n-am avut.

— Am mare grijă, Becky, zice Janice uşor ruşinată. Îmi pun mănuşi de bumbac şi mereu verific să nu fie rupte sau pătate. Nimeni nu primeşte un cadou necorespunzător calitativ.

Îmi dau încet-încet seama de ramificaţiile acestei descoperiri. Ştiam că lui Janice îi place să „se apuce din timp de felicitările de Crăciun" - adică să le cumpere la jumătate de preţ în ajunul Crăciunului, să le scrie pe 1 ianuarie şi să le păstreze în sertar tot restul anului. Dar povestea asta e şi mai şi.

— Adică toate cadourile pe care ţi le-am dat de-a lungul anilor au ajuns direct în dulapul tău de cadouri, la redistribuire?

Nu pot să-mi ascund mîhnirea din glas.

— Vai, scumpa mea.

Janice mă bate pe mînă.

— Dar le apreciez nespus. Fiecare dar pe care-l primesc înseamnă că anul care vine am de cumpărat cu unul mai puţine, nu pricepi?

— Dar nu asta-i ideea cu darurile! Ce-ai făcut cu *Manualul de machiaj* Bobbi Brown pe care ţi l-am dat?

— A ajuns la sora mea Anne, recunoaşte Janice.

— Şi shakerul de cocktail?

Mă uit lung la ea, abătută.

— Ai făcut măcar un singur cocktail cu el?

— A, zice Janice ridicînd un deget victorioasă. Ei, cu ăsta să ştii că am făcut treabă *foarte bună*. I l-am dat lui Judy, nepoata lui Martin. Îl foloseşte mereu!

Aşa o fi, mă gîndesc cu oarecare ciudă. Dar eu nu voiam să-l folosească nepoata lui Martin, voiam să-l folosească Janice şi Martin. (Şi, apropo, nu-i de mirare că nu ştie nici azi să machieze.)

— Janice, oamenii îţi oferă cadouri fiindcă îşi doresc, îi zic din suflet. Fiindcă te iubesc. Şi vor ca tu *să te bucuri* de darurile lor. Cadourile sînt bucurie şi iubire, nu doar nişte obiecte cu care să umpli un dulap.

— Ştiu, Becky.

Îmi zîmbeşte trist.

— Ştiu c-ar trebui să mă bucur de cadourile mele, însă pur şi simplu nu pot să nu fiu pragmatică.

N-am de gînd să-i fac morală, fiindcă oamenii nu se pot *abţine* să dea mai departe cadourile,

nu-i așa? Probabil că e o chestie genetică, pe tema căreia se vor face studii științifice într-o zi. Dar anul ăsta, îmi jur, am să-i dăruiesc lui Janice ceva ce *nu poate* dărui mai departe. Poate vreun fel de mâncare de lux, perisabilă. Aan, știu, poate un homar. Nu pot să nu zîmbesc la gîndul de a-i dărui lui Janice un homar viu, și imediat mă întreabă:

— Ce e, scumpa mea?

— Nimic, zic și îmi las ceașca jos. Haidem. Mergem la cumpărături!

Pornim spre zona cu mîncare, ce are marele avantaj că primești mostre gratis. Fiecare stand are ceva de degustat, de la zahăr glasat la tort de Crăciun la votcă, ediție de sărbători.

— E la modă votca de sărbători? îi zic îndoită lui Janice, dar ea ne-a și adus două pahărele să gustăm.

— Sigur că da, scumpa mea! zice ea dîndu-și paharelul peste cap. Ia uite, sticla are și beteală. Oare să încercăm toate aromele? Ia uite, au și cu lămîie. Și cu scorțișoară!

Adevărul e că votca asta chiar te trimite cu gîndul la sărbători, dacă e cu scorțișoară și o bei cîntînd împreună cu Mariah Carey. Trecem mai departe, la ginul festiv și pe urmă la „mied"-ul tradițional de sărbători, după care Janice începe să se tot întoarcă și să ceară încă o mostră. Dacă nu zic nimic, n-o mai scot din zona cu băuturi toată ziua.

— Janice, zic într-un final. Trebuie să mergem mai departe! O să încercăm vinul fiert altădată, OK?

În timp ce o trag de braț, zăresc la un stand din apropiere somon afumat, care chiar e pe lista mea. E o coadă imensă, ceea ce e semn

bun, şi mă alătur. Tocmai îmi ridic gîtul să văd mai bine ce scrie despre metoda afumatului cu lemn de măr, cînd zăresc iar cu coada ochiului nişte bucle argintii şi mă răsucesc pe călcîie, plină de speranţă...

Da! E ornamentul cu lama argintie, *must-have*! Atîrnă de mînerul unui cărucior de copil şi pun pariu *pe orice* că mama lui de aici l-a cumpărat.

De data asta *nu-l mai scap*.

— Janice, zic grăbită. Vrei să-mi cumperi tu nişte somon afumat? Uite cardul meu de credit.

Îi întind cardul meu Visa şi adaug în şoaptă:

— PIN-ul e 4165. Plăteşte oricît costă. Trebuie să cumpăr ceva rapid.

— Sigur, scumpa mea! zice Janice veselă. Cît să coste maximum? Nu ştiu care sînt preţurile la somon...

— Nu-ţi face griji în legătură cu preţul, dar ia mult. Sau, chiar aşa, uită-te dacă au o ofertă specială.

O văd pe Janice trăgînd aer în piept ca să mă mai întrebe ceva, dar adaug iute „Mersi!" şi mă avînt în mulţime. Trebuie *neapărat* să găsesc ornamentul cu lama.

Dau din coate, croindu-mi drum printre grupuri de oameni, pînă cînd o văd pe mama cu căruciorul. Şi uite-o! Lama argintie, atîrnînd de o panglică de catifea. Are părul lung şi scînteietor, iar pe lateral sînt brodate splendid cuvintele PACE ÎN LUME. Înţeleg *perfect* de ce e ornamentul *must-have* al anului.

— Scuzaţi-mă, zic fără suflu, atingînd umărul femeii, şi ea se întoarce pe călcîie.

— Da?

— Aţi cumpărat asta de aici? arăt înspre ornamentul cu lama.

— Da, zice ea. De la standul de-acolo.

Arată cu degetul înspre capătul cel mai îndepărtat al sălii.

— Mulţumesc *foarte* mult, zic, şi ea împinge căruciorul mai departe. Să ştiţi că e ornamentul *must-have* al anului! adaug peste umăr. Nu mai există nicăieri! E foarte greu de găsit!

În timp ce mă grăbesc în direcţia arătată, telefonul îmi bîzîie cu un SMS.

Scumpa mea, vrei somon afumat cu lemn de stejar, lemn de măr sau la rece? Janice x

Mă gîndesc o clipă şi-i răspund:

Nu contează! Măr, poate? Bx

Apoi pornesc iar grăbită spre stand, însă telefonul îmi sună imediat şi pe ecran îmi apare **Janice**.

— Bună, Janice! zic precipitat. S-a întîmplat ceva?

— Chiar *au* ofertă specială, scumpa mea! zice victorioasă. Vînd vrac, la pachete de douăzeci, treizeci sau patruzeci de livre. Ştiu c-ai zis să nu mă gîndesc la preţ, dar nu cred că pot lua eu decizia asta...

— La treizeci, te rog! o întrerup scurt. Perfect! Mersi mult.

Pornesc iar grăbită şi abia ajung la următorul colţ, cînd primesc alt SMS de la Janice:

Scuze, am greşit, nu au la 30 afumat cu lemn de măr, scumpa mea. Janice x

Pe bune, acum. De parcă o să-şi dea cineva seama după cîteva pahare de Buck's Fizz. Încercînd să nu-mi trădez enervarea, îi răspund:

la oricît, de orice fel. Mersi mult, Janice, din suflet! Bx

În faţa mea s-a făcut ca prin minune cărare aşa că accelerez pasul şi nu mă opresc nici măcar cînd telefonul îmi bîzîie iar. Probabil o altă întrebare aiurea, despre ambalaj sau mai ştiu eu ce. Să mai hotărască şi singură.

Ajung în celălalt capăt al sălii, privind înnebunită în jur – şi iat-o! E atîrnată în partea laterală a standului: o lamă de argint, cu PACE ÎN LUME brodat cu roz într-o parte. Ura!

Îmi regăsesc suflul, mă apropii de stand şi-i zîmbesc femeii de la tejghea, care-mi răspunde cu un surîs amabil, în timp ce-şi şterge ochelarii aurii. Are un ecuson prins cu şnur în jurul gîtului şi văd că o cheamă Yvonne Hanson.

— Bună, Yvonne! o salut. Ce stand frumos.

— Mulţumesc, spune ea satisfăcută. Îmi dau silinţa. Cu ce vă pot ajuta?

— Îmi dai, te rog, o lamă argintie? zic, străduindu-mă să-mi ascund emoţia din glas. De fapt, îmi poţi da... mai multe? Sau şi mai bine... cîte ai în stoc?

— Mă tem că nu mai avem, spune Yvonne amabilă, punîndu-şi ochelarii. Îmi pare foarte rău.

Nu mai au? Dar uite una chiar în faţa mea.

— Aş putea să o cumpăr pe-asta, te rog? întreb politicoasă, arătîndu-i-o.

— A.

Se încruntă.

— Mă tem că nu se poate. Aceasta e doar pentru expunere.

Mă holbez la ea perplexă.

— Dar nu mai aveţi în stoc.

— Exact.

Încuviinţează.

— Cum am spus. S-a terminat.

— Şi... nu pot s-o cumpăr eu?

— E doar pentru *expunere*, zice rostind cuvintele clar şi apăsat. Doar *pentru expunere*.

— Nu înţeleg, zic încercînd să-mi păstrez cumpătul. Dacă s-a epuizat, de ce o mai expuneţi?

— Fiindcă face parte din gamă.

Îmi zîmbeşte.

— E foarte apreciată.

— Dar nu poate s-o cumpere nimeni! zic frustrată. Nu mai aveţi! Aşa că induceţi lumea în eroare. Ademeniţi lumea spre standul vostru ca un miraj în deşert! Vă bateţi joc de speranţele oamenilor! Vi se pare corect? Vi se pare drept? Vi se pare *uman*?

Îmi dau seama brusc c-am ridicat vocea şi cîţiva oameni se holbează la mine, inclusiv Yvonne, al cărei zîmbet a devenit un pic rigid.

— Mă tem că lama s-a epuizat, zice amabilă, de parcă ar reîncepe conversaţia. N-aţi dori în schimb o ţestoasă? Are nişte paiete minunate şi e foarte îndrăgită.

Arunc o privire spre ţestoasa cu paiete – care nici nu se compară cu lama –, apoi mă uit iar la Yvonne. Rămîn cîteva clipe în tăcere. Nu sînt o fire răzbunătoare, dar Yvonne m-a enervat la culme, cu ochelarii ei aurii şi atitudinea ei superioară.

— Pot *să mă uit* la ornamentul cu lama, te rog? întreb după cîteva clipe.

Yvonne mijeşte ochii, dar îmi dau seama că n-are cum să motiveze un refuz, aşa că pînă la urmă îmi zice:

— Sigur că da.

Îl ridică din cui şi îl pune pe tejghea în faţa mea, adăugînd:

— Aşa cum v-am zis, e epuizat.

— Am înţeles, zic şi eu pe acelaşi ton amabil. Înţeleg *perfect* că e epuizat şi că nu mi-l poţi vinde pe ăsta, deşi se află chiar aici, în mîinile mele. E cît se poate de *logic*.

Yvonne nu răspunde, însă cînd îi arunc o privire văd limpede pe chipul ei. Sîntem duşmance.

— E superbă, nu-i aşa? zic, mîngîindu-i părul argintiu metalic cu blîndeţe. E splendidă. Oare cît de rezistente sînt aceste bucle, mă întreb...?

Îmi trec degetele de câteva ori prin firele metalice, apoi smulg unul cu grijă. Şi icnesc îngrozită.

— Vai, nu, am rupt-o. Vai de mine, cum am putut fi atît de neîndemînatică?

— Poftim?

Yvonne dă să-mi înşface lama, însă eu n-o las şi fac ochii mari.

— Ce accident nefericit! Îmi cer mii de scuze. Iar acum, că e deteriorat, n-o să-l mai puteţi expune, aşa că pur şi simplu *trebuie* să-l cumpăr ca să nu rămîneţi cu pagubă.

O privesc în ochi nevinovată.

— La preţ întreg, firește. Insist.

— Nu mi se pare deloc deteriorat, se bagă o femeie în vîrstă care tocmai mi s-a alăturat la stand – însă şi eu şi Yvonne o ignorăm. Bătălia asta e *om la om*.

— Cît costă? adaug întinzînd mîna spre geantă, însă Yvonne nu răspunde.

Cînd ridic ochii, văd în ochii ei un mic licăr de triumf şi mă străbate un val subit de îngrijorare.

— A, n-aş vinde niciodată un produs deteriorat, zice ea cu un zîmbet şi mai amabil decît înainte. Mă tem că nu-l mai pot expune. Sînteţi, vă rog, drăguţă să mi-l daţi? Nu pot expune produse deteriorate pentru a nu afecta standardul ridicat al acestui stand.

Întinde mîna şi o fixez furibundă, încercînd să găsesc un răspuns înainte de a-i întinde, fără chef, lama.

— Dar arată perfect! spune doamna în vîrstă – însă nici una dintre noi nu clipeşte. Nu-mi vine *să cred* că Yvonne m-a făcut din vorbe.

— Nu l-aş putea cumpăra ca articol cu defecte? mai fac o ultimă încercare. Doar nu aruncaţi la gunoi produsele defecte.

— Dar n-are nici un defect! zice femeia în vîrstă, bulversată.

— Avem o vînzare de produse deteriorate în iunie, mi-o trînteşte Yvonne pe un ton categoric. Găsiţi toate detaliile pe site-ul meu.

Aruncă lama într-o cutie de carton din apropiere şi o lipeşte bine cu scotch, pentru siguranţă, aruncîndu-mi în timp ce face asta o privire victorioasă.

— Bine. În sfîrşit, Crăciun fericit, zic înnegurată, sperînd că-mi înţelege mesajul subînţeles: *Nu meriţi un Crăciun fericit.*

— Şi dumneavoastră la fel! răspunde veselă, sugerînd limpede *Am cîştigat, aşa că nu-mi pasă de părerea ta.*

— Vă pot ajuta?

Se întoarce spre femeia în vîrstă şi-i arunc o ultimă privire înciudată, după care îi întorc

spatele. Cumpărăturile de Crăciun sînt dure. *Foarte dure.*

Mă îndepărtez dezamăgită şi tocmai vreau să-i trimit SMS lui Janice s-o întreb unde e, cînd îi aud vocea veselă strigîndu-mă:

— Bine că te-am *găsit*, Becky. Veşti bune, scumpa mea! Am comandat somonul afumat şi am cumpărat plăcinţele cu fructe şi, *în plus*, uite şi nişte brandy de sărbători!

Scoate două ceşcuţe şi îi smulg efectiv una din mînă. Cînd tocmai ai avut o înfruntare cu un despot birocratic, singura soluţie e, categoric, brandy-ul de sărbători.

— Delicios! zic golind-o dintr-o înghiţitură. Exact ce-mi trebuia. Hai să ne mai luăm.

De la: malcolm@christmaswholesale.co.uk
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Răsp. la: Criza lamei pentru brad

Stimată doamnă Brandon (născută Bloomwood),

Vă mulţumesc pentru e-mail.
Îmi pare rău să aud că nu aţi putut achiziţiona ornamentul în formă de lamă argintie. Din păcate, nu îl avem în stoc nici aici, la sediul central, fiindcă acest produs a fost foarte solicitat.
Vă urez mult succes cu decoraţiunile de Crăciun şi vă sugerez să răsfoiţi catalogul ataşat, care cuprinde toată gama noastră de ornamente de pom.

Cu cele mai bune urări de Sărbători fericite,

Cu stimă,
Malcolm

De la: malcolm@christmaswholesale.co.uk
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Răsp. la: Răsp. la: Răsp. la: Criza lamei pentru brad

---

Stimată doamnă Brandon (născută Bloomwood),

Vă mulţumesc pentru e-mail.

Vă asigur că nu am sistat deliberat furnizarea decoraţiunii în formă de lamă argintie, în încercarea de a crea o situaţie gen „escrocheria South Sea"[1].
Prin urmare, nu „jucăm un joc periculos", cum spuneţi dvs. Şi nici nu sîntem de acord că acţiunile noastre vor fi probabil „o ameninţare la adresa economiei şi vor provoca un haos la nivel mondial".

Cu cele mai bune urări de Sărbători fericite,

Cu stimă,
Malcolm

---

1. Speculaţie care a ruinat mulţi investitori britanici în 1720, pornind de la premisa falsă că războiul pentru succesiunea spaniolă se va încheia cu un tratat ce va permite companiei South Sea comerţul cu sclavi în America de Sud.

Mesaje chat

CRĂCIUN!

Martin

Becky, mă cam sîcîie durerea de spate, aşa că aş putea să-mi aduc de Crăciun scaunul ortopedic?

Becky

Sigur că da!

Jane

Martin, îmi pare foarte rău să aud că te doare spatele! Pe strada noastră din Shoreditch e un nou cabinet extraordinar numit Cooperativa Tantrică pentru Dureri de Spate. Să te programez?

Janice

Noi, în Oxshott, preferăm să apelăm la medici specializaţi, draga mea.

Jane

Ce vrei să spui, Janice?

Janice

Nimic, Jane.

Jane

Ba da.

Janice

Ba nu. Ce încerci TU să spui?

Martin

Doamnelor, potoliţi-vă.

Janice

Ia mai taci, Martin.

Treisprezece

O, Doamne. *Capul meu.* Îmi zvîcnește atît de tare, că a trebuit să-mi pun ochelarii de soare. Brandy-ul ăla festiv mi-a pus capac. Dacă n-o fi de la păhărelele alea de Pina Colada, pe care le-a găsit Janice la nu știu ce stand. Ce-o fi fost în *mintea ei?* (Sinceră să fiu, au fost atît de delicioase, că am comandat o sticlă.)

Am ignorat complet alarma de Black Friday, așa că n-am nici măcar un singur chilipir cumpărat online și acum am și întîrziat. Mai mult decît atît, am aruncat o privire peste cumpărăturile mele de ieri – și văd c-am deraiat rău de tot.

Articole pe care voiam să le cumpăr:
Față de masă
Șervete
Lumînări
Hîrtie de împachetat

Ce am cumpărat de fapt:
Șorțuri de familie cu teme de Crăciun
Suport de etalat plăcințelele cu fructe
Somon afumat
Pina Colada de sărbători (o sticlă)
Mojito de sărbători (două sticle)
Coroniță de vîsc gonflabilă

Douăsprezece ornamente muzicale care cîntă „Jingle Bells"
Pom de Crăciun de fetru cu bastonaşe de zahăr din fetru (adorabile)
Pom de Crăciun alb cu led-uri şi decoraţiuni din cristale Svarosvski (uluitoare, zău, *toată lumea* se oprea să se uite la ele)
Pom de Crăciun din *papier mâché* plin cu ciocolăţele în staniol roşu în formă de steluţe (cum să nu cumperi un pom de Crăciun plin cu ciocolăţele în staniol roşu strălucitor în formă de steluţe?)

Deci am cu totul trei pomi de Crăciun. Plus că am comandat deja un molid premium norvegian pînă la tavan, la care nu pot renunţa fiindcă Luke zice că mirosul de brad e partea lui preferată din Crăciun. Şi am nevoie de un pom eco pentru Jess.

Ceea ce înseamnă... cinci pomi în total.

Mă opresc din pieptănat, gîndindu-mă intens. E OK să avem cinci pomi de Crăciun? Încerc să-mi închipui cum am să-i spun lui Luke că o să avem cinci pomi de Crăciun şi-mi muşc buza. Pur şi simplu pare... mă-nţelegeţi. Cam mult.

I-aş putea răsfira prin casă şi poate nu observă nimeni?

Sau... da! N-o să-i numesc pomi de Crăciun. Am să zic că cel adevărat e pomul nostru de Crăciun, iar restul pot să fie „arbuşti de Crăciun". O să am un tufăriş de Crăciun. Genial. Şi pe urmă...

O, Doamne, uite cît e ceasul. Trebuie să mă grăbesc.

Din fericire, e o zi senină, cu aer proaspăt şi un cer de iarnă ireal de albastru şi de strălucitor,

așa că nimeni nu se-ntreabă ce-i cu ochelarii mei de soare cînd o las pe Minnie la școală. Și, în timp ce merg spre Letherby Hall, mă simt ceva mai bine. Atîta timp cînd nu face nimeni un zgomot prea puternic...

— Stai! Bex, stai!

Sînt smulsă din reveria mea de Suze, care se năpustește spre mine, fluturînd frenetic din mîini.

— Șșș!

Îmi duc mîinile la urechi.

— Mai încet! Care-i problema? Arde undeva?

— Nu! zice Suze precipitată. Dar vreau să-ți arăt surpriza!

O, Doamne, surpriza. Uitasem de ea. E vorba, probabil, de un nou mod de a expune poșetele sau așa ceva. Dar trebuie să o susțin. Așa că-mi adun cumva suficientă energie să-i zîmbesc și zic:

— Sigur că da! Abia aștept! Arată-mi!

— OK, închide ochii, zice Suze emoționată. *Pun pariu* că nu ghicești...

Închid ochii (Doamne, ce bine e) și o las pe Suze să mă conducă în magazin, împiedicîndu-mă de prag.

— Ta-daa! strigă – și, cînd deschid ochii, în fața privirii mele buimace apare un panou mare pe care scrie: „Trăiască Sprygge, e vineri!"[1]

Mă holbez cîteva momente la el, întrebîndu-mă dacă am o halucinație bizară de la mahmureală.

— Îhîm? îngaim într-un final.

— Uite! face Suze și arată emoționată spre masa de expunere de sub panou. Uită-te la tot!

Cobor tîmp privirea spre masa de expunere, pe care e un cartonaș nou-nouț pe care scrie

1. În engl. în orig., *Thank Sprygge its Friday!*

EXCLUSIV – *NOUA COLECȚIE „SPRYGGE"*. Pe un teanc de felicitări scrie cu litere îngroșate „Vă urăm un Crăciun sprygge!"[1]. Lîngă el e o pernă pe care e inscripționat mesajul „Nu-ți face griji, fii sprygge!"[2]. Apoi vine un șir de căni cu sloganul „Fii sprygge, nu te lăsa!"[3] și un coș plin cu brelocuri imprimate cu *#sprygge*.

Am amuțit. Dar Suze nu pare să fi remarcat.

— E noua noastră gamă *sprygge*! zice entuziasmată. La asta am lucrat în secret. Vai, Bex, are un succes *nebun*. Ieri, pur și simplu marfa se vindea singură! Te rog doar să-mi scrii exact ce înseamnă *sprygge*, adaugă după cîteva momente, fiindcă ieri clienții ne tot întrebau ce înseamnă, iar Irene și cu mine nu mai știam precis. În esență e un sentiment de fericire, nu? zice și clipește de cîteva ori. Ceva de genul ăsta, parcă, nu? L-am căutat pe Google, dar nu l-am găsit.

— Vai, Becky, ai venit! zice Irene năpustindu-se spre mine. Ia zi, cum se citește corect: „sproog-u" sau „ sprigg-u"? Va trebui să ne dai lecții de norvegiană! Doamne, *ce* succes, adaugă. E ceva atît de inedit. Sîntem primul magazin care vinde produse *sprygge* din Anglia?

— Cred că da, zice Suze fericită. Foarte mulți clienți au zis că n-au auzit niciodată de *sprygge*!

— Sîntem cu un pas înaintea tuturor, încuviințează Irene. Becky e cea mai în pas cu moda. E un adevărat trend-setter.

— A, Bex știe toate noutățile, zice Suze convinsă. E un adevărat *trend-setter*.

---

1. În engl., în orig., *We wish you a sprygge Christmas!*
2. În engl., în orig., *Don't worry, be sprygge!*
3. În engl., în orig., *Keep spryggering on.*

Simt că mi se strînge stomacul, şi nu doar din cauza brandy-ului festiv.

— Suze... încep, însă cuvintele mi se ofilesc pe buze.

Nu ştiu ce să-i spun. O, Doamne. *Nu pot* să-i spun.

Dar trebuie s-o fac. Cumva.

— Suze, vino aici.

O trag de lîngă masa *sprygge*, în colţul aflat cît mai departe de Irene.

— Suze, ascultă, zic disperată, în şoaptă. *Sprygge* nu există, l-am inventat eu.

— Poftim? mă fixează ea nedumerită.

— Am inventat cuvîntul *sprygge* doar ca s-o enervez pe femeia aia cu nasul pe sus. Nu ştiu de unde mi-a venit. Dar e un cuvînt care nu există.

Văd cum, încet-încet, lui Suze îi cade fisa.

— Nu se poate, bîiguie. Adică...

Ochii îi fug de cîteva ori spre masa *sprygge*.

— Vrei să spui... O, Doamne.

Înghite în sec.

— Glumeşti, Bex.

— Ba nu, zic chinuită. Scuze.

— Dar ai ţinut ditamai discursul despre el! Ai fost atît de convingătoare! Cu toţii am crezut că-i adevărat!

— Ştiu! *Aveam de gînd* să-ţi spun că l-am inventat, dar... îmi storc mintea, încercînd să-mi amintesc de ce n-am făcut-o – şi, brusc, îmi amintesc.

— A venit Craig şi am uitat, îi mărturisesc ruşinată.

Privirea lui Suze e fixată asupra mesei *sprygge*. Văd în ochii ei că în minte i se ciocnesc mii de gînduri, şi nici unul spre lauda mea.

— Nu-mi vine să cred c-ai putut să inventezi așa ceva, zice. Cum ai putut *să faci* asta?

Se întoarce spre mine cu o privire acuzatoare.

— De unde să știu eu că te-apuci să faci un morman de perne pe care să scrie „Nu-ți face griji, fii sprygge?" îi ripostez stresată. De unde să-mi treacă așa ceva prin cap?

— Dar e împotriva legii privind originea produselor! zice Suze arătînd spre magazin agitată. Le-am spus tuturor că e un concept norvegian! Am putea fi dați în judecată! Am putea fi arestați! Va trebui să distrugem întreaga colecție.

Își lasă capul în mîini și mă străbate un val uriaș de vinovăție.

— Calmează-te, Suze, spun și o cuprind de umeri. N-o să te dea nimeni în judecată.

Privim amîndouă spre primii clienți care intră: două femei de vîrstă mijlocie. Se îndreaptă direct spre masa *sprygge* și le aud exclamînd cu interes.

— Trebuie să mă duc să le spun că e o făcătură, zice Suze abătută.

— Nu, Suze! spun precipitată. Nu distruge colecția. Ar fi *mare* păcat. E doar un cuvînt. Și ai făcut niște lucruri atît de frumoase. Chiar crezi că are importanță dacă o mînă de oameni au în casele lor perne pe care scrie *sprygge*?

— Dar noi le spunem că e-n norvegiană, spune Suze disperată. Îi mințim cu bună știință.

— Păi atunci... hai să nu spunem că e-n norvegiană, îi propun după cîteva clipe de gîndire. Hai să spunem „Unii cred că e de origine norvegiană". Și e destul de adevărat. De pildă, toți clienții de ieri cred asta. Și oricum, continui, lovită de inspirație bruscă. Limba evoluează în permanență. E fluidă. În fiecare an apar noi

cuvinte în dicţionar! De ce să nu fie unul dintre ele *sprygge*?

— Ce vrei să spui? mă fixează Suze îndoită.

— Dacă începem să folosim des cuvîntul *sprygge,* atunci poate o să-l folosească şi alţii şi o să ajungă în dicţionar. Limba e *vie*, insist ca s-o conving. Aşa *se dezvoltă* limba. Dacă întreabă cineva, putem spune că practic e norvegian. Putem spune că foarte curînd *va deveni* norvegian.

Una dintre cliente îşi umple coşul cu căni *sprygge*, cu un licăr de fericire în ochi.

— Fiicei mele o să-i placă foarte mult astea, îi zice prietenei ei. Sînt atît de aparte!

— Foarte originale! e de acord şi amica ei, întinzînd mîna după o pernă. Nu le-am mai văzut nicăieri.

— Vezi? îi spun lui Suze. Amîndouă par efectiv încîntate. Dacă le spunem adevărul, le stricăm toată bucuria şi, zi şi tu, ar fi în spiritul Crăciunului? Nu. N-ar fi. Uite ce cred eu: dacă *sprygge* face oamenii fericiţi, cine sîntem noi să-i privăm de fericirea asta?

— Ce-i drept, chiar *e* un cuvînt de efect, concede Suze, fără voia ei.

— E un cuvînt extraordinar, sînt de acord eu, încercînd să-i insuflu încredere. E un cuvînt pozitiv, care răspîndeşte în jur bucurie şi nu contează de unde vine.

Tocmai vreau să mă duc să le ajut pe cliente cu cumpărăturile cînd îmi bîzîie telefonul, semn că am primit un SMS. Îl deschid şi-l citesc. Apoi îl citesc iar, înghiţind în sec.

— Ce-i? spune Suze privindu-mă.

— Îhm. Nimic. Doar... îhm... Craig, care ne invită pe mine şi pe Luke pe la ei mai tîrziu, la un pahar de vin.

Încerc să-mi iau un ton firesc.

— Zice „Vă invităm la o seară specială, doar noi patru".

Suze face ochii cît cepele.

— O „seară specială, doar voi patru"? repetă cu un aer scandalizat. Bex, *ştii bine* ce înseamnă asta!

Şi eu am avut fix acelaşi gînd, dar n-am să recunosc asta în faţa lui Suze. Nici măcar în sinea mea.

— Ba nu, nu ştiu, zic apăsat. Suze, ai o imaginaţie mult prea bogată.

— Chiar aşa, *Bex*? Sau poate că tu eşti mult prea naivă ca să vezi ce e chiar în faţa ta.

Îşi pune mîinile pe umerii mei şi mă fixează serios.

— Promite-mi c-o să-ţi alegi un cuvînt de siguranţă, OK?

— Un *cuvînt de siguranţă*? mă trezesc rîzînd, fără voia mea. Nu-mi aleg nici un cuvînt de siguranţă! Ce, crezi c-o să ne închidă în temniţă?

— Nu m-ar mira deloc, zice pe un ton lugubru. Nu ştii de ce-i în stare.

— Păi casa ta are temniţă?

— N-are, recunoaşte ea după o clipă de gîndire. Dar poate că a transformat una dintre băile de lîngă dormitor în cameră de sex.

— Suze, ai înnebunit! Ne ducem doar să bem un pahar de vin, ca nişte oameni civilizaţi, şi atîta tot. Punct. Şi acum mă duc să-mi ajut clienţii, lucru pentru care *sînt plătită*, zic tăios.

În timp ce pornesc către masa *sprygge*, primesc un nou mesaj. Cobor privirea şi văd un al doilea mesaj de la Craig şi mi se cam pune un nod în gît.

Aduceţi-vă costumele de baie ca să ne bucurăm împreună de jacuzzi! Sau preferaţi au naturel...?:)

Nu cred c-am să-i pomenesc de asta lui Suze. O, Doamne...

Pe la şase jumate, mi-am ales deja ţinuta pentru seara noastră acasă la Craig. Am optat pentru pantaloni negri şi o bluză cu guler foarte înalt şi fundă la gît. Plus o capă de seară cu nasturi pînă sus. (Mi-am luat-o de la reduceri şi atunci m-am gîndit „O, Doamne, ce greşeală. Cînd o să-mi trebuiască mie vreodată o capă?" Ei bine, iată c-a venit şi clipa aia.)

Stau la masa din bucătărie în timp ce Minnie îşi bea laptele şi tastez diverse cuvinte pe telefon, simţindu-mă ca şi cum aş duce o viaţă dublă pasională. În faţa mea se află copilul meu inocent, care-şi bea laptele – şi chiar lîngă ea, eu îmi aleg un cuvînt de siguranţă. Pînă acum am cam zece variante, printre care „Chanel", „Dolce" şi „Gabbana".

Apoi îmi dau seama că s-ar putea să nu fie introduse atît de firesc în conversaţie. Poate că un cuvînt de siguranţă ar trebui să fie ceva mai neutru, gen „salut" sau „apă".

Dar dacă mi-e sete şi chiar vreau apă?

Pe bune-acum. Cum funcţionează cuvintele astea de siguranţă? Cel mai sigur cuvînt de siguranţă nu e totuşi „Stop"? Sau să merg pe „Acum mă duc acasă, mi-a ajuns şi, sinceră să fiu, nu mă omor după sexul multiplayer, prefer să merg la cumpărături". (OK, asta-i o frază de siguranţă, nu un cuvînt.)

Cînd Luke intră în bucătărie tresar şi mă trezesc zicînd agitată:

— Deci chiar ne ducem?

— Poftim?

Luke îmi aruncă o privire mirată.

— Sigur că da. Doar dacă nu... te-ai răzgîndit? Nu te simţi bine?

— Mă simt perfect! zic cu glasul ascuţit. O să ne distrăm maxim! Abia aştept! A, să nu uit, Craig a zis ceva şi despre... îhm... îmi dreg glasul. Jacuzzi.

— *Jacuzzi?* chicoteşte Luke. Păi să vedem dacă ajungem atît de departe.

Mă uit la el nedumerită, întrebîndu-mă ce-a vrut să spună cu „atît de departe". O, Doamne. Oare are dreptate Suze şi eu sînt extrem de naivă şi totul are dublu sens, pe care nu l-am înţeles niciodată pînă acum?

Nu cred că Luke e adeptul sexului multiplayer. Sau e?

Chiar atunci se aude soneria şi Luke îi deschide bonei, Kay, o femeie veselă de şaizeci şi ceva de ani, care ştie toate bîrfele satului. O pregătim pe Minnie de culcare, în timp Kay ne spune totul despre operaţia cîinelui vecinului ei. Şi apoi nici nu ştiu cum trece timpul şi am pornit amîndoi pe drumul întunecat şi răcoros al satului, către Lapwing Cottage.

Luke îmi vorbeşte despre sticla de vin pe care-a adus-o şi despre cum ar trebui să ne gîndim să mergem cîndva într-un tur al cramelor din Franţa, iar eu încuviinţez şi zic „Da, da, burgund, super", fără să am habar despre ce vorbesc. Cu fiecare pas sînt şi mai neliniştită. Mă comport prosteşte, îmi spun întruna. N-o să se întîmple nimic.

Şi dacă se întîmplă? Ce-am *să fac*? O, Doamne, aproape am ajuns. Să-i zic repede ceva lui Luke?

Lapwing Cottage e puţin mai departe de drumul principal, pe o mică uliţă neluminată. Însă

nu e complet beznă – în față se vede o lumină, care trebuie să fie casa. Pe măsură ce ne apropiem, lumina devine tot mai puternică, pînă cînd clipesc mirată. Dumnezeule. Toată casa e acoperită de luminițe de sărbători, unele albe, altele multicolore și unele pîlpîitoare. Lui Minnie i-ar plăcea *la nebunie*.

Aproape am ajuns lîngă casă și Luke fluieră admirativ.

— Uite și jacuzzi.

Pufnește în rîs.

— Uită-te și tu. Jacuzzi de jacuzzi.

Arată cu degetul peste gardul viu, în grădina din spate. Îi urmăresc privirea – și mă holbez, uluită. Pe terasă nu e doar un jacuzzi uriaș, ci mai sînt și un bar cu aspect hawaiian, trei șezlonguri, vreo șase încălzitoare de terasă și niște palmieri în ghivece.

— Oare-or fi adus palmierii cu ei? zice Luke uimit. Și șezlongurile? Nu prea e vremea pentru ele. Cît despre încălzitoarele de terasă, am citit zilele trecute un articol...

Începe să vorbească despre încălzirea globală, dar eu nu-l pot asculta fiindcă mă uit îngrozită la palmieri.

Palmieri. Nu e ăsta semnul clar? Nu asta au în grădină toții swingerii ca să le dea de veste altora ca ei?

În timp ce pornim pe potecă spre ușa de la intrare, inima îmi bubuie în piept. E adevărat. E real. Avea dreptate Suze. Trebuie să-i spun lui Luke rapid.

Cînd el ridică mîna să apese soneria, i-o apuc.

— Luke, zic cu o șoaptă disperată. Nu sînt sigură că despre vin vor să vorbim. Toate astea sînt de fațadă.

— Poftim? se uită lung la mine Luke.

— Cred că vor... înţelegi...

Îmi dreg glasul, apoi şoptesc şi mai încet:

— O orgie.

— *Poftim*? zice Luke şi izbucneşte într-un rîs zgomotos, apoi mă priveşte iar. Becky, tu vorbeşti serios?

— Da! Craig e renumit pentru partidele lui de sex în trei şi în patru... şi în oricîţi. A văzut Suze pe net. Participă mereu la orgii. Şi uită-te la palmieri, zic şi arăt înnebunită spre grădina din spate. Ăsta-i semnul! Fac sex în grup!

— Sînt destul de sigur că semnul pentru swingeri e iarba de pampas, zice Luke calm.

— Palmieri... iarba de pampas... e acelaşi lucru. Ne trebuie un *plan*, adaug disperată. Ne trebuie nişte *semnale*.

— Eei! Aţi venit! ne întîmpină vocea răguşită a lui Craig, deşi nu-l vedem, şi tresar.

E aplecat peste geamul unei ferestre de la etaj, îmbrăcat într-o cămaşă cu gulerul deschis şi zîmbeşte larg.

O, Doamne. Oare ne-a auzit? Nu. Nu cred.

— Bună! zic cu glas gîtuit. Noi tocmai... Bună!

— Bună! îl salută Luke relaxat.

— Cobor imediat...

Capul lui Craig dispare şi-l aud strigînd:

— Nadine, au venit!

Aud deja tocuri care se apropie ţăcănind de partea cealaltă a uşii. Rahat.

— Cuvîntul nostru de siguranţă e *sprygge*, îngaim panicată. OK?

— Poftim? zice Luke bulversat.

— *Sprygge!* Cuvîntul de siguranţă! *Sprygge!*

N-am timp să mai zic ceva pentru că uşa se deschide larg şi apare Nadine, care poartă o

cămașă elegantă de mătase ce-i pune în evidență decolteul incredibil, învăluită într-un parfum cu note de mosc.

— Dragilor, zice îmbrățișîndu-l pe Luke, apoi pe mine. Bine ați venit!

— Bună, zice Luke relaxat. V-am adus ceva.

Nadine ia sticla, apoi ne ia hainele și ne conduce într-o încăpere generoasă și plăcută, cu foc arzînd în șemineu, a cărui poliță e împodobită cu luminițe. Atmosfera e pe jumătate rustică, pe jumătate studio de înregistrări. Sînt canapele cu cuverturi de in și scaune, dar și trei chitare pe suporturi și două amplificatoare uriașe.

— Dragilor!

Craig intră cu pași mari, îmbrăcat în jeanșii lui obișnuiți, sfîșiați, și ținînd în mînă ceea ce pare a fi o sticlă scumpă de vin. (Eticheta e veche de tot și ruptă, așa îmi dau seama.)

Mă sărută și îi strînge mîna lui Luke cu căldură. În curînd sîntem așezați pe canapelele îmbrăcate în in, ascultăm focul pîrîind și privim luminițele din jurul căminului licărind. Nadine ne întinde boluri cu măsline și nuci, Craig pune niște muzică și începem să ne relaxăm puțin. Nu *simt* că plutește în aer o orgie. Nu c-aș fi participat vreodată la vreuna.

— Cum ți se pare vinul, Luke? întreabă Craig. Să-ți mai pun?

— Luke, vino mai aproape de foc, sare și Nadine. E destul de comodă canapeaua? Mai vrei o pernă? Niște măsline?

Radarul meu începe să zbîrnîie pe loc. Amîndoi sînt călare pe Luke, cum au fost și la cîrciumă. Dar poate că doar încearcă să fie prietenoși.

— Aveți o casă superbă! zic, de conversație. Toate luminițele astea! Sînt superbe!

— L-am pus pe Craig să le instaleze, zice Nadine mulțumită. I-am zis, scumpule, te sui pe scară și le pui, *acum*.

— Ea e șefa, e de acord Craig chicotind. Ar trebui s-o vezi cum e la serviciu. Mai vrei vin, Luke? Ce faceți de Crăciun?

— Sîntem gazde, pentru prima oară, zice Luke. Becky e creierul acțiunii.

— Gazde pentru prima oară! zice Nadine dîndu-și ochii peste cap compătimitoare. Îmi amintesc cînd am fost și eu. Era să ajung la balamuc. Toată lumea era călare pe mine „Vrei să facem așa, vrei să facem pe dincolo?". Pînă la urmă le-am spus: „Ajunge! Facem ca mine!".

— O, Doamne, exclam, simțind pentru prima oară că am ceva în comun cu Nadine. Și eu la fel! Am făcut un grup de Crăciun pe WhatsApp și deja îmi plesnește capul. Fiecare vrea alt tip de ciocolată și de plăcințele cu fructe și tradiții. Sora mea e vegană, cea mai bună prietenă a mea vrea ca de Crăciun să facem bricolaj cu copiii, soțul ei vrea să se uite la operă, iar vecina noastră Janice vrea o piñata. Nu-i poți mulțumi pe toți.

— Cîți invitați ai? întreabă Nadine cu înțelegere, umplîndu-mi iar paharul.

— Păi, sinceră să fiu, cu toții s-au cam invitat singuri, răspund după o clipă de gîndire.

— S-au invitat singuri? repetă Nadine cu ochii mari.

— Adică, și eu *am vrut* să vină, îi explic grăbită. Îi iubesc din tot sufletul. O să fie super! Doar că... mă-nțelegi. Sunt destul de multe de făcut.

— Așa e, zice Nadine încuviințînd. Crede-mă, Becky, trebuie să pui picioru-n prag.

— Pur și simplu, totul e mult prea intens, zic și iau o gură de vin. Iar acum s-a mai certat și mama cu Janice și o să vină amîndouă...

— O, nu! exclamă Nadine strîmbînd din nas. Nu sună prea bine.

— Nu. Așa e.

Oftez din rărunchi. Nu-mi dădusem seama cît de mult mă stresează toată povestea asta cu Crăciunul.

E o adevărată ușurare să pot discuta cu cineva din afară.

— Nu vreau decît să ne simțim minunat cu toții, știi ce zic? Ca fiecare să se simtă bine în compania celorlalți și să nu-i *pese* cum a fost gătită varza de Bruxelles.

— Atunci nu găti varză de Bruxelles, aș zice eu, spune Nadine iute. Dă-o naibii de varză de Bruxelles.

— Crăciunul nu e despre varza de Bruxelles, zice Craig serios.

Are glasul atît de răgușit, de star rock, încît zici că declamă un vers dintr-un cîntec foarte nasol despre Crăciun, și pufnesc fără voia mea în rîs.

— Așa îmi tot spun și eu, sînt de acord. Nici unul dintre amănuntele astea nu contează, așa-i? Tot ce contează e să ne strîngem cu toții în jurul mesei. Prieteni. Familie. *Despre asta* e Crăciunul.

— Să bem pentru asta, zice Craig ridicînd paharul.

— Noroc, noroc! e de acord și Luke.

— Total de acord, zice Nadine.

Și pare atît de caldă și de prietenoasă, încît simt că-ncepe să-mi placă tot mai mult.

— Am adoptat și-un motto, le mărturisesc. *Grinch poate fura orice, dar nu Crăciunul.*

— Îmi place, spune Craig încuviinţînd înţelept. Da, chiar îmi place. În plus, adevărul e că varza de Bruxelles cam pute.

Nu pot să nu chicotesc iar, şi Nadine mă bate pe genunchi.

— O să ai Crăciunul pe care ţi-l doreşti, cu familia şi prietenii tăi, Becky, zice ea pe un ton liniştitor. Doar ai grijă să te simţi şi tu bine.

Să mă simt *eu bine*? Nici măcar nu mi-a trecut prin cap asta, tot ce mi-am propus e să mă asigur că nu e un dezastru total. Dar îi zîmbesc şi-i zic:

— Da, aşa am să fac, mersi.

Urmează o pauză în care ronţăim cu toţii măsline şi Craig face lumina mai mică. Îmi dau seama că îmi place seara asta. Încep să mă destind.

— Şi acum...

Craig se aşază iar pe canapea, întinzîndu-şi picioarele. Ridică din sprîncene spre Nadine, apoi se întoarce spre Luke.

— Ei, dragilor. Probabil aţi ghicit. În seara asta avem... ceva în plan.

Încremenesc pe loc. Ceva în plan?

Craig se apleacă încet în faţă, privindu-l foarte serios pe Luke, şi Nadine la fel. Atmosfera e brusc atît de încărcată, încît simt furnicături în cap. E adevărat. Se dau la noi. N-ar fi trebuit *în veci* să fiu atît de relaxată, n-ar fi trebuit să las *niciodată* garda jos...

— În plan? zice Luke relaxat. Credeam că e o întrevedere amicală.

— Mă rog, rîde iar Craig. Dacă e să te bagi în pat cu cineva, vrei mai întîi să-l cunoşti, nu?

Să te bagi în pat. O, Doamne...

— Nu știu cît de deschis ești la genul ăsta de lucruri... intervine și Nadine cu glasul îngroșat, aruncîndu-și părul spre spate și privindu-l pe Luke în ochi.

Lumina i se reflectă pe luciul de buze, pe decolteu și pe cămașa cu ape, și arată spectaculos.

Inima-mi bubuie nebunește, dar nu sînt în stare să zic nimic. Totul pare ireal. Sînt curioasă: oare ce-o să zică Luke?

— Mă tem că nu sînt, zice Luke sec și mă trece un val de ușurare.

(Adică, evident, știam că asta o să zică.)

— Am înțeles, zice Nadine fără să clipească. Sînt dezamăgită. Dar poate reușim să te convingem altfel.

— Azi am învățat un cuvînt nou, zic regăsindu-mi glasul. *Sprygge*. E în norvegiană. *Sprygge*.

Mă uit disperată la Luke.

— *Sprygge!*

Însă nimeni nu întoarce capul.

— Credeam că ești genul fără prejudecăți, Luke, zice Nadine cu glasul înecat, aplecîndu-se și mai tare spre el, cu sînii ei strălucitori. Și am să fiu sinceră cu tine, OK? Chiar îmi doresc asta. Vreau *foarte tare* să-ți fac o prezentare.

Mă holbez la ea îngrozită. „O prezentare?" Ce înseamnă *asta*? E vreun termen bizar de argou sexual de care n-am...

Gîndurile îmi sînt întrerupte însă brusc, cînd văd cuvîntul „PREZENTARE" pe un document printat aflat la picioarele lui Nadine, pe jumătate ascuns de canapea.

Ia stai așa. Prezentare, adică... *prezentare*? OK, stai, *ce* se întîmplă aici?

— Pot să-ți ofer niște sfaturi, îi răspunde Luke amabil. Dar eu nu sînt investitor.

— Însă ai fonduri, zice Nadine dînd din gene către el. Ai o companie care se poate extinde. Tu ai experiența, eu am talentul.

— Vrei *bani*? zic uimită și Nadine răsucește capul spre mine, iritată.

— Vreau un *parteneriat*, zice. Nu e vorba de bani, ci de pus laolaltă talentul și ideile. E vorba de canalizat energia și determinarea mea în direcții mai ofertante.

Apoi mijește ochii spre mine.

— Ce credeai că vrem?

— Sex! izbucnesc înainte de a mă putea opri.

Se lasă o tăcere uluită. Craig a făcut ochii mari. Luke s-a întors spre mine cu o expresie pe care sînt prea fistîcită s-o pot citi.

— *Sex?* zice Nadine într-un final.

Mă fixează cu o privire atît de amuzată, încît mă simt deranjată. Nu era cazul să se uite la mine ca la ultima proastă pentru c-am îndrăznit măcar s-o gîndesc.

— Prietena mea a citit pe net că organizați orgii, îi zic stresată lui Craig. A citit despre Moscova și alte chestii. Sex în trei și... alte chestii.

Dacă Nadine nu știa despre partidele de sex de la Moscova, ghinionul ei. Bună dimineața, acum știe.

Însă ea nici nu clipește. De fapt, își dă chiar ochii peste cap de parcă o distrag de la ce are de făcut.

— Mda, în fine, facem și asta, ridică Craig din umeri, de parcă ar zice că-i place să joace golf uneori în weekend. Dar acum nu despre asta e vorba.

— Ce facem noi ne privește personal, zice Nadine un pic tăioasă. Dar dacă tu crezi că de-asta v-am invitat...

Tace și îmi cîntărește din ochi bluza cu guler înalt, de parcă s-ar amuza la culme.

— Să zicem că... nu ești genul nostru.

Nu sînt genul lor? Mă simt brusc jignită pînă în adîncul sufletului. Mă *refuză*? Pe ce motiv? De ce nu sînt genul lor?

— Sînt extraordinară la pat, răspund indignată. Iar Luke e și mai bun!

— Scumpa mea, zice Luke mustăcind. Mersi pentru recomandare. Dar... nu crezi că e prea multă informație? A fost o seară minunată, continuă politicos, lăsîndu-și jos paharul. Și vă mulțumesc amîndurora. Dar poate că...

— Doar nu *plecați*! zice Nadine aproape strigînd. Nu mi-ai dat nici măcar o șansă! De ce crezi tu că...

Tace și zîmbește din nou.

— Am prezentarea pregătită. Am pregătit totul. Merit șansa asta.

Mă uit la Luke și văd că se simte ușor încolțit.

— Bine, zice după o clipă. Te ascult cu plăcere.

— Hai să mergem dincolo, zice Nadine ridicîndu-se în picioare și dîndu-și părul spre spate. Am totul pregătit acolo. Ia-ți băutura cu tine.

În timp ce-l conduce pe Luke spre o ușă din spatele nostru, îmi aruncă o privire piezișă.

— Nu te teme, Becky. N-am să *sar* pe el.

Ce să zic, mor de rîs.

După ce Luke și Nadine închid ușa în urma lor, Craig aține focul, care pîrîie, și apoi rămînem în tăcere. Mă simt peste măsură de jenată – însă

Craig pare cît se poate de în largul lui. Parcă a uitat complet de prezența mea.

— Cum merge muzica? zic într-un final. Ai vreo melodie nouă, să ne-o cînți?

— Poftim? zice absent. Nu prea am.

— Și... unde-o să pleci acum? Mai mergi în weekend la Varșovia?

— Nu sînt sigur, zice Craig pe același ton absent.

— Și... ăăă... ce părere ai despre situația din Venezuela? îmi încerc norocul disperată.

— Venezuela? mă privește fără expresie.

Ce se uită așa la mine? Păi nu e subiectul lui preferat? Îmi vine să strig „Nu-mi împuiai tu capul cu Venezuela întruna? Și nu zdrăngăneai întruna la chitară? Pe vremuri erai capabil să legi două vorbe cu cineva!".

Dar nu sînt sigură că m-ar auzi.

Dacă ne-ar vedea Suze, ar trebui să retracteze tot ce-a zis. Tensiune sexuală? Flirt? Ce glumă bumă! Nici măcar *nu se uită* la mine. Se uită doar spre ușa dincolo de care au dispărut Luke și Nadine și ia guri mari de vin.

— Mă întreb cum merge, zice ușor încordat. Nadine e extrem de talentată. Merită din plin o șansă, înțelegi? Muncește atît de mult la planurile ei de afaceri. Îi zic „Iubito, mai odihnește-te și tu", dar ea nu vrea. E foarte ambițioasă, înțelegi. E foarte hotărîtă.

— E foarte diferită de tine, mă aventurez.

— Da, asta admir la ea.

Îi strălucesc ochii.

— Știe exact ce vrea. Are un plan. E prima femeie pe care-am cunoscut-o vreodată care are un plan.

Îmi vine imediat să obiectez. Şi eu aveam mereu o mulţime de planuri! Doar că el nu era niciodată atent cînd îi vorbeam despre ele. Şi, sincer să fiu, am cam obosit să vorbesc cu Craig. Odată ce treci de geaca de piele şi de vocea răguşită, nu mai e mare lucru de capul lui.

— Vrei să ne uităm la televizor? zice brusc şi fac ochii mari.

Asta-i chiar prea de tot. Ne-a invitat la un vin şi acum dă drumul la *televizor*?

Dar adevărul e că sînt destul de plictisită, stînd aici cu el, aşa că de ce nu?

Dă la un film de Crăciun în care o fată stresată de la oraş, pe nume Rae, se trezeşte blocată într-un mic orăşel superb în ajun de Crăciun: totul numai zăpadă şi ciocolată caldă şi un muncitor forestier arătos cu barba nerasă, pe nume Chris. Rae tocmai se hotărăşte să participe la concursul „cel mai frumos împodobit brad" şi Chris se oferă s-o ajute să taie un brad din pădure... cînd se deschide uşa şi apare Nadine, urmată de Luke.

Clipesc spre ei, încă uşor absorbită de lumea filmului de Crăciun, şi zic:

— A, bună. Aţi terminat?

— Cum am zis, Luke, spune Nadine ignorîndu-mă, sînt posibile multe alte abordări. Îţi zic eu ţie, una dintre marile mele calităţi e că sînt deschisă spre viitor. Spre toate variantele viitorului. Fiindcă viitorul e *azi*.

— Absolut, zice Luke pe un ton indescifrabil.

— Deci mă suni?

— Ce părere ai? se bagă Craig nerăbdător. Aşa-i că-i talentată Nadine?

— Foarte.

Luke îi zîmbeşte politicos lui Craig.

— Dar sînt multe lucruri de analizat. Poate c-ar fi bine să punem punct aici şi să reluăm discuţia la o oră mai rezonabilă.

— Cifrele nu sînt nici ele bătute în cuie, adaugă Nadine repede. Cred că a reieşit destul de clar asta...

— Mă bucur, zice Luke. E bine de ştiut.

Craig a dat televizorul mai încet şi urmăreşte avid discuţia, dar eu încă mai trag cu ochiul la acţiunea de pe ecran. Rae şi Chris se ceartă. Ea aruncă toporul spre el, în timp ce părul îi flutură poetic în vînt. De ce? Ce s-a întîmplat?

— În orice caz, spune Luke pe un ton ferm, care mă face să-mi vin în fire. Mi-a făcut plăcere să-ţi ascult ideile, Nadine şi mulţumesc pentru vin – savuros –, dar cred că bona noastră trebuie să plece curînd, am dreptate, Becky?

A. Vrea să plecăm.

Aaa, dacă ne grăbim, putem vedea restul filmului de Crăciun acasă!

— Şi baia în jacuzzi? protestează Nadine. Ne-am putea continua discuţia acolo, mai bem nişte vin...

— Aşa-i, e musai să încercaţi jacuzzi, spune Craig.

— Poate altădată, zice Luke, aruncîndu-mi o privire. Da?

N-am să intru *nici într-o mie de ani* în jacuzzi cu Nadine. Aşa că zic da.

— Da, zic, ridicîndu-mă în picioare. Trebuie să plecăm, dar mulţumim pentru o seară *minunată*, adaug nesinceră.

O seară minunată. Din părţi. Să asculţi prezentări de business şi să te uiţi la televizor şi să ţi se spună că nu eşti bun de sex în patru?

Preferam să ne ducem la Pizza Express, măcar acolo ne alegeam cu pizza.

Seara asta e exact opusul a ce mă aşteptam să fie. Iar cea mai mare dezamăgire e Craig. S-a transformat din tipul fermecător, care te vrăjeşte în... bleah.

Ne luăm rămas bun şi atît Craig, cît şi Nadine îi zic lui Luke „mersi" de o mie de ori şi-i strîng mîna, iar Craig chiar îl îmbrăţişează lung, din inimă. (Observ că pe mine nu mă îmbrăţişează.)

Dar în curînd sîntem iar afară, străbatem la pas satul, cu o lună strălucitoare deasupra noastră şi bufniţele ţipînd în depărtare. Întreaga seară pare un vis suprarealist.

— Ciudat, zice Luke într-un sfîrşit.

— Ciudat, sînt de acord şi eu. Cum ţi s-a părut prezentarea ei?

— *Groaznică*, zice Luke, atît de categoric, că nu pot să nu pufnesc în rîs.

— A fost un *coşmar*. Nici acum nu ştiu ce afacere voia de fapt să-mi propună, doar că Brandon Communications ar trebui să-i dea ei tone de bani, o echipă şi o maşină.

— O, Doamne, zic şi pufnesc în rîs. I-ai zis că refuzi?

— O să-i zic cînd vorbim iar, spune Luke. Am vrut doar s-o fac să tacă. Am s-o refuz cu blîndeţe, adaugă mai amabil. Sînt nişte oameni cu care ar putea să vorbească. O să-i fac o listă, o să-i dau nişte contacte. Adică, bravo ei că a vrut să facă prezentarea. Îi trebuie doar nişte idei mai viabile. Are mult de învăţat.

Îi strîng mîna fiindcă toate astea sînt atît de în stilul lui – să vrea s-o ajute totuşi. Cum ar putea Nadine să nu vrea să facă sex cu el? mă gîndesc indignată – apoi îmi blochez brusc gîndul.

Firește că n-aș *vrea* ca ei să facă sex. Și totuși N-are pic de gust.

În timp ce ne apropiem de casă, mă opresc sub un arbust de ilice cu ramuri bogate și-l sărut lung pe Luke. Știu că ar trebui să fie vîsc – dar n-am de unde să găsesc vîsc acum. (Chiar ar trebui să am mereu cu mine cununa gonflabilă de vîsc.) E sexy să te săruți pe stradă. Îmi amintește de începutul relației noastre. Ar trebui să ne sărutăm mai des pe stradă.

Spun cu mîna pe inimă, încă nu mă-mpac cu mustața. Dar, de pe altă parte, restul e chiar perfect.

— Oricum, cred că sîntem o pereche foarte atrăgătoare, zic într-un final, cînd ne desprindem unul de altul. Eu una aș *vrea foarte mult* să fac sex cu noi.

— Și eu, zice Luke. E pierderea lor.

Trage de panglica bluzei mele.

— Asta se desface?

— E posibil.

Îi fac cu ochiul atîțător în timp ce el desface panglica.

Toată discuția asta despre sex în patru m-a cam înfierbîntat. Imediat ce Kay pleacă, o să aprindem niște lumînări... o să tragem covorul din blană de oaie în fața focului... o să pun o muzică sexy... mmm...

A, dar filmul de Crăciun? îmi amintesc brusc. Cum rămîne cu Rae și muncitorul forestier? *E musai* să știu ce se întîmplă...

Ba nu, e-n regulă, îl putem revedea pe Catch-up. Doamne, ce bună e tehnologia.

Mesaje chat

SUZE & BEX

Suze

Şi??? Sînteţi cu toţii încolăciţi în jacuzzi cu Craig şi Nadine??!!

Bex

Nu!!! Sinceră să fiu, mă uit la un film de Crăciun cu Luke.

Suze

Te uiţi la un film de Crăciun?? Ce s-a întîmplat??

Bex

N-au vrut sex în trei. Şi nici în patru. De nici un fel.

Suze

Pe bune??? Jur c-am citit că Craig e cu chestii de-astea.

Bex

Păi e. Sînt. Dar nu cu noi.

Bex

Au zis „Nu sînteţi genul nostru".

Bex

Suze? Eşti acolo????

Suze

Scuze. Rîdeam atît de tare, că mi-a scăpat telefonul.

BECKY & JESS

Becky

Bună, Jess! Mă întrebam, Tom se întoarce sigur în Anglia de Crăciun??

Jess

Da

Becky

A fost plecat destul de mult, aşa-i?

Jess
Da
Becky
Cred că ţi-e destul de greu.
Jess
Da
Becky
Auzi, Suze şi cu mine ne-ntrebam dacă n-ai vrea să ne vedem într-o zi? Să mergem la Waste Not Foods? E un magazin cu produse fără ambalaje, şi au şi cafenea vegetariană! Nu sună perfect??!!
Jess
Ba da
Becky
Şi eşti sigură că totul e bine cu tine şi Tom?
Jess
Da
Becky
Fiindcă ştii că poţi avea încredere în mine, orice-ar fi, da?
Jess
Da
Becky
Deci tu şi cu Tom chiar sînteţi OK???
Jess
DA

De la: Tom Webster
Pentru: Becky
Subiect: Dacă vrei să ştii

Dragă Becky,

Mi-a trimis Jess discuţia voastră recentă de pe WhatsApp. Se pare că tu crezi că avem nu ştiu ce problemă. Ţin să te anunţ următorul lucru:
Căsnicia noastră nu are nici un soi de problemă.
Repet:
CĂSNICIA NOASTRĂ NU ARE NICI UN SOI DE PROBLEMĂ!!

Cu drag,
Tom

De la: Anders Halvorsen
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Răsp. la: Un nou cuvînt captivant pentru dicţionarul dvs. – „sprygge"!

Stimată doamnă Brandon născută Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru e-mail. Trebuie să recunosc, m-aţi cam bulversat.
Drept răspuns la întrebarea dvs vă spun că: nu, nu pot introduce „sprygge" în Dicţionarul Naţional Norvegian. Nu cunosc acest cuvînt.
Nu cred că a „pătruns în norvegiana uzuală". Şi nici că „e pe buzele tuturor de la o vreme".
Ce anume credeţi că înseamnă el exact?

Cu stimă,

Anders Halvorsen
Editor
Dicţionarul Naţional Norvegian

Paisprezece

A trecut o săptămînă şi am uitat complet de Craig şi de Nadine. Fiindcă cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci în viaţă e ca după întîlnirile stînjenitoare să mergi mai departe şi să nu te mai uiţi în urma ta, chiar dacă soţul tău te tot tachinează în legătură cu ele. Ieri mi-a trimis un SMS:

> Colegul meu John şi soţia lui ne-au invitat la ei de Revelion. N.B. În mod sigur vrea să spună la masă, şi nu la o partidă în patru, în jacuzzi.

Ha ha, *mor de rîs.*

Dar mă tot gîndesc şi la Jess, fiindcă e-mailul lui Tom m-a îngrijorat. Nu trimite nimeni un asemenea e-mail dacă nu are probleme în căsnicie. Dacă vreţi părerea mea, Tom mi s-a părut un pic tulburat. Deşi, s-o spunem pe-aia dreaptă, el n-a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi „un tip normal". Nu cu mult timp în urmă, îşi construia o casă de vară monstruoasă în grădina lui Janice şi a lui Martin şi ne anunţa că va locui în ea.

Sîmbătă dimineaţă, în timp ce glazurez tortul pentru ziua de naştere a lui Minnie, sînt destul de stresată – deşi mai tare mă stresează tortul

ăsta idiot. Pandişpanul se rupe întruna de fiecare dată cînd încerc să-l ung cu cremă de unt. Credeam că o să-mi ia cam zece minute şi o să pot termina totul cît e Minnie la ora de balet, dar e un dezastru.

— Suze, ajutor, zic disperată cînd ea intră în bucătărie. Tortul mi se face fărîmiţe ori de cîte ori încerc să-l glazurez.

— Ai pus un strat de pesmet înainte? mă întreabă ea.

— Evident că nu, fac şi mă uit lung la ea. Ce pesmet? Tu de unde ştii că aşa se face?

Suze ridică vag din umeri, ceea ce înseamnă probabil că a învăţat la pensionul de fete. Mereu vine cu cîte-un sfat de viaţă pe care l-a învăţat acolo, ca de pildă cum să pui masa pentru şase feluri de mîncare sau cum să-i trimiţi o scrisoare unui episcop. Tocmai dau să zic „Crezi că e prea tîrziu acum să facem faza cu pesmetul?" cînd Luke intră în bucătărie.

— Iisuse, spune şi expiră cu năduf.

— Ce-i?

— Tocmai am vorbit la telefon cu Nadine.

— Cu Nadine?

Îmi las jos cuţitul de glazurat şi mă uit lung la el.

— Cum aşa?

— M-a sunat în legătură cu prezentarea ei de afaceri.

— Sîmbăta?

— A zis că aştepta nerăbdătoare telefonul meu.

Luke se strîmbă.

— Părea să aibă... o idee greşită, să zicem, despre cum au decurs lucrurile cînd ne-am întîlnit.

— În ce sens?

— În sensul că ea credea că eu urmează să-i scriu un cec, să-i dau o maşină şi să-mi

schimb numele companiei în Brandon and Nadine's Communications.

— O, *Doamne.*

Mă uit lung la el, pe jumătate îngrozită, pe jumătate amuzată.

— Dar e ridicol! Nu i-ai promis nimic. I-ai zis doar „Sînt multe lucruri de analizat". Te-am auzit cu urechile mele.

— Evident că nu i-am promis nimic! zice Luke. E genul care merge la plesneală. Sau care se-amăgeşte singură. Sau ambele. Bună, Suze, adaugă.

— Bună, Luke, zice Suze senină. Deci pînă la urmă Craig şi Nadine nu sînt cei mai buni prieteni ai voştri? Ce păcat.

O săgetez cu o privire bănuitoare. Simt în glasul ei bine-cunoscutul „Ţi-am zis eu", deşi, dacă-i zic ceva, o să spună „Despre ce anume vorbeşti?".

— Chestia e, spune Luke punînd de cafea, că Nadine m-a luat cam tare la telefon. Mi-a sugerat că au nevoie de bani.

— Au nevoie de bani? îl fixez. De ce să aibă nevoie de bani?

— A cam lăsat să se înţeleagă că Craig e falit, zice Luke ridicînd din umeri. Eu zic doar ce-am auzit.

— Dar e un star rock! zic uluită. A fost la Varşovia! Nu poate fi falit!

— Aşa e, Bex, zice Suze extrem de serioasă. Fiindcă starurile rock nu se duc niciodată la Varşovia cînd sînt falite. Iau rufe la spălat şi taie cupoane.

— Ha ha, îmi dau eu ochii peste cap.

— Biata Bex, face Suze şi se înmoaie brusc. Văd că ţi-ai spălat şuviţa albastră din păr. Şi

unde-ţi sînt botinele alea mortale, de vampă? O să le mai porţi?

— Sînt sus, zic demnă. Şi evident că o să le mai port, cu ocazia potrivită.

— Îmi plac botinele mortale, de vampă, zice Luke vesel. Nu te lua de botinele mortale de vampă. Vrea cineva cafea?

— Nu, mersi, zic. O să mergem să ne vedem cu Jess la prînz. Tu nu uita s-o iei pe Minnie, da?

— Adevărul e că botinele *astea* sînt chiar drăguţe, zice Suze, cu privirea brusc concentrată asupra picioarelor mele. Sînt noi?

— Da! Noi-nouţe!

E o pereche de botine caramel pînă la gleznă, pe care şi uitasem că le-am comandat pînă azi dimineaţă, cînd au venit. Mă răsucesc încoace şi-ncolo ca să i le arăt mai bine – şi îmi pică fisa.

— Suze, ţi le dau ţie, zic impulsiv.

— Mi le dai mie?

— De Crăciun!

Încep să-mi dau o botină jos.

— Încearcă-le!

— Nu! N-am să-ţi iau botinele noi-nouţe, pe care nu le-ai purtat niciodată! zice Suze aproape supărată. Pune-ţi-o înapoi, Bex. Ar trebui să mergem. Ce faci cu tortul?

— Habar n-am, recunosc, strecurîndu-mi piciorul înapoi în botină.

— Ăsta e un *tort*? face Luke mirat, zgîindu-se la mormanul inform de pandişpan şi cremă de unt de pe bufet. Am crezut...

Tace.

— Adică lui Minnie o să-i placă oricum.

— Bagă-l în frigider, mă sfătuieşte Suze. Şi pe urmă mai fă nişte cremă de unt şi pune-o deasupra. Niciodată nu e prea multă cremă de

unt. Şi pulverizează sclipici comestibil, adaugă relaxată. O să fie bine. Hai, să mergem.

Abia aşteptam să vizitez un magazin fără ambalaje – şi, cînd intru în Waste Not Foods am o revelaţie. *De aici* ar trebui să cumpăr. Mereu! Ia uite!

Adică, *uită-te* în jur. Sînt lăzi rustice de lemn pline cu cartofi şi morcovi plini de pămînt. Sînt ouă care au încă pene pe ele. Şi sînt o mulţime de borcane mari de sticlă, ca în prăvăliile cu dulciuri de altădată, toate pline cu nuci, cu ovăz şi chestii de genul ăsta. Te serveşti singur! E genial!

— Bună, zice fata de la casa de marcat.

Are un inel în nas, părul prins cu şnur şi poartă o bluză din aia maro de in stil artist, de care vreau mereu să-mi cumpăr, dar care m-ar face, *ştiu bine*, să arăt ca un sac.

Însă ea nu arată ca un sac.

Adică OK, arată un pic ca un sac, dar probabil că n-o deranjează.

— Bună! îi zîmbesc şi eu. E un magazin super!

Lîngă uşă atîrnă nişte saci decorativi de iută maro, fiecare conţinînd o tabletă de ciocolată Fairtrade în hîrtie reciclată, un pahar de cafea eco şi un exemplar din cartea intitulată *De ce ne e soarta pecetluită*. O să mă întorc *sigur* să iau unul pentru Jess. O să-i placă la nebunie!

— Cumperi ceva? îi zic lui Suze.

— Da, am nevoie de orez, zice ea şi scoate două cutii de plastic de îngheţată din sacoşă. Şi poate de nişte paste. Şi cartofii dulci arată bine, nu?

În timp ce vorbeşte, mai scoate o sacoşă de cumpărături din bumbac şi, din ea, nişte pungi maro de hîrtie.

Mă holbez la toate pungile și cutiile ei, nedumerită.

— Ai venit cu ele?

— Păi, da, zice Suze mirată. Sigur că da. Aici nu au ambalaje, Bex. Trebuie să aduci tu în ce să le pui.

Aha.

Adică, firește, știam asta. Doar că... O, *Doamne*. De ce n-am adus și eu niște cutiuțe și alte chestii? Nici măcar n-am cu mine o Sacoșă pentru viață, îmi dau seama tresărind îngrozită. Dar n-am să recunosc asta. Nici gînd.

În timp ce mă plimb prin fața borcanelor cu condimente și seminţe, mă simt deopotrivă inspirată și enervată. Vreau din toate! Doar că îmi trebuie niște ambalaje. Îmi trebuie o cutiuță sau o pungă sau *ceva*...

Apoi, din fericire, zăresc dincolo de casa de marcat un raft pe care se află niște borcane de sticlă cu gura largă. Excelent. Am să cumpăr o tonă de borcane și-o să mă prefac că asta am și avut de gînd să fac.

— Bună! zic apropiindu-mă de fata de la casă. Magazinul vostru e o adevărată inspirație. Am să renunț *total* la ambalaje.

— Foarte bine, zice ea.

— Așa, îmi poți da treizeci de borcane, te rog? Cinșpe înalte și cinșpe scunde?

— *Treizeci de borcane?*

Se holbează la mine.

— Ca să pun diverse în ele, îi explic.

N-am să mai cumpăr niciodată la pachet, am hotărît. Le și văd în bucătărie, care o să arate cam ca în *Livingetc*, cu borcane identice, etichetate și puse unul lîngă altul. O să fie incredibil!

Însă fata se încruntă îndoită.

— Nici măcar n-am treizeci de borcane în stoc, zice. Poţi *să cari* treizeci de borcane de sticlă?

A. La asta nu m-am gîndit.

— Majoritatea oamenilor îşi aduc cutii vechi de plastic, continuă ea. Încurajăm pe cît se poate reciclarea. Tu nu ţi-ai adus nimic?

Se uită la mîinile mele goale.

— Chiar nimic?

Nu era cazul să-şi ia tonul ăsta, atît de superior.

— Sinceră să fiu, eu nu folosesc plasticul, îi răspund cu un glas trufaş. Bine, pentru moment dă-mi te rog şase borcane. Pentru moment.

Fata ridică din sprîncene, lucru de care chiar nu era nevoie, însă întinde mîna în spatele ei şi pune şase borcane de sticlă pe tejghea.

Sînt destul de voluminoase. Dar o să arate splendid!

Iau un coş de cumpărături din răchită, îl umplu cu borcanele de sticlă, mă apropii de un vas imens plin cu boabe şi-mi umplu un borcan. Apoi mă uit să văd ce cumpăr. Fasole Mung! Habar n-am ce se face cu ele, dar găsesc eu o reţetă.

Tocmai vreau să umplu un al doilea borcan cu orz cînd primesc un SMS de la Luke: **Poţi să iei nişte ouă? Ni s-au terminat.** Îi răspund imediat **Sigur că da** şi pornesc către ouăle rustice cu pene, aşezate în tava lor. Iau două – apoi mă întreb ce să fac cu ele. Nu sînt în cofraje, deci cum am să le duc?

— Ţi-ai adus un cofraj? întreabă fata de la casă, care mă urmăreşte. Le spunem mereu clienţilor noştri: dacă vreţi să cumpăraţi ouă, vă rugăm să vă aduceţi un cofraj vechi. Altfel, sigur că *puteţi* cumpăra unul refolosibil de bambus

cu o liră, dar, evident, noi încurajăm reciclarea. Vrei să cumperi unul de bambus?

Îi citesc perfect expresia dispreţuitoare. Zice „Tîmpito care nu ţi-ai amintit să-ţi aduci un cofraj, vrei să poluezi şi mai tare planeta?".

— Nu, mersi, zic ridicînd bărbia. Am deja recipiente.

— Dar nu poţi căra ouă în borcane, zice de parcă vorbeşte cu o idioată.

— Ba da, pot, o contrazic.

Pun cu grijă două ouă într-un borcan de sticlă şi apoi pun capacul, după care fac la fel cu încă trei borcane. Va trebui doar să le duc cu grijă.

— Bună, Becky, mă întîmpină glasul lui Jess şi mă răsucesc pe călcîie.

— Bună, Jess!

O îmbrăţişez.

— Locul ăsta e incredibil!

— Ce faci?

Se uită la borcanele mele, perplexă.

— Cumpăr ouă.

Pun borcanele pe tejghea, unde fata se holbează la ele.

— Bună, zic dezinvoltă. Aş vrea să le plătesc, te rog.

— De ce n-ai cumpărat un cofraj? zice Jess uluită.

— Fiindcă n-am vrut să distrug planeta cumpărînd chestii inutile, răspund ridicînd ochii.

De parcă chiar trebuia să întrebe.

— Dar jumătate dintre ouăle tale sînt deja sparte, zice fata uitîndu-se în borcane.

Fir-ar.

— Sînt pentru jumări, zic iute. Aşa că e OK. Cît face?

— Fac 45,89 de lire, zice ea. Ai sacoşă sau trebuie să cumperi una?

Preţ de o clipă rămîn tăcută. N-am să recunosc *în veci* c-am uitat să-mi aduc o Sacoşă pentru viaţă.

— Sinceră să fiu, nu cred în sacoşe, zic într-un final. Regula mea e „Cumpără doar cît poţi duce".

— Dar nu poţi duce toate astea, zice fata.

— Mă ajută sora mea, zic fără să clipesc. Mă ajuţi să duc toate astea la maşină, nu-i aşa? Şi Suze? ridic glasul. N-aş vrea să distrug planeta, aşa că vrei să mă ajuţi şi tu?

Reuşim să ducem borcanele mele în portbagajul lui Suze şi mă întorc ca să plătească şi ea.

— Scuză-mă? îmi zice fata de la casă. Ai uitat ultimul borcan.

Îmi întinde borcanul gol şi-l iau dezinvoltă, vrînd s-o impresionez cumva pe Jess.

— Mersi, zic. Poate îl umplu cu... fasole neagră.

Habar n-am ce să fac cu fasolea neagră, dar sună foarte bine.

— Îmi place la nebunie fasolea neagră, îi spun lui Jess. E atît de *vegană*.

Mă duc spre un vas imens de sticlă pe care scrie „fasole neagră", pun borcanul la gura lui şi răsucesc robinetul. Imediat începe să curgă un şuvoi de fasole neagră uscată şi zîmbesc spre Jess. Cînd borcanul e aproape plin, dau să închid robinetul – dar nu merge. Mai încerc o dată, dar e blocat. Rahat.

Rahat.

Spre groaza mea, fasolea a început să se reverse peste borcanul meu şi să cadă zornăind pe podea. Trag disperată de robinet, dar nu reuşesc să-l clintesc şi boabele curg şi mai năvalnic.

— Ce *naiba*? zice fata de la tejghea, cînd toată lumea se întoarce să se uite la mine şi la torentul de fasole. Răsuceşte robinetul! Repede!

— *Încerc!* zic, fiartă. Tu ce crezi că *fac*?

Fata sare de pe scaun şi se grăbeşte spre mine, dar degeaba, pînă ajunge ea e prea tîrziu. Zornăitul a încetat. Vasul e gol. Fasolea s-a împrăştiat peste tot. O aud brusc pe Suze pufnind şi cînd ridic privirea o văd cu mîna la gură.

— O s-o cumpăr, evident, zic repede, înainte ca fata să apuce să spună ceva. Pe toată. O să-mi fie utilă la... mîncare.

— O cumperi pe *toată*?

Fata în sac mă fixează uluită.

— Evident!

— Îhîm.

Se gîndeşte o clipă, apoi ridică din sprîncene.

— Şi cum o s-o duci? Ai nevoie, din întîmplare, de o şacoşă?

E atît de încrezută, încît mă cuprinde un val de indignare.

— Nu, n-am nevoie de sacoşă, zic relaxată. Cum am mai zis, sînt o consumatoare etică, ce nu foloseşte sacoşe. Prin urmare, am să o duc... ăă... în fustă, zic cu inspiraţie subită.

— În *fustă*?

— Da! zic sfidătoare.

Îmi fac un hamac din fusta midi de la Rixo – are o formă ideală – şi încep să pun fasole în ea.

— Vezi?

Suze pufneşte iar şi vine la mine în timp ce sînt în genunchi pe jos.

— Bex, zice apropiindu-se. E un plan foarte bun. Evident. Dar, dacă nu te deranjează să-ţi compromiţi doar un picuţ principiile etice... ce zici, *n-am putea* folosi pur şi simplu o cutie de carton?

Hîm. Încă mai cred că aș fi putut pune toată fasolea aia în fustă. Aș fi pus o parte din ea în torpedou, și alta în portbagaj. Mașina ar fi putut fi depozitul nostru de fasole neagră.

Pe de altă parte, cred că da, *a durat mai puțin* să băgăm toată fasolea într-o cutie, să o plătim și să ne așezăm în cafenea. Acum stăm toate trei la o masă de la fereastră și e plăcut. Am comandat mîncarea și ne bem apa, iar Suze și cu mine ne tot privim una pe alta. E momentul s-o abordăm pe Jess, cu toată sensibilitatea și empatia de care sîntem în stare.

— *Stai* să-ți vezi curcanul vegan, pe care l-am comandat pentru Crăciun, îi zic lui Jess, luînd-o pe departe. O să fie dementțial!

— Mă bucur, zice Jess.

Mă uit iar la Suze și mă întreb cum să procedez. Planul nostru era să o facem pe Jess „să se deschidă" – însă cum?

— Și... cum e viața în Chile? încep precaută. Bănuiesc că grea. Ce face... Tom?

— E bine, mulțumesc, zice Jess repede. Totul e bine.

Însă îi văd imediat mușchii gîtului zvîcnind. Și strînge tare paharul cu apă. Oare ea chiar crede că ne păcălește?

— Jess, ești o fire puternică și independentă, îi zic sincer. Mereu te-am admirat pentru asta. Dar vreau să știi că... sîntem aici pentru tine.

— Sîntem sută la sută aici pentru tine, afirmă și Suze.

— Dacă e vreun lucru care... încep, dar nu mai știu cum să continui.

— Cred că toată povestea cu adopția a fost o încercare foarte grea pentru voi amîndoi, zice Suze cu blîndețe. Nu-i așa?

Urmează o pauză mult mai lungă și abia îndrăznesc să respir, fiindcă în ochii lui Jess apare un mic licăr. În ochii lui Jess nu e *niciodată* vreun licăr. Întotdeauna am crezut că sînt făcuți din granit, ca și mușchii ei abdominali.

— Da, a fost un chin, zice într-un final, cu glasul înecat. E mai greu decît am crezut. Crezi că ai răbdare, găsești explicații pentru orice... dar...

Amuțește. O, Doamne. Trebuie să avem mare grijă ce spunem. Mă uit stresată la Suze, care mă privește încurajator.

— Este... adică... șoviă. Ai...

Nici măcar nu știu ce vreau s-o întreb. Ce-mi doresc, *de fapt*, e ca Jess să înceapă să-și verse din senin tot năduful, ca eu să pot răspunde înțelept și să ne ținem tustrele de mînă.

Dar și-a regăsit deja cumpătul. Licărul din ochi i-a dispărut.

— Poate c-ar fi bine să comandăm și niște pîine, zice privind spre tejgheaua cafenelei.

— Jess, hai să nu vorbim despre pîine, zic cît pot de încurajatoare. Sîntem aici. Sîntem doar noi trei, într-un loc sigur. De ce să nu vorbim despre...

— Ce anume? zice mijind ochii spre mine.

— Orice! flutur vag din mîini. Absolut orice! Despre Chile... Tom...

Cînd rostesc cuvîntul „Tom", Jess inspiră zgomotos.

— Care-i *treaba*? întreabă, privind de la mine la Suze. Iar pomeniți de Tom. Credeam că v-a scris un e-mail și v-a zis că totul e OK, nu?

— Mă rog, zic după o pauză. Da, mi-a scris.

Nu-mi vine să adaug „Iar acest e-mail m-a îngrijorat mai tare ca niciodată!". Și nici nu vreau

s-o întreb încă o dată „Cînd se întoarce, *totuşi*, în Anglia?".

— Totul e bine, mă priveşte Jess cu privirea enervată. Ce te aştepţi să spun, Becky? Ce sugerezi?

— Nimic! mă repliez iute. Nu! Eu nu... Doar... dacă vrei să-mi spui ceva... La urma urmei, sînt sora ta...

Îi pun o mînă cu blîndeţe pe braţ şi mă fac că nu observ că se trage uşor.

— Iar eu sînt prietena ta, intervine şi Suze, punîndu-i o mînă pe celălalt braţ şi fixînd-o cu ochii ei albaştri senini. Aşa că, dacă ai ceva de împărtăşit...

— Nu vrea să *împărtăşească* nimic! auzim vocea sarcastică a fetei îmbrăcate în sac, care pare să fi intrat în tura de chelneriţă şi tocmai trece pe lîngă noi. Dumnezeule! Lasaţi-o pe biata femeie în pace.

— Te rog, nu te băga! zic indignată, însă Jess şi-a retras deja braţele. Şi le bagă sub masă, cu un aer peste măsură de jenat.

— Îmi pare rău, Becky, dar are dreptate, zice cu un glas încordat. Las-o baltă. Nu mai inventa probleme în viaţa mea.

— Dar...

— Las-o baltă.

Jess mi-o taie scurt şi oftez frustrată. Cum să vorbim... dacă Jess nu vrea să vorbească?

Deschid gura – apoi o închid. Sînt disperată să zic mai multe, dar expresia hotărîtă a lui Jess mă face să mă răzgîndesc. N-am să reuşesc decît s-o agasez şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Dacă trebuie să-ţi faci griji pentru ceva, nu pentru căsnicia mea trebuie să ţi le faci, continuă

Jess apăsat. Ci pentru mama ta şi Janice. *Asta* e relaţia care a luat-o razna. Din cîte-am înţeles eu, nici nu-şi mai vorbesc.

— Poftim? zice Suze şocată şi-mi dau seama că n-am pus-o la curent cu situaţia.

— A, da, mama şi Janice nu prea se mai înţeleg, recunosc. E destul de aiurea.

— Dar de ce? întreabă Suze. Ce s-a întîmplat?

— Janice se simte ignorată, zice Jess sec. Simte că părinţii tăi şi-au văzut de viaţă şi au uitat complet de ea.

— Nu-i adevărat, mama şi tata *chiar* i-au invitat pe Janice şi pe Martin cu diverse ocazii în Shoreditch, zic, simţind nevoia să-i apăr.

— A, ştiu, zice Jess ridicînd din umeri. Eu nu ţin partea nimănui. Janice nu se poate abţine. Are un blocaj mental legat de Shoreditch. Cea mai nouă pasiune a ei e să caute pe net articole despre oameni înjunghiaţi. Zice întruna „Vai, *sper din suflet* ca bieţii Jane şi Graham să nu fie tîlhăriţi de un traficant de droguri pe motoretă" şi „Vai, *sper din suflet* ca bieţii Jane şi Graham să nu se trezească prinşi în războiul dintre bande".

Jess imită atît de bine vocea tremurătoare a lui Janice, că nu pot să nu zîmbesc.

— Şi totuşi e supărată, conchide Jess.

— Dar nu atît de supărată încît să nu-şi facă o nouă prietenă? nu rezist să zic.

— O, Doamne.

Jess îşi dă ochii peste cap.

— Flo.

— Flo? întreabă Suze intrigată. Cine-i Flo?

— Noua cea mai bună prietenă a lui Janice, îi explic. Din Oxshott.

— Nici nu-mi pot *închipui* că Janice are o nouă cea mai bună prietenă, zice Suze mirată. E incredibil!

— E de groază, spune Jess clătinînd din cap.

— Nu eşti fană Flo? zice Suze chicotind. Scuze, adaugă. Ştiu că nu-i amuzant.

În clipa aceea, chelneriţa ne aduce mîncarea, aşa că punem punct conversaţiei. Şi eu tocmai mă întind după şervet cînd primesc un SMS. Mă uit să văd dacă-i Luke, care-mi zice să mai cumpăr ceva – dar cînd îl citesc, îmi duc o mînă la gură.

— Nu *se poate*, zic cînd îmi regăsesc vocea.

— Ce e? spune Suze.

— E Janice, zic şi întorc telefonul ca să citească şi ele:

> Abia aştept petrecerea de ziua lui Minnie, Becky dragă, şi am să vin şi cu Flo, noua mea prietenă, dacă e OK. Cu drag, Janice xxx

De la: Anders Halvorsen
Pentru: Becky Brandon
Subiect. Răsp. la: Răsp. la: Răsp. la: Un nou cuvînt captivant pentru dicţionarul dvs. – „sprygge"!

Stimată doamnă Brandon născută Bloomwood,

Vă mulţumesc pentru e-mail.
Definiţia cuvîntului „sprygge" pe care mi-aţi oferit-o nu îmi spune nimic.
Nu-mi amintesc nici un vechi mit nordic „sprygge", aşa cum sugeraţi, nici vreo „poezioară învăţată de la mama, în pruncie", şi nici vreun banc în care să apară cuvîntul „sprygge".
Trebuie să reiterez răspunsul meu anterior: şi anume că nu pot introduce cuvîntul „sprygge" în Dicţionarul Naţional Norvegian. Vă mulţumesc pentru oferta de a-mi trimite un tricou cu mesajul „Ne va rămîne mereu sprygge"[1], pe care o refuz.

Cu stimă,
Anders Halvorsen
Editor
Dicţionarul Naţional Norvegian

---

1. În engl., în orig., *We'll always have sprygge.*

Cincisprezece

În esență, Janice face o declarație de război. Știu că pare exagerat ce spun, dar asta înseamnă atunci cînd vii cu o nouă prietenă pe teritoriul nostru. *Știe bine* că o să fie și mama acolo. *Știe bine* că între ele există tensiune. O face ca să pună gaz pe foc.

Dar nu prea am timp să mă gîndesc la asta acum, fiindcă sînt prea ocupată să pun cremă de unt pe tortul aniversar al lui Minnie. Am făcut destul de multă. Vreo două castroane. Mă uit lung la tort, care încă e un pic șui, și mai pun un strat de două degete de cremă de unt. Apoi încă unul. După care mă gîndesc „Ei, la dracu'" și trîntesc și restul în mijloc. Cum a zis Suze, nu e niciodată prea multă cremă de unt. Iar acum are cam treizeci de centimetri înălțime și arată splendid.

Minnie a avut o dimineață superbă de ziua ei, și-a deschis fericită toate felicitările și s-a jucat că noul ei *monster truck* și cu pisoiul pufos interactiv. (L-a văzut la televizor și m-a implorat să i-l iau, dar nu i-am spus asta lui Suze.) Acum au sosit și Suze cu copiii ei, și e balamuc total. Minnie și Wilfie se plimbă cu mașinuțele prin toată sufrageria în timp ce Ernest cîntă o melodie la pianul străvechi (care era deja în casă cînd am

închiriat-o și e total dezacordat). În vremea asta, Clemmie a găsit beculețele „Jingle Bells" și le pune să cînte la diferite intervale.

— Pisoiul ăla e de comă! zice Suze intrînd în bucătărie cu Jess. Toarce, bea lapte și tot restul! Unde l-ai găsit?

— Păi... pur și simplu am dat peste el, zic vag. Evident, am căutat varianta sustenabilă, din lemn, adaug iute, privind spre Jess. La Jucării Sustenabile din Lemn Punct Com. Dar nu aveau. Mare păcat.

— Industria de jucării trebuie să dea socoteală pentru foarte multe lucruri, răspunde Jess cu gravitate.

— Și știi ceva? Minnie tot coș de picnic vrea pentru Crăciun, o informez pe Suze, încercînd să nu par sfidătoare. Am întrebat-o azi-noapte. Asta-i tot ce-și dorește, un coș de picnic. Știam eu că n-o să se sucească.

— Nu fi așa sigură, zice Suze dîndu-și ochii peste cap. Încă mai e timp să se sucească radical.

— Ba nu e, zic și mă uit urît la ea. Nu mă speria.

— Mai sînt săptămîni întregi pînă la Crăciun. E timp *berechet* să se sucească.

Suze își ia o voce precipitată, de copil.

— Mami, tot ce-mi doresc de Crăciun e o sirenă vorbitoare! Dacă Moș Crăciun chiar mă iubește, asta o să-mi aducă. Știe că m-am răzgîndit, fiindcă e magic!

— Termină. Vrei doar să mă zgîndări.

— Dar Moș Crăciun... *nu mă iubește*? continuă Suze cu glasul frînt și un nod în gît. N-am fost cuminte, mami? De-asta mi-a adus coșul ăsta demodat și oribil de picnic, care nu-mi spune nimic?

— Termină! izbucnesc fără voia mea în râs. Eşti rea!

— Drăguţ şort, apropo, zice Suze, milostivîndu-se în fine şi arătînd spre noul meu şort festiv.

— A, zic înmuiată. Îţi place? L-am luat de la... Aaa! mă întrerup. Îl vrei tu, de Crăciun?

— Termină, Bex! exclamă Suze exasperată. Nu mai încerca să-mi dai toate lucrurile tale noi! Anul ăsta ne facem cadou una alteia ceva din propria garderobă, îi explică lui Jess. Ştii, ca să fim anticonsumerism şi toate astea.

— O idee de bun simţ, încuviinţează Jess.

— Doar că Suze nu vrea să-mi dea nici un *indiciu* despre ce-şi doreşte, zic cu reproş.

— În unele culturi, dacă admiri un obiect al altei persoane, ţi se oferă imediat, zice Jess.

— O, Doamne, spune Suze chicotind. Îţi *închipui*? Bex şi cu mine ne-am dezbrăca una pe alta non-stop şi am schimba între noi tot ce avem. „Frumoşi pantofi, Bex". „Ţi-i fac cadou!" „Frumoase gene, Suze." „Ţi le fac cadou!"

Nu pot să nu zîmbesc la imaginea lui Suze, în mijlocul unui cocktail, dîndu-şi jos genele false şi întinzîndu-mi-le.

— Gene? zice Jess perplexă. Vrei să zici gene false?

— Păi... da, zice Suze.

— Tu porţi *gene false*, Suze?

Jess pare oripilată şi-i întorc spatele înainte să mă întrebe şi pe mine dacă port.

— Uneori, zice Suze prudentă, iar Jess o fixează cu o privire îngrijorată.

— Nu crezi că e o tragedie că simţi nevoia să-ţi amplifici anumite părţi ale corpului conform stereotipurilor sexiste?

— Doar la petreceri, zice Suze. Sînt organice, cred, adaugă evaziv, cu ochii în tavan.

Își încrucișează degetele la spate. Ba nu sînt *deloc* organice.

— Aa, zice Suze grăbită cînd se aude soneria.

— Crezi că sînt ai tăi, Bex?

Slavă Domnului, fiindcă am senzația că Jess tocmai era pe punctul să mă întrebe de ce-mi perii părul, fiindcă periile de păr sînt sexiste sau așa ceva. În timp ce eu presar sclipici roz comestibil peste toată crema de unt, aud pașii lui Luke în hol și, o clipă mai tîrziu, glasul de neconfundat al mamei:

— Luke! Minnie, scumpa mea, la mulți ani!

Înfig o figurină cu zînă sclipicioasă în tort, apoi acopăr toată chestia cu un castron imens din lemn pe care l-am comandat oarecum din greșeală.

(OK, complet din greșeală. Asta-i problema cu cumpărăturile online: nu-ți dai seama exact cît de mare e un lucru. Adică știu că *scria* că are cincizeci și patru de centimetri. Dar cine știe cît înseamnă exact cincizeci și patru de centimetri? Nimeni. Exact.)

Îmi scot șorțul, apoi ies repede din bucătărie la mama și tata, care tocmai își scot hainele în hol.

OK. Dumnezeule. Clipesc de cîteva ori, încercînd să mă obișnuiesc cu înfățișarea lor. Sincer, uitasem de noul look al părinților mei. Mi-i închipuisem că o să vină și azi în hainele lor tradiționale de Oxshott. Poate un blazer; poate o vestă cu flori.

Dar nu. Mama are o rochie cu imprimeu psihedelic și un colier bizar ce-i coboară pînă la buric, făcut din... ce-i aia, *bandă audio*? În loc de poșeta ei obișnuită are pe umăr un rucsăcel

pe care scrie „Lucrător poştal". Tata, pe de altă parte, poartă o pălărie neagră ciudată, drapată cu lînă, un tricou cu imprimeu *Rick and Morty* şi jeanşi *skinny* prespălaţi. Fiecare articol în parte mă face să mă crispez. Jeanşii *skinny* par foarte inconfortabili şi nu cred că tata s-a uitat în viaţa lui la vreun episod din *Rick and Morty*.

Dar trebuie să-i încurajez.

— Bună! îi îmbrăţişez pe rînd, cu căldură. Ce faceţi? Cum e la Shoreditch?

Tac şi cobor privirea.

— Ia stai aşa, ce-ai păţit la *picior*?

Tata are toată talpa stîngă bandajată. Şi de perete e sprijinită o cîrjă, observ brusc.

— A, nu-i mare lucru! zice el imediat, dîndu-i haina lui mamei şi luînd cîrja. Doar o mică... ihm... ciocnire cu solul. Ia zi, ce face nepoata mea scumpă şi dragă?

În timp ce tata porneşte ţopăind după Minnie în sufragerie, mă întorc spre mama.

— Ce s-a întîmplat?

— Of, scumpa mea, zice ea coborînd glasul. Tatăl tău e un pic sensibil la subiectul ăsta. A căzut de pe monociclu.

— Vai de mine! zic îngrozită.

— N-a fost vina lui, adaugă mama drept scuză. Începe să meargă destul de bine. Dar exersa în spaţiul verde de pe acoperiş şi l-a înţepat o albină a comunităţii. A fost atît de şocat, încît a căzut.

— Bietul tata! zic strîmbîndu-mă. Ei bine, am făcut nişte sandvişuri cu avocado, asta o să-l remonteze.

— Vai, Becky, scumpa mea.

Mama coboară şi mai tare glasul.

— Nu ţi-am spus vestea cea rea, nu?

Face o pauză şi mă cuprinde spaima.

— Tata a descoperit că are intoleranţă la avocado.

Pare atît de distrusă, că-mi vine brusc să rîd, şi *nu se cuvine*.

— Da, oftează mama. S-a dus la doctor. A trebuit să renunţe. Am renunţat şi eu, din simpatie.

Se scarpină pe gît şi-şi aranjează colierul din bandă audio, care, trebuie să spun, nu pare *deloc* confortabil.

— Mamă, nu te zgîrîie colierul ăsta? zic observînd brusc o roşeaţă pe gîtul ei. De ce nu ţi-l scoţi?

— A, zice mama, cu un aer de om învins. Păi... poate c-ar fi bine. Dar e o bijuterie minunată, totuşi. A făcut-o Lia, care stă cu noi în bloc. Reprezintă Haosul.

— E superb! mint. Foarte... artistic!

Cînd mama îşi scoate colierul şi îl pune în rucsac, o văd uşor mîhnită. Nici nu-i de mirare. Albinele, monociclul *plus* avocadoul i-au dezamăgit. Mai lipseşte doar să descopere că sînt alergici la gin artizanal.

— Mamă, eşti bine? îi strîng braţul. Îţi mai place la Shoreditch?

— O, *da*, scumpa mea, zice mama teatral. E o adevărată aventură. Tata şi cu mine ne trezim în fiecare zi şi ne gîndim „Azi ce mai facem?".

Se opreşte, apoi adaugă:

— Dar să ştii că ne e dor de vechii noştri prieteni.

— Am înţeles, spun precaută. Cred că şi lui Janice îi e dor de tine.

— Serios? N-a venit nici măcar o dată să ne vadă.

Mama zîmbeşte, dar îi văd în ochi tristeţea.

— N-o condamn – Shoreditch e destul de departe de Oxshott. Dar cred că mi-ar fi putut răspunde la telefoane, totuşi.

— Poftim? mă uit eu lung la ea. La ce telefoane?

— Ei, i-am lăsat mai multe mesaje pe robot, dar nu mi-a răspuns niciodată.

Mama îmi zîmbeşte senină.

— Mă rog, probabil o fi ocupată.

— Cred că ea crede că tu eşti prea ocupată *pentru ea*, mă aventurez. Pui întruna poze pe WhatsApp din noua ta viaţă plină de evenimente.

— Păi de-asta există WhatsApp, zice mama uimită. Să pui poze.

O fixez o clipă şi atunci îmi pică fisa.

— Mamă, tu te gîndeşti la Instagram?

— Ei, toate sînt acelaşi lucru, scumpa mea, zice mama relaxată.

Tocmai vreau să-i explic că de fapt nu sînt, cînd se aude iar soneria şi simt un ghem în stomac. Oare mama ştie că Janice vine cu noua ei prietenă? Oare ştie măcar că Janice *are* o nouă prietenă? Deschid uşa – şi, cum m-am aşteptat, e Janice, care stă pe trepte cu un buchet de flori roz sîngeriu în braţe.

Imediat ce o vede pe mama în hol, ridică trufaşă din bărbie.

— Bună, Becky, zice cu glas tremurător, ignorînd-o total pe mama.

— Janice! exclam. Ai reuşit să vii!

Tocmai vreau să adaug „Unde-i prietena ta?", cînd mama se năpusteşte spre uşă, trecînd pe lîngă mine.

— Janice, draga mea! zice, îmbrăţişînd-o strîns. A trecut atîta timp! Vai, draga mea, am *atîtea* să-ţi povestesc. N-ai primit mesajul meu despre invitaţia la teatru? În orice caz, îmi pare rău

că n-ai fost, dar o să mai mergem, și vreau *neapărat* să-mi spui cum ți se pare ideea mea cu dalia.

Tace și o privește întrebător pe Janice, care pare bulversată.

— Ce idee cu dalia? îngaimă într-un final.

— Ți-am lăsat mesaj pe robotul mobilului, draga mea! zice mama veselă. La momentul ăla eram pe banda de alergare, așa că poate suflam *cam greu*...

— N-am primit nici un mesaj pe robot, zice Janice perplexă.

— Dar ți-am lăsat o mulțime! zice mama. Nu-i *de mirare* că nu mi-ai spus cum ți se pare noua ecranizare după Poirot. Mult prea prost îmbrăcat, adaugă strîmbînd din nas. Poirot nu era niciodată prost îmbrăcat. Unde-i Martin?

— La un... prînz la clubul de golf, se bîlbîie Janice. Jane, n-am primit *nici un mesaj* de la tine. Nici unul.

Între timp, Luke a venit în hol în spatele nostru și intervine:

— În clipa asta cam sînt probleme cu mesajele pe robot. A pățit-o și un coleg de serviciu. Le-a pierdut pe toate. Janice, ți-ai făcut *backup* în *cloud*?

Atît mama, cît și Janice îl privesc fără expresie – apoi mama zice agitată:

— Am făcut eu ceva greșit?

— Nu, nu e vina ta, Jane, ci a sistemului.

Luke începe să-i explice, cînd Janice îl întrerupe stresată:

— Flo tocmai parchează mașina.

— Flo? se încruntă mama. E o prietenă de-ale tale, Becky?

— Nu, e prietena mea, zice Janice cu glas tremurător. Tu nu erai aici, Jane, n-am avut

mici o veste de la tine şi am crezut... În orice caz, Flo e... noua mea prietenă.

Se lasă o tăcere lungă, îngrozitoare. Arunc o privire spre Luke, apoi spre Jess, care a venit şi ea în hol şi urmăreşte scena cu gura căscată.

— Noua ta prietenă, repetă mama după o pauză, cu cea mai ciudată şi mai încordată voce pe care am auzit-o vreodată la ea. Am înţeles. Noua ta prietenă. Păi... mă bucur, Janice! Abia aştept s-o cunosc!

O, Doamne. Tensiunea din holul ăsta e insuportabilă. Mă uit spre Luke, al cărui chip e ilizibil, apoi la Jess, care mimează cu degetul un gît tăiat, apoi la mama, care încă are zîmbetul vesel lipit de faţă, dar dincolo de el doar *Dumnezeu* ştie ce gîndeşte.

Cînd se aude soneria de la uşă, sărim cu toţii de trei metri.

— Aha, zic un pic prea tare. O să... mă duc să răspund.

Deschid uşa şi o femeie cu palton şi pălărie bej mă priveşte prin nişte ochelari fără rame.

— Bună ziua, spune cu un firicel timid de glas, pe care abia-l aud. Tu eşti Becky? Eu sînt Flo.

OK. Ştiu că n-ar trebui s-o iau personal. Dar Flo? În locul *mamei*?

Sînt de acord cu Jess din toată inima. Flo e de groază, într-un mod complet plîngăcios şi mîţîit. Cînd le conduc, pe ea, Janice şi mama în sufragerie, Minnie strigă:

— Ceanis! Bubi! E *ziua mea*! Uite ce *cadouri* am primit!

În timp ce Janice şi mama exclamă admirativ la adresa pisoiului, Suze apare cu o tavă de băuturi

fierbinți pe care le-a pregătit ca prin magie, așa cum numai ea e în stare.

— Bună, îi zice lui Flo cu un zîmbet larg, prietenos. Eu sînt Suze, prietena lui Bex. Vrei niște ceai sau cafea? Ceștile albastre sînt cu ceai, iar cele albe cu cafea. În cană e lapte.

— A, zice Flo. Ce bine. Nemaipomenit.

Se uită nesigură în jur, de parcă ar avea nevoie de o a doua părere.

— Da. Te rog. Dacă nu e prea mare deranjul... Dar sincer, nu te stresa. Nu mă lua în seamă.

— Sînt chiar aici pe tavă, zice Suze, un pic bulversată de discursul lui Flo. Ceai sau cafea? Te rog, servește-te.

— Ce ți-e mai ușor, spune Flo cu un zîmbet neajutorat.

— Păi avem și, și, așa că e la fel de ușor.

Suze îi întinde tava cu cești.

— Ceai? Cafea?

— Chiar nu contează, spune Flo cu un mic suspin. Ce-o fi.

— Tu alegi, spune Suze amabilă.

— A...

Flo întinde o mînă, apoi și-o retrage.

— Nu prea știu.

O văd pe Suze că începe să-și cam piardă răbdarea și nu mă mir. Ceaiul și cafeaua se răcesc în timp ce Flo se uită nehotărîtă la ele.

— Bine, atunci! spune Suze vioaie. Ce-ar fi să bei un ceai? Bex, o servești tu pe Flo cu un ceai?

Schimbăm priviri între noi în timp ce iau ceașca, apoi o conduc pe Flo spre canapea.

— Ia loc, te rog, zic amabilă.

— O, Doamne.

Flo se uită la canapeaua goală de parc-ar fi un teren minat.

— Unde să m-aşez?

— Oriunde! zic, încercînd să-mi iau cel mai amical ton posibil.

— Înţeleg.

Flo se trage către marginea canapelei, apoi se opreşte, străfulgerată de un gînd.

— Şi unde vor să stea toţi ceilalţi? N-aş vrea să vă încurc.

Îmi surîde iar neajutorată şi-mi înăbuş cu greu dorinţa de a-i spune „Dar stai naibii odată jos, pacoste ce eşti!".

— Am să-ţi pun ceaiul aici, zic amabilă, punîndu-i ceaşca pe măsuţa de cafea, şi te hotărăşti tu.

Apoi mă simt prost c-am făcut-o pacoste, chiar şi numai în minte. Poate că doar se simte aiurea fiindcă nu cunoaşte lumea. Cînd se aşază în fine, mai fac un efort.

— Flo, ai văzut noul Poirot la televizor?

— Da, l-am văzut, zice Flo pe un ton ultraprudent, de parcă m-ar suspecta că i-aş putea folosi răspunsul împotriva ei în instanţă.

— Şi cum ţi s-a părut ecranizarea?

— Nu-mi dau seama, spune Flo, lipsită de orice expresie. E treaba experţilor, nu-i aşa?

— Da. Mă rog... ţie ţi-a plăcut? stărui.

— Sincer, n-aş putea spune, îmi surîde iar neajutorată.

O, Doamne. Am avut dreptate. Chiar e o pacoste. *Cum* poate Janice să stea ore întregi cu ea?

Parcă citindu-mi gîndurile, Janice se apropie de canapea cu o ceaşcă de ceai şi se aşază lîngă Flo. O clipă mai tîrziu, mama se aşază lîngă ea şi fiecare îşi bea ceaiul fără să spună nimic. Toate se uită în gol. E atît de aiurea, încît nu mai suport.

— Tort! zic cu glas sfredelitor. Hai să tăiem tortul lui Minnie!

Mă retrag grăbită în spaţiul sigur al bucătăriei, pun cu grijă lumînările pe tort, le aprind şi-l duc în sufragerie, strigînd copiii să vină. Cîntăm „Mulţi ani trăiască!" şi Minnie suflă în lumînări, debordînd de fericire. Apoi aşez tortul pe măsuţa de cafea ca să-l tai, în timp ce Luke se duce să aducă farfurii şi furculiţe.

— Ce tort uriaş! zice Janice cînd încep să-l tai. Şi ce formă interesantă are, Becky. Ai folosit o tavă de copt în formă de cupolă?

— Păi... nu.

Nu prea reuşesc să-i răspund cum trebuie, fiindcă sînt prea ocupată să tai tortul. E ciudat. Cuţitul îmi alunecă prin crema de unt fără să pară că *taie* ceva.

— E o problemă, draga mea? zice mama privindu-mă. Lasă-mă pe mine.

Îmi ia cuţitul, taie cu gesturi sigure crema de unt, apoi se holbează la ea intrigată.

— Scumpa mea, unde e blatul?

— Pe-aici pe undeva, zic disperată, luîndu-i cuţitul înapoi şi înfigîndu-l în tort. *Ştiu sigur* că e un blat aici. L-am văzut. Eu l-am făcut!

— Şi cîtă cremă de unt ai folosit, ca proporţie? întreabă Jess în stilu-i *caracteristic*.

— S-ar putea să-ţi trebuiască o lingură, îmi sare Suze în ajutor. Şi am putea să-l mîncăm şi noi cu lingura. Să zicem că-i un sort de... mousse?

— Poftim, zice Luke dîndu-mi o lingură. Pune cu asta.

— Dar nu pot servi lumea cu cremă de unt solidă! îi şoptesc lui Luke disperată. O să facă infarct cu toţii. Nu ştiu *ce* s-a întîmplat.

— Tort! zice Minnie ridicînd farfuria spre mine şi toţi copiii i se alătură strigînd: Tort! Tort!

Mă uit îngrijorată la tort – sau, mai degrabă, la mormanul de cremă de unt – şi Luke zice repede:

— Îl iau la bucătărie ca să văd mai bine.

În timp ce îl ridică, se adresează celor din jur:

— Becky a făcut un costum minunat pentru personajul lui Minnie din piesa despre Naşterea Domnului. Ar trebui să-l vedeţi.

Cînd îl văd că face eforturi să mă ajute să mă simt mai bine, mi se umple inima de dragoste pentru el – şi toată lumea îi urmează îndemnul.

— Uau, spune Suze. Excelent, Bex!

— Bravo, draga mea! spune tata.

— Arată-mi-l acum! sugerează Suze, dar eu clatin din cap.

— Vreau să fie surpriză. Îhm, mă duc să văd ce-i cu tortul...

Mă grăbesc la bucătărie, unde îl găsesc pe Luke atacînd crema de unt cu spatula.

— Există *ceva* blat de tort în chestia asta, zice examinîndu-l atent, dar nu prea mult. Să-l extragem cumva şi să-l dăm copiilor?

— Nu ştiu *ce* s-a întîmplat, zic nefericită. Oare crema de unt o fi topit blatul?

— Ai mai auzit tu de blat care să se *dizolve* în cremă de unt? întreabă Luke.

— Habar n-am! zic, în clipa în care se aude iar soneria. O, Doamne, ce-o mai fi acum? Du-te tu la uşă şi eu pescuiesc cumva blatul.

Extrag din movilă cît de mult blat reuşesc şi-l aranjez în patru moviliţe pe farfurii. Copiilor nu le pasă oricum de aspect. Trîntesc farfuriile pe o tavă şi ies cu ea în hol, cînd aud o voce nazală pe care îmi ia cîteva secunde s-o recunosc.

O, Doamne. E *Nadine*?

Pun tava pe podea şi mă grăbesc spre uşa de la intrare, care e întredeschisă. Luke şi Nadine se află pe prima treaptă, iar Nadine vorbeşte foarte repede, în vreme ce Luke se străduieşte să intervină. Cînd ies şi eu afară, el tocmai zice:

— Îmi pare rău, Nadine. Ce vrei tu nu se poate.

— Te rog, ia asta.

Îi flutură în faţă un dosar gros, printat, după care mă săgetează duşmănos cu privirea.

— A, bună, Becky.

E în taior, deşi e weekend, şi parfumul ei te trăzneşte. Toate astea sînt un pic cam aiurea.

— Bună! zic prudentă. Ce surpriză!

— Nadine a venit să discutăm afaceri, zice Luke pe un ton uşor încordat. Dar, aşa cum încerc să-i explic, chiar nu văd nici un viitor pentru noi, în nici un fel de parteneriat.

— Dar nu mi-ai dat nici cea mai mică şansă.

Nadine pare că nici nu-l ascultă.

— Nu poţi să mă ignori pur şi simplu. Nu poţi să mă *trimiţi la plimbare*.

Observ că glasul nu îi tremură, dar pieptul i se ridică şi-i coboară precipitat.

— Dar nu te trimit la plimbare, zice Luke imediat. Categoric nu. Dar...

— E o oportunitate pentru amîndoi, îl întrerupe ea. E unica mea şansă. Nu poţi să zici pur şi simplu nu.

— Ei bine, zice Luke, după o scurtă pauză. Ba pot. Şi asta nu e în mod sigur unica ta şansă...

— Citeşte asta.

Nadine încearcă iar să-i dea documentul.

— *Citeşte-l.* E altă versiune decît cea pe care ai văzut-o. Te-am ascultat. Am făcut modificări. Deja. Vezi?

Dă la pagina a doua şi bate cu unghia roz impecabilă într-un paragraf.

— Aşa ai spus tu. Cuvînt cu cuvînt. Ai zis că nu sînt destul de aplicată, că nu ştiu să abordez lucrurile profesionist. Poftim, le-am abordat *profesionist*..

— Nadine, nu e *deloc* profesionist! izbucneşte Luke gesticulînd nervos. Nu poţi să dai buzna în casele oamenilor în weekend! Ţi-am spus că sînt de acord să discutăm la telefon...

— Să mă trimiţi la plimbare, adică.

Îl fixează furioasă.

— Cum ai zis? „Poate după Crăciun."

— Aşa cum ţi-am explicat, înainte de Crăciun sînt plecat şi n-am să fiu disponibil, zice Luke sec. Dar n-am nici o problemă să discutăm după Anul Nou şi să-ţi fac nişte sugestii...

— Aha, nişte *sugestii*...

Repetă cuvîntul cu atîta ură, încît mă trec toţi fiorii. Femeia asta chiar e puţin dusă cu capul şi e petrecerea aniversară a lui Minnie şi nu vreau să ascult aşa ceva.

— Nadine, trebuie să intrăm, zic. Sîntem ocupaţi.

Mă uit spre Luke, care încuviinţează.

— N-am nici o problemă, repet, să discutăm la telefon într-o zi, cînd o să am timp, zice el. Dar acum trebuie să pleci.

Se lasă tăcerea şi văd cum pieptul lui Nadine coboară şi se ridică şi mai tare. Pare că mai are puţin şi o să-i pocnească sacoul mulat. Ar fi amuzant, dacă n-ar avea privirea atît de duşmănoasă.

— Dar de ce crezi tu c-am închiriat nenorocita aia de casă? izbucneşte brusc, sălbatic. Ca să *te cunosc*.

— Poftim?

Mă zgîiesc la ea şocată.

— Ce credeai? C-am *vrut* să locuim în văgăuna asta, la dracu-n praznic?

— Cum îndrăzneşti? zic indignată, dar Nadine îşi varsă tot năduful.

— Discutam despre „iubiţi de pe vremuri". Şi Craig îmi spune despre o fostă iubită a lui pe nume Becky Bloomwood. Cînd aud numele, fac legătura. Nu e măritată cu Luke Brandon? Oare pot ajunge la Luke Brandon personal? Oare *asta* e marea mea şansă? Ştii, ţi-am scris deja la firmă, îi spune lui Luke. Şi o nenorocită de secretară sau ce era m-a trimis la plimbare.

O, Doamne. E genul care te hărţuieşte.

— Nadine, trebuie să pleci, zic prudentă. E ziua de naştere a lui Minnie. Toată familia şi toţi prietenii noştri sînt aici.

— A, da.

Îşi întoarce privirea spre mine şi o pironeşte asupra mea.

— *Familia şi prietenii tăi* cei dragi.

— Da, zic apăsat. Familia şi prietenii mei cei dragi.

Nadine ne cîntăreşte pe amîndoi cu ochii ei plini de ură – apoi pare că se lasă păgubaşă.

— Ei bine, îmi pare rău că v-am deranjat petrecerea plină de voie bună, zice cu o undă de sarcasm în glas. Vă urez o zi minunată. Şi o viaţă minunată.

Se întoarce şi-şi croieşte drum pe poteca din grădină, în timp ce Luke şi cu mine o urmărim în tăcere. Sînt destul de afectată.

— Dumnezeule, zice Luke cînd ea dispare din raza privirilor noastre şi simt cum mă dezumflu brusc.

— Fir-ar să fie. Nu m-am aşteptat la una ca asta, zice gînditor.

— Cine s-ar fi aşteptat?

Expir şi preţ de cîteva clipe rămînem amîndoi în tăcere. Apoi mă întorc către Luke, roşie la faţă de jenă.

— O, Doamne, Luke, îmi pare *atît* de rău. *Niciodată* n-ar fi trebuit să-ţi fac cunoştinţă cu Craig, niciodată n-ar fi *trebuit* să-i aduc în viaţa noastră...

Niciodată n-ar fi trebuit să mă îmbrac în haine avangardiste ca să-mi impresionez un fost iubit, adaug în gînd.

— Nu te prosti!

Luke pare mirat.

— N-aveai de unde să bănuieşti toate astea. Şi acum a plecat. Nimeni n-a păţit nimic.

E atît de raţional şi de corect şi de calm, încît simt un val uriaş de dragoste. Căsnicia noastră e bine lipită cu scotch şi n-o să se dezlipească *niciodată*. Îmi pun braţele în jurul lui Luke, ridicînd privirea către bărbatul pe care-l ador şi, cuprinsă de un nou val de emoţie, mă trezesc zicînd:

— Îmi place mustaţa ta.

Stai. *Ce m-o fi apucat?*

— Serios?

Luke pare peste măsură de surprins şi de mişcat.

— Vai, draga mea.

Mă sărută şi-l strîng şi mai tare în braţe, în timp ce creierul meu spune *Stai aşa. De ce-am zis asta?*

Acum n-o să şi-o mai radă niciodată. Ce-o fi fost în *mintea mea*? Mă simţeam atît de plină de iubire, încît vorbele mi-au ieşit pur şi simplu singure din gură.

Ne desprindem din îmbrăţişare şi Luke mă priveşte cu o expresie plină de afecţiune.

— Scumpa mea Becky, zice trecîndu-şi degetul peste obrazul meu. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, zic grăbită.

Oare să adaug iute „Doar că am minţit cînd am zis despre mustaţă?".

Nu. Nu. Nu-i o idee bună.

În cele din urmă, Luke se întoarce către uşa de la intrare.

— Ar cam trebui să ne întoarcem la petrecere, zice. Ţinem toate astea pentru noi? Dacă întreabă cineva, o să zicem c-a fost o persoană care strîngea bani pentru un act de binefacere.

— Da, sînt de acord imediat. E o idee bună. Atmosfera e şi-aşa destul de încărcată.

Îmi vine să adaug „Ce zici de Flo?", dar trebuie să ne întoarcem şi, oricum, sunt sigură că ştiu deja răspunsul.

Luke ridică tava cu moviliţele de tort, le cîntăreşte din ochi o clipă, apoi zice:

— Mă rog, par delicioase, oricum.

Mă topesc pe loc. O, Doamne, e atît de amabil. E un soţ atît de bun. Mă hotărăsc: n-am să-i spun *niciodată* adevărul despre mustaţă. În loc de asta, am să... mă autosugestionez că-mi plac mustăţile. Da! E un plan excelent. O să caut pe Google cum se face.

Tocmai deschid uşa sufrageriei, cînd îmi sună telefonul. *Pe bune-acum*. Chiar nu pot să-mi văd liniştită de petrecerea copilului? Tocmai vreau

să-l ignor, dar arunc o privire să văd totuşi cine mă sună – şi citesc numele **Edwin**.

Hmm. Poate-ar fi mai bine să răspund.

— Vin în două secunde, zic pe un ton de scuză. E... o chestie legată de Crăciun.

Cînd Luke duce tortul în sufragerie, mă grăbesc înapoi în bucătărie şi închid uşa.

— Bună, Edwin, zic în şoaptă. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc! aud glasul cu inflexiuni plăcute. Şi tu?

— Sînt bine, mulţumesc!

— Cîteva cuvinte, draga mea. Din păcate, trebuie să plec în sudul Franţei pentru o treabă *foarte* plicticoasă, iar asta înseamnă că n-o să prea am timp să-ţi scriu discursul. N-ai putea să te ocupi tu de el?

Mă holbez buimacă la telefon. Să *ce*? Ideea era să scrie *el* discursul.

— Înţeleg. Îmi dreg glasul. Păi... cred că pot. Ce-ar trebui să zic?

— Ei, sînt sigur că ştii tu ce să zici, spune Edwin senin. Despre entuziasmul tău pentru biliard, cum te simţi exclusă ca femeie, genul ăsta de chestii. Despre dreptate socială. Discriminare. Ca să-i faci pe nemernici să se zvîrcolească de ruşine. Nu te-am întrebat, ai avut *cumva* o copilărie cu lipsuri?

— Păi... zic şi trag de timp, gîndindu-mă vinovată că mama şi tata se află la doar cîţiva metri de mine şi că nu prea poţi numi o casă detaşată din Oxhsott una „cu lipsuri". Ce să zic, sigur că au existat şi *unele* lipsuri...

— Splendid! Menţionează şi asta, cît mai cu detalii. Acum trebuie să te las, draga mea, dar ne vedem în decembrie, da?

— Categoric! zic.

Şi tocmai vreau să adaug „Şi ce anume să zic exact despre biliard?", cînd el îmi închide.

Rămîn nemişcată cîteva clipe, procesînd toate informaţiile. Un discurs despre biliard. Oare *sînt în stare* să ţin un discurs despre biliard? O, Doamne. Oare am mers un pic prea departe? Oare ar fi mai bine să-i cumpăr lui Luke aftershave-ul lui normal, ceea ce-mi va lua treizeci de secunde pe net, şi să uit complet de portmantou?

Dar simt cum hotărîrea mea devine neclintită. Haide. Pot s-o fac. Am *s-o fac*. Pentru Luke. Cît de greu poate fi să vorbeşti despre biliard? E doar un joc cu şase bile.

Sau parcă e cu opt bile.

Cu nişte bile, oricum. O să caut. Dar acum ar fi bine să mă întorc la petrecere.

Îmi bag telefonul în buzunar şi mă grăbesc în sufragerie, unde toţi copiii sînt mînjiţi la gură cu cremă de unt, iar Flo spune cu glasul chinuit „Adevărul e că nu m-am înnebunit niciodată după tort", şi mama pare pe punctul de a exploda.

Mă uit în jur, încercînd să mă relaxez, că doar e petrecere. Vreau să zîmbesc şi să savurez momentul. Dar cumva nu reuşesc. Mă simt prea agitată. De Flo... de tortul meu dezastruos... de Nadine... de faptul că trebuie să ţin un discurs despre biliard... şi nici măcar *nu mă gîndesc* la Crăciun, care pluteşte peste toate astea ca un soi de examen cu luminiţe scînteietoare pe care trebuie să-l trec.

— Ar merge o ghirlandă aici, îi spune Suze lui Jess, arătînd către poliţa şemineului. Sau poate aici.

Apoi se întoarce spre mine.

— Tocmai ne întrebam cînd o să împodobeşti casa pentru Crăciun, Bex.

Şi ştiu că e o simplă întrebare, ştiu că Suze e o fire artistică şi creativă... dar, cumva, nu pot să nu mă simt criticată.

— Am zis să mai aştept, îi explic. M-am gîndit să facem întîi petrecerea lui Minnie şi *pe urmă* să împodobesc casa.

— A! Că veni vorba de Crăciun, draga mea. Mama ridică privirea.

— Ai văzut reţeta de garnitură pentru curcan pe care ţi-am trimis-o?

— Îhm...

Mă încrunt, încercînd să-mi amintesc care dintre milioanele ei de mesaje WhatsApp vorbea despre garnitură.

— I-am trimis eu deja lui Bex o reţetă super pentru garnitură, obiectează Suze. Cu caise şi alune de pădure. E delicioasă.

— A mea e cu merişor şi castane, contracarează mama. Mai de Crăciun, aşa.

— Dar ce ziceţi de salvie şi ceapă? zice Janice. Şi Becky, oare o să reuşim să mergem la o plimbare de înviorare în ziua respectivă, chiar dacă Graham s-a lovit la picior? Fiindcă mă gîndeam *întîi* plimbare, *pe urmă* piñata.

— Piñata e furt cultural, zice Jess dezaprobator. Ţi-am mai spus. Şi, Becky, n-ai de gînd să faci focul cu lemne, sper! Fiindcă asta e o *catastrofă* pentru planetă...

— În nişa asta ai putea face ceva foarte frumos, o întrerupe Suze, încă analizînd camera. Unde pui bradul?

— Păi...

Încă nu m-am hotărît unde să-l pun, dar nu vreau să recunosc.

— Şi ai ales colindele, Becky? întreabă Janice. Doamne, cît *îmi place* „Bunul rege Wenceslas"...

— Vrei să vin într-o zi să te ajut să te hotărăşti unde pui bradul? o întrerupe Suze. Şi să ne gîndim unde ar merge ghirlandele?

— Nu! strig, brusc iritată de toată vocile care mă agresează. Nu, mersi! Am să decorez casa singură, în felul meu. Şi am să aleg eu garnitura. Şi n-o să facem foc în şemineu. Şi orice îşi doreşte fiecare am să comand, OK?

Tac, respirînd precipitat şi-mi dau seama cît de stresată am părut.

— Scuze, adaug încercînd să mă calmez. Sînt doar un pic... Toate astea sînt un pic...

— Sigur că da! zice Suze săgetînd-o cu privirea pe mama. Bex, nu-ţi face nici o grijă! Bea puţin ceai şi linişteşte-te.

Mă aşez lîngă Flo, trag aer în piept adînc de cîteva ori şi simt cum ritmul inimii mi se potoleşte treptat. Reacţionez exagerat, îmi spun. Totul o să fie bine. Observ că mama şi Suze schimbă priviri cu Janice – dar nu-mi pasă. Să schimbe cîte priviri vor.

— Aşa, zic într-un final, străduindu-mă să fiu politicoasă şi întorcîndu-mă către Flo. Unde-ţi petreci Crăciunul, Flo?

— A, Crăciunul, zice ea încruntîndu-se stresată. Nu m-am omorît niciodată după Crăciun.

Pe bune? OK. Pîn-aici. Cineva trebuie să-i spună lui Janice: Flo e musai să dispară.

DISCURS PENTRU CLUBUL DE BILIARD AL LONDREI

De Rebecca Brandon (născută Bloomwood), viitoare membră

Copyright Rebecca Brandon (născută Bloomwood)

STRICT CONFIDENȚIAL

Nu va fi citit de nimeni pînă pe 11 decembrie

VARIANTA ÎNTÎI

~~Biliardul e foarte~~
~~Jocul de biliard e foarte~~
Biliardul e foarte

O, Doamne.

De la: Myriad Miracle
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Răsp. la: Răsp. la: Întrebare!

Stimată doamnă Brandon (născută Bloomwood),

Sperăm că vă bucurați din plin de programul Myriad Miracle Training System™!
Vă mulțumim că ați verificat setările interactive ale aplicației dvs. V-am monitorizat progresul și acum se pare că nivelul dvs. curent de exerciții s-a modificat din „neglijabil" în „neglijabil spre zero".
Filozofia ce stă la baza Myriad Miracle Training System™ constă și în furnizarea unor sesiuni suplimentare de remontare pentru clienții a căror activitate s-a redus. Dorim așadar să vă oferim o sesiune gratuită de sănătate și exerciții fizice pe Skype, în timp real, cu instructoarea noastră, Olga Ritsnatsova. Olga s-a ocupat pînă recent de antrenarea halterofiliior pentru Olimpiadă. Vă va suna în curînd pentru a stabili împreună detaliile sesiunii dvs. gratuite de trei ore, ce va cuprinde:

- antrenament de intensitate ridicată
- curs de rezistență
- discuție despre nutriție
- baie cu gheață pentru recuperare rapidă.

Succes și sănătate!

Debs
(consultant membri)

De la: Myriad Miracle
Pentru: Becky Brandon
Subiect: Răsp. la: Răsp. la: Răsp. la: Răsp. la: Întrebare!

Stimată doamnă Brandon (născută Bloomwood),

Vă mulţumim pentru răspunsul prompt. Îmi pare rău că v-aţi rupt piciorul.
Olga aşteaptă cu nerăbdare veşti de la dvs. şi va organiza sesiunea dvs. gratuită de trei ore pe Skype imediat ce vă recuperaţi.

Succes şi sănătate!

Debs
(consultant membri)

Mesaje chat

CRĂCIUN!
Janice
Dragă Becky, ne-am simţit extraordinar ieri. Îţi mulţumim foarte mult pentru tot. Am o mică rugăminte: aş putea să vin şi cu Flo de Crăciun?

Suze
OMG Bex, ai VĂZUT ce-a întrebat Janice? Vrea s-o aducă pe Flo de Crăciun!!! Pacostea aia mîţîită!!!

SUZE & BEX
Bex
Suze!!!! Ai greşit discuţia!!!!!

Suze
Rahat. Crezi că Janice a văzut?
Suze
O, Doamne. Două bife albastre. Da, a văzut.

CRĂCIUN!
Suze
Vai, Janice. Doamne. Îmi pare rău, n-am vrut să postez asta. În orice caz, vorbeam despre altă tipă pe nume Flo, pe care am cunoscut-o la cu totul altă petrecere. La care am fost eu şi Bex, dar nu şi tu. Nu-i aşa că-i o coincidenţă amuzantă? Te asigur, era vorba despre o cu totul altă Flo. Nu despre prietena ta.

Suze
Janice???

Suze
Alo??? Ştiu că mi-ai citit mesajul.

Suze
OK, hai s-o lăsăm baltă. AŞA E, despre noua ta prietenă vorbeam, fiindcă toţi sîntem de părere că e ÎNGROZITOARE.

Șaisprezece

OK. Nu intra în panică. Nu intra în *panică*, Becky. E doar Crăciunul. Asta-mi spun întruna - dar chestia e că nu mai cred nici eu în ce spun. Nu există „doar Crăciunul".

Totul îmi scapă de sub control. De pildă: 1. Ghirlandele îmi tot cad de pe șemineu, deși am încercat să le ancorez și cu scotch, și cu adeziv refolosibil Blu Tack, și cu sfoară și, din disperare, și cu ganterele mele. 2. Ieri, globul meu uriaș cu zăpadă care are înăuntru un sat de Crăciun a curs prin toată casa. 3. Rochia mea Alexander McQueen tot nu mă încape, deși înainte s-o pun pe mine am făcut douăzeci de abdomene *și* mi-am supt burta.

(Oare-ar trebui să fac totuși sesiunea de trei ore pe Skype cu Olga?)

(Nu. Zău așa, baie cu gheață? Ăștia *glumesc*?)

Dar ideea e că cel mai tare îmi scapă de sub control: 4. Invitații. Suze și Janice sînt la cuțite. După gafa ei pe WhatsApp, Suze s-a hotărît s-o apere pe mama și să-i spună lui Janice că n-ar fi trebuit să-și facă atît de repede o nouă cea mai bună prietenă. La care Janice s-a făcut foc și pară și a amenințat că nu mai vine de Crăciun. Însă pe urmă s-a răzgîndit și a zis că, *dacă ține bine minte*, a fost invitată

de „scumpa de Becky", iar Suze n-are nici o legătură și că poate ar fi bine ca *Suze* să-și regîndească planurile de Crăciun.

Vai de mine și de mine.

Mama face pe martira absolută și zice chestii de genul „E treaba lui Janice, dacă vrea să-și vadă de viață și să-mi ignore mesajele telefonice, îi urez noroc, eu pot returna foarte simplu cadoul ei de Crăciun".

(De reținut: Janice nu i-a ignorat mesajele telefonice, s-au pierdut în *cloud*, însă nimeni nu mai ascultă explicații obiective.)

Jess nu vrea să ia partea nimănui, de fapt nici nu mai comunică. În ultima vreme e complet monosilabică și nu mi-e deloc de ajutor. I-am trimis un e-mail de două pagini s-o întreb ce să fac și ea mi-a răspuns textual „Habar n-am."

Cînd am apelat la tata, mi-a zis „Ei, lucrurile o să se aranjeze de la sine". Pe urmă l-am întrebat pe Luke ce părere are și el mi-a zis cam același lucru. (A zis mai multe, dar concluzia era, în esență, că „Ei, o să se aranjeze".) El mai crede și că n-ar trebui să mă mai bag. Aseară mi-a zis „Becky, nu poți să faci totul. E și așa destul de greu să te ocupi de petrecerea de Crăciun, fără să te mai stresezi gîndindu-te cum se simte fiecare".

Ceea ce e destul de corect. Dar poate că n-am de ales. Poate că o gazdă adevărată trebuie să aibă grijă și de „cum se simte fiecare", nu doar de șervete și de antreuri. Fiindcă dacă n-o fac, n-o să mai *avem* nici un Crăciun.

Toate vocile agitate și mesajele de pe WhatsApp mi se ciocnesc în minte și îmi tot spun „*Trebuie* să existe o cale de a-i uni pe toți". Însă n-am timp să mă gîndesc la asta acum. Fiindcă, pe

lîngă toate astea, mai am şi de ţinut un discurs despre nenorocitul ăla de biliard.

Străbat St James's Street într-o rochie elegantă, cu părul aranjat, proaspăt făcut cu foehnul, şi-mi dau un ultim test despre regulile de biliard. Băţul se numeşte tac. Ştiam deja asta. Însă toate celelalte sînt vorbe goale.

Există „linie de bătaie" şi „lovitură corectă" şi „carambol". Dacă joci al şaptezeci şi şaselea carambol consecutiv e fault, asta ştiu. Doar că nu-mi amintesc ce înseamnă carambol.

Îmi tot spun că n-o să stea nimeni să mă întrebe reguli de biliard. Şi mi-am pregătit cîteva remarci de făcut în discuţie ca să pară că mă pricep. Cum ar fi „Zilele trecute am fost placată de două ori, un *coşmar*". Dar, una peste alta, sper că pot să mă strecor în club, să ţin discursul şi apoi să o şterg cu portmantoul. În orice caz, o să aibă Edwin grijă de mine. Poate să discute el despre placare sau fault sau mai ştiu eu ce.

Şi da, mi-a trecut prin cap să renunţ la idee. A avut dreptate Luke azi-noapte: nu poţi face totul. Nu ştiu absolut nimic despre biliard. Luke nici măcar nu ştie de portmantou. I-aş putea cumpăra un set de cadou cu aftershave şi ar fi încîntat, iar viaţa ar fi mult mai simplă.

Dar toată nebunia asta cu Crăciunul m-a făcut şi mai hotărîtă. Poate că nu le pot împăca pe mama şi Janice în clipa asta. Poate că nu reuşesc să-mi fac ghirlandele să stea în picioare. Dar pot să ţin un discurs despre biliard în faţa unor bărbaţi cu petice de piele în coate.

Cînd ajung la club, văd că a fost decorat de sus pînă jos cu lumînări în sfeşnice de alamă, iar membrii mişună peste tot, cu pahare în mîini. Locul pare aproape animat. Mă apropii de moşul

de nouăştrei de ani de la recepţie, iar el mă fixează cu privirea familiară, de „trimis la plimbare".

— Bună ziua, spun politicoasă. Sînt aşteptată de Lordul Edwin Tottle.

— Lordul Tottle întîrzie, răspunde bărbatul, luînd o bucată de hîrtie şi citind-o. Va sosi curînd.

Îmi stă inima. Edwin *nu e aici*? Credeam că el o să mă-ntîmpine şi o să-mi spună ce să fac.

— Nici o problemă! răspund încercînd să par sigură pe mine. V-a mai trasmis şi alt mesaj? adaug, văzînd că pe bilet scrie mult mai mult.

— Da, zice moşul fără tragere de inimă. M-a rugat să vă transmit următoarele: „Bagă-i în corzi, Becky, ştiu că poţi s-o faci. Vin şi eu cît de repede pot".

— Mulţumesc, zic. Deci... pot să intru?

— Aţi primit o dispensă, spune bărbatul pe un ton complet dezaprobator. De la Sir Peter Leggett-Davey personal.

Îmi întinde un cartonaş pe care scrie „Acces vizitatori" şi îl bag în buzunar.

— Mersi! zic, ceva mai veselă. Păi, o seară minunată vă doresc. Cum vă numiţi? adaug.

— Sidney, spune bărbatul distant.

— Bună, Sidney! Eu sînt Becky, dar ştii deja asta. Şi la ce oră e Adunarea Generală Anuală?

— Adunarea Generală Anuală a început la ora patru după-masa, spune Sidney, arătînd înspre uşile duble de lemn. Cred că... *intervenţia* dumitale are numărul cincizeci şi şase de pe agendă. Te rog să te serveşti cu nişte sherry.

Îmi iau o băutură, intru pe uşile duble şi constat că încăperea imensă, cu şemineu, a fost rearanjată pentru Adunarea Generală Anuală. La o masă mare şi lungă sînt aşezaţi cinci moşi de nouăştrei de ani, cu faţa spre public. Apoi

sînt mai multe şiruri de scaune, majoritatea goale, pe care stau ici-colo cîţiva moşi de nouăştrei de ani, bînd sherry şi ascultînd. Sau, în unele cazuri, dormind.

În timp ce mă aşez, nu sînt deloc mirată. Un tip cu barbă albă declamă cu cea mai plicticoasă voce pe care am auzit-o vreodată:

— Punctul cincizeci şi patru: lucrările din sala de mese de la parter, din mijloc. Comitetul de renovare ne-a prezentat o estimare de preţ şi aş dori să atrag atenţia asupra următoarelor aspecte...

Vorbeşte, pe acelaşi ton adormitor, despre termite, iar eu nu mai sînt atentă şi încep să mă uit în jur. Observ brusc că premiile tombolei au fost aranjate pe o masă. Văd portmantoul, o ladă de sherry şi o carte despre biliard. Mă hotărăsc pe loc: imediat ce devin membră, cumpăr biletele. În *aceeaşi clipă.*

Privirea îmi alunecă asupra rîndului pe care stau şi clipesc subit, mirată să-ntîlnesc un chip familiar. E... cine *e*? Vreun tată de la şcoală? Îmi storc creierii preţ de o clipă, şi-mi dau seama. E chiar el! E Fularul Albastru Enervant de la Selfridges! Ce caută aici? N-are nouăştrei de ani!

Cînd mă vede privindu-l, zăresc pe chipul său aceeaşi uimire şi-l văd că se mută mai aproape de mine.

— Bună ziua din nou, zice curios. Deci tu eşti tipa.

— Ce tipă?

— Tipa care încearcă să schimbe două sute de ani de tradiţie.

— A, zic mîndră. Da, adevărul e că da, eu sînt. Eşti membru?

— Nu, ţin locul cuiva, zice el. M-a trimis tata să votez împotriva ta.

Împotriva mea?

— Dar nici măcar nu mi-ai auzit pledoaria! şoptesc indignată, fiindcă mai mulţi moşi de nouăştrei de ani din apropiere ne privesc iritaţi. De unde ştii că vrei să votezi împotriva mea?

— Nu m-am gîndit la asta.

Bărbatul ridică din umeri.

— E clubul tatei, nu al meu. Sînt aici doar ca să-i fac o favoare.

— Păi gîndeşte-te! izbucnesc. Am venit aici în spiritul modernităţii. Al camaraderiei. În spiritul *biliardului.*

Îl fixez sugestiv, chiar în clipa în care tipul cu barbă albă de la masă zice:

— Punctul cincizeci şi cinci: ştiri despre membri. Orice informaţie pentru Buletinul informativ al Clubului Londra trebuie trimisă domnului Alan Westhall pînă vineri. Punctul cincizeci şi şase: Cererea de înscriere a doamnei Rebecca Brandon, născută Bloomwood.

Eu sînt! A ajuns la mine! De emoţie, inima dă să-mi sară din piept şi mă ridic în picioare, bîjbîind după discurs.

Discursul meu. Unde naiba mi-e *discursul*?

— S-a întîmplat ceva? zice Fularul Albastru Enervant, în timp ce eu scotocesc înnebunită prin geantă.

— Nimic, zic ridicînd privirea, stacojie la faţă.

Ştiu că îl am în geantă. Ştiu precis. Dar am căutat prin toate compartimentele şi nu-l găsesc. N-ar fi trebuit *niciodată* să-mi cumpăr geantă cu compartimente, mă gîndesc cuprinsă de draci. E *mult mai bine* cînd sînt toate talmeş-balmeş, la grămadă.

Văd cum, brusc, uşile duble se deschid şi intră un val de moşi de nouăştrei de ani, toţi cu pahare de sherry şi pălăvrăgind. Încep să ocupe scaunele şi cei mai mulţi mă fixează curioşi.

— Ce se petrece? zic uimită. De ce-au venit cu toţii acum?

— Au venit să voteze cererea ta, zice Fularul Albastru Enervant. Eşti unicul punct de interes. Mult noroc, adaugă în treacăt, fă-i praf.

Îmi tremură uşor picioarele, dar nu mă pot da bătută acum. Îmi croiesc drum pînă la masă şi un moş de nouăştrei de ani într-un smoching de catifea mă bate brusc pe umăr.

— Becky! zice. Te căutam. Sînt John, prietenul lui Edwin. Sînt unul dintre cei care te-au propus. Mult noroc. Edwin zice c-o să te descurci *de minune.*

— Mă rog, să sperăm, zic cu cel mai încrezător zîmbet de care sînt în stare. Mersi!

Măcar mă susţine cineva. Mă apropii de bărbatul cu barbă albă şi ridic bărbia.

— Bună ziua, spun politicoasă. Sînt Rebecca Brandon născută Bloomwood. În primul rînd, cred că acest club al dumneavoastră e *extraordinar*...

— Vă mulţumesc, zice bărbatul, tăindu-mi-o cu răceală. Eu sînt Sir Peter Leggett-Davey. Va veni şi rîndul dumneavoastră. Aşezaţi-vă acolo, vă rog.

Arată spre un scaun lateral şi mă aşez pe el, înciudată. Chiar nu e cazul să fie atît de îngîmfat. Simt o dorinţă şi mai puternică să intru în clubul ăsta idiot. Poate chiar să-nvăţ biliard.

— Bună seara celor care abia aţi sosit, spune Sir Peter privind spre public. Acum ajungem la

punctul cel mai discutabil de pe ordinea de zi. Cererea acestei persoane de sex feminin de a se înscrie în clubul nostru, sprijinită astăzi de cîţiva dintre membrii noştri. Aprobarea ei va însemna, firește, o modificare a regulamentului nostru, care a fost propusă de către Lordul Edwin Tottle – consultaţi, vă rog, documentul ale cărui copii vă parvin în acest moment. Şi, dacă îmi permiteţi, am să încep prin a spune că mi se pare o idee total *neinspirată*.

Neinspirată?

Mă cuprinde indignarea în timp ce el continuă să abereze despre cît de aparte e acest club şi cum femeile îl vor distruge şi cum Lordul Edwin Tottle a avut mereu un cui împotriva lui, Sir Peter, aşa cum îşi amintesc probabil ceilalţi membri, ca urmare a nefericitul incident din 2002 cu căruciorul de sherry.

OK. Individul ăsta chiar are *cea mai plictisitoare* viaţă din lume.

În cele din urmă încheie, iar moşii de nouăştrei de ani se ridică pe rînd şi spun acelaşi lucru, despre tradiţie şi demnitatea locului şi „facilităţi", adică toalete. După un timp încetez să-i mai ascult şi caut pe Google *carambol biliard ce este?* – deşi nu prea ştiu *precis* cum am să folosesc asta în discursul meu.

— Doamnă Brandon, doriţi să răspundeţi? îmi întrerupe vocea lui Sir Peter gîndurile şi ridic imediat capul. Rahat. E deja rîndul meu.

— Da! zic cît pot de demnă. Mulţumesc foarte mult. A dumneavoastră etc.

Mai scotocesc pentru ultima oară în geantă disperată, sperînd să-mi găsesc discursul – însă nu e acolo. Va trebui să improvizez.

Pornesc încet către centrul încăperii, mă întorc către public şi zic:

— Bună seara. Eu sînt Rebecca Brandon, născută Bloomwood, iubitoare, ca şi dumneavoastră, a biliardului.

Întreaga asistenţă e mută, aşteptînd să spun mai multe. Îl văd chiar şi pe Sidney, care a venit lîngă uşă să asculte.

— Aş putea vorbi despre... caramboluri.

Întind braţele larg, dezinvoltă.

— Aş putea vorbi despre cum am fost placată de două ori zilele trecute. Un coşmar!

Rîd ca o cunoscătoare.

— Cu toate astea, astăzi doresc să vorbesc despre... bilele de biliard, zic cu inspiraţie subită. Să ne gîndim la bilele de biliard. Le lustruim. Le respectăm. Ne jucăm cu ele jocul îndrăgit. Dar ar trebui *să învăţăm* de la ele.

— Poftim? Ce zice? strigă un bărbat din primul rînd, care pare de o sută trei ani, iar vecinul lui de nouăştrei de ani spune tare:

— Zice c-ar trebui să învăţăm de la *bilele de biliard*, Sir Denis.

— La urma urmei, ce este ciocnirea între bile, dacă nu o *legătură*? continui. Mingile de biliard nu discriminează. Bilele de biliard sînt tolerante. Se bucură să se rostogolească oriunde pe masă, să vadă toate laturile, să interacţioneaze cu orice altă bilă, masculină sau feminină. Sau hermafrodită, adaug după o clipă de gîndire.

— Despre ce vorbeşte? întreabă Sir Denis, iar vecinul lui de nouăştrei de ani practic îi răspunde strigînd:

— Despre sex, Sir Denis!

— *Sex!* repetă Sir Denis impresionat.

— Bilele de biliard vor să se conecteze fără prejudecăţi, continui, încercînd să-i ignor. Însă cluburile de biliard *nu sînt* de acord.

Îl fixez pe Sir Peter cu cea mai severă privire a mea.

— Cluburile de biliard spun „Nu, bilele roşii nu au voie să interacţioneze cu cele albe, fiindcă cele roşii sînt masculine şi cele albe feminine". Şi ce se întîmplă? Nu cîştigă *nimeni*. Lumea devine un loc tot mai urît.

— Vă mulţumim foarte mult, doamnă Brandon, începe Sir Peter pe un ton glacial, dar ridic o mînă să-l opresc.

— Încă n-aın terminat, zic apăsat. În faţa dumneavoastră aveţi o pasionată de biliard împătimită, ca să nu mai spun iubitoare de muzică de salon, căreia i-a fost interzis accesul la cea mai importantă experienţă pe care o poate trăi un iubitor de biliard. Să fie membru al acestui club sacrosant. Şi de ce? Din cauza unui regulament învechit, tarat de prejudecăţi, ce nu-şi poate găsi loc în inima nici unui adevărat iubitor de biliard. Nu vă doriţi *de fapt* să mă refuzaţi. Văd în ochii dumneavoastră. Ai tuturor.

Mă plimb printre rînduri, uitîndu-mă în ochii fiecărui moş de nouăştrei de ani şi zăbovind mai ales în faţa lui Sir Denis, care se luminează tot la faţă.

— De ce vă temeţi? zic mai blîndă. Fiţi curajoşi. Fiţi consecvenţi cu ceea ce credeţi cu adevărat. Şi lăsaţi-mă să devin membră a acestui club, statut pe care voi face tot ce pot să îl merit. Vă mulţumesc.

Mă înclin uşor şi în sală izbucnesc cîteva aplauze răzleţe. Sir Dennis exclamă chiar „Aşa, aşa!".

— Prea bine, dacă aţi terminat, spune Sir Peter în timp ce mă aşez, atunci propun să...

— Staţi! îl întrerupe o voce. Aş vrea să spun şi eu ceva.

Urmează un soi de hîrşîială, pentru că o sută de sacouri de tweed s-au întors simultan să vadă cine e – şi, spre totala mea mirare, e Fularul Albastru Enervant, care s-a ridicat în picioare, pe rîndul din spate. Îmi face cu ochiul, apoi zice:

— Permiteţi-mi să mă prezint. Sînt Simon Millet şi tata m-a trimis azi aici să votez în numele lui împotriva acestei cereri de înscriere. Ştiţi ce mi-a mai zis? Mi-a zis „Tare mi-aş dori să te înscrii şi tu, băiete, avem nevoie de sînge tînăr".

Simon face o pauză.

— Sincer să fiu, nu m-am înscris în clubul ăsta fiindcă mi se pare c-a rămas în Evul Mediu. Plin de atitudini şi de oameni cu care nu pot avea nici o legătură. Dar iată că aveţi azi şansa să schimbaţi asta. Aşa că iată sfatul meu...

Se uită în jur, la mulţimea de moşi de nouăştrei de ani rămaşi cu gura căscată.

— Faceţi ceva ca nepoţii voştri să fie mîndri de voi. Şi atunci s-ar putea ca ei să vrea să se înscrie. Asta-i tot.

Se aşază şi-i spun din buze „Mulţumesc!".

În rîndul publicului e un soi de rumoare, apoi Sir Peter spune, cu buzele mai strînse ca niciodată:

— Ei bine, haideţi să purcedem la vot. Toţi cei care sînteţi de acord cu modificarea regulamentului şi înscrierea doamnei Rebecca Brandon, născută Bloomwood.

Se ridică o mulţime de mîini şi încep să număr, dar pierd şirul. Apoi, brusc, toată lumea votează

împotrivă, şi se ridică altă mulţime de mîini pe care nu apuc să le număr. O, Doamne. Abia dacă mai pot respira de încordare. Votul ăsta e chiar stresant! Nu-i de mirare că parlamentarii sînt cu toţii atît de ridaţi şi au aerul ăla îndîrjit.

Preţ de cîteva clipe se lasă tăcerea, în timpul căreia membrii comitetului director se consultă. Apoi Sir Peter inspiră adînc.

— Amendamentul a fost aprobat, zice pe un ton lugubru şi cineva mă apucă de mînă şi zice „Felicitări!", şi abia atunci îmi pică efectiv fisa – am cîştigat! Sînt membră a clubului!

— Îmi trebuie nişte bilete la tombolă, zic zorită. Vreau să particip la tombolă, vă rog.

— Lasă tombola, fată dragă! exclamă Edwin, care a apărut ca din pămînt, cu o cravată şocant de rozalie şi duhnind a brandy.

Îmi apucă mîna şi mi-o scutură de vreo sută de ori.

— Ai cîştigat! I-ai pus la respect! Te-am auzit vorbind! Un discurs fantastic! Cînd ai dubii, mergi pe sex!

Pe bune-acum, ce-i cu oamenii ăştia? Discursul meu n-a fost *deloc* despre sex. Dar nu-l contrazic, fiindcă sînt prea nerăbdătoare să cîştig tombola.

— Ghinionul lui Sir Peter, jubilează Edwin. I-ai văzut faţa?

— Tombola, zic iar. Cine vinde bilete?

— A, probabil că Leonard, zice Edwin. Insul cu smoching vişiniu. Nu ştiu pe unde-o fi... John, aşa-i că-i minunat?

Se întoarce să-l salute pe John, care tocmai şi-a croit drum spre noi – şi profit de ocazie s-o şterg. Nu văd nici un smoching vişiniu, aşa că ies grăbită din sală, primind alternativ felicitări sau priviri otrăvitoare de la moşi de nouăştrei

de ani. Nici pe hol nu văd vreun smoching vișiniu, dar văd niște moși de nouăștrei de ani pe scări, așa că pornesc repede spre ei.

Palierul e gol. Unde naiba e? Ajung la o altă ușă imensă și-o împing, iar ea se deschide – și mă trezesc într-o încăpere imensă în care se află o masă de biliard și Simon, singur, care pare să-și exerseze loviturile.

— A, bună! zic. Îți mulțumesc mult pentru discurs. Cuvintele tale au făcut diferența.

— Pentru puțin, zice el, apoi arată spre tacul din mînă. M-am gîndit să încerc și eu celebra masă dacă tot sînt aici.

— Aha, zic. Sigur că da. Celebra masă.

Tocmai vreau să-l întreb dacă l-a văzut pe Leonard, dar Simon mi-o ia înainte.

— Ai emoții pentru lovitura demonstrativă? zice lovind expert o bilă.

— Hîm? îl privesc fără expresie.

— Știi ce zic. Tradiția clubului. Noul membru joacă prima lovitură pe masa asta. E o mare chestie. Se fac poze. De obicei se primesc mai mulți membri odată, dar în seara asta ești doar tu.

— Aha! zic încercînd să-mi ascund îngrijorarea. Îhm... nu mi-a spus nimeni despre asta.

OK. Trebuie să plec. Mă înscriu la tombolă, apoi plec, ca o fată isteață.

— Unii exersează tot anul ca să aibă lovitura perfectă pregătită. De obicei, e nu știu ce lovitură de fițe.

Ridică ușor capul, în timp ce-și aranjează bila.

— Tu cu ce te lauzi?

— A... mă rog, zic vag, e o mică lovitură pe care am inventat-o eu însămi... Sinceră să fiu,

îmi trebuie *neapărat* niște bilete la tombolă. Ai văzut pe cineva pe nume Leonard într-un smoching vișiniu?

— Nu, îmi pare rău. Uite, exersează.

Îmi întinde tacul și-l iau automat.

— N-am vrut să pun stăpînire pe masă.

Încerc să țin tacul firesc, dar e destul de greu și e mai lung decît am crezut. Ar fi trebuit să joc biliard la facultate. De ce n-am învățat să joc? N-am ținut în viața mea în mînă un băț din ăsta.

— *Aici* erai!

În ușă apare brusc fața lui Edwin.

— Văd că ți-ai luat deja tacul. Splendid! Rămîi aici, Becky, mă duc să adun lumea pentru lovitura ta demonstrativă.

Poftim? Nu!

— Masa îți aparține, zice Simon trăgîndu-se un pas înapoi.

Mă uit lung la postavul verde nesfîrșit, încercînd să găsesc rapid o soluție. Ce fac acum?

— Nu vreau să te stresez, adaugă Simon, dar în clipa asta tu reprezinți femeile la biliard. Așa că sfatul meu e să nu fii prea ambițioasă. Mergi pe o lovitură simplă, care să-ți iasă perfect.

Mi se strînge stomacul. Nu pot reprezenta femeile la biliard. E o demență. Trebuie să las imediat tacul, să cobor în fugă scările și să scap. *Haide*, Becky.

Dar picioarele nu vor deloc să mă asculte. Dacă fug acum, renunț la cadoul pentru Luke și pur și simplu nu pot. Mai ales după cît m-am chinuit.

Oare *aș putea* să dau o lovitură demonstrativă? Oare am un talent înnăscut pentru biliard, de care n-am știut niciodată?

Mă apropii timid de masă și încerc să găsesc cea mai bună poziție pentru tac, așa cum am văzut că se face la televizor. Dar se bălăbănește întruna. E prea *lung*, asta-i problema.

— Încerc să mă obișnuiesc cu tacul, zic repede, cînd îl văd pe Simon că se holbează la mine. Fiecare e altfel.

— Îl știi de... capătul greșit, zice el cu o voce ciudată.

— A.

Mă fac roșie la față și mă uit la tac.

— Evident! M-am zăpăcit...

Întorc tacul invers, aproape lovindu-l pe Simon în ochi cînd o fac.

— Iisuse! spune el ridicînd o mînă să se apere. Ce naiba faci? Nu ești jucătoare de biliard, așa-i?

Mă fixează acuzator.

— Ba sînt! îl contrazic vehement – însă apoi îmi dau seama că n-are rost. OK, nu sînt, recunosc coborînd glasul, dar te rog să nu spui nimănui.

Simon mă privește lung, apoi se duce la ușă, trage zăvorul și o închide.

— Spune repede, zice. De ce-ai făcut toată tevatura asta ca să devii membră, dacă nu știi să joci biliard?

— Ca să cîștig tombola, recunosc după o pauză.

— Tombola?

Mă privește ca pe o nebună.

— *Tombola?*

Pe bune-acum. Nu e cazul să mă privească așa. Ce-i așa aiurea că vreau să cîștig tombola?

— Pentru cadoul de Crăciun al soțului meu! îi explic, trăgîndu-mi puțin nasul. Premiul întîi e un portmantou de vis și nu-l poți cîștiga decît dacă ești membru, așa că a trebuit să mă înscriu.

Simon pufneşte în rîs.

— Tu vorbeşti serios? Parcă îi luai un aftershave.

— Am renunţat la aftershave, îi mărturisesc. Ai avut dreptate, nu voia unul nou. Dar nu voiam să-i dau un cadou, cum să zic, *previzibil*, aşa că...

— Aşa că te-ai hotărît să schimbi istoria unei instituţii vechi de două sute de ani, continuă Simon. Şi soţul tău ştie de asta?

— Evident că nu! zic şocată. E cadoul lui de *Crăciun*! Nu le spui oamenilor despre...

Mă întrerupe un zdrăngănit dinspre uşă şi vocea lui Edwin, care strigă:

— Alo? Uşa e blocată! Finch? Unde-i Finch?

Rahat. Uite-i că vin. Ce mă fac?

— Ai jucat vreodată snooker? întreabă Simon. Pool?

— Nu. Dar *ştiu* cum se face – uite.

Mă apropii de masa de biliard şi încerc o lovitură, care mie mi se pare OK, doar că ratez bila şi vîrful tacului zgîrie postavul verde.

Simon se strîmbă şi-mi ia repede tacul.

— Uite ce e, zice serios. Dacă le sfîşii masa, nu ştiu dacă mai scapi întreagă. În locul tău, le-aş zice că mă simt brusc rău şi aş pleca.

— *Am venit!*

Uşa e dată de perete şi apare Edwin, urmat de o mulţime de moşi de nouăştrei de ani.

— Văd că eşti gata, Becky! Să-l aşteptăm şi pe Sir Peter.

— Da, zic, şi-mi sare inima. Îhm, ce-mi doresc *de fapt* e un bilet la tombolă. Ştiţi cumva unde e Leonard?

— Nu ştiu, zice Edwin nedumerit, moment în care intră şi Sir Peter.

Mă privește scîrbit, de parcă aș fi o ființă de cea mai josnică speță, apoi anunță cu efort, ca și cînd fiecare cuvînt i-ar face rău:

— Bine ați venit la Ceremonia de primire a noilor membri. Îmi face plăcere să-i urez bun venit în rîndul nostru celei mai noi membre ale noastre, doamna Rebecca Brandon, născută Bloomwood. Doamnă Brandon: masa vă aparține.

Face un pas înapoi și arată către masa de biliard, iar Edwin chiuie bucuros.

M-au părăsit toate puterile. Simt tacul alunecos în mînă. Tot mai mulți moși de nouăștrei de ani se înghesuie să se uite. Edwin a scos un mobil și se pare că deja filmează. Oare să o iau la fugă?

Apoi zăresc în mulțime un smoching vișiniu și simt că-mi revine hotărîrea. Haide. Încă pot cîștiga. *Nu pot* să renunț. Trebuie doar să trec cu bine de momentul ăsta...

Și atunci îmi vine ideea.

— Bună seara, zic, adresîndu-mă mulțimii de babalîci. Și vă mulțumesc pentru căldura cu care atît de mulți dintre dumneavoastră m-ați primit. Aș dori să vă spun cîteva cuvinte.

Aștept pînă se face liniște, apoi inspir adînc.

— În seara asta, am pus punct unei lungi tradiții, declam. Aș vrea să vă mulțumesc, ca membrii ai clubului, pentru flexibilitate, pentru dorința de schimbare și pentru sprijin. Iar acum ne-am strîns cu toții pentru lovitura mea demonstrativă.

Mă reazem firesc de masă, punîndu-mi o mînă posesiv pe postavul verde, de parc-aș fi nu știu ce mare sculă de jucător de biliard.

— Însă aceasta este o altă tradiție căreia vreau să-i pun punct. Nu doresc să-mi serbez obținerea

statutului de membră „băgînd bile în găuri" sau „marcîndu-mi teritoriul", atitudini care mi se par sincer cam sexiste, în vremurile noastre.

— *Poftim?* bolboroseşte Sir Peter ultragiat.

— Iar vorbeşte despre sex, îi spune Sir Denis vecinului său. Îmi *place* fata asta.

— Aş dori în schimb să spun cîteva cuvinte de angajament, continui grăbită.

Ridic tacul şi mă uit lung la el, ceremonios, cîteva clipe.

— Cu acest tac, îţi jur credinţă ţie, club de biliard, zic extrem de sinceră. În zorii unei noi zile. Sau... în amurg. Biliard pentru totdeauna! închei grăbită şi mă înclin în faţa mulţimii.

Urmează o tăcere înmărmurită, apoi toată lumea începe să vorbească deodată şi peste glasurile tuturor îl aud pe Edwin strigînd:

— Biliard pentru totdeauna! *Bravo*, draga mea!

— Ridicol! exclamă Sir Peter mînios, spre amicii săi. Absolut *ridicol.*

Îl ignor şi mă grăbesc spre smochingul vişiniu, ce adăposteşte un bărbat vineţiu la faţă. (Ar fi bine să-şi schimbe culoarea de sacou.)

— Bună ziua! îl salut. Eşti Leonard? Pot să cumpăr cinci bilete la loterie, te rog?

În sfîrşit! În sfîrşit! Scot deja bancnotele din geantă – cînd Leonard clatină din cap.

— Îmi pare rău, draga mea, dar tombola s-a închis, zice relaxat.

— *S-a închis?*

Încremenesc, cu banii în mînă.

— Urmează să extrag numerele în hol, îmi explică. Extragerea începe în două minute! strigă tare şi toţi membrii ies din sală.

Preţ de o clipă rămîn nemişcată din cauza uimirii – însă apoi îmi vin în fire. E în regulă.

Încă pot face asta. Am să văd cine cîştigă şi o să-l conving să-mi vîndă mie portmantoul. Cînd mă duc să pun tacul înapoi în suport, îl văd pe Simon zîmbindu-mi.

— Frumos discurs, zice. Chiar ai făcut un lucru mare azi. Unde te grăbeşti? adaugă în timp ce eu înfig tacul.

— Trebuie să mă duc să urmăresc extragerea, îi zic absentă. Trebuie să cumpăr portamantoul de la cel care îl cîştigă.

— Tot n-ai renunţat? zice clătinînd din cap.

— Sigur că n-am renunţat! *De-asta* sînt aici. Ăsta-i tot *şpilul.*

Chipul lui Simon e străbătut de o expresie ciudată. Îl văd cîntărindu-mă o clipă din ochi.

— „Unii se bucură să facă un efort, oricît de mare, pentru cadoul de Crăciun al soţului", zice. Îţi aminteşti cînd ai zis asta? Mi-a rămas în minte.

— Da.

Ridic bărbia sfidătoare, întrebîndu-mă ce vrea să spună.

— Şi aşa e.

— Aş spune că ai făcut un efort uriaş.

Expresia i se îmblînzeşte brusc.

— Ba chiar unul ieşit din comun. Sper că soţul tău apreciază asta.

— Mă rog.

Ridic jenată din umeri.

— Aşa sînt eu. Nu-mi place să mă las păgubaşă.

— Bravo ţie.

Scoate cu un gest teatral din buzunar cinci bilete şi mi le oferă.

— Le-am cumpărat mai devreme. Sînt ale tale, toate cinci. Sper să cîştigi.

— O, Doamne! zic cu un suspin. Îţi mulţumesc *foarte* mult!

Ies grăbită pe palier, apoi cobor scara largă cu mochetă, plină de membri ai clubului, adunaţi să afle rezultatele tombolei.

În holul de jos, Leonard ţine în braţe un vas imens de argint. Sidney stă lîngă el băţos, îmbrăcat în vesta şi pantalonii lui cu vipuşcă albă, gata să extragă biletele.

— Iar portmantoul, marele premiu al tombolei din acest an... anunţă Leonard. Sidney, te rog, fă onorurile.

Sidney bagă mîna în vasul de argint, scotoceşte prin el şi scoate un bilet împăturit.

— Numărul 306, citeşte cu glas tare. Cumpărat de către... Simon Millett.

Preţ de o clipă, nu reuşesc să înţeleg. Simon Millett? Fularul Albastru Enervant?

— Eu sînt! ţip. Eu! Eu! Am cîştigat!

Cuprinsă de euforie, cobor scările croindu-mi drum printre moşii cu sacouri aspre de lînă şi bastoane. Am cîştigat! Îi pot da lui Luke portmantoul de Crăciun!

— Bună! zic, ajungînd cu respiraţia tăiată în hol şi-i flutur biletele prin faţă. Eu sînt! E biletul meu! Sînt *atît* de fericită, vă mulţumesc *foarte* mult...

— Staţi!

Sînt întreruptă de glasul tunător al lui Sir Peter Leggett-Davey, care păşeşte pe dalele de gresie model vintage, cu o expresie de maximă duşmănie pe chip.

— Doamnă Brandon, nu am înţeles cum puteţi fi dumneavoastră cîştigătoarea, zice tăios. Numele de pe bilet este Simon Millett.

— Da, dar el mi-a dat mie biletul lui, îi explic grăbită.

— E-adevărat, eu i l-am dat, se aude vocea lui Simon de pe scări şi îi fac semn cu mîna, recunoscătoare.

Dar expresia lui Sir Peter nu se schimbă.

— Leonard, zice acesta glacial. I-ai vîndut acest bilet la loterie lui Simon Millett? El nu e membru, deci nu are voie să participe. Te rog să-i dai domnului Millett banii înapoi. Nici un bilet al lui nu e valabil, zice şi rupe biletul în bucăţele.

— Poftim? se aude glasul iritat al lui Simon de pe scări. Asta-i o prostie! Sînt aici ca împuternicit...

— Nu există bilete la tombolă pentru împuterniciţi, i-o taie Sir Peter, deloc impresionat. Mai trageţi o dată.

Nu. *Nu*. Nu poate face asta.

— Dar am cîştigat premiul! zic disperată. Nu-i corect! Eu sînt membră. Am *cîştigat*.

— Ce păcat! se aude vocea lui Edwin cel loial din fundul mulţimii, însă nimeni nu pare să-i acorde vreo atenţie.

— Mai trage o dată, îi spune iar Sir Peter lui Sidney.

— Cu plăcere, Sir Peter, zice Sidney, săgetîndu-mă cu o privire inutilă, triumfătoare.

Extrage un alt bilet, îl despătureşte şi-l citeşte cu glas tare, gutural:

— Numărul 278. Sir Peter Leggett-Davy.

— Măi să fie! zice Sir Peter. Ce surpriză plăcută.

A cîştigat *Sir Peter*?

Mă holbez disperată la faţa lui încrezută. Asta e. S-a terminat. N-o să-mi vîndă portmantoul

nici într-o mie de ani. Am pierdut. După atîtea eforturi, am pierdut.

Cînd Sidney extrage al doilea bilet cîştigător, îmi întorc privirea, dezumflată. A avut dreptate Simon. Chiar aşa simt, că am făcut un efort ieşit din comun pentru cadoul lui Luke. Şi pentru ce? Eram *atît* de aproape... dar am dat greş.

Istoricul căutărilor

Portmantou de vînzare
Cel mai bun cadou de Crăciun pentru soţ
Cel mai bun cadou de Crăciun pentru soţ nu aftershave
Cel mai bun cadou de Crăciun pentru soţ nu şosete
Ornament Crăciun lamă disponibil acum
Ornament lamă în stoc
Ornament lamă eBay
Sprygge
Sprygge e noul hygge
Băi cu gheaţă
Cercetările demonstrează că băile cu gheaţă sînt dăunătoare
Cum să dai o petrecere de Crăciun cu invitaţi certaţi la cuţite
Tortul se dizolvă în cremă de unt

Șaptesprezece

A trecut o săptămînă și lucrurile stau... oare cum stau? Și bine, și rău, cred. Să zicem că sînt... amestecate.

Să începem cu cele bune. Nu vreau să cobesc... Doamne-ajută... dar pregătirile decurg conform planului. Mai sînt cinci zile pînă la Crăciun și *în fine* simt că am totul sub control. Am terminat costumul lui Minnie. Am împodobit casa și ghirlandele mele chiar stau unde le-am pus. Am toate cadourile împachetate, inclusiv coșul de picnic. Curcanul vegan vine mîine, iar cel adevărat pe 23. Peste tot am pus lumînări parfumate. Am un *playlist* cu colinde și melodii de Crăciun, care cîntă în buclă. Am atîrnat felicitări de Crăciun de sforicele (majoritatea sînt de la agenți imobiliari, dar nu contează) și am pus ilice în spatele fotografiilor înrămate. „Arbuștii de Crăciun" sînt îngrămădiți în bovindoul din sala de mese, unde arată fantastic (doar că ar trebui să nu mai mănînc steluțele de ciocolată, ori n-o să mai rămînă nici una).

Și azi-noapte am împodobit bradul adevărat, de Crăciun, care arată incredibil și face ca toată casa să miroasă a pădure. E plin de luminițe pîlpîitoare și decorațiuni și e pur și simplu perfect. Cui îi pasă că nu avem și nu știu ce lamă idioată, *must-have*? Mie nu.

(OK. Poate că da, verific din oră-n oră dacă lama a apărut cumva online. Dar n-a apărut. Aşa că nici că-mi pasă.)

Asta e partea bună. Urmează partea mai puţin bună: încă n-am cadou pentru Luke. De fapt, simplul gînd mă deprimă. Încă nu m-am obişnuit cu ideea umilitoarei mele înfrîngeri şi acum unicul cadou acceptabil e *un portmantou* de la Clubul de Biliard şi Muzică de Salon al Londrei.

Ştiu că e o prostie. E doar un cadou de Crăciun. Şi azi-noapte am găsit un pulover bleumarin pe care l-am cumpărat acum o mie de ani pentru ziua lui Luke şi de care uitasem – aşa că i l-aş putea da pe ăsta. Ar fi încîntat. L-aş putea împacheta şi aş rezolva situaţia. Dar nu o pot face – încă mai sper să găsesc ceva spectaculos, care să-l lase mască. Dar habar n-am ce anume.

Deci asta-i partea mai puţin bună. Şi acum vine partea cea mai rea: toţi prietenii mei şi membrii familiei mele sînt în continuare la cuţite. Nimeni nu mai scrie mesaje pe grupul de WhatsApp. De la împroşcat cu vitriol s-a ajuns la tăcere totală, bate vîntul pe grup. Ultimul mesaj a fost de la Janice şi zicea „Da şi NU SÎNT DE ACORD", drept răspuns la întrebarea lui Suze, dacă i-a citit e-mailul. (Ce e-mail?) Şi de atunci nimic.

Suze a fost plecată la o întîlnire cu familia în Norfolk, înainte de Crăciun, şi n-a avut semnal, aşa că n-am putut să discut ca lumea cu ea despre asta. Între timp, ori de cîte ori am încercat să discut cu mama, ea a început să zică înţepată chestii de genul „Ei bine, poate nici n-am să mă mai întorc la Oxshott" şi „Ei bine, poate toată prietenia mea cu Janice n-a însemnat nimic, Becky".

Şi cînd am sunat-o pe Janice să vorbesc cu ea, la telefon a răspuns Flo. Flo! Am fost atît de şocată, încît m-am mulţumit doar s-o întreb pe Janice ce fel de sos de carne îi place şi am închis rapid. Nici nu mai ştiu ce-a răspuns. Sincer, nici nu ştiu dacă or fi mai multe tipuri de sos de carne, or fi?

(Oare or fi? O, Doamne. Chiar că *nu sînt* genul care să fie gazdă de Crăciun.)

De disperare, am urmărit întruna filme de Crăciun, cu o stare de sevraj între ele. Sînt ca Valiumul pentru mine – deşi nu prea ştiu de fapt cum e Valiumul, dar zic şi eu. Îmi dau o stare de linişte, fericire şi speranţă, fiindcă în toate, fără greş, spiritul Crăciunului îi aduce pe toţi laolaltă. Tată divorţat obsedat de muncă şi copil neglijat? Spiritul Crăciunului. Un bădăran care urăşte „nou-veniţii" şi vecinul imigrant? Spiritul Crăciunului. Proprietar de fabrică şi toţi muncitorii lui obidiţi? Spiritul Crăciunului. (În filmul ăla au şi cîntat, iar el s-a îmbrăcat în Moş Crăciun şi le-a mărit tuturor salariile.)

De fiecare dată cînd curge un nou generic, mă aşez mai bine în scaun cu un oftat fericit şi mă gîndesc „O să fie OK – spiritul Crăciunului învinge!". Dar apoi trec iar totul în revistă şi optimismul îmi dispare. E foarte simplu cînd te afli într-un mic orăşel pitoresc din New England şi contezi pe zăpadă să cadă exact la momentul potrivit. În Anglia *noastră*, zăpada nu cade niciodată decît în cele mai nepotrivite momente, cum ar fi atunci cînd conduci pe autostrada A3. Şi nici nu ne facem planuri să ne strîngem la colindat sau la concursuri de spart buşteni, aşa că întreb: cum ne-am putea împăca şi îmbrăţişa unul pe altul îmbrăcaţi în pulovere de

Crăciun în timp ce spunem „Am învăţat ceva din povestea asta"?

Viaţa reală e mult mai naşpa. De ce nu e ca un film de Crăciun?

Crezusem că piesa de la serbarea lui Minnie e un loc foarte bun de împăcare... dar părinţii mei nu pot veni, fiindcă tata are programare la ortoped. S-a zis şi cu ideea mea cea măreaţă. Hîm.

Stau în bucătărie şi-mi termin cafeaua de dimineaţă, în timp ce Minnie cîntă „A'cultă! Îngerii peştitori cîntă!". (Am încercat s-o corectez, dar o ţine una şi bună cu „peştitori". Fata asta a mea e tare încăpăţînată.) Azi-dimineaţă s-a trezit la ora cinci şi a venit în fugă la noi în cameră ţipînd „Naşterea Tomnului! Naşterea Tomnuluuui!".

— Ai emoţii?

O îmbrăţişez.

— Sînt atît de încîntată! Abia *aştept* să vină după-masa.

Nu-mi pot lua ochii de la costumul ei, care e pregătit pe umeraş. Mi-a scos sufletul, dar fără să mă laud... e fantastic. Mătasea atîrnă în falduri splendide, paietele sînt de mare efect şi, dacă Minnie nu obţine premiul pentru Cel mai frumos costum de mag, lumea asta a luat-o complet razna. (OK, ştiu că nu există un asemenea concurs. Decît în mintea mea.)

— Ei bine, zice Luke, intrînd cu paşi mari. Casa arată super, bradul e gata, totul e pregătit.

— Doar că invitaţii nu-şi vorbesc, îi aduc aminte.

— Ei, o să se rezolve, zice Luke indiferent şi simt o împunsătură de ciudă. El nici măcar nu intră pe WhatsApp, aşa că ce ştie el?

— Şi dacă n-o să fie aşa? ripostez.

— Ba aşa o să fie.

— Şi dacă *n-o să fie*? Doamne, ce mi-aş dori ca viaţa să fie ca un film de Crăciun! Tu nu? adaug cu un oftat din rărunchi.

— Hm, zice Luke prudent. În ce sens?

— În toate sensurile! zic mirată.

În ce sens *nu* ţi-ai dori ca viaţa ta să fie ca un film de Crăciun?

— În toate sensurile?

Luke începe să rîdă zgomotos.

— Adică dulceag, clişeistic şi total nerealist?

Îl fixez enervată. Ar trebui să se mai uite şi el la Diva, asta-i problema lui. Dacă am fi într-un film de Crăciun, n-ar rîde; ar zice „Vai, draga mea, lasă-mă să te servesc cu un cidru de mere fierbinte".

— OK, o lasă mai moale Luke. Ce s-ar întîmpla într-un film de Crăciun?

— Toată lumea s-ar aduna la nu ştiu ce eveniment festiv, cu toţii ar purta pulovere cu model de Crăciun, s-ar îmbrăţişa şi şi-ar da brusc seama că spiritul Crăciunului e mai important decît...

Tac, cuprinsă de inspiraţie.

— Stai! Asta e soluţia! Luke, avem nevoie de un eveniment festiv!

— Avem un eveniment festiv, zice el perplex. Se numeşte Crăciun.

— Un eveniment *înainte* de Crăciun! La care să vină toată lumea, îmbrăcată în pulovere de Crăciun, să se îmbibe de spiritul Crăciunului şi să se împace. Eu am să-l organizez, adaug hotărîtă. Şi *n-o s-o invităm* pe Flo.

Îl văd pe Luke că deschide gura să obiecteze, dar îl ignor, fiindcă, orice-ar fi vrut să zică, eu am dreptate. Asta e soluţia.

Fără colinde, fiindcă nici unul dintre noi nu prea are voce. Şi fără spart buşteni, fiindcă... mai trebuie să explic de ce? Şi fără plimbări cu sania, fiindcă nu sîntem în Vermont.

Apoi, cînd ajung cu Minnie la şcoală, îmi vine şi ideea. O să facem căsuţe din turtă dulce! O să fie distractiv şi n-o să conteze dacă nu ne ies foarte bine, fiindcă oricum putem mînca turtă dulce.

— Minnie, zic, să dăm o petrecere la care să facem căsuţe de turtă dulce?

— Da! zice Minnie entuziasmată şi îi zîmbesc larg. În fine, simt că reîncep să controlez situaţia. Am un plan.

Cînd ajungem în clasă, dăm peste un grup zgomotos de părinţi care aduc costumele celor mici, şi de copii care-i spun domnişoarei Lucas „Uitaţi-vă *la al meu*, uitaţi-vă la *al meu*!".

— Da! zice aceasta, zîmbind radioasă tuturor. Minunat! Vai, Zack, ce mască frumoasă de măgar ai!

Ha. Mătasea albastru-miez de noapte cu paiete bate la orice oră o mască de măgar. Pentru prima oară în viaţă, simt că eu sînt cea care s-a descurcat cel mai bine la proiectul artistic. Eu sînt cea care nu s-a dat înapoi de la nimic. Văd hainele lui Wilfie şi Clemmie în cui, ceea ce înseamnă că Suze a fost deja şi-a plecat – şi îmi pare foarte rău, fiindcă abia aşteptam să mă dau mare cu rezultatul muncii mele. Dar o să vadă costumul în timpul piesei. De fapt, e mai bine dacă-l vede pentru prima oară în timpul spectacolului. *Abia aştept*.

Prin aburul fericit al reveriei o zăresc brusc pe Steph mergînd pe trotuar către şcoală şi mi se strînge stomacul de groază. Arată cumplit.

Pielea ei are o tentă cenuşie, are părul unsuros şi privirea pierdută. Harvey o tot trage de braţ şi încearcă să-i atragă atenţia, însă e limpede că ea nu-l aude. E absorbită de gînduri. Nişte gînduri foarte neplăcute.

Trebuie să vorbesc cu ea – dar nu aici, în faţa tuturor. Ies cu Minnie pe terenul de joacă şi mă întîlnesc cu Steph, care tocmai intră pe poartă.

— Steph! o salut. Nu te-am mai văzut de ceva timp. Eşti OK?

— A, bună, Becky, zice ea cu un glas uscat, care îţi zgîrie timpanul. Bună. Scuze că nu ne-am mai văzut. Am venit şi-am plecat în viteză.

— Dar nu trebuie să te scuzi! spun. Voiam doar, înţelegi. Să văd ce faci. Cum îţi mai e.

— Mda.

Vocea îi devine o şoaptă şi inspiră adînc, tremurînd; pare că-şi reţine cu greu lacrimile.

— Mda. Nu prea grozav.

— Înţeleg. Şi... Ai... îmi caut cuvintele stresată, vrînd să-i spun că-i sînt aproape, dar fără să se simtă agresată. E...

— A fost la un avocat, zice ea, coborînd atît de tare glasul, încît abia o aud. Vrea să divorţeze.

— Deja? zic şocată.

— Stau cîte o jumătate de zi la telefon cu avocatul meu. E o demenţă. Pur şi simplu, n-am timp să divorţez. De pildă, acum am întîrziat la o şedinţă, şi tocmai m-a sunat avocatul. Şi mai e şi *Crăciunul*, adaugă disperată. Cum găseşte lumea *timp* pentru toate astea?

Pufneşte într-un rîs ciudat, apoi tace brusc cînd mama Evei trece pe lîngă noi, cu un costum imens şi pufos reprezentînd o oaie.

— Uite la costumul meu! strigă Eva. Mami l-a făcut!

Steph încremeneşte şi se face şi mai pământie. Privirea îi fuge în jur înnebunită şi-i observă pe copii sosind fericiţi cu costumele lor.

— Costum, zice şi înghite în sec. Costum. Eu niciodată... O, Doamne. Tiparul. L-am pus... Nu ştiu unde l-am pus... E azi, aşa-i?

Încuviinţez fără tragere de inimă şi-i văd chipul contorsionat de panică.

— Unde e costumul meu? zice Harvey şi ridică privirea spre ea atît de încrezător, că mi se strînge inima.

— Vai, Harvey. Vai, scumpul meu. Nu-ţi face griji!

Steph pare că e pe punctul de a vărsa.

— Am să mă duc la... am să-ţi iau...

Se uită la ceas.

— O, Doamne, dar am întîrziat...

Se clatină uşor pe tocurile înalte şi mă trece un fior de alarmă.

— Am eu unul în plus! mă trezesc spunînd grăbită. Ia-l pe ăsta.

— Ai *unul în plus*?

Steph mă priveşte siderată.

— Da! zic cît pot de convingător şi ridic sacoşa spre ea. Pînă la urmă, ăsta nu i-a venit bine lui Minnie, aşa că l-am adus la şcoală să văd dacă-i de folos cuiva şi... vai, ce bine s-a nimerit! Are numele lui Minnie pe el, dar îl schimbi tu. Harvey, *uite-ţi* costumul! zic veselă.

— Eşti sigură, Becky?

Expresia de recunoştinţă de pe chipul lui Steph e aproape insuportabilă, fiindcă pare în acelaşi timp epuizată fizic şi la pămînt psihic. Aş vrea să-i pot rezolva *toate* problemele.

Dar e şi asta ceva, totuşi.

— Sigur că da! Nu mă aştepta, adaug, dacă te grăbeşti.

— Mersi.

Steph îmi pune o mînă pe braţ şi mi-o strînge tare.

— Mersi *foarte* mult, Becky.

Apoi se grăbeşte spre sala de clasă, ţinîndu-l pe Harvey cu o mînă şi sacoşa în cealaltă.

— Ăla e costumul meu, zice Minnie, care ne-a urmărit tot acest timp. Costumul meu.

Începe să strige.

— Costuumuuuuu' meu!

O, Doamne. Minnie n-a mai făcut demult o scenă. Uitasem cum îţi sfredeleşte timpanul vocea ei.

— Dă-l înapooooooi! zbiară. E costuuuuuuumu' meu!

— Minnie, *urma* să fie costumul tău, zic repede, ghemuindu-mă ca să o pot privi drept în ochi. *Urma* să fie. Dar i l-am dat lui Harvey. Asta înseamnă Crăciunul, să dăruieşti lucruri. Îţi place să faci cadouri, nu? Ei bine... asta am făcut noi acum!

În timp ce rostesc cuvintele, mă izbeşte pentru prima oară revelaţia gestului meu. Am muncit atît de mult la costumul ăla. Am croit şi-am cusut şi-am cusut iar. Am prins la nesfîrşit paiete. Mi-a luat un secol. Şi acum nici măcar n-am s-o văd pe Minnie jucînd îmbrăcată în el. Continui să-i zîmbesc cît pot de veselă feţişoarei ei dragi, dar simt cum îmi ard, în mod ridicol, ochii.

Mă ridic, mă îndrept de spate şi-mi dau părul pe spate. Nu e mare lucru. E în regulă.

— Scumpa mea, trebuie doar să trecem repede pe-acasă, îi zic. O să-ţi luăm celălalt costum.

Costumul tău *şi mai frumos*, adaug cît pot de convingătoare.

Ieşim grăbite pe poarta şcolii şi urcăm în maşină, iar eu îmi storc creierii să găsesc ceva din care să fac un costum de mag în cinci minute. Cum ajungem acasă, fug repede sus şi încep să scotocesc prin toate sertarele mele după orice lucru strălucitor sau cu paiete. O eşarfă? Un şal? Oare pot să folosesc nişte bijuterii semipreţioase?

Minnie mă priveşte o clipă în tăcere, apoi începe să înşface şi ea diverse lucruri.

— Magii poartă goliere, îmi spune, luînd un colier cu cristale Swarovski din sertarul meu. Magii poartă *două* goliere.

Se aude soneria şi cobor în fugă scările, înjurînd. Deschid uşa şi-l văd pe poştaş privindu-mă de după un morman de cutii cafenii.

— Sînteţi acasă! exclamă el. Tocmai voiam să le aşez una peste alta unde le pun de obicei...

— Mersi! zic precipitată, luîndu-le şi închizînd uşa de la intrare cu şoldul.

O să le deschid mai tîrziu. Chiar nu am timp de ele acum.

Sau, ia stai aşa, mai bine să le deschid acum. Doar ca să văd ce-i în ele.

Deschid repede prima cutie, în care se află maiouri pentru Minnie. În a doua cutie e un top de hîrtie A4. Ce plictiseală. Însă ultimul pachet e un plic mare cu bule, care conţine ceva moale, învelit în foiţă de hîrtie...

O, Doamne. Sînt eşarfele mele Denny and George! În sfîrşit!

Le rup nerăbdătoare ambajajul de hîrtie. Una e de mătase turcoaz, una de tul roz şi una de catifea bordo. E imensă – aproape un şal – şi îmi dau seama brusc că e perfectă.

Urc în grabă scările, cu eşarfele în mînă, strigînd:

— Minnie! Scumpa mea! O să ai cel mai elegant costum din toată piesa!

Găsesc o rochie de bumbac roşu închis pe care Minnie a purtat-o vara trecută, pe care o voi folosi ca bază. Apoi drapez eşarfa bordo în jurul ei, fixînd-o cu broşe şi ace de siguranţă, cuprinsă de nostalgie ori de cîte ori zăresc eticheta emblematică Denny and George.

— Ştii, tu nici n-ai fi existat dacă n-ar fi fost o eşarfă Denny and George, îi spun lui Minnie. Denny and George i-au adus pe mami şi tati împreună.

În timp ce-i ajustez costumul şi i-l prind cu ace, mă trezesc povestindu-i tot episodul cu Luke, care mi-a împrumutat bani să cumpăr o eşarfă Denny and George. Sînt destul de sigură că n-a ascultat nici un cuvînt – dar mie îmi face bine oricum.

— OK, zic într-un final, lăsîndu-mă pe călcîie şi evaluîndu-mi opera. Nemaipomenit. Şi pe cap o să-ţi punem o coroană din trusa ta de costumat – nu-ţi mai trebuie decît o lădiţă aurie.

Gîndul îmi fuge la lădiţa de carton pe care am vopsit-o şi-am împodobit-o două seri la rînd. Însă Harvey are nevoie de ea. Noi putem improviza.

— Poftim, zic căutînd în sertarul de jos şi scoţînd din el o cutie de carton auriu de la parfumul Gucci Premiere. Ia uite ce lădiţă *frumoasă*. Asta poate fi aurul tău, scumpa mea. Scrie Gucci şi începe cu G, de la galben ca aurul. Îi arăt G-ul imprimat. Vezi? „G" de la galben ca aurul şi „g" de la Gucci.

— Gucci, repetă Minnie, cu un aer uşor confuz.

— Gucci, rostesc cît pot de clar. Gu-cci. Gucci e ceva foarte special şi scump, exact ca aurul. Ei fac nişte pantofi, curele şi, evident, genţi de vis. Mami are pe undeva o geantă Gucci splendidă...

Îmi dau seama că m-a furat peisajul şi mă opresc. Nu e momentul.

— În orice caz, o să fii un mag *superb*, scumpa mea, zic şi o sărut pe frunte. O să fii Magul în Eşarfa Denny and George.

În cele din urmă reuşesc să pun eticheta costumului, să-l împachetez într-o sacoşă, s-o duc pe Minnie înapoi la şcoală şi să ajung la serviciu. Mă simt frîntă, şi ziua abia a început. Problema cu Crăciunul e că nu ai suficient de mult timp pentru nimic. Încă mai trebuie să-i găsesc lui Luke cadou, să organizez petrecerea de făcut căsuţe din turtă dulce, să-mi împac musafirii, să intru în rochia Alexander McQueen şi să mai fac o mie de alte lucruri. Sinceră să fiu, îmi vine să mă bag înapoi în pat.

Suze, pe de altă parte, mă întîmpină la uşă cu un surîs relaxat şi radios.

— Ia ghici! zice.

— Nu ştiu, zic. Cum a fost la Norfolk?

— A, bine.

Flutură o mînă prin aer.

— Cum să fie? Aceleaşi chestii vechi, de familie. Am cîştigat cursa de rafting în amonte, adaugă după o clipă.

Cursa de rafting în amonte? Tocmai vreau s-o întreb ce-i aia, cînd îmi vine deja în minte răspunsul – e vorba de o familie englezească excentrică şi toată lumea e în bărci gonflabile, ţipă, e îmbrăcată în haine ciudate şi rîde cu

gura pînă la urechi la poante pe care nu le înţelege nimeni în timp ce se răstoarnă cu toţii în apa rece ca gheaţa.

— Ghici! zice iar. Încasările au crescut! *Mult.* E cel mai bun an al nostru de pînă acum! E efectul *sprygge,* adaugă sigură pe ea.

— Serios? zic, distrasă momentan. De unde ştii?

— Cifrele o spun! *Sprygge* e colecţia vedetă a magazinului! Ai fost aşa deşteaptă, Bex, că l-ai inventat!

— Ei, tu ai făcut toate produsele, subliniez.

— Dar tu m-ai inspirat, zice Suze generoasă. Şi le-am vîndut împreună. Aşa că m-am gîndit că toată lumea trebuie să primească un bonus. Şi un cadou. Am catalogul Hotel Chocolat. Vino să bem nişte cafea şi ajută-mă să aleg nişte chestii drăguţe. Eşti bine? adaugă privindu-mă mai atent. Pari un pic... stresată.

— A, sînt bine, zic încercînd să par jovială. În afară de... ştii tu.

— Ce anume? zice, de parcă n-are nici cea mai mică idee.

— *Crăciun,* fireşte!

Nu-mi pot reprima o undă de reproş. Eu mă stresez că ea e certată cu Janice, iar Suze se plimbă cu barca gonflabilă, cumpără ciocolată şi se poartă ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Totul o să fie OK de Crăciun, nu? zice Suze mirată cînd intrăm în cămăruţa pentru personal.

— Nu, dacă toţi sînt certaţi între ei!

— Haide, Bex, exagerezi, zice Suze dîndu-şi ochii peste cap. E doar o ciondăneală. De Crăciun, lumea se ciondăneşte mereu. Într-un an, acasă la unchiul Mungo, unele dintre rudele mele erau

atît de certate, că era scris şi pe schiţa cu aranjamentul la masă.

— Ce scria?

— Cine vorbeşte cu cine, explică Suze. Şi cu cine nu. Verişoara mea Maud a refuzat fie şi *să se uite* la mătuşa mea Elspeth, aşa că scaunul ei a trebuit să fie pus invers. Şi tata tocmai încercase să-l excomunice pe unchiul Mungo din Biserica Scoţiei, aşa că unchiul Mungo l-a ameninţat cu cuţitul de tranşat carnea. Dar a fost OK, conchide firesc. Chestii tipice de familie.

— Nu mi se pare deloc OK, zic oripilată. Sună îngrozitor! Şi eu nu vreau ca Crăciunul meu să fie aşa, vreau să fie *armonie*. Aşa că organizez un eveniment de împăcare, în ajun.

— Ce anume?

— O petrecere în care să facem căsuţe din turtă dulce. Toată lumea e obligată să vină, să poarte pulovere cu motive de Crăciun şi să se împace. Am să pregătesc ciocolată caldă, facem focul în şemineu şi...

— Bex, eşti nebună, mă întrerupe Suze şi mă uit lung la ea, jignită.

Credeam că o să-i placă ideea.

— Pari deja stresată la culme, continuă apăsat. Deja faci mult prea multe. De ce naiba ai încerca să organizezi *încă ceva*? Trebuie doar să te relaxezi. Totul o să fie bine.

— Şi dacă *nu e*? ripostez – şi ştiu că par cu nervii-n pioneze, dar pînă acum nu a fost cea mai extraordinară zi, iar acum îmi mai critică şi Suze ideea de film de Crăciun.

Nu mai zic că pe drum încoace am comandat la telefon douăzeci de truse de făcut figurine din turtă dulce.

— Bex, zice Suze. Ascultă.

Trage aer în piept, părînd că se pregăteşte să-mi dea un sfat – dar înainte să continue, Irene bagă capul pe uşă.

— Auzi, Suze? zice cu îngrijorare în glas. E o clientă aici, care vrea să vorbească cu managerul. Întreabă despre *sprygge*.

— A, OK, zice Suze senină. Vin imediat. Ce vrea să ştie?

— Sincer, cred că totul, zice Irene.

— I-ai zis că „se spune că e un cuvînt norvegian"?

— Păi, asta-i chestia, spune Irene şi mai stresată. E ambasadoarea Norvegiei.

N-am mai văzut-o niciodată pe Suze sărind ca o pisică opărită. Practic ţîşneşte în picioare din scaun şi se holbează la Irene, cu ochii cît cepele.

— *A Norvegiei?* şopteşte.

— Ambasadoarea Norvegiei, încuviinţează nefericită Irene. Şi zice că n-a auzit în viaţa ei de *sprygge* şi că vrea să discute cu managerul.

— O, Doamne, o, Doamne.

Suze zici că mai are un pic şi leşină.

— O, Doamne. O să fim arestate.

Privirea îi fuge spre fereastră, de parcă s-ar gîndi s-o escaladeze şi să fugă – şi o apuc de mînă.

— Ba n-o să fim arestate! zic, mai convinsă decît mă simt. Oamenii nu sînt arestaţi fiindcă au zis că unele lucruri sînt din Norvegia. Haide. Hai să mergem şi... s-o salutăm.

Cînd ieşim din camera personalului, o vedem imediat – e o femeie blondă foarte bine îmbrăcată, într-o jachetă parka foarte mişto. Suze pare gata s-o ia la fugă în orice clipă, aşa că-i dau un ghiont în coaste, iar ea înaintează cu paşi de chinezoaică, întinzînd mîna.

— Bună ziua, îi spune femeii cu un glas tremurat. Şi bine aţi venit la Magazinul de Suvenire Letherby Hall. Eu sînt Susan Cleath-Stuart, manager şi proprietar al...

Înghite în sec.

— Cu ce pot să... îhm...

— Numele meu e Karina Gunderson, spune femeia cu o voce plăcută şi relaxată. Mă interesează exponatele dumneavoastră, zice şi arată către masa *sprygge*. Vînzătoarea a zis că se spune că e de origine norvegiană?

Suze pare incapabilă să răspundă. Deschide gura, apoi o închide la loc, săgetîndu-mă cu priviri disperate.

— Bună ziua! îi sar în ajutor şi mă apropii de Karina Gunderson foarte sigură pe mine. Permiteţi-mi să mă prezint. Sînt Rebecca Brandon născută Bloomwood, angajata care a adus conceptul de *sprygge* în magazin. Pentru noi, *sprygge* înseamnă o formă copleşitoare de bucurie şi stare de bine. Înseamnă lumină interioară şi fericire, explic şi îmi întind braţele. Euforie şi sublim. Complexitate, dar şi simplitate.

Îi zîmbesc Karinei, sperînd că am epuizat subiectul *sprygge*, însă ea nu pare impresionată.

— Şi totuşi, nu e de origine norvegiană, zice. Aşa cum pretindeţi.

— Nu cred c-am pretins *textual* asta, zic după o clipă de gîndire. Am făcut noi asta, Suze? Noi am spus doar că *unii oameni* cred că e de origine norvegiană.

— Ce oameni? întreabă imediat Karina Gunderson.

— Nu cred c-am precizat ce oameni, zic după altă clipă de gîndire. Unii oameni, ştiţi.

— Exact, spune Suze, regăsindu-şi vocea. Unii oameni.

— Unii oameni, repetă şi Irene.

— Lucru adevărat, adaug firesc. Deci...

Urmează o tăcere lungă. Privirea albastră indescifrabilă a Karinei Gunderson e fixată asupra mea, ceea ce mă face să mă simt un pic inconfortabil.

— Dar, evident, alţii *nu cred asta*, zic, găsind brusc o ieşire din situaţie. Mai există o şcoală de gîndire, care crede că e, îhm... finlandez.

— *Finlandez?* repetă Karina Gunderson siderată.

— Exact.

Îi evit privirea.

— E una dintre marile dileme ale vieţii, la care încă nu s-a găsit răspuns. De unde vine *sprygge*?

Fac un mic gest teatral din mînă.

— Specialiştii nu au reuşit să confirme adevărul, oricare ar fi el. Însă, în timp ce dezbaterea asupra conceptului de *sprygge* inflamează spiritele în ziare... şi alte locuri... noi, în felul nostru, vrem doar să aducem fericire în lume. Prin intermediul pernelor şi al altor produse ce pot deveni cadouri.

— Cănile sînt foarte îndrăgite, adaugă Irene stresată. Foarte îndrăgite, nu-i aşa, Becky? Şi toate plăcuţele de pus pe perete s-au epuizat.

— Vă rog să acceptaţi o cană din partea noastră, zice Suze grăbită, luînd o cană şi oferindu-i-o. Sau... nu, adaugă cînd Karina Gunderson nici nu se clinteşte. Cum doriţi.

Se uită la mine cu o grimasă şi urmează o altă pauză lungă, încordată. Nu reuşesc să-mi dau seama dacă Karina Gunderson o să zîmbească sau o să cheme poliţia.

— Apropo, continui prudentă, să vedeţi *ce coin cidenţă*. De curînd ne-am gîndit să suspendăm vînzarea de produse *sprygge* pînă cînd se finalizează studiile despre originea lui. Nu-i aşa, Suze? Credem că ar fi înţelept. Avînd în vedere întreaga situaţie.

— Da, zice Karina Gunderson. S-ar putea să fie cel mai bine aşa.

Ia cana de la Suze şi se uită la ea, mustăcind.

— „Nu-ţi face griji, fii *sprygge*", citeşte cu voce tare, pe un ton neutru.

Ne priveşte pe toate lung – apoi se întoarce spre Suze.

— La revedere. Aveţi o casă foarte frumoasă.

— A. Atunci la revedere! zice Suze, atît de vizibil uşurată, că-mi vine să rîd.

O urmărim toate trei pe Karina Gunderson ieşind din magazin, apoi Suze mi se prăbuşeşte în braţe.

— O, *Doamne*, zice.

— Ştiu.

O îmbrăţişez şi eu.

— Nu te teme, a plecat.

— Bex, trebuie să punem punct, zice Suze vehementă. Să terminăm cu *sprygge*. Chiar în clipa asta. Dacă nu vrem să avem necazuri.

— Nu-mi place s-o spun, zic cu regret, dar sînt de acord. Cîte produse mai sînt în stoc?

— Nu prea multe, zice Irene. Doar vreo zece căni, trei perne, cîteva brelocuri...

— Ei bine, o să le păstrăm amintire, zice Suze hotărîtă. Fiecare să-şi aleagă ce-i place. Dar nu mai vindem nimic. De fapt – hai să scăpăm de tot ce e expus.

Irene începe să adune brelocurile şi să le pună într-o cutie de carton, în timp ce Suze şi cu mine împachetăm cănile.

— Şi totuşi a fost distractiv, nu? zic nostalgică, oprindu-mă şi trecîndu-mi degetele peste cuvinte. Acum ştim precis, *sprygge* n-o să ajungă niciodată în dicţionarul norvegian.

— Ştiu, Bex, zice Suze dîndu-şi ochii peste cap. Dar nici noi n-o să fim închise pentru fraudă.

Pe bune-acum. Suze mereu exagerează. Oricum n-am fi ajuns în puşcărie. (Sau da?) Pe de altă parte, a comandat pentru fiecare cîte o cutie imensă de trufe Hotel Chocolat pentru a serba scurta glorie a conceputului de *sprygge*, aşa că dracul nu e niciodată chiar aşa de negru.

Ne-am luat amîndouă după-masa liberă pentru piesa şcolară despre Naşterea Domnului şi mă hotărăsc să trec un pic pe acasă înainte. Temperatura a scăzut vertiginos şi, cînd mă uit la cerul complet alb, mă trezesc gîndindu-mă: oare o să ningă?

Poate că da! Adică, de ce să nu ningă? Trebuie să mai şi ningă. Cum ar fi să înceapă ditamai ninsoarea şi să fie *chiar* ca într-un film de Crăciun? Am putea face un om de zăpadă în grădina din faţă şi toată lumea ar spune „Mai ţii minte Crăciunul lui Becky? A fost de vis. A fost *şi zăpadă.*"

Cînd deschid uşa de la intrare, mă simt mai optimistă decît în ultima vreme. Poate are dreptate Suze, poate trebuie să mă relaxez. Să vizualizez lucruri pozitive. Tocmai mi-am imaginat masa perfectă de Crăciun, cu toţi prietenii şi toată familia mea adunaţi în jurul unui curcan spectaculos şi zicînd „Becky, e cel mai *frumos* Crăciun pe care l-am petrecut vreodată", cînd îmi distrage atenţia un zgomot venind din sufragerie. Mă duc repede şi încremenesc. Gîndurile

mele fericite se evaporă și rămîn așa în picioare, respirînd precipitat, plină de furie la adresa Crăciunului.

Nenorocitele mele de ghirlande au căzut iar. *A mia oară*. Zgomotul a fost făcut de ghirlanda mea superbă cu rămurele care a căzut de pe cămin, antrenînd-o și pe cea aurie. Iar a alunecat de sub gantere. *Cum*?

Adică de ce e nevoie ca să faci o ghirlandă de Crăciun să stea în picioare? De beton? De niște nenorocite de bare de oțel?

Data viitoare cînd cumpăr o casă, o să cumpăr una cu ghirlande incorporate, îmi spun iritată la culme, în timp ce ridic ornamentul auriu cu rămurele tuflite din șemineu. Nu-mi pasă dacă arată aiurea. N-am de gînd să fac asta în fiecare decembrie.

Arunc ghirlandele pe canapea cu gîndul să mă ocup de ele mai tîrziu – apoi încerc să-mi regăsesc dispoziția calmă și optimistă. E OK. Găsesc eu o soluție. Tocmai caut pe Google *dispozitiv ghirlandă să stea în picioare să nu cadă niciodată* cînd îmi sună telefonul și tresar.

— Alo? răspund întrebîndu-mă surescitată dacă e o firmă de ghirlande care m-a văzut cumva căutînd pe net și are o soluție.

— A, bună ziua, aud un glas de femeie pe fir. Sînteți doamna Brandon? De la VeGen Foods vă sun. Am vrut să vă anunț personal că, din păcate, curcanul vegan pe care l-ați comandat online nu este disponibil. Doriți să comandați un alt produs în locul lui sau preferați să primiți banii înapoi?

Îmi ia o clipă să diger grozăvia cuvintelor ei. Îmi anulează curcanul vegan? Nu poate face asta!

— Dar îmi trebuie un curcan vegan! zic. Sora mea e vegană şi i-am promis un curcan vegan de Crăciun.

— Mulţi clienţi au optat pentru risotto de ciuperci ca alternativă, răspunde femeia afabilă. Conţine aceleaşi ingrediente şi e la fel de festiv.

Mă zgîiesc la telefon şi simt cum mă apucă iar furia împotriva Crăciunului. Ce glumă proastă mai e şi asta? Risotto-ul de ciuperci *nu e* la fel de festiv.

— Şi de ce nu mai e în stoc curcanul vegan? zic. Fiindcă îmi trebuie musai unul.

— Mă tem că n-aş putea să vă răspund, zice femeia. Atunci doriţi banii înapoi?

— Nu mai aveţi măcar *un* curcan vegan? zic, hotărîtă să nu cedez. *Un curcan* rămas pe undeva, de care n-are nevoie nimeni?

— Nu, zice femeia sec. Atunci am să vă returnez banii pe card. Scuze pentru neplăcerea creată şi Crăciun fericit.

— *Fericit?* răspund, sperînd să-mi discearnă unda de sarcasm, însă a închis deja.

Simt cum respir precipitat, dar n-are nici un sens să mă las pradă urii amare şi gîndului de răzbunare care mă cuprinde. Tocmai încep să caut iar pe Google – *curcan vegan ultima clipă disponibil în stoc a doua zi* – cînd se aude soneria. Mă uit pe fereastră. Afară e o dubiţă de livrări. Mă rog, măcar *ceva* tot a sosit la timp.

— Bună ziua! zic deschizînd larg uşa unui bărbat zîmbitor, în salopetă albă.

— Bună ziua! răspunde el vesel. Am venit cu peştele.

Mă uit la el fără expresie. Peştele?

— Somon afumat, mă lămureşte el, citind de pe clipboard. Comandă vrac. Rebecca Brandon.

A, da. Somonul afumat de la Tîrgul de Accesorii pentru Crăciun. Uitasem de el.

— Super! zic întorcîndu-i zîmbetul. Perfect! Aţi sosit la ţanc pentru Crăciun.

— Aşa e! Unde vi-l pun? adaugă şi mă uit la el uşor nedumerită.

Unde să-l *pună*?

— Cum adică?

Întind mîinile.

— Nu puteţi să mi-l daţi, pur şi simplu?

Bărbatul îmi aruncă o privire amuzată.

— Cinsprezece bucăţi întregi de file de somon? Nu prea cred.

— *Cincisprezece bucăţi întregi de file?* repet tîmp.

— Treizeci de livre.

Bărbatul încuviinţează.

— Mă duc să aduc căruciorul, adaugă peste umăr îndreptîndu-se spre dubiţă. Arătaţi-mi unde aveţi congelatorul, să-l pun direct.

Am amuţit. Treizeci de livre? Ce tot *spune* aici? Trebuie să fie o greşeală.

Îmi accesez înnebunită factura Visa de pe telefon şi mă uit pe articolele înşirate, încercînd să nu mă uit prea atent (49,99 de lire la M&S? Ştiu *precis* că n-am cheltuit atît, trebuie să fi fost Luke), şi îl găsesc. Whitson Fish. 460 de lire.

Mă ia cu frisoane. *Janice a cheltuit 460 de lire pe somon afumat?*

Mă chinui disperată să-mi amintesc toate întrebările cu care m-a asasinat cînd eram pe urmele lamei argintii. Parcă a zis ceva de „treizeci". Dar am crezut că se referă la treizeci de lire. Treizeci de *lire*! Nici într-o *mie de ani* nu m-am gîndit că se referă la livre. Cine poate să mănînce treişpe kile jumate de peşte?

Şi uite-l, Doamne, că vine, împingînd pe potecă un cărucior plin pînă sus de cutii din polistiren.

— Bun peşte aţi ales, zice bărbatul cu satisfacţie cînd ajunge lîngă mine. E marfă de foarte bună calitate.

Bate cu mîna cutia din vîrf, pe care scrie *Somon afumat la rece – congelat.*

— Aha, fac şi îmi umezesc buzele stresată. Sincer să vă spun, cred că s-a făcut o mică, *foarte mică* greşeală. N-am vrut să comand chiar atît de mult. Nu l-aţi putea lua înapoi?

Expresia bărbatului se schimbă imediat într-una precaută şi-l văd clătinînd din cap.

— O, nu, nu, nu. Nu ne ocupăm de retururi. Dacă vreţi să discutaţi cu firma, asta e problema dumneavoastră. Aveţi un congelator în care îl putem pune?

O, Doamne. Singurul congelator pe care-l avem în casa asta închiriată e un sertar al frigiderului, plin cu crochetele de peşte ale lui Minnie.

— Nu... prea.

Înghit în sec.

— Atunci, pentru moment vi-l las afară, zice bărbatul. Unde vi-l pun? Aici?

Arată spre mica parcelă de iarbă din grădina noastră din faţă şi, văzînd că nu-i răspund, începe să ridice cutiile de pe cărucior şi să despacheteze fileuri întregi de somon afumat congelat, ambalat în vid.

— Dar nu-mi puteţi lăsa şi cutiile? zic consternată, însă el scutură din cap.

— Pe-astea trebuie să le iau înapoi. Aşa e contractul. Ambalaj sustenabil.

În curînd, tot peştele e stivuit pe peluza noastră, îi semnez tipului de primire şi el se suie în

dubiţă şi pleacă. Mă uit la mormanul de peşte şi nu-mi vine să cred că e posibil aşa ceva. Am toată grădina din faţă plină cu somon congelat. Ce să fac?

Primesc un SMS şi, cînd arunc o privire absentă, văd un mesaj de la Suze:

> Se ocupă locurile, v-am ţinut două scaune pentru tine şi Luke, dar ar fi bine să te grăbeşti!!!

O, *Doamne...*

Izolare termică, îmi vine inspiraţia brusc. Asta-mi trebuie.

Urc în viteză scările, înşfac cuvertura cu ursuleţul Paddington de pe patul lui Minnie şi alerg înapoi în grădină cu ea. Acopăr bine somonul cu ea grăbită, îndreptînd-o şi netezind-o pînă cînd am siguranţa că peştele e bine protejat. Apoi mă ridic şi văd o bătrînă care se holbează la mine de peste drum.

— Ce-i acolo, un *copil*? zice ea îngrozită.

Poftim? *Ce zice?*

— Nu! mă răţoiesc la ea. E peşte!

O sfredelesc cu privirea pînă o ia la pas, apoi îmi înşfac haina şi geanta, agitată la culme. Haide, Becky, îmi spun apăsat. Totul e bine. O să mă duc la piesa despre Naşterea Domnului şi o să mă bucur s-o văd pe Minnie pe scenă şi... *pe urmă* mă ocup şi de asta. Şi de curcanul vegan. Şi de ghirlande. Şi de cadoul pentru Luke, îmi trece subit prin minte. Şi, o, Doamne, *tot* nu m-am hotărît încă ce garnitură să fac...

Nu. Încetează. Fii calmă. Trăieşte clipa.

Pornesc cu paşi grăbiţi prin sat, aproape ciocnindu-mă de vreo şase oameni fiindcă, în

timp ce merg, comand simultan un congelator cu livrare a doua zi, plus niște „răcitoare instant pentru șampanie" care erau la ofertă vrac și o carte intitulată *100 de feluri de a găti somon afumat.*

Sala de serbare a școlii e deja aproape plină de părinți și abia dacă mai sînt cîteva locuri, dar zăresc două scaune de care au fost lipite foi de hîrtie, pe care văd scrisul lui Suze: *Rezervat pentru familia Brandon.* Mă prăbușesc într-unul dintre ele ușurată și mă uit în jur după Suze, dar n-o văd nicăieri, așa că îi scriu repede SMS:

Mersi pt scaune!!! Unde ești??

O clipă mai tîrziu îmi răspunde:

Sînt în partea opusă a sălii.

Apoi, cîteva clipe mai tîrziu, mesajul continuă:

Abia aștept să văd costumul lui Minnie!!!

Mă uit lung la telefon și-mi dau seama brusc că n-am apucat să-i spun lui Suze ce s-a întîmplat. Încep să scriu ezitantă un mesaj: De fapt, i l-am dat lui Steph Richards, apoi mă opresc, îndoită. Suze nici nu știe că *o cunosc* pe Steph. S-ar putea să-mi pună întrebări aiurea, de genul „De ce?"

O caut din priviri pe Steph – dar n-o văd nici pe ea. Mă mai gîndesc o clipă, apoi șterg mesajul. O să-i spun lui Suze mai tîrziu. Dar mai întîi o întreb pe Steph dacă pot să-i dezvălui lui Suze secretul ei. La urma urmei, mai multe

capete sînt mai bune decît unul şi ştiu că Suzo o să fie sută la sută de partea ei...

— Bună! mă întrerupe glasul lui Luke.

Se aşază lîngă mine, plin de voie bună.

— A sosit şi marele moment!

— Aşa e! zic, întorcîndu-i surîsul radioasă. Abia aştept, cred că şi tu!

Oare să adaug repede „Apropo, avem cinşpe kile de peşte pe peluză, dar nu-ţi face griji, tocmai am comandat un congelator"?

Nu. Nu e momentul.

— Ce *abia aştept* să văd e costumul lui Minnie, zice Luke încîntat. Te-am văzut muncind ore întregi la el, Becky, adaugă înainte să apuc să zic ceva, şi sper că Minnie ştie cît de norocoasă e să te aibă. Fiindcă *eu ştiu*, adaugă cu blîndeţe.

Şi în expresia lui plină de căldură şi de dragoste e ceva care îmi taie respiraţia.

— Am adus camera video, adaugă şi mai firesc, scoţînd-o. M-am gîndit că ocazia o cere.

Luke îşi aduce foarte rar camera video cu el. E cea mai profi şi o foloseşte la ocazii speciale, cînd crede că nu e de ajuns telefonul. Şi, brusc, simt că mi s-a pus un nod imens în gît.

— Luke, îi zic la ureche. Trebuie să-ţi spun ceva. Minnie... încep şi înghit în sec. În fine, n-o să poarte costumul pe care l-am făcut. L-am dat altui copil să-l poarte.

— Poftim? încremeneşte şocat Luke. *L-ai dat... De ce?*

— Şşş! încerc să-l fac să tacă. Aveau nevoie de el. E... o poveste lungă. Aşa se cuvenea.

Luke încă mă priveşte uluit.

— Şi Minnie ce-o să poarte?

— E-n regulă. I-am încropit repede ceva. N-o deranjează.

— Nici *pe tine*? zice Luke imediat – şi nu prea sînt în stare să-i răspund.

Credeam că n-o să mă deranjeze. Dar, stînd aşa aici, în zarva generală, plină de emoţie, e greu să nu mă simt *un picuţ*...

În orice caz. E în regulă.

Luke rămîne tăcut o clipă, fixîndu-mă cu ochii lui negri.

— Ai muncit în fiecare seară la costumul ăla, Becky, zice într-un final, coborînd atît de tare glasul, că abia îl aud. Însemna foarte mult pentru tine.

— Ştiu.

Şovăi.

— Dar eu sînt foarte norocoasă. Şi ei nu prea sînt. E tot ce-ţi pot spune.

Luke nu răspunde, dar îmi ia mîna şi mi-o strînge uşor. Şi mă gîndesc: chiar sînt norocoasă. Orice altceva se mai întîmplă, sînt norocoasă.

Însă o jumătate de oră mai tîrziu nu mă mai simt atît de norocoasă. Sînt sigură că e foarte bine pentru copii să-şi dea frîu liber imaginaţiei şi toate celelalte. Dar nu e deloc, *deloc* bine să te bazezi pe ea într-o piesă despre Naşterea Domnului.

Povestea n-are nici cap, nici coadă. E limpede că unii copii au fost îndrumaţi de părinţi cam ce să zică, în vreme ce alţii habar n-au ce fac. Un copil a început să plîngă şi altul i-a spus Arhanghelului Gabriel că are nevoie la toaletă.

Mi-au amorţit picioarele stînd aşa, pe scaunul ăsta de plastic. Am sentimentul că ne uităm la piesa asta de-un secol. Iisus s-a născut şi păstorii (printre ei, şi Wilfie, şi Clemmie) au fost pe scenă şi au plecat şi toată lumea a cîntat „Departe,

într-o iesle" și „Let It Go"[1] (Poftim?). Însă acum toți copiii par să se fi blocat un pic.

— Nu avem unde să stăm, declamă Maria cu tristețe, ținînd bine pruncul Iisus de plastic din poala ei. Nu e nici un hotel.

A zis replica asta de vreo treizeci de ori.

— Măgarul e obosit, se încumetă Joseph, deși măgarul a părăsit scena acum vreo douăzeci de minute și și-a schimbat costumul cu unul de înger.

— Nu avem unde să stăm, zice Maria ușor disperată. Nu e nici un hotel.

— Magii! o văd pe domnișoara Lucas șoptind și făcîndu-le semn însufletită. Magii! Haideți!

O clipă mai tîrziu pășesc pe scenă Minnie și doi băieți, cu toții îmbrăcați în costumele lor extrem de strălucitoare. Publicul e atît de anchilozat de plictiseală, încît toată lumea se trezește brusc și izbucnesc aplauze furtunoase, de parcă cei trei magi ar fi niște celebrități care apar într-un spectacol de pantomimă.

Nu pot să nu mă uit visătoare la Harvey, fiindcă arată *uluitor*. Mătasea albastru-miez de noapte e spectaculoasă, iar paietele aurii licăresc în lumină și pînă și lădița îi e scînteietoare și splendidă.

Dar și Minnie arată bine, îmi spun pe post de îmbărbătare. La modul boem, cu țoale făcute din bucăți cusute laolaltă. Ne zîmbește imediat și ne face cu mîna, părînd încîntată că e centrul atenției.

— Eu am smirnă pentru pruncul Iisus, anunță primul mag cu glas monoton.

---

1. Cîntec din coloana sonoră a filmului de animație *Regatul de gheață*, o producție Disney din 2013.

E un băiat apatic pe nume George, care e limpede că și-a repetat textul cu mama lui.

— Eu am tămîie pentru pruncul Iisus, zice Harvey, care pronunță cuvintele clar și zîmbește dulce spre public.

Iar acum e rîndul lui Minnie. Îmi dau brusc seama că sînt destul de emoționată. Fiica mea, pe scenă, într-o piesă! Mă uit spre Luke și el îmi întoarce zîmbetul.

O văd pe Minnie cu privirea ațintită asupra lădiței scînteietoare a lui Harvey – cea pe care am făcut-o pentru ea și cu care am exersat acasă – apoi asupra propriei ei lădițe, cu literele G aurii. Se încruntă cu un aer confuz, trage aer în piept, apoi face o pauză.

— Eu am Gucci, zice într-un final. Pentru pruncul Iisus.

Imediat, lumea de pe rîndul nostru pufnește în rîs.

— Gucci? zice Luke lîngă mine. Smirnă, tămîie și Gucci?

— Aur! îi spun disperată din buze, sperînd că-mi înțelege mesajul. Aur! Nu Gucci!

Minnie mă privește nesigură.

— Eu am Gucci, repetă și mai categorică, fluturînd cutia Gucci. Mami are o geantă Gucci, continuă, și se aud alte hohote de rîs. Mami a cumpărat eșarfa, adaugă explicativ către public. Tati a avut banii. În buzunar.

O, Doamne, își amintește toate chestiile pe care i le-am spus despre prima mea eșarfă Denny and George. Oare ce mai are de gînd să spună?

Văd lumea zguduindu-se de rîs și ici-colo hohote din toată inima. Pe scenă, George pare un pic stresat că Minnie a acaparat spectacolul.

— Eu am smirnă, repetă cu glas ridicat.

— Eu am *Gucci*, îl întrerupe Minnie sfidătoare.

— Preotul e acolo, zice Luke arătînd din cap către partea stîngă. În caz că voiai să ştii.

— Termină.

Îmi muşc buza.

— Concentrează-te la piesă.

Minnie a început deja să-şi piardă din aplomb. Pe scenă se lasă tăcerea şi Maria se însufleţeşte iar.

— N-avem unde să stăm, repetă cu glasul mîhnit. Nu e nici un hotel.

O văd pe Minnie cum i se aprinde o luminiţă la auzul cuvîntului „hotel".

— Interzis la minibar, zice cu asprime, apoi se întoarce spre Iosif şi-l împunge cu degetul. Şi la dulciuri. E *prea „stisitor"*.

Toată sala izbucneşte pe loc în rîs.

— Aşa e! strigă un tată.

— Nu te atinge de Toblerone! i se alătură altul.

— Avem bufet all-inclusive, îţi ajunge! strigă un al treilea şi urmează o altă serie de rîsete.

Toată lumea se întoarce şi ne zîmbeşte mie şi lui Luke şi le zîmbesc şi eu, deşi îmi clocoteşte creierul. Fiica mea tocmai le-a spus Mariei şi lui Iosif, aflaţi într-un staul de om sărac, să nu folosească minibarul. Îmi vine *să mor*.

După ce se termină piesa, părinţii sînt aşteptaţi în sala de mese cu vin fiert şi plăcinţele cu fructe confiate. Luke şi cu mine ne bem băuturile aburinde în timp ce cuvîntul „minibar" răsună în toate conversaţiile din jur, printre hohote de rîs. Aud lumea elogiind „minunatul costum" al lui Harvey şi, de fiecare dată, Luke mă strînge de mînă. N-am văzut-o nicăieri pe Steph, dar

bănuiesc că e aici: toată lumea vine la piesa despre Naşterea Domnului.

— O, *Doamne*, Bex.

Suze vine la mine, îmbujorată la faţă de rîs.

— „Interzis la minibar." Asta n-o s-o uite nimeni! Şi Minnie a avut un costum *splendid*, adaugă prudentă. Bravo, Bex! Din ce l-ai făcut – dintr-o eşarfă? E Denny and George?'

O cunosc bine pe Suze. E cît se poate de drăguţă, avînd în vedere că e un costum încropit la repezeală, prins cu ace de siguranţă. Şi-i apreciez tactul. Dar o parte din mine fremătă de ciudă. Îmi vine să-i răspund „Tu chiar crezi că la ăsta am muncit săptămîni întregi? Eu am făcut costumul ăla *de vis*! Cel despre care vorbeşte toată lumea! Însă nu pot risca să zic nimic aici, cu atîţia părinţi mişunînd prin preajmă.

— Mersi, zic cu un nod în gît şi iau o gură mare de vin, în timp ce Luke răspunde la telefon. Vorbeşte cam treizeci de secunde, apoi se întoarce spre mine intrigat.

— Becky, m-au sunat de la primărie. Mi-au zis că au primit nişte telefoane despre faptul că în grădina noastră din faţă e o persoană fără adăpost. Se pare că şi-a făcut acolo tabără, cu o cuvertură. Ştii cumva despre ce e vorba?

Of, pentru numele lui *Dumnezeu*.

— Nu e nici o persoană fără adăpost! izbucnesc. E peşte!

— *Peşte?* repetă Luke de-a dreptul bulversat.

— Am cumpărat nişte peşte şi l-am pus sub cuvertura cu Ursuleţul Paddington, îi explic, uşor nervoasă. Asta-i tot. Şi toată lumea trage nu ştiu ce concluzie aiurea.

— Ai pus peşte... sub o cuvertură? repetă Luke.

— Am fost nevoită! zic stresată. Ce altceva aș fi putut face cu el?

Se lasă un moment de tăcere și Luke schimbă priviri perplexe cu Suze.

— Bex, nu mă înțelege greșit, zice Suze prudentă. Dar pari un pic... cam tensionată.

— Nu sînt tensionată, ripostez imediat. E ridicol. Sînt foarte bine. Sînt complet relaxată. Nu-i așa, Luke?

— Sincer, ești un pic tensionată, zice el și-l sfredelesc cu privirea. Trădătorule.

— Chiar ești, Bex.

Suze îmi pune o mînă pe braț.

— De fapt, mi s-a părut că ești tensionată de cînd ai acceptat să fii gazda petrecerii de Crăciun. Lasă-mă să te ajut. Te rog. *Vreau din suflet* să te ajut. Sau... lasă-mă să fiu eu gazda! Schimbăm planul!

Poftim?

Mă holbez siderată la Suze, care se întoarce nerăbdătoare spre Luke.

— Poate că asta e soluția. Mi-ar fi foarte simplu, toată lumea poate veni la Letherby Hall...

— Deci tu crezi că eu *nu pot* să dau o petrecere de Crăciun? o întrerup cu glasul supărat.

Îi dau mîna la o parte și ea se crispează.

— Tu crezi că nu sînt în stare s-o fac, Suze?

— Nu! retractează Suze imediat. Dumnezeule! Sigur că poți! Ziceam doar că... pari un pic stresată... vreau doar să te ajut...

— Ei bine, poți să mă ajuți avînd încredere în mine! Poți să mă ajuți *susținînd* ideea mea de a da o petrecere cu figurine din turtă dulce.

— Păi te susțin! zice Suze prudentă. Sigur că te susțin, Bex! Facem tot ce dorești. Eu doar...

— Bine, i-o tai, ridicînd uşor glasul. Fiindcă, dacă vrei să ştii, totul e în regulă. Toate pregătirile sînt în grafic, eu sînt ultrarelaxată şi o să fie un Crăciun extraordinar.

Îmi termin vinul fiert.

— Aşa că nu-i nevoie să vă faceţi griji.

Mesaje Chat

CRĂCIUN!
Becky
Dragii mei, vă invit pe toţi cordial acasă la noi în ajunul Crăciunului, să facem căsuţe din turtă dulce. Să uităm toate supărările, să bem vin fiert şi să ne veselim, întărindu-ne legăturile de prietenie şi de familie. Ţinută: pulovere cu motive de Crăciun! Cu drag, Becky xxx

De la: serviciulclienti@ramblesons.com
Pentru: Becky Brandon
Subiect: PRODUS INDISPONIBIL

Stimată doamnă Brandon,

Ne cerem scuze pentru faptul că produsul **Curcan de curte** nu este disponibil.
Ne-am străduit să îl înlocuim cu un produs cît se poate de asemănător cu cel din comanda inițială. Sperăm că alegerea noastră vă va bucura.

Cu stimă,
Echipa Serviciu Clienți
Ramblesons Online Groceries Ltd

COMANDA: TSK67468675

Produs indisponibil:	Cantitate:
Curcan de curte 7 kg	**1**
Produs la schimb:	Cantitate:
Felii de curcan în diverse forme 200 g	**35**

Optsprezece

Am minţit. Nu-i adevărat că totul e în ordine şi nu merg toate conform graficului. N-am curcan şi n-am cadou pentru Luke, şi ieri au început să cadă acele bradului de Crăciun (de ce?), şi tot nu ştiu ce am să-i dau lui Suze şi mă tot lovesc de noul congelator din bucătărie, aşa că am ditamai vînătaia pe coapsă. Slavă Domnului că am dublat comanda online, pentru siguranţă. Slavă *Cerului*. Am adăugat şi curcan pe listă, aşa că o să ajungă mîine. Cu toate astea nu sînt mai calmă. Dacă nu făceam o comandă dublă? Cum pot să-mi propună felii de curcan în loc de curcan, pe 23 decembrie? Cum? Oamenii ăştia sînt *sadici*?

Stresul Crăciunului creşte în intensitate, ca unul dintre aparatele alea din serialele medicale care începe să ţiuie şi toată lumea aleargă bezmetică. Doar că la mine n-are cine să alerge bezmetic, fiindcă Luke e plecat cu serviciul pînă mîine după-masă şi Minnie e acasă la un copil. Sînt doar eu şi trei kile de ciuperci. Pînă la urmă, am hotărît *să fac eu* un curcan vegan. Am găsit o reţetă pe net şi asta e a treia mea tentativă, care s-a prăbuşit iar.

Mă uit cu disperare crescîndă la grozăvia din faţa mea. Nu seamănă deloc cu un curcan, seamănă

cu un morman de ciuperci și făină de năut. Dau iar de la început filmulețul de pe YouTube – și o urmăresc pentru a zecea oară cu frustare pe femeia care zice veselă „Acum aranjați-vă amestecul în formă de copane". Am *încercat*. Dar blestematele mele de copane nu vor *deloc* să rămînă în formă de copane.

Mă uit lung la pasta cleioasă, căutînd disperată o soluție. Oare să folosesc... carton? Știu că de obicei veganii nu mănîncă carton, dar aș putea zice că alea sînt oasele, nu? Aș putea zice firesc „Aveți grijă la carton!" așa cum se spune „Aveți grijă la oasele de pește!".

Iau din cutia de lucru manual a lui Minnie o rolă goală de hîrtie igienică și o îndes cu amestec de ciuperci. Nu arată nici pe departe ca un copan, dar oare dacă l-aș... picta? Iau sticluța cu vopsea maro a lui Minnie (non-toxică) și o pensulă. Pictez cartonul, apoi pun „copanul" pe o farfurie și mă uit lung la el.

Nu. Nu pot servi „rulouri de hîrtie igienică pictate" ca opțiune de Crăciun pentru vegani.

Mi se învîrte capul de la cît m-am uitat la filmulețul de pe YouTube și conchid că am nevoie de niște aer proaspăt. O să mă duc la supermarket. Poate am o surpriză și găsesc acolo cine știe ce gamă nouă de curcani vegani la promoție, mă gîndesc cu o izbucnire de optimism. Adică e posibil, nu?

Supermarketul e la doar zece minute cu mașina și, cînd intru pe ușile de sticlă, văd un stativ cu hîrtie de ambalaj sub o pancartă: *Hîrtie de cadouri, reducere cincizeci la sută*. Ceea ce mă enervează maxim, fiindcă am cumpărat hîrtie de ambalaj săptămîna trecută, iar asta e mult mai frumoasă. Are niște dungi verticale vesele

şi sclipicioase, roşii şi verzi, *plus* că e la reducere. Rămîn lipită locului. Oare nu-mi trebuie mai multă hîrtie de ambalaj? (Nu. Chiar nu-mi trebuie.)

Stai! Am găsit răspunsul: am să cumpăr cîteva pentru Crăciunul *viitor*. Şi pentru cel de după el. Da. E de bun simţ economic. Adică o să avem mereu nevoie de hîrtie de împachetat pentru Crăciun, nu?

Îmi umplu căruciorul cu douăsprece suluri sclipicioase şi şase role de panglică cu model cu ilice, la reducere, plus nişte decoraţiuni artizanale festive şi deja mă simt mai bine. Şi tocmai mă gîndesc dacă să iau şi un pachet cu cinci sute de etichete de cadou cu fulgi de zăpadă, să fie (găseşti mereu ce să faci cu ele), cînd aud o voce salutîndu-mă.

— Bună, Becky.

Ridic repede capul şi încremenesc şocată. E Craig, care vine spre mine cu un cărucior plin cu sacoşe de cumpărături, zîmbindu-mi relaxat. *Zîmbindu-mi.* De parcă am fi cei mai buni prieteni şi totul ar fi fantastic. Ce tupeu pe capul lui!

— Bună, Craig, zic glacială. Poate nu ştii, dar iubita ta a trecut pe la noi zilele trecute, neanunţată.

— A. Mda. Am auzit.

Craig are o grimasă şi aştept să spună „Îmi pare foarte rău, dar nu trebuia să facă asta". Însă el îşi suge dinţii şi clatină din cap mîhnit.

— Mda. Nadine n-a fost deloc încîntată. E de părere că Luke ar fi trebuit să-i acorde mai mult timp. Mai mult respect, mă-nţelegi?

Poftim? Vorbeşte *serios*?

— Aveam o petrecere în familie în ziua aia, spun. Şi Luke nu are întîlniri de afaceri aşa,

din senin. Acasă. Duminica. De *ziua de naştere* a fiicei lui.

N-aş fi putut fi mai clară de-atît, însă Craig nu-mi ia vorbele în seamă.

— Mda, zice pe acelaşi ton meditativ. Nadine a fost destul de şucărită. Şi, crede-mă, nu vrei s-o şucăreşti pe Nadine.

Îmi aruncă o privire mîhnită.

— Mă tem că Luke şi-a cam făcut un duşman pe plan profesional.

Luke şi-a făcut-o duşmancă pe plan profesional pe Nadine? O, Doamne, sîntem cu toţii îngroziţi. Sînt sigur că Luke tremură ca varga. Mă şi aştept să le văd confruntarea finală în faţa unei table uriaşe, cu vedere spre Shard.

N-ai să vezi.

— Ce păcat, zic. Păi, Crăciun fericit.

Dau să trec cu căruciorul pe lîngă el, însă Craig pune o mînă pe el.

— Invitaţia la petrecerea noastră de Crăciun e încă valabilă, zice. Poate că Luke şi Nadine se împacă, sub vîsc.

Privirea îi licăreşte cu subînţeles şi mă aricesc toată. Ce *naiba* vrea să zică?

— Mă îndoiesc, zic pe un ton descurajant. Cred că sîntem ocupaţi.

— Ultima şansă să faceţi o baie în jacuzzi înainte să plecăm, zice Craig dînd aţîţător din sprîncene şi mă holbez la el mirată.

— Plecaţi?

— Mda. Închiriem altă casă. E prea linişte aici pentru noi. Prea nu se întîmplă nimic.

Şovăie, apoi adaugă:

— În plus, Nadine a aflat unde locuieşte Lordul Alan Sugar. Se gîndeşte că poate ajunge să-l cunoască.

O, Doamne, e şi mai nebună decît am crezut.

— E o idee inteligentă, zic, reuşind cumva să rămîn serioasă. Aşa trebuie făcut. Sînt sigură c-o să devină o femeie foarte bogată, curînd. Foarte curînd.

Sînt destul de sigură că Craig nu-şi dă seama că sînt sarcastică, fiindcă îl văd cum se îmblînzeşte la faţă.

— Nadine asta e ambiţioasă, spune admirativ. Foarte ambiţioasă.

Da, răspund în gînd. Şi cu cît pleacă mai repede naibii din Letherby, cu atît mai bine.

— Păi, mult noroc, îi zic politicoasă.

Pe uşile de sticlă intră două femei şi le văd cîntărindu-l din ochi pe Craig şi dîndu-şi coate. Îl văd brusc prin ochii lor: păr lung, barbă nerasă, ochi ce te vrăjesc. Cel mai sexy zeu al rockului pe care l-a văzut vreodată satul Letherby.

Şi pufnesc în sinea mea în rîs. Aşa am fost şi eu: m-am topit sub privirea lui întunecată, arzătoare. Doamne, ce *tîmpită* am fost.

Chiar şi aşa, simt o uşoară împunsătură în inimă cînd el zice:

— Păi, la revedere, Becky, şi Crăciun fericit.

Poate că n-am să-l mai văd niciodată.

Şi, la urma urmei, Craig a fost o parte importantă a vieţii mele. (Într-un fel.) În plus, am cîteva întrebări care au rămas fără răspuns.

— Craig, stai, zic. Înainte să pleci, aş vrea să-mi răspunzi la o întrebare care nu-mi dă pace.

Şovăi, apoi zic:

— Ai scris vreo melodie despre mine? Sau măcar... ai pomenit de mine? Chiar şi în treacăt?

Zîmbetul sexy i se insinuează iar pe chip – şi încuviinţează.

— „Fata care mi-a frînt inima", zice scurt şi îl privesc înfiorată.

— Doamne. Dar fata din cîntec e franţuzoaică. Ce-i ăsta, un paravan? E-adevărat, sînt *eu?* Eu sînt fata?

Glasul îmi tremură brusc, copleşit de intensitatea momentului.

— Craig... chiar ţi-am frînt inima?

— Nu, zice el amuzat. Şi nu eşti tu fata aia. Dar eşti în strofa a treia, în primul vers. Pa.

Craig iese cu căruciorul din supermarket şi mă uit lung după el, transfigurată, apoi îmi vin în fire. Intru repede pe Google de pe telefon şi caut ***Versuri fata care mi-a frînt inima Craig Curton***. Sînt şi eu în melodia asta! Ce ca lumea! Ce zice?

După cîteva clipe, versurile îmi apar pe ecran. Dau în jos la a treia strofă şi citesc primul vers:

„Avea păr mai frumos decît cea de dinainte".

Preţ de cîteva clipe mă uit tîmp la cuvinte, încercînd să pricep. Unde sînt eu în povestea asta? Aveam părul mai frumos decît altcineva? Nu pricep nimic. E exact în stilul lui Craig să scrie ceva de neînţeles.

OK. Hai să o luăm de la început. Cîntecul e despre o franţuzoaică. Iar tipa avea „păr mai frumos decît cea de dinainte".

Ia stai aşa. Mă încrunt cînd mă izbeşte cumplitul adevăr. Adică... fata cu care se vedea înainte? Adică *eu*? Eu sînt „cea de dinainte"? Cu *păr mai nasol*?

De furie, mi se taie respiraţia. Ce zice, că aveam păr nasol? Ba *n-aveam deloc* păr nasol. Toată lumea avea părul aşa la facultate. *El* vorbeşte? Şi, oricum, cine-i franţuzoaica asta? Cine

zice că ea avea păr mișto? Pun pariu că avea o tunsoare stil bob, de cînd era străbunica fată.

Arunc o privire în jur, pe jumătate tentată să mă duc după el și să-l întreb mînioasă „Cum adică, păr nasol?", însă el nu mai e. Hîm. N-am să mai fiu *în veci* iubita unui muzician rock.

Adică evident că nu, adaug repede în minte. E de la sine înțeles. Pentru a milioana oară de cînd îl cunosc pe Luke, sper că nu-mi poate citi, Dumnezeu știe cum, gîndurile. Fiindcă, sincer, ar fi un dezastru.

Mă plimb cu căruciorul prin supermarket, încă zbîrlită. Sper *din suflet* să văd o tăbliță pe care scrie „Avem curcani vegani!". Însă nu văd decît plăcințele cu fructe confiate la reducere și calendare cu Adventul. Încă o dată, hîm.

Apoi aud un rîs familiar, agasant. La început nu-l recunosc, dar roasă de curiozitate pornesc pe urma sunetului și dau colțul pe după un morman de conserve stivuite. Și, o, Doamne, uite-l. Burtă de bere: este. Jeanși decolorați: este. Barbă căruntă: este. E Damian, soțul lui Steph, care discută cu cineva la raionul de brutărie.

Super. Alt individ ultra-agasant. Ce e azi, Ziua Bărbaților Ultra-Agasanți?

Apoi, cînd se mișcă, văd șocată că persoana cu care vorbește e Steph. Asta înseamnă... că sînt iar împreună?

Cînd mă uit la chipul lui Steph, conchid că e puțin probabil. Ea îi șoptește ceva la ureche gesticulînd nefericită, în timp ce el își dă ochii peste cap, se uită la ceas și o bate superior pe umăr. Mă inflamez în numele ei – și asta fără să-l aud ce spune.

În cele din urmă, el ridică ambele mîini ca pentru a spune „Destul" și se îndepărtează, iar

Steph se strînge încet în sine. Şovăi o clipă în colţul raionului, sfîşiată de porniri contradictorii. Îmi vine să mă duc s-o îmbrăţişez pe Steph – dar dacă o să se simtă aiurea? Dacă n-ar vrea să ştie că a asistat cineva la scena respectivă?

Sub privirile mele îngrijorate, se duce la cafenea şi se aşază la o masă. Asta mă ajută să mă hotărăsc. O s-o las cinci minute singură înainte de-a o aborda. Şi, în vremea asta, nu rezist – o să mă duc după Damian.

Pornesc cu aer firesc în direcţia în care a plecat el şi cotesc, moment în care îl văd întîlnindu-se cu o femeie cu cărucior şi sărutînd-o apăsat pe buze. *Aoleu*. Asta-i tipa! Ea trebuie să fie. Cea care organizează evenimente. Cea cu care a fost la Malmaison, la Manchester.

Mă holbez la ei siderată. Cred că tipa n-are nici treizeci de ani. Are şuviţe scumpe, dar faţa trasă. O să fie *o otravă* mai tîrziu, îi prezic cu satisfacţie. După ce i se ia poleiala. O să fie îngrozitoare, se vede de la o poştă. Şi el merită asta din plin. A avut-o pe Steph şi a ales-o în locul ei pe femeia *asta* trasă la faţă?

Mîinile lui mîngîie fundul tipei, observ cu scîrbă. Se cuvine să faci asta la raionul de pizza congelată? Chiar aş vrea să fac o reclamaţie la Serviciul Clienţi. Aş vrea să văd o persoană în costum apropiindu-se de el şi spunîndu-i să nu mai fie atît de grobian.

Ar trebui să-mi văd de cumpărăturile mele, ştiu bine asta – însă nu reuşesc să mă dezlipesc de perechea asta oribilă. Cînd pornesc spre raionul de lactate mă iau după ei, la distanţă, şi-o văd pe tipă cum îi tot arată iaurturi degresate, şi pe el mîngîindu-i fundul. Întreaga lor relaţie pare să se bazeze pe faptul că lui îi place să-i

mîngîie fundul. Ei bine, sper să facă sindrom de tunel carpian.

Îmi simt tot corpul zvîcnind de indignare. (Ca să fiu absolut sinceră, încă nu mi-a trecut de tot nici furia faţă de Craig.) Vreau să-l pedepsesc pentru ticăloşia lui. Deşi n-am nici o legătură cu el şi ar trebui să caut un curcan vegan şi, în orice caz, în ce mod l-aş putea pedepsi?

Ar trebui să uit toată povestea, îmi spun de cîteva ori. Ar trebui să nu mai încerc să fiu Zîna Răzbunării, de Crăciun. Dar nu reuşesc nicicum şi continui să-i urmez pe cei doi de la distanţă, întrebîndu-mă ce naiba aş putea face.

Şi atunci, în timp ce merg pe vîrfuri pe culoarul cu cărneturi gata preparate, văd o jachetă de lînă a angajaţilor de la supermarket aruncată pe o lădiţă. E verde, are şi logo, şi se pare că în clipa asta n-o poartă nimeni. Cînd mă uit la ea, îmi vine imediat, pac, o idee cu cap şi coadă. Genul de idee care te face să spui *Poftim?* Şi apoi îmi zic *Nuuu. Nu pot face asta.* Şi apoi *Ba daaa! Pot!*

Îmi pun jacheta de lînă şi mă simt brusc invizibilă. Nu mai sînt Becky, sînt o angajată anonimă, fără nume. Îmi abandonez căruciorul, trec pe lîngă Damian ca să mă asigur – însă el nici nu clipeşte. Deşi sîntem amîndoi părinţi la şcoală, nu mă recunoaşte deloc. Evident că nu mă recunoaşte. E genul de tip care trăieşte în bula în care el e protagonistul şi toţi ceilalţi sînt personaje secundare.

Lucru care-mi convine de minune.

Pornesc grăbită spre raionul de papetărie şi-mi iau din mers nişte recuzită. Un clipboard. Un carneţel. Ochelari de citit, ca să fiu şi mai greu de recunoscut. Am în geantă un şnur vechi

cu ecuson pe care îl ţin pentru Minnie fiindcă îi place să se joace cu el. E de la un centru de joacă, dar răsucesc ecusonul, după care îmi prind părul în coc, cu un elastic.

Apoi, înainte să-mi pierd curajul, mă apropii de Damian cu un zîmbet fermecător şi pixul aşezat pe clipboard.

— Bună ziua, domnule, îl salut cu un glas dulce şi melodios. Totul a fost în ordine azi în magazinul nostru?

— Da, zice Damian, abia aruncîndu-mi o privire.

— Sînt aici pentru a evalua facilităţile pe care le oferim celor în vîrstă, continui. Totul a decurs cum trebuie, domnule, sau doriţi să ne semnalizaţi vreo problemă?

— Poftim? se încruntă Damian la mine nedumerit.

— Noi înţelegem provocările la care sînt supuşi cei din categoria dumneavoastră de vîrstă, îi răspund cu blîndeţe, şi sîntem aici să vă ajutăm în privinţa mobilităţii, cu semnalizări pentru cei cu probleme de vedere, de auz... Aţi găsit tot ce căutaţi?

Domnişoara Faţă Trasă pufneşte brusc în rîs.

— Dar eu nu sînt *în vîrstă*, zice Damian livid.

— Sigur că nu sînteţi! Am vrut să spun „cu probleme specifice vîrstei", încuviinţez din cap. Înţeleg, e un subiect sensibil...

— Am cincizeci şi patru de ani! se răţoieşte Damian la mine. Cincizeci şi patru!

— Cum am spus, noi *chiar ne dorim* ca generaţia dumneavoastră să aibă parte de cea mai eficientă vizită la cumpărături posibilă, adaptată nevoilor dumneavoastră.

Mă uit la Domnişoara Faţă Trasă şi adaug veselă:

— A, dînsa e îngrijitoarea dumneavoastră? Aveţi ceva de comentat sau vreo sugestie? E un bătrînel foarte drăguţ, nu-i aşa?

— Îngrijitoare? zice Damian pe punctul de a face apoplexie. *Îngrijitoare?* Vreau să vorbesc cu şeful tău! Cum te numeşti?

Dă să-mi apuce ecusonul, dar eu mă trag repede înapoi.

— Scuzele mele, domnule. Îmi dau seama că nu doriţi să participaţi la studiul nostru, aşa că am să vă las în pace. *Încă ceva...* adaug pe tonul cel mai săritor posibil. Săptămîna aceasta, scutecele pentru incontinenţă sînt la ofertă specială, vă interesează cumva?

Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, dispar repede după colţ, îmi arunc jacheta şi ochelarii şi-mi desfac părul – apoi alerg spre locul unde mi-am lăsat căruciorul. Cînd îi văd iar pe Damian şi pe Domnişoara Faţă Trasă pe celălalt culoar, sînt o simplă cumpărătoare cu cărucior, care priveşte intens în direcţia opusă.

— Hai, c-a fost destul de amuzant, iubi, tocmai îi zice Domnişoara Faţa Trasă pe un ton liniştitor. A fost o simplă greşeală.

Îmi înăbuş cu greu rîsul. N-a fost doar amuzant, a fost distractiv la culme şi *regret sincer* că Steph n-a fost acolo să asiste la scenă.

Străbat cu pas grăbit tot magazinul, dar nu văd nici un curcan vegan şi nu vreau s-o ratez pe Steph. Aşa că imediat ce mă asigur că Damian şi Domnişoara Faţă Trasă au plecat, îmi plătesc cumpărăturile, pornesc spre cafenea şi-i fac semn cu mîna cînd mă aşez la coadă la ceai.

— Bună, Becky!

Se luminează la faţă şi-mi face şi ea semn cu mîna.

— Vino la masa mea.

Cînd mă îndrept spre masa lui Steph, sînt uşurată să văd că e mult mai veselă decît părea mai devreme.

— Cumpărături de Crăciun? zic arătînd din cap spre sacoşele ei, şi ea are o grimasă.

— Oarecum. Adică sîntem doar eu şi Harvey, iar Harvey nu se prea omoară după curcan. În mod sigur n-am să gătesc un curcan întreg doar pentru mine, aşa că...

Ridică din umeri.

— O să mîncăm cîrnaţi.

— Foarte frumos! zic, deşi imaginea cu Steph şi Harvey singuri de Crăciun îmi strînge inima. Dar nu vă puteţi întîlni cu familia ta?

— Stau prea departe. Mama e în Leeds. Şi la serviciu e nebunie în clipa asta. Trebuie să mă duc şi azi, deşi teoretic e ziua mea liberă.

— Sîmbătă?

Mă strîmb.

— Ştiu, zice resemnată. Am venit repede să fac o aprovizionare. Harvey e acasă cu bona.

— I-ai spus mamei tale despre Damian? întreb, deşi chiar nu e treaba mea.

— Nu încă, zice Steph după o pauză, şi-mi muşc buza.

Fiindcă nu e treaba mea să-i spun ce să facă. Dar e Crăciunul. Şi familia ei nici măcar nu ştie că e singură.

— Dacă aş fi mama ta, aş vrea să ştiu, mă aventurez şi-i văd chipul traversat de un licăr.

Apoi mă tem c-am sărit calul, aşa că adaug repede:

— A fost Damian cumva pe-aici?

— Da.

Lui Steph îi cade faţa.

— Cu *ea.*

— Mi s-a părut urîtă cu spume, zic serios, iar Steph izbucneşte în rîs.

— Eşti nebună, Becky.

— Ba nu. E oribilă.

— Are vreo douăştrei de ani şi e superbă. Ai văzut ce păr are? I-ai văzut *fundul*?

Îmi vine să zic „Nu, că-l acoperea mîna durdulie a lui Damian", dar n-aş ajuta-o cu nimic. Prefer să schimb subiectul.

— Harvey a fost *nemaipomenit* în piesă, zic. Are aşa un zîmbet fermecător!

— Da?

Chipul lui Steph e luminat de nostalgie.

— N-am putut să vin. Mi-am luat prea mult timp liber de la slujbă în ultima perioadă. Dar o să fie pe DVD, nu?

Mă uit lung la ea, şocată. Nici măcar n-a venit. Şi eu, care mă dădeam de ceasul morţii că n-am văzut-o pe Minnie în costumul făcut cu atîta migală.

— Steph, ce faci mîine? o întreb din senin. Ai vrea să vii cu Harvey la petrecerea mea, să facem căsuţe din turtă dulce?

— Serios? se luminează ea la faţă. Cu mare plăcere!

— Super! zic. Îţi trimit detaliile pe SMS. O să purtăm pulovere de Crăciun şi o să facem căsuţe din turtă dulce şi... cam atît.

— E o tradiţie din familia ta?

— Nu chiar. E... o nouă tradiţie.

N-am să adaug şi „pe care tocmai am inventat-o ca să-mi împac invitaţii de Crăciun, care sînt la cuţite".

— E foarte drăguț din partea ta că ne inviți și pe noi.

Steph se întinde brusc peste masa de plastic și-mi strînge mîna.

— Mersi, Becky. Pentru tot. Să aduc ceva mîine?

— Nimic, zic. Pe voi doi.

Steph clatină vehement din cap.

— Oamenii spun mereu asta, dar trebuie să fie ceva. Ce-ți dorești cel mai mult în clipa asta? Și *să nu-mi zici* pacea lumii.

— Un curcan vegan, îi spun sincer. Dacă vii cu așa ceva, am să-ți fiu mega-recunoscătoare.

Steph mă privește mirată.

— Ești vegană?

— Nu, dar sora mea e, îi explic. Și am comandat pe net un curcan vegan. Dar mi-au anulat comanda, așa că am încercat să fac eu unul...

Îi istorisesc întreaga poveste și, în momentul în care ajung la partea cu rolele de hîrtie igienică pictate, Steph rîde atît de tare, încît mai să se înece cu ceaiul.

— Dar *ce-i cu tine*? zice. Dă-i pur și simplu risotto, cum ți-a zis femeia! Ușurează-ți viața!

— Dar nu vreau să-mi ușurez viața, zic încăpățînată. Vreau să servesc un curcan vegan.

— Păi atunci, fă-l din...

Steph se uită în jur.

— Din ce se poate face un curcan?

— Exact! Asta-i problema! Am încercat ciuperci și carton. Și n-a mers.

Se lasă tăcerea – și apoi Steph exclamă brusc:

— Stai!

Scoate din geantă un pachet de gogoși, se uită la el, apoi bate cu degetul în el, victorioasă:

— Așa credeam și eu. Astea sînt vegane. Folosește-le pe-astea!

Îi urmăresc privirea și văd un abțibild pe care scrie „REȚETĂ NOUĂ – ACUM VEGANĂ!".

— Gogoși? zic uimită. Nu pot face un curcan vegan de Crăciun din *gogoși*.

— De ce nu? Ce-au gogoșile? Tuturor le plac gogoșile.

Steph începe să chicotească și asta-mi pune capac – preț de cîteva clipe, nici una dintre noi nu poate vorbi, pentru că rîdem isteric.

— OK, așa am să fac, zic într-un final, încă trăgîndu-mi nasul. Asta am să fac. De ce nu?

— Și te ajut și eu, zice Steph.

E roșie la față de atîta rîs și n-am mai văzut-o de multă vreme atît de senină.

— Mîine vin devreme și aduc și gogoșile – și o să facem cel mai dementțial curcan vegan din gogoși pe care l-a văzut cineva vreodată.

Nouăsprezece

A doua zi dimineaţă, în timp ce o aştept pe Steph să vină, sunt chiar exuberantă. Casa arată sută la sută crăciunesc. Luminiţele din pom licăresc şi toate ghirlandele mele sînt bine fixate pe poziţie şi am agăţat şi piñata în sufragerie.

Sînt îmbrăcată cu un costum genial de doamna Crăciun, pe care l-am ochit ieri la supermarket. E roşu aprins cu blană albă şi are chiar şi o capă micuţă cu un buzunăraş genial, cît un telefon mobil. Minnie, la rîndul ei, arată *adorabil* în puloverul ei de Crăciun. E împodobit cu panglici de satin făcute fundiţe, exact ca un cadou.

— Eşti *cel mai scump cadou*, îi zic şi-o îmbrăţişez strîns, iar ea se eliberează din strînsoare şi zice:

— Gogoşi?

OK, deci a fost o greşeală să-i spun lui Minnie de curcanul din gogoşi. S-a trezit la ora cinci dimineaţa şi a venit în fugă în dormitor, strigînd: „GOGOŞI! Unde sînt GOGOŞILE?".

— Vin imediat! zic. Harvey şi mama lui o să pice din clipă-n clipă.

O secundă mai tîrziu s-a auzit soneria şi iată-i în prag, amîndoi cu pulovere festive şi cu ditamai zîmbetele pe chip – Dumnezeule mare, ce-i ăla care pluteşte prin aer, *un fulg de zăpadă*?

— Ştiu! zice Steph urmîndu-mi privirea încîntată. Zăpadă! Mă rog... aproape zăpadă, se corectează. Am văzut cam cinci fulgi.

— Cinci e mai bine decît nici unul! zic. Uite, Minnie, zăpadă! Zăpadă de Crăciun!

Cei doi copii ridică ascultători ochii spre cer şi aşteptăm cu toţii fără să respirăm... dar se pare că prăvălia de fulgi s-a închis.

— Poate că ninge mai tîrziu, zic într-un sfîrşit. Puteţi merge să vă jucaţi.

— Frumos costum, doamnă Crăciun! zice Steph cînd intrăm.

— Ce, vechitura asta? zic şi trag cu degetele demonstrativ de ţinuta mea roşu cu alb, zîmbind larg. Am aruncat şi eu ceva rapid pe mine.

În curînd fac cafea pentru Steph în timp ce ea desface ambalajele a ceea ce par a fi un milion de pachete de gogoşi. A adus şi linguri de lemn, şi beţigaşe de cocktail, ca să le fixăm una de alta.

— Crăciun fericit, zice, ciocnindu-şi cana de a mea. Dăm noi gata namila.

În timp ce Minnie şi Harvey aleargă prin casă, jucîndu-se de-a v-aţi ascunselea, Steph şi cu mine începem să ridicăm un edificiu din gogoşi, care se dovedeşte a fi o activitate incredibil de liniştitoare şi de terapeutică. După ce am folosit vreo patruzeci de gogoşi, ne dăm un pic în spate ca să ne admirăm opera.

— E destul de bine, zic, vrînd să fiu optimistă. Doar că *nu prea* arată a curcan.

Adevărul e că nu arată deloc a curcan. Ar putea fi la fel de bine Iepuraşul de Paşti sau muntele Everest.

— Nu arată a curcan *încă*, intervine Steph. Dar n-am ajuns la retuşurile finale. Ai nişte plastilină comestibilă?

În circa zece minute, Steph a pus stăpînire pe toată plastilina lui Minnie și i-a pus pe cei doi copii la treabă, să facă diverse forme pe masă. În curînd îi adaugă curcanului din gogoși niște aripi portocalii de plastilină. Apoi gheare negre. Pe urmă niște ochi mari, căscați.

— O, *Doamne*, zic holbîndu-mă la el cu un amestec de groază și admirație. Se uită la mine.

— Și un cioc... zice Steph, adăugînd cu grijă o formă roșie, foarte ascuțită, din plastilină. Poftim. Vă prezint... curcanul vegan!

Trebuie să recunosc, acum chiar că arată ca un curcan. Sau măcar ca o pasăre. O pasăre bizară, care te cam bagă în sperieți, din gogoși și plastilină, care probabil c-o să ne dea tuturor coșmaruri pe viață.

— Un rezultat de excepție! zic și ridic mîna ca să bat palma cu Steph. Acum, dacă vrei, poți începe o nouă carieră.

— Creatoare de curcani vegani, zice Steph încuviințînd. Da, cred că m-aș descurca destul de bine.

E trandafirie la față, are o bucată de plastilină lipită de obraz și arată ca un om care se distrează mai bine ca niciodată.

— Ce nume să-i dăm, copii? întreabă.

— Porcușorul Peppa, propune Harvey pe loc și pufnesc în rîs.

— OK, așa rămîne, Porcușorul Peppa, zic. Porcușorul Peppa, curcanul vegan.

— Ăsta e singurul tău curcan de Crăciun? întreabă Steph, brusc îngrijorată. Sau ai și unul adevărat?

— Avem și unul adevărat, zic. Mă rog, încă *nu-l avem*, dar vine azi la ora cinci.

Şi dacă-mi dau în locul lui treizeci de borcane cu pastă de curcan, îmi spun în gînd, am să fac la propriu moarte de om.

Mut cu grijă curcanul pe blat şi-l acopăr cu o cutie de carton ca să nu-l vadă nici un musafir. Apoi încep să pun pe masa din bucătărie mai multe truse de făcut turtă dulce. Din cînd în cînd mai văd cîte-un fulg pe geam şi deodată chiar *mă simt* ca într-un film de Crăciun. Domnul să ne binecuvînteze pe noi toţi. Etc. etc. În mod sigur şi invitaţii mei vor simţi la fel, nu?

Mai sînt cîteva minute pînă cînd trebuie să înceapă să sosească lumea, aşa că mai fac nişte cafea şi pun gogoşile rămase pe o farfurie. Apoi mă retrag cu Steph în sufragerie în timp ce Harvey şi Minnie încep să împingă maşinuţele pe hol.

— Păi, să-ţi spun cine mai vine azi, încep. O să vină Suze şi Tarkie şi cei trei copii ai lor, pe care deja îi ştii. Părinţii mei şi vecinii lor, Janice şi Martin. Mai vin sora mea Jess, plus soţul ei Tom, *dacă* s-a întors din Chile. El e fiul lui Janice şi Martin, adaug. Aşa s-au cunoscut Jess şi Tom.

— Doamne, zice Steph, digerînd informaţiile. Deci sînteţi un grup destul de unit.

— Cred că da, încuviinţez.

— O să fie masă mare de Crăciun.

Zîmbeşte.

— Aşa e.

Încuviinţez, apoi mă aplec spre ea din impuls.

— Steph, te rog, veniţi şi voi. Tu şi Harvey. Veniţi la noi de Crăciun. E suficient loc, ne-am bucura cu toţii să vă vedem...

Tac în clipa în care Steph clatină din cap zîmbind.

— Becky, eşti foarte drăguţă, zice, şi-ţi apreciez oferta... dar sînt bine.

Chipul i se luminează brusc.

— O să vină părinţii şi sora mea. Ajung azi, mai tîrziu. Aduc ei curcan şi o să petrecem Crăciunul împreună.

— *Cum?* o privesc încîntată. E minunat!

— Ştiu.

Steph face o pauză, apoi adaugă coborînd glasul:

— Le-am spus despre Damian. După ce-am vorbit cu tine ieri. M-am dus acasă şi-am sunat-o imediat pe mama şi...

Ochii i se umplu brusc de lacrimi şi o vreme nu poate vorbi.

— Nu ştiu de ce nu le-am spus pînă acum, zice pînă la urmă. A fost o prostie.

— Fiindcă e greu, zic înţelegătoare. E foarte greu să le spui alor tăi că ai probleme.

— Cel mai greu, încuviinţează. Pentru că pur şi simplu nu vrei să recunoşti. Mă tot gîndeam „Poate că, dacă n-o spui cu voce tare, nu-i adevărat".

— Vai, Steph.

Îmi muşc buza.

— Dar în clipa în care i-am spus, m-am simţit mai bine. M-am simţit *mai puternică*.

Steph ia cîteva guri de cafea.

— În orice caz, mîine o să avem şi noi propria noastră petrecere. Dar mă bucur să-i cunosc pe ai tăi azi. Cred că sînt nişte oameni dintr-o bucată.

— Sînt, zic un pic nostalgică, fiindcă vorbele lui Steph m-au atins exact unde mă doare.

Ea şi-a deschis atît de tare sufletul în faţa mea – şi acum vreau să mi-l deschid şi eu în faţa ei.

— O știi pe sora mea, Jess? încep prudentă Cea vegană? Cred că s-ar putea să aibă și ea probleme în căsnicie. Dar nici ea nu vrea să spună nimic. E o persoană foarte retrasă și pur și simplu se închide în sine. E foarte greu, dacă vrei s-o ajuți.

— Ai răbdare, spune Steph, încuviințînd înțelegătoare. Dacă seamănă vreun pic cu mine, probabil că se simte foarte vulnerabilă. Eram extrem de jenată că m-a părăsit Damian.

— *Jenată?* zic îngrozită. Steph, *el* ar trebui să fie jenat, nu tu!

— Știu, zîmbește timid Steph. Nu e ceva rațional. Dar o femeie vrea ca lucrurile să meargă, nu? Și, dacă nu merg, dă vina pe sine. Îmi pare rău să aud de sora ta, adaugă. E trist.

— Știu. Așa că mă întrebam... poate, dacă se ivește ocazia, în timp ce faci o căsuță de turtă dulce, crezi că ai putea vorbi cu ea? Așa, foarte discret?

— Sigur că da, zice Steph. Nu am nici o soluție, dar pe cuvîntul meu că înțeleg perfect problemele. Apropo, la ce oră vine lumea?

— A, zic uitîndu-mă la ceas. Sinceră să fiu, trebuiau deja să ajungă.

Tocmai vreau să-mi scot telefonul ca să văd dacă mi-a scăpat vreun mesaj, cînd piuitul unui SMS mi-o ia înainte. Îmi scot telefonul din buzunar și găsesc un mesaj nou de la Jess.

Dragă Becky,
Scuze, dar n-am să vin nici azi, nici mîine, din motive personale. Îmi pare rău dacă te-ai dat peste cap pentru mine.

Crăciun fericit
Jess (și Tom)

Cum? *Ce zice?*

Aproape rămîn fără aer de uimire. Tocmai mi-am petrecut toată dimineaţa făcînd un curcan vegan pentru Jess... şi ea nu vine? *Nu vine?*

— Becky! zice Steph alarmată. Ce s-a întîmplat? Eşti bine?

— Nu prea, zic încercînd să zîmbesc, dar nereuşind. Nu. Nu sînt deloc bine. Ştii, sora mea Jess, despre care tocmai ţi-am vorbit? Cea pentru care am făcut curcanul vegan? Ei bine, s-a dat la fund. Nu vine, *nici* azi, *nici* mîine. Fără nici un avertisment. Fără nici o scuză de bun simţ. Doar „motive personale".

Steph îşi duce instinctiv mîna la gură şi rămîne cîteva clipe tăcută.

— E genul imprevizibil? întreabă în cele din urmă.

— Nu! Nu e deloc genul imprevizibil! E genul pe care te poţi baza. E... ca *o stîncă*. Niciodată nu dezamăgeşte pe cineva, niciodată.

— Aha.

O văd pe Steph gîndindu-se bine şi, într-un final, ridicînd ochii spre mine.

— Suferă. Asta e părerea mea. Şi nu poate da ochii cu nimeni, pentru că e prea greu, e prea dureros, aşa că vă evită pe toţi.

— O, Doamne, zic şocată. Ce să fac? Să mă duc la ea acum?

— Asta s-ar putea s-o sperie, mă previne Steph. Trebuie să fie pregătită să discute despre asta, altfel o să se închidă şi mai mult în ea.

— Dar nu-şi poate petrece Crăciunul *singură*! zic necăjită, moment în care îmi sună telefonul.

— E ea? întreabă Steph imediat, dar eu clatin din cap. E mama. Mă întreb dacă ştie.

— Bună, mamă, zic grăbită. Sînteţi pe drum? Ascultă, tocmai am primit un SMS ciudat de la Jess...

— Vai, draga mea, mă întrerupe mama. Tata şi cu mine sîntem cobză. Am luat un virus cumplit. Mă tem că nu ajungem.

— A, zic, luată prin surprindere. Păi şi... o să fiţi bine mîine?

— Nu prea cred, draga mea, zice mama cu regret. N-am vrea să le dăm microbii noştri copiilor. Îţi urez o zi frumoasă şi liniştită, chiar şi fără noi. Facem noi schimb de cadouri altădată.

Mă holbez la telefon, luată ca din oală. Altădată? Dar Crăciunul e *mîine*. Sîntem pregătiţi cu tot ce trebuie. Am cumpărat dulciuri de la Quality Street, ghidul TV *Radio Times* şi toate celelalte.

Îmi tremură buzele. Dar nu trebuie s-o las pe mama să ştie cît sînt de dezamăgită. E bolnavă, nu e vina ei.

— Bine, zic cu cel mai optimist ton de care sînt în stare. Păi îmi pare foarte rău, dar important e să vă faceţi voi bine. Aşa că odihneşte-te, pupă-l pe tata din partea mea, beţi multe lichide...

— Sigur că da, scumpa mea, zice mama. Să ai o zi minunată mîine.

— Mamă, apropo de asta, zic. Tocmai am primit un SMS de la Jess, care zice că nici ea nu vine...

— Scumpa mea, trebuie să te las, mă întrerupe mama înainte să apuc să mai zic ceva. Îmi pare *atît de rău* că n-o să ne vedem, draga mea, dar să aveţi un Crăciun fericit!

Închide înainte să apuc să mai zic vreo silabă şi rămîn cu privirea absentă, un pic perplexă. De ce-a trebuit să se grăbească aşa?

— Becky? zice Steph după cîteva clipe. Becky, vorbeşte cu mine. Ce s-a întîmplat?

— Era mama, zic, făcînd un efort să mă concentrez. Nu vine nici ea de Crăciun. E bolnavă. Şi tata la fel.

— Vai, *nu se poate*, zice Steph îngrozită. Ce ghinion.

— Ştiu.

Telefonul bipăie de la un alt SMS şi cobor privirea să văd dacă e de la Jess – dar e de la Janice.

> Dragă Becky, îmi cer scuze că te anunţ aşa tîrziu, dar Martin şi cu mine ne-am hotărît să ne petrecem Crăciunul liniştiţi acasă, dacă nu te superi, dar sper din suflet să ai o zi minunată. Janice xx

Mă uit lung la cuvinte şi mi se învîrte capul. Nu pricep. Ce se întîmplă?

— Spune-mi, îmi cere Steph. Becky, arăţi îngrozitor.

— *Mă simt* îngrozitor, zic cu un nod în gît. Toată lumea şi-a anulat participarea la petrecerea mea de Crăciun. În ajun. Fără nici un avertisment. Fără nici un motiv.

— Vai, Becky, face Steph cu un aer mîhnit. După ce te-ai dat atîta peste cap. N-ai putea... să reprogramezi petrecerea? Să vă întîlniţi cînd toată lumea se simte mai bine?

— Nu înţelegi, zic disperată. De ce nu mai vin?

— Păi, zice Steph prudentă. Ai tăi sînt bolnavi... sora ta se simte vulnerabilă, am conchis amîndouă...

— Şi Janice?

— N-o cunosc pe Janice, se strîmbă ea. Scuze.

— Au ajuns cu toţii la concluzia că nu sînt în stare să fiu gazdă de Crăciun?

— Poftim? mă fixează mirată Steph. Nu fi ridicolă!

— Suze e de părere că nu sînt în stare, zic abia auzind-o. A zis că poate-ar fi bine să dea ea petrecerea. Oare le-a spus tuturor că o să fie un Crăciun oribil?

— Becky! zice Steph uluită. Cred că eşti paranoică! Oamenii se mai îmbolnăvesc. Şi renunţă la diverse planuri, OK? Lucrurile astea se întîmplă.

— Oamenii nu renunţă cu toţii să participe la ceva într-un interval de cinci minute, îi ripostez, ridicînd vocea supărată. Aşa ceva nu se întîmplă! Nu e posibil din punct de vedere statistic. OK? *Nu e posibil,* statistic vorbind.

O văd pe Steph deschizînd gura să obiecteze, dar apoi pare să aibă o revelaţie.

— O să se retragă şi Suze, zic mîhnită. Ştiu precis.

— Eşti nebună, zice Steph apăsat. Sînt sigură că n-o s-o facă. Nu e vreo intrigă secretă, e pur şi simplu ghinion. Ai o familie şi nişte prieteni minunaţi, din cîte spui par cu toţii genul plin de afecţiune, care te susţin orice-ar fi...

— Ba nu sînt aşa! recunosc disperată. Sînt cu toţii la cuţite! Toată lumea e certată cu toată lumea! De-asta am organizat petrecerea asta cu turtă dulce, să încerc să-i împac pe toţi.

— A, zice Steph, blocată. Aha. N-am ştiut.

— Poate *de-asta* s-au retras cu toţii.

Mă inundă un nou val de disperare.

— Nu pot suporta să stea în jurul aceleiaşi mese. Dar ei chiar nu pricep că eu încercam să aduc pacea?

Îmi sună telefonul și sărim amîndouă de trei metri. Și, deși mă așteptam, îmi cade tot cerul în cap cînd văd pe ecran *Suze*. Îl întorc în tăcere către Steph ca să vadă și ea.

— Răspunde, zice îngrijorată. Poate că nu e vorba despre asta.

Las telefonul să mai sune de două ori, timp în care încerc să-mi regăsesc calmul. Apoi apăs pe Răspunde și zic cu o voioșie falsă:

— A, bună, Suze, ești pe drum spre petrecerea mea cu turtă dulce?

— A, bună, Bex, răspunde Suze fîstîcită și la fel de fals. Îhm, scuze, nu știu dacă ajungem. Trebuie să mă ocup de niște cumpărături de ultima clipă.

Am avut dreptate.

A început să mă doară pieptul. Nu-mi dădusem seama cît de tare speram *să nu* am dreptate.

— Nici o problemă, zic ca teleghidată. Nu contează. A fost doar o... știi și tu. Chiar nu contează.

— Și, îhm, în legătură cu mîine.

Suze pare de-a dreptul chinuită, ca și cum ar sta pe un picior și și l-ar încolăci pe celălalt în jurul lui, ceea ce probabil și face.

— În legătură cu Crăciunul. Tarkie mi-a zis din senin că, pînă la urmă, își dorește foarte mult să mergem la unchiul Rufus. Scuze că te anunț așa tîrziu, Bex, dar... Te superi dacă plecăm la el?

Și am rămas fără nici un invitat.

Pieptul începe să mă doară și mai tare și îmi ard ochii, dar reușesc cumva să-mi păstrez cumpătul.

— Aha, înghit în sec. Nu, *sigur* că nu mă supăr. Duceți-vă! Distracție plăcută!

— Chiar nu te superi? zice stresată.

— Sigur că nu! zic cu glas sfredelitor. De fapt, sînt chiar uşurată. Ai dreptate, să dai o petrecere de Crăciun e groaznic de stresant, aşa că...

— Exact! spune Suze uşurată. E *mult* mai simplu pentru tine.

Crede că n-o pot face. Îmi dau seama din tonul vocii ei. Crede că nu-s în stare să dau o petrecere de Crăciun. Două lacrimi mi se preling brusc pe obraji, dar încerc să le ignor.

— Categoric! zic veselă. O să fie super! Păi, să ai o zi minunată cu unchiul Rufus şi noi... ne vedem cînd ne vedem. Crăciun fericit, pupă-i pe toţi... Pa!

Închid telefonul, apoi rămîn cu privirea în gol, cuprinsă de furnicături în tot corpul, incapabilă să vorbesc.

Întregul meu Crăciun s-a dezintegrat în zece minute.

Douăzeci

Steph face tot ce poate. Mă îmbrățișează tare. Îmi spune că toate astea sînt doar pure coincidențe și că prietenii și familia mea *chiar mă iubesc, sigur* că mă iubesc. Îmi povestește despre un Crăciun de coșmar din copilăria ei, cînd unchiul ei a rămas blocat în Wales, și mă face (cît de cît) să rîd.

Apoi primim notificare că școala a pus filmarea cu piesa despre Nașterea Domnului pe site și Steph îmi propune grăbită să ne uităm la el pe iPad-ul ei, de amuzament.

Ne amuzăm. Oarecum. Dar piesa îmi și amintește, la modul dureros, ce înseamnă de fapt Crăciunul. În timp ce mă uit la copiii adorabili care cîntă peltic „Departe într-o iesle", încep să mă simt insuportabil de sentimentală. Și de la sentimental la trist e doar un pas. Și trist e la un pas de a plînge necontrolat, de a te arunca în genunchi și a striga către cer „De ceeee?".

Steph, de pe altă parte, e complet captivată de piesă. Cînd Minnie, Harvey și George apar, la momentul celor trei magi, se uită la Harvey de zici că-i vine să-l mănînce.

— A fost genial, zic cînd cei trei magi ies într-un final de pe scenă, lăsînd locul unei cete de îngeri.

— Cu toţii au fost geniali, zice Steph. Iar Minnie a fost mortală! Ne mai uităm un pic la bucata cu ei?

Dăm înapoi şi ne uităm iar la intrarea magilor, iar de data asta văd că Steph e mai atentă la detalii.

— Ia stai aşa, zice brusc. Stai.

Apasă pe Pauză şi se uită intens la ecran.

— Becky, ai zis că mi-ai dat o dublură de la costum.

— A, zic, luată ca din oală. Da. Categoric! O dublură.

— Dar uite, Minnie poartă o simplă eşarfă pe care i-ai prins-o de-o rochiţă, zice Steph, mijind şi mai tare ochii. În timp ce costumul lui Harvey e o adevărată operă de artă. Adică, *uită-te* la paietele alea.

Se întoarce spre mine, brusc întristată.

— Mi-ai dat costumul lui Minnie, aşa-i?

— Nu! zic automat. Dumnezeule! Adică... Nu contează. Nu e vorba despre costume. A fost o piesă foarte drăguţă! Hai să ne mai uităm.

Dar nu sînt sigură că Steph mai e atentă la mine.

— Eram atît de distrusă în ziua aia, spune ca pentru sine. Nici măcar nu *m-am gîndit*... Dar de ce-ai fi avut un costum în plus la tine, într-o sacoşă? N-are nici o noimă. Sînt aşa o *proastă*. Minnie ar fi trebuit să poarte costumul ăla.

Parcă ghicindu-ne gîndurile, Minnie ridică ochii de la jocul pe care-l joacă cu Harvey şi vine să se uite şi ea la iPad.

— Ăsta e costumul *meu*, zice apăsat, bătînd cu degetul în imaginea îngheţată cu Harvey. Costumul *meeeu*. Şi noi i l-am dat lui Harvey.

Pe bune-acum. Să ţin minte să nu încerc să fug de naziști cu Minnie după mine. Îi întîlnesc privirea lui Steph şi ridic timid din umeri.

— Ştiu, îi zice Steph lui Minnie. Şi noi vă sîntem foarte recunoscători, nu-i aşa, Harvey? Fiindcă mămica ta a muncit foarte mult la costumul ăla. Ea l-a cusut pentru tine, nu-i aşa?

Minnie se gîndeşte o clipă, apoi clatină din cap şi zice:

— Mami l-a prins *cu ace*. Şi acul *m-a înţepat*. Şi am zis „Au!".

— Au! repetă şi Harvey ţinîndu-i isonul.

— Au! Ac! ţipă Minnie, şi faţa i se luminează de bucurie, în timp ce face cu degetul spre Harvey. Ac! Ac!

Fiica mea e aşa o figurantă. Am înţepat-o uşor cu un ac, o dată, cînd îi făceam probe. *Abia dacă am atins-o.*

Încă strigînd „Ac! Ac!", Minnie şi Harvey se fugăresc afară din cameră, iar Steph oftează lung şi adînc.

— Becky, zice şocată. Nu ştiu ce să spun.

Cînd ridic privirea, văd, spre spaima mea, că are ochii plini de lacrimi. Nu. Nu. Dacă-ncepe să plîngă, o să-ncep şi eu şi-o să facem împreună un lac în mijlocul sufrageriei.

— Nu e mare chestie, zic grăbită. Nu te mai gîndi.

— Ba *e*. E unul dintre cele mai generoase gesturi pe care le-a făcut vreodată cineva pentru mine.

— Ei, zic privind furioasă pe geam. Adică oricine ar fi făcut asta. Crede-mă.

— Nu meriţi asta.

Steph e brusc vehementă.

— Nu meriţi *deloc* asta, Becky.

Îi piuie telefonul, semn că a primit un SMS, şi se uită la el agasată – apoi are un rictus.

— O, Doamne. Au venit ai mei. Mai devreme. Sînt în faţa casei mele. Dar nu vreau să te las singură.

— Trebuie să pleci! zic imediat. Du-te! Să ai un Crăciun minunat.

— Dar nu poţi suna pe nimeni altcineva? Altcineva care...

Tace stînjenită şi ştiu la ce se gîndeşte. Pe cine să sun? Să-mi sun rudele şi prietenii cei mai apropiaţi? Simt o nouă împunsătură de durere, dar fac un efort să zîmbesc.

— E-n regulă. Luke e pe drum. O să se-ntoarcă în curînd. Steph, trebuie să te duci la familia ta. Bucură-te de ei.

Steph îmi aruncă o ultimă privire chinuită, însă apoi se ridică în picioare şi-l ia pe Harvey pe sus. Îi aud încîntarea în glas cînd zice:

— A venit bunica, dragul meu! La noi acasă!

Mă strînge tare în braţe, apoi pleacă şi rămînem doar eu şi Minnie, aşteptîndu-l pe Luke. Pun animaţia *Omul de zăpadă* şi mă cuibăresc lîngă Minnie pe canapea, încercînd să mă fac comodă. Dar îmi simt creierul înfierbîntat şi capul greu.

Zăresc brusc pe podea cartea lui Minnie despre Grinch şi o ridic, auzind glasul lui Luke în minte. *Grinch poate fura orice, dar nu Crăciunul.* Răsfoiesc cartea pînă ajung la pagina cu toată familia Who ţinîndu-se de mîini şi cîntînd. Pagina care reprezintă fericirea. Bucuria de a fi împreună. Spiritul Crăciunului. Mă uit la ea pînă cînd ilustraţia se înceţoşează şi cuvintele alunecă pe foaie şi-mi simt capul mai greu ca niciodată.

Am cadourile și decorațiunile, chiar și curcanul vegan. Însă n-am prietenii și familia. N-am unicul lucru care înseamnă de fapt Crăciunul.

Și acum nu mai pot continua să mă prefac. Îmi las capul pe genunchi și plîng în tăcere ca Minnie să nu vadă că s-a întîmplat ceva.

Cum e posibil ca primul Crăciun la mine acasă să fie așa? Unde-am greșit?

Mi se zguduie umerii, îmi curge nasul și am ochii strînși... și, cînd aud glasul lui Luke, e ca și cum aș visa.

— Becky?

Îi simt brațele în jurul meu.

— Becky! O, Doamne! Ce s-a întîmplat?

— A. Bună.

Ridic repede capul și mă frec pe față.

— Totul e-n regulă. Mă rog. Doar că... îhm... Nu mai vine nimeni de Crăciun, așa că am fost un pic dezamăgită. Dar o să fie bine.

— Nu mai vine nimeni?

Luke mă fixează fără expresie.

— Și-au anulat participarea.

— Cine și-a anulat-o?

— Toată lumea. Mama și tata, Janice, Suze... Jess...

Preț de o clipă, Luke pare incapabil să vorbească. Apoi zice, cu tonul politicos de părinte pe care-l folosim în fața lui Minnie:

— Becky, vrei te rog să vii puțin la bucătărie?

Îl urmez și închidem ușa. Apoi Luke se întoarce pe călcîie.

— Ce dracu'? Ce *dracu'*? Ia-o de la început. Ce s-a întîmplat?

— Păi, zic gîtuită, întîi a fost Jess, care mi-a trimis un SMS să-mi spună că nu poate veni la petrecere din motive personale. Și pe urmă mama

mi-a zis că ea și tata sînt bolnavi. Și Janice a zis că vrea să petreacă o zi liniștită cu Martin, iar Suze a spus că se duce la unchiul Rufus al lui Tarkie.

— E absolut incredibil, zice Luke pe un ton calm, dar amenințător. E *absolut incredibil.*

S-a făcut efectiv alb la față. Nu-l văd prea des pe Luke atît de livid.

— Nu anunți că nu mai vii de Crăciun în ajunul Crăciunului. Nu te porți așa cu oamenii.

— Dacă nu vor să vină, e alegerea lor, zic supărată.

— Ba nu e deloc! explodează Luke. Trebuie să-ți ofere o explicație. N-am să accept asta, Becky. Nu accept și punct. Ai muncit al naibii de mult pentru petrecerea asta și *n-am să le permit* să se poarte cu tine așa.

— M-ai ajutat și tu, zic ca să fiu corectă, însă Luke scutură din cap.

— Eu nu mi-am luat asupră-mi cîte ți-ai luat tu. E efortul tău. E creația ta. Devotamentul tău. *Nu meriți* asta.

Și-a scos deja telefonul și a apelat un număr. O clipă mai tîrziu se încruntă și zice:

— Robotul... Bună, Jane, zice repede. Luke sînt. Ți-aș fi recunoscător dacă m-ai suna.

Lasă același mesaj pentru Suze, Janice și Jess, apoi își pune telefonul în buzunar, cu chipul încordat.

Deodată, bucătăria pare un spațiu lipsit de viață. Nu mai are nimic din spiritul Crăciunului.

— Vrei o cafea? zice Luke într-un final. Sau ceva de băut?

Clatin din cap, stoarsă de orice puteri. Luke încuviințează, apoi pornește ceainicul. Cînd face asta, atenția îi e atrasă de cutia de carton. Îi

ridică uşor capacul şi se dă înapoi şocat la vederea curcanului din gogoşi.

— Dumnezeule. Ce naiba-i *asta*?

— Un curcan vegan, zic deprimată. Îl cheamă Porcuşorul Peppa.

— Aha.

Îl văd că face eforturi să priceapă, apoi renunţă la încercare şi pune capacul înapoi. Face o cană de cafea şi amestecă încet în ea.

— Deci n-ai vorbit cu nici unul dintre ei? Mai ia-o o dată de la capăt.

— Ba da, am vorbit cu Suze şi cu mama. Suze mi s-a părut că vorbeşte cam ciudat. Alunecos, cum să zic. Cum ea nu e niciodată. Luke, cred că se întîmplă ceva, zic disperată. Ştiu că sună paranoic, dar asta cred. M-au sunat cam la zece minute una de alta. A fost ca un fel de... grevă coordonată.

Luke expiră lung, privind absent în faţă. Furia i s-a domolit şi are chipul îngîndurat.

— Dar ce *dracu'* i-ar face pe toţi să-şi anuleze participarea la petrecere?

— Nu ştiu!

Ridic braţele neputincioasă.

— M-am tot gîndit. Oare e tot din cauza lui Flo? Sau s-au certat din alt motiv? Oare au cu toţii un alt grup secret de WhatsApp de care eu nu ştiu? Am senzaţia că toată lumea ştie ceva ce eu nu ştiu, conchid disperată. Aşa mă simt. Şi nimeni nu vrea să-mi spună.

Luke îşi bea cafeaua în tăcere o vreme, apoi mă priveşte în ochi.

— OK, spune. Cine-i persoana care ţi le zice cel mai „verde-n faţă" din familia ta?

— Jess, zic fără ezitare.

— Exact. Jess. O să aflăm de la Jess.

Îşi scoate telefonul şi apelează un număr.

— Robotul. Care-i numărul ei de fix?

— Cel de la ai mei, îi amintesc. E numărul alor mei din Oxshott.

— A, da.

Formează alt număr, ascultă atent – apoi spune:

— Linia e ocupată. E acasă.

Ajunge din doi paşi la uşa bucătăriei şi strigă:

— Minnie! Scumpa mea! Încalţă-te. Ia-ţi şi haina... Mergem la Jess, în clipa asta, îmi spune cu maxilarul încleştat. Şi nu plecăm pînă nu ne spune ce se petrece.

Facem o jumătate de oră pînă la Oxshott şi, cînd ne apropiem de casă, mi se ridică stomacul în gît. Mă aştept la tot ce e mai rău. Dar *ce poate fi* mai rău?

Ca toţi să-şi petreacă Crăciunul împreună, fără noi, fiindcă, brusc, ne urăsc. Ba nu, ne-au urît dintotdeauna. Toată viaţa noastră a fost o minciună şi o prefăcătorie. O, Doamne, nu, nu e posibil. Sinceră să fiu, sînt destul de tulburată.

Cînd ajungem, ne dăm jos din maşină în tăcere, ne apropiem de casă şi Luke sună la uşă. Sper în taină că nu va răspunde nimeni, dar după un timp uşa de la intrare se deschide şi Jess ne priveşte mirată.

— Bună.

Se uită de la mine la Luke şi înapoi.

— Nu mă aşteptam să vă văd aici.

— Nu, zice Luke sec. Ei bine, nici noi nu ne aşteptam ca toată lumea să ne lase cu ochii-n soare de Crăciun. Putem să intrăm, te rog?

— Da, zice Jess după o pauză şi ne invită în tăcere în sufragerie.

Locul arată la fel ca întotdeauna. Din cîte văd, Jess nu şi-a pus deloc amprenta asupra

lui, cu excepţia cîtorva cărţi de geologie pe măsuţa de cafea şi a unei salteluţe de sport făcute sul în colţ, lîngă nişte haltere care par al naibii de grele. Ne aşezăm cu toţii şi eu îi pun lui Minnie în continuare *Omul de zăpadă* pe iPad. Apoi Luke mă priveşte, încurajîndu-mă să vorbesc.

— Jess, încep. Ştiu că ai zis că nu vrei să-ţi petreci Crăciunul cu noi din motive personale. Şi respect acele motive. Pe cuvînt. Dar ni se pare o coincidenţă mult prea mare ca toată lumea să-şi anuleze participarea la petrecerea de Crăciun în acelaşi moment.

Îmi tremură glasul.

— Ni se pare ciudat. Şi... şi jignitor. Şi vreau să aflu un singur lucru, de ce?

Se lasă tăcerea şi Jess mă scrutează cu privirea, de parcă ar încerca să-mi citească emoţiile.

— Eşti supărată, zice în cele din urmă.

— Da! Sigur că sînt supărată!

— Nu eşti uşurată?

— Uşurată?

Mă uit şocată la ea.

— Mi-aţi distrus complet Crăciunul! De ce-aş fi *uşurată*?

Se lasă o nouă tăcere, în timpul căreia ochii lui Jess se plimbă de la mine la Luke de parc-ar aplica nu ştiu ce algoritm ştiut doar de ea. Apoi se încruntă şi zice:

— Luke, e limpede că lucrurile au luat-o razna. Trebuie să vorbeşti. Spune-i lui Becky ce-ai făcut. Fii sincer.

— Luke? zic fără expresie, apoi mă întorc cu faţa spre el. *Luke?*

— Nu ştiu la ce te referi, Jess, spune Luke cu un aer perplex. Ce-am făcut?

— E-mailul tău, zice Jess sec.

— Ce e-mail?

— Pentru Suze. Ni l-a trimis ea tuturor. L-am văzut cu toții.

— Ce e-mail pentru Suze? protestează Luke. Despre ce *vorbești*? N-am trimis nici un e-mail. Am fost plecat, m-am întors și am găsit-o pe Becky distrusă și asta-i tot ce știu. Ce se întîmplă?

Urmează altă tăcere și Jess se uită iar de la unul la altul. Apoi își ia telefonul, face scroll și i-l dă lui Luke.

— N-ai scris tu e-mailul ăsta?

Cînd Luke se uită curios la ecran, aproape că-i sar ochii din cap.

— Lukebrandonwork@LBC.com, zice îngrozit. În primul rînd, asta nu e adresa mea de e-mail. Ce *dracu?*

Eu nu mă uit la adresă, pentru că citesc înnebunită textul.

Dragă Suze,

Nu știu cum să-ți spun asta, dar o să te rog să-ți anulezi participarea la petrecerea noastră de Crăciun, cît mai cu tact. Te rog găsește o scuză, orice scuză. Becky e la capătul puterilor, e deprimată și-i e groază de ziua care urmează. Mereu ne-am dorit un Crăciun liniștit, doar noi trei, după care toată lumea s-a autoinvitat la noi. De atunci, Becky a fost așa stresată cu toate pretențiile voastre și mesajele voastre de pe WhatsApp, că îmi fac griji pentru ea. Plînge întruna, e epuizată și înciudată pe toată lumea...

Ridic capul agitată, cu obrajii arzîndu-mi. Asta crede toată lumea?

— Jess, nu port pică nimănui, zic. Nu sînt epuizată. Nu știu despre ce e vorba, dar nu e despre mine...

— N-am scris eu asta.

Luke bate cu degetul în ecran, furios.

— N-am scris *eu* asta, n-am scris eu așa o idioțenie...

Eu am dat deja la finalul textului ca să citesc încheierea.

Și, mai presus de orice, NU o contacta pe Becky și nici nu-i spune că ți-am scris. E foarte orgolioasă și o să nege totul, punîndu-și astfel în pericol sănătatea. Îți zic eu ție, cel mai bun cadou pe care i-l puteți face de Crăciun e să vă retrageți cu toții discret. Te rog, rezolvă tu situația.

Cu drag,
Luke

Mă uit șocată la cuvinte, cu inima bubuindu-mi în piept. E ceva aici... parcă-mi amintește de ceva...

Îți zic eu ție... Îți zic eu ție...

— O, Doamne!

Ridic brusc capul.

— Nadine! Nadine a trimis asta!

— Nadine?

Luke mă privește uluit.

— *Nadine?*

— Cine e, noua voastră prietenă? zice Jess gînditoare, cu un aer intrigat.

— Nu e prietena noastră, zic vehement. E dușmanca noastră. Ne urăște. Și ea știa diverse amănunte.

Mă întorc brusc spre Luke.

— *Știa* că ăsta-i felul în care o să se răzbune pe noi. Am vorbit despre Crăciun, mai ții minte? Știa că sînt un pic stresată.

Număr furibundă pe degete.

— Știa că toată lumea s-a autoinvitat de Crăciun. Știa despre WhatsApp.

Bat cu degetul în e-mail.

— Nimeni altcineva nu spune „Îți zic eu ție". *Plus* că se pricepe la IT. Ea a fost. N-ai văzut ce privire otrăvită ne-a aruncat înainte să plece? Era pornită să se răzbune.

— Dumnezeule.

Luke expiră lung.

Îmi amintesc brusc glasul siropos al lui Nadine, în seara aia, la ei acasă. *O să ai Crăciunul pe care ți-l dorești, Becky, cu familia și prietenii tăi.*

Știa care-i lucrul la care țin cel mai mult – și a încercat să mi-l ia. Am subestimat-o.

— E mai rea decît Grinch, zic neagră la față. E Grinch la puterea a doua. Grinch n-a furat decît lucruri. Ea a furat *oameni.*

— Dar noi n-ar fi trebuit să ne lăsăm furați! exlamă Jess, cuprinsă brusc de mîhnire. Îmi pare atît de rău, Becky...

— Deci, ce s-a întîmplat?

Mă întorc spre ea, rănită.

— Ați citit e-mailul ăsta și ați zis cu toții „A, OK, hai să nu ne ducem"?

— Nu! zice Jess șocată. Evident că nu. Ne-am sfătuit îndelung. Zile la rînd. Dar pînă la urmă am căzut de acord să-ți spunem că nu venim de Crăciun, fiecare din alt motiv, ca să nu ghicești adevărul.

— Poate n-ar fi fost rău să n-o contactați pe Becky toți odată, zice Luke sec. Asta i-a dat foarte tare de gîndit.

— Dar cum de *ați crezut*? întreb cu glas aproape tînguitor.

— Fiindcă părea... plauzibil, zice Jess jenată. În ultimul timp ai părut cam stresată, Becky. La ziua lui Minnie erai cam agitată. Și Suze a zis că îndrugai ceva despre un pește pe care l-ai acoperit cu o cuvertură...

— Eram agitată la petrecere fiindcă Flo e un coșmar! zic defensiv. Și tortul meu a fost un dezastru, iar Nadine i-a pus nervii la încercare lui Luke, apărîndu-ne în prag. *De-asta* eram agitată. Și peștele de sub cuvertură avea o explicație complet logică. Și oricum, adaug tot mai ambalată, chiar dacă am fost un pic stresată, *toată lumea* e stresată înainte de Crăciun! Asta nu înseamnă *că-și contramandează planurile*! Pe bune, acum, n-a încercat nimeni să-l sune pe Luke?

Nu pot să nu-mi iau un ton acuzator, iar Jess tresare.

— Ba da! zice. Suze a încercat! Dar n-a putut fi contactat.

— Nadine știa că o să fiu pe drum, intervine Luke strîmbîndu-se.

— Dar Suze ți-a lăsat totuși mesaj, Luke, adaugă Jess – și încremenesc.

— Mesaj? Ce mesaj? întreb și mă întorc cu fața spre Luke. Ai primit un mesaj?

Văd pe fața lui că parcă-și amintește ceva.

— A, zice evaziv. Corect. Așa e. E posibil să fi primit un mesaj de la Suze. Dar începea cu „Luke, în legătură cu Crăciunul" și m-am gîndit că l-aș putea citi mai încolo, cînd mă întorc.

Mai că-mi vine să strig „Deci *tu* ești de vină pentru toate astea!". Dar evident că nu e. Cum

nu e nici Suze. Şi nici unul dintre ei. Ridic privirea şi-i văd atît pe Jess, cît şi pe Luke privindu-mă neliniştiţi şi simt că mă furnică brusc nasul...

— Cînd toată lumea a zis că nu mai vine, m-am simţit... am crezut...

Înghit în sec.

— N-am ştiut ce să cred.

Se lasă tăcerea, apoi Jess vine şi-mi pune o mînă pe umăr.

— Nici noi n-am ştiut ce să credem, zice. Dacă te consolează cu ceva, ne-am bătut foarte tare capul ce să facem.

Deschide WhatsApp-ul de pe telefonul ei şi-mi arată un grup intitulat „E OK Becky??"

Ştiam eu! N-am fost paranoică. Chiar *aveau* un grup secret pe WhatsApp.

Încep să citesc rapid mesajele – şi mă trec fiori în timp ce le citesc.

Janice
E vina mea. N-ar fi trebuit s-o invit NICIODATĂ pe Flo acasă la Becky. Mă simt vinovată.

Jane
E vina MEA, scumpa mea. N-ar fi trebuit să ne mutăm la Shoreditch.

Janice
N-avem nevoie de nici o piñata!!! De ce nu mi-oi fi dat seama ce fac, cu pretenţiile mele absurde???

Suze
Cu toţii am pus mult prea mare presiune pe Becky. Mă simt GROAZNIC că ne-am autoinvitat de Crăciun, nici măcar nu m-am gîndit la asta.

Jane
Acum îmi amintesc – cînd am rugat-o pe Becky să dea ea petrecerea de Crăciun, mi-a zis că e îngrozită de idee. A zis că o să facă nopţi albe. Astea au fost CUVINTELE EI, Janice, draga mea: „Nopţi albe".

Mă opresc din citit, perplexă. Sînt sigură că mama a inventat asta. Sînt sigură că n-am zis că o să fac nopţi albe.

Jane
Nu mi-am ascultat PROPRIA FIICĂ ŞI N-AM FOST LÎNGĂ EA LA NEVOIE.

Janice
Nu te stresa, draga mea. Sîntem cu toţii vinovaţi.

— Jess...

Ridic uşor capul.

— E o demenţă. Trebuie să-i liniştim pe toţi.

— Da.

Jess încuviinţează şi ia telefonul. Scrie repede un mesaj, apoi ridică privirea.

— Ne-am stresat suficient cu toţii, Becky. Mai spune-mi o dată... zice, apoi ezită. Petrecem Crăciunul cu toţii la tine acasă, da?

— Da, zic categorică. *Da!*

— Partea bună e că toată lumea s-a împăcat cu toată lumea, zic cînd termină de scris încă un mesaj şi Jess mă priveşte în ochi cu un mic zîmbet.

— E şi mai bine, mama ta şi Janice au uitat complet de supărare de grija ta. Flo a dispărut din peisaj.

— Serios? zic înseninată. Măi să fie, uite că nu-i dracul chiar aşa de negru!

— O să fac niște ceai, zice Luke vesel. Haide, Minnie, vino să mă ajuți. Poți să iei și iPadul cu tine, adaugă cînd ea dă să protesteze.

— Nadine asta pare foarte...

Jess clatină din cap întrebător.

— Răzbunătoare.

— Cred că e pur și simplu o persoană care crede că totul, *absolut* totul i se cuvine, zic îngîndurată. Era convinsă că i se cuvin și banii lui Luke. Și, cînd nu i-a putut obține, a hotărît că nu ni se cuvine să avem parte de un Crăciun fericit. În orice caz, adaug repede, cînd văd grimasa lui Jess. Hai să nu ne mai gîndim la asta. Am descoperit totul la timp, așa că... Nimeni n-a pățit nimic.

— Slavă Domnului c-ați venit la mine.

Jess cască brusc, mai să mă înghită, și-și acoperă gura cu mîna.

— Scuze. *Scuze.*

— O, Doamne, zic, copleșită subit de remușcări. Ești obosită, Jess? Nu te simți bine?

Am fost atît de obsedată de Crăciun, încît n-am fost deloc atentă la Jess. Însă acum, că mă uit la ea, văd că arată groaznic. E palidă și slabă. Și oarecum agitată. Privirea îi fuge în toate direcțiile, de parcă are un gînd care nu-i dă pace.

— Jess, dacă tot vorbim despre starea de bine... zic pe un ton mai blînd, *cum* îți e?

Jess mă fixează tăcută.

— Continui să-ți faci griji pentru mine, văd.

Are cearcăne imense sub ochi, observ cu o strîngere de inimă. Exact ca Steph. O, Doamne, uite-mă și pe mine, care îmi fac griji ca o egoistă în legătură cu Crăciunul, cînd *Jess* e cea care pare la capătul puterilor.

— Da, zic sec. Îmi fac. Jess, știu că nu e treaba mea, dar tocmai vorbeam cu o prietenă care a avut... probleme. Mi-a zis că s-ar putea să te simți atît de vulnerabilă, încît să nu-ți poți deschide sufletul. Și vreau doar să știi că, dacă suferi...

— Tu crezi că sufăr.

Jess mă întrerupe cu un glas ciudat, înecat.

— Din cauza infidelității lui Tom.

Mă uit lung la ea, cu respirația tăiată. O să renunțe, în fine, la toate barierele?

— Becky, continuă ea cu același glas ciudat. Evenimentele de azi chiar nu te-au învățat că *nu e bine* să faci presupuneri?

— Poftim? zic nepricepînd și se lasă un alt lung moment de tăcere – apoi pare gata să cedeze.

— Vreau să-ți arăt ceva.

Se ridică în picioare și-mi face semn s-o urmez.

— Venim sus, strigă.

— Cui îi strigi? întreb intrigată, în timp ce urcăm scările.

— Lui Tom.

— Lui Tom? repet perplexă. Tom e *aici*?

— Sigur că e aici. Ți-am spus că vine acasă de Crăciun.

— A, da, zic repede. Sigur că da.

Însă mintea mea nu poate procesa. Nu reușesc să pun totul cap la cap.

— Ai senzori buni, Becky, zice Jess ajungînd în capătul scărilor. Ți-am ascuns ceva. V-am ascuns ceva tuturor. Dar ne era foarte teamă să ne bucurăm prea devreme.

— Pentru ce?

În suflet îmi crește vertiginos o speranță care-mi taie respirația și pe care nici nu o pot pune în cuvinte, în eventualitatea că...

— Ce e, Jess? *Despre ce e vorba*?

— Bună, Becky.

Tom mă salută din prag. E bronzat şi zîmbitor, deşi are şi el cearcăne.

— Intră să vezi.

O, Doamne... o, *Doamne... nu poate fi...*

Tom mă conduce în camera de oaspeţi şi rămîn încremenită, cu ochii în lacrimi. În patul dublu doarme dus un copil cu bucle negre.

— El e noul nostru fiu, Santiago. Am sosit azi-noapte, tîrziu. A fost un zbor lung.

Tom se strîmbă.

— Dar a meritat.

Îmi dau seama că am apucat-o pe Jess de mînă, fără să vreau. Nu-mi pot lua ochii de la Santiago. Are cam patru sau cinci ani, bănuiesc. Are gene lungi şi pielea aurie şi e îmbrăcat cu un tricou bej pe spatele căruia scrie *Recycled.*

— Habar n-aveam că e atît de aproape momentul, îngaim într-un final. Felicitări. Felicitări *din inimă.*

Îmi arunc braţele în jurul lui Jess şi al lui Tom şi, cînd ne desprindem din îmbrăţişare, avem cu toţii ochii un pic umezi.

— Nici noi n-am avut, zice Tom. N-am primit aproape nici un semn. Cînd a venit vestea, Jess a luat imediat avionul...

— Ai fost pînă în Chile şi înapoi? mă uit lung la Jess.

— Evident, zice ea fără să clipească.

— Am făcut toate actele, continuă Tom, am avut toate întîlnirile necesare, după care ne-am urcat pur şi simplu în avion şi...

— Nici n-am dormit.

— N-avem nevoie de somn.

Tom o ia pe Jess pe după umeri. Amîndoi par frînţi şi fericiţi. Arată exact ca părinţii cînd

li se naşte un copil. *Cum* de nu m-am prins din clipa în care am păşit pe uşă?

— Şi, de cît timp aţi... Adică, cum aţi...?

Nici măcar nu reuşesc să aflu ce vreau de fapt să-i întreb.

— Am fost acceptaţi cu ceva timp în urmă, dar nu ştiam cît durează pînă se finalizează procesul. Şi nu voiam să spunem nimănui, adaugă Jess un pic stresată. Pînă cînd nu era ceva sigur.

— Jess avea deja conferinţele planificate.

Tom continuă povestea.

— Aşa că am căzut de acord ca ea să se întoarcă în Anglia şi eu să rămîn, în caz că avem vreo veste înainte de Crăciun.

— Încercam doar să aşteptăm răbdători, zice Jess. N-a fost deloc uşor.

De-asta a fost Jess aşa de încordată. Nu era nimic altceva. Sînt ultima *tîmpită*.

Dar e şi vina lui Suze. Ea m-a susţinut sută la sută în toată teoria cu pantalonii scurţi kaki.

— Jess, îmi pare atît de rău, zic bîlbîindu-mă. Ştiu că am înţeles lucrurile un pic aiurea...

— Deci ce credeai, că *eu* am o aventură, sau *Jess*? întreabă Tom cu o grimasă. Nu ne-am dat seama exact.

Se uită la Jess, care îşi dă ochii peste cap sugestiv. O, Doamne, îmi vine să intru în pămînt. Şi pentru că Jess şi Tom par un cuplu mai armonios şi mai îndrăgostit decît i-am văzut vreodată.

— Ce-au zis Janice şi Martin? schimb repede subiectul. Cred că sînt în al nouălea cer.

— Încă nu ştiu, zice Jess după ce se uită la Tom. Au plecat de-acasă înainte să-i putem prinde şi n-am vrut să le spunem la telefon. Aşa că... tu eşti prima persoană care-l vede pe Santiago, Becky.

— Eu sînt *prima*?

Mi se pune un nod imens în gît.

— Păi... sînt onorată.

Întind mîna şi-i ating o buclă lui Santiago, nevrînd să-l trezesc, dar incapabilă să rezist.

— Bun venit, Santiago, zic în şoaptă.

— Nu te aude, zice Jess pe un ton firesc. E complet surd.

— A, zic, oprită din efuziune. Aha. Înţeleg... atunci o să învăţăm limbajul semnelor. O să-l învăţăm şi pe el. O să facem tot ce are nevoie. Să-mi spui doar ce pot face eu.

Cînd mă ridic, clipesc cu putere, fiindcă în urmă cu cîteva clipe nici măcar nu ştiam că Santiago există, iar acum sînt hotărîtă să-i netezesc cît pot drumul în viaţă, toată viaţa, indiferent de ce ar fi nevoie.

— E minunat.

Mă uit la Jess şi Tom.

— Mă bucur foarte tare pentru voi. Şi a sosit la ţanc, chiar de Crăciun, adaug cu un oftat sentimental. Asta face totul şi mai special.

— Nu sînt de acord, zice Jess calmă. Ar fi fost la fel de special în orice altă zi.

Îmi muşc buza, încercînd să nu rîd. *Tipic* pentru Jess. Şi are dreptate, sigur că are. Dar cred că şi eu am un pic dreptate.

Mesaje chat

SUZE & BEX

Suze
Becky!!! OMG!!!!! Mă simt GROAZNIC!!! Xxxxxxxx

Suze
Nu-mi vine să cred că am crezut e-mailul ăla!!

Suze
N-am să mai cred niciodată NICI UN E-MAIL, ÎN VIAŢA MEA.

Suze
Am crezut că ai o cădere nervoasă!!

Suze
Nadine e DRACUL GOL.

Suze
Nu-mi vine să cred că aveai de gînd să faci sex multiplayer cu ea.

Suze
N-ai făcut sex multiplayer, nu? Sau ai făcut, totuşi? Poţi să-mi spui. N-am să te judec.

Douăzeci și unu

Cînd ajungem acasă, mai tîrziu, mă simt complet stoarsă emoțional. Mi-am tot scris pe WhatsApp cu Suze în drum spre casă, asigurînd-o că da, am s-o iert și că da, rămîne valabilă petrecerea de Crăciun. Și nu, n-am făcut sex multiplayer și da, i-aș spune cum e.

Cînd intrăm în casă, Luke se întoarce către Minnie.

— Scumpa mea, trebuie să fac niște cumpărături de ultim moment pentru mami. Așa că peste o secundă noi doi o să plecăm în oraș, iar mami rămîne acasă și se uită la un film despre Crăciun. Sună bine, Becky?

— Sună super, zic din toată inima.

Mă duc în sufragerie și mă uit în jur la decorațiunile festive, la luminițe și cadouri, și mă simt mulțumită, pentru prima oară după multă vreme. Petrecerea care era anulată s-a dezanulat. Pînă la urmă, totul e OK. Poate că da, chiar mă pot relaxa, cu picioarele în sus. Și tocmai mă întreb alene pe unde-oi fi lăsat telecomanda, cînd prin fața ochilor îmi trece razant ceva gri.

Poftim?

Doar n-a fost... Vietatea trece iar în viteză pe lîngă mine și de data asta o văd ca lumea,

mi se taie respiraţia şi rămîn împietrită de groază. Un şoarece. Un *şoarece* adevărat. În *casa noastră*? În *Ajunul* Crăciunului?

— N-ai primit mesajul meu? îi spun furioasă. „Şi nici ţipenie în jur, nici *şoricel* în casă"[1]. Săriţi! ţip fără să mă pot abţine, în timp ce el aleargă la două degete de piciorul meu. Adevărul e că mi-e o frică de mor de şoareci.

În clipa aia intră Minnie şi-mi stă inima. *Chiar nu vreau* să se ducă la şcoală şi să spună tuturor că avem şoareci. Dar e prea tîrziu, l-a văzut.

— HAMPER[2]! strigă, cu chipul copleşit de bucurie. Uite, mami, un HAMPER!

Hamper? O privesc încruntată şi confuză. Ce tot spune?

Şoarecele îmi mişună iar pe la picioare şi rezist cu greu să nu ţip, fiindcă nu e feminist să ţipi la şoareci.

— Hamper! strigă Minnie şi aleargă după şoarece. HAM-PER! Moş Crăciun o să-mi aducă un hamper, adaugă veselă. O să vină pe horn cu un hamper. HAM-PER! Vino-aici!

Cînd şoarecele trece iar în viteză pe lîngă ea, îşi întinde mîinile de parc-ar vrea să-l ia în braţe, iar eu mă uit lung la ea, incapabilă să mă mişc, reluîndu-i în minte cuvintele.

Hamper. Nu coş de picnic. Ci *hamster*. Toată vremea asta a vrut un hamster, asta şi-a dorit din tot sufletul. Un *hamster*.

---

1. În engl. în orig., „Not a creature was stirring, not even a mouse" – vers din poemul *A Visit from St. Nicholas*, de Clement Clarke Moore.
2. „Coş", în limba engleză. Pentru crearea unui efect comic, autoarea se bazează pe asemănarea fonică dintre *hamper* şi *hamster*.

În timp ce înțeleg cumplitul adevăr, mă ia cu fiori pe șira spinării. E ajunul Crăciunului și magazinele sînt pe punctul de a închide, iar eu abia în clipa asta am înțeles ce-și dorește fiica mea de Crăciun. Cel mai mare coșmar dintre toate coșmarurile de Crăciun s-a adeverit.

Ies din cameră cît pot de calmă și mă duc în hol – apoi îl înșfac pe Luke și-l trag după mine în dulapul-cuier.

— Luke, îngaim. Dezastru. Minnie își dorește de Crăciun un hamster.

— Un *hamster*?

Mă privește lung.

— Păi credeam că...

— Știu, îl întrerup disperată. Știu. N-avem timp. Mă duc eu să-i iau cît pleci tu cu ea. Și trebuie *neapărat* să ne ocupăm de cuvintele astea stîlcite ale ei, adaug – și-l văd că, în fine, pricepe și el.

— Rahat.

Își mușcă buza.

— Rahat. Sincer să fiu, e destul de amuzant.

— Ba nu e! Fiindcă n-avem nici un hamster! Adică – dacă nu cumva mi-ai luat mie unul, adaug cu un firicel de speranță, fiindcă Luke a glumit odată că o să-mi cumpere de Crăciun un hamster și o să-i dea numele de Ermintrude.

— Nu, mă tem că nu.

Luke pare amuzat.

— *Relaxează-te*, Becky, adaugă punîndu-și mîinile pe umerii mei. Magazinele sînt încă deschise. Vezi că e pet shop-ul ăla din Ellerton Road.

— OK, zic încuviințînd vehement. Da. Acolo mă duc. Dar dacă n-au?

— O să aibă. Toate pet shop-urile au hamsteri. Sau să mă duc eu mai bine?

— Nu, nu poţi! Tu te duci cu Minnie! O să-l vadă! Mă duc eu. Plec. Acum!

— Îmbrăcată ca doamna Crăciun? întreabă Luke.

— *Acum* te interesează hainele mele? ripostez. Zău că altele sînt priorităţile acum, Luke!

Îmi înşfac telefonul şi geanta şi o iau la fugă spre maşină. Un hamster. Nu-mi vine să cred. Un nenorocit de hamster.

În timp ce conduc pe Ellerton Road, inima îmi bate nebuneşte. N-ar trebui să se întîmple aşa ceva. E complet anapoda. Am început cumpărăturile de Crăciun *foarte devreme*. Am fost *organizată*. Cadoul lui Minnie a fost primul pe care l-am cumpărat! Chiar primul! Şi totuşi uite-mă cum bat oraşul în Ajun de Crăciun panicată, exact cum *n-am vrut să fiu*.

Parchez maşina, sprintez pe trotuar spre pet shop şi mă opresc şocată. Închis. *Închis*. Nu poate fi închis. Cum să fie un pet shop închis în Ajun de Crăciun? Cum rămîne cu hamsterii cumpăraţi în ultimul moment?

Zgudui uşa, pentru orice eventualitate, dar ştiu că e degeaba. Cînd mă răsucesc pe călcîie, aproape vorbesc singură de panică şi o bătrînă cu un căruţ de cumpărături mă priveşte mirată.

— E un pet shop în Bickersly, draga mea, spune. Pe Woodford Street. Poţi să încerci acolo.

— Am înţeles! zic. Mersi!

Nici măcar nu ştiu unde e Bickersly, dar îl găsesc cu GPS-ul. Pornesc pe o rută bizară prin sate pe care nu le-am mai văzut niciodată şi mă trezesc pe un mic drum lateral, cu trei prăvălii una după alta. Unul se numeşte Pete's Pets

și are luminile aprinse. Slavă Domnului, slavă *Domnului.*

Dau buzna înăuntru, cu inima cam îndoită. Singurele pet shopuri în care am mai fost, cu Suze, erau mari, deschise și complet igienizate. În ăsta mă întîmpină un singur tip, tatuat tot, care arată de zici că folosește hamsterii în ritualurile lui satanice. Dar nu prea am de ales, așa că mă apropii de el cu un zîmbet politicos.

— Bună ziua, doamnă Crăciun, zice el cu un zîmbet compătimitor, cîntărindu-mă din cap pînă-n picioare.

— Bună ziua, aș dori...

— Închidem curînd, mă întrerupe sec. Ar fi bine să vă grăbiți.

— Nici o problemă. Aș dori un hamster. Și o cușcă. Și mîncare, adaug după o clipă de gîndire. Și tot ce îi mai trebuie unui hamster.

— OK, încuviințează tipul. Ce fel de hamster?

— Ca orice hamster.

Îmi aruncă o privire critică și mă conduce la o cușcă de plastic, plină cu hamsteri fiecare în cîte o despărțitură, care se agită cu toții, mînîncă și fac ce fac hamsterii.

— Alegeți-vă.

— Aha, zic încercînd să par mai sigură decît sînt.

Adică, practic, sînt niște rozătoare. Trebuie să aleg ce rozător să bag în casă. Dar Minnie o să-l iubească, îmi amintesc. Asta-i tot ce trebuie să țin minte.

Mă întreb ce culoare i-ar plăcea. Poate reușește Luke să afle, subtil? Scot telefonul să-l sun – dar pe ecranul meu nu e nici o liniuță. Fir-ar.

— Mda, semnalul nostru e cam slab, zice individul. Deci pe care-l vreți?

Mă zgîiesc la hamsteri, încercînd să-i văd cu ochii lui Minnie.

— Poate pe ăla, zic arătînd spre unul bej.

— Ăla e un hamster sirian, mascul. Vreţi să-l vedeţi mai de aproape? adaugă mijind ochii.

Îl ia din cuşcă şi mi-l întinde, iar eu încerc să-mi înăbuş repulsia.

— Aţi mai avut hamsteri? întreabă el mijind ochii.

— Ăă... nu. Dar o să respect toate regulile, zic grăbită. O să am mare grijă de el. Promit.

Îmi face semn să iau hamsterul şi fac asta cît pot de blînd. E blănos, fornăitor şi agitat, cu gheare foarte ascuţite.

— Au! zic cînd hamsterul ajunge brusc pe masă şi începe să fugă.

— Ce faci, femeie, nu-l lăsa să *fugă*! zice individul consternat, înşfăcînd repede hamsterul.

— N-am vrut! zic ruşinată. Scuze, doar că m-a luat pe nepregătite.

— N-ar trebui să-l cumperi dacă nu poţi avea grijă de el, zice dezaprobator şi simt că mă apucă panica. O să spună că nu sînt calificată să am un hamster? Oare există vreun test pe care tocmai l-am picat?

— Dar pot, zic cu însufleţire. Pot să am grijă de el. Promit.

— OK, deci hamster, cuşcă, rumeguş, mîncare...

Se opreşte.

— Vreţi şi accesorii?

Ridic capul, brusc interesată. Aaa. Accesorii?

Individul îmi arată un raft plin cu chestii şi mă binedispun pe loc. Cine ştia că hamsterii au nevoie de atîtea chestii? Aleg o mingiuţă, o „căsuţă de hamster" şi o drăcovenie foarte mişto în care hamsterul să poată alerga. Şi tocmai

zăbovesc asupra unui balansoar pentru hamsteri cînd mă săgetează un gînd cumplit: livrarea mea. Curcanul meu. *Rahat*. Cu toată agitaţia, am uitat complet de el. Vine într-o juma' de oră. Trebuie să ajung acasă, rapid.

— OK, zic grăbită. Am ales. Gata.

Plătesc pentru toate, apoi le duc la maşină în mai multe drumuri, pentru că sînt foarte voluminoase. Ultimul lucru pe care îl duc e chiar hamsterul, în cuşca lui, şi tocmai vreau să-l ridic de pe podea cînd îmi vine o idee subită. O să-i fac repede o poză şi-o să i-o trimit lui Luke! Oricum trebuie să învăţ să mă descurc cu el.

Mă las în genunchi, apuc vietatea minusculă şi zvîrcolitoare şi o scot, încercînd să nu mă crispez. Aşa. Deja mă descurc mai bine. Adică e destul de drăguţ, cu năsucul lui fornăitor. Trebuie să-i găsim un nume frumos.

Îi fac o poză şi tocmai vreau să-l bag înapoi în cuşcă, cînd individul răcneşte brusc la telefonul fix „Du-te *dracu'*!".

Iar asta mă face să tresar. Iar asta mă face să slăbesc strînsoarea preţ de o nanosecundă.

Doar o nanosecundă. Dar e suficient. Spre groaza mea, înainte să apuc să-l prind iar, hamsterul îmi scapă zvîrcolindu-se din mînă, cade pe podea şi fuge. Se opreşte şi se uită la mine de parcă ar spune „Ha ha!" (OK, poate exagerez), iar eu mă uit la el cu inima bubuindu-mi în piept.

Nu pot să recunosc că am scăpat iar hamsterul. Tipul o să spună că sînt iresponsabilă şi n-o să mă mai lase să-l cumpăr. Hotărăsc că o să-l prind singură, pe şest. Întind mîna încet după el, însă hamsterul îmi scapă agil printre

degete. Mai încerc o dată, mai cu curaj, dar de data asta îmi scapă definitiv, printr-o ușă laterală deschisă.

Rahat.

Tîrîndu-mă fără zgomot, urmez hamsterul dincolo de ușă și mă trezesc într-o mică magazie, prost luminată. Închid iute ușa în urmă și mă uit în jur. E un spațiu micuț. E închis. *N-am cum* să nu găsesc nenorocitul ăla de hamster.

Ciulesc urechea după vreun rîcîit, dar nu aud nimic. Așa că aprind lanterna telefonului și o plimb în jur, căutînd licărul a doi ochișori ca niște mărgele. Nimic.

Observ brusc pe un raft din apropiere niște „delicatese pentru hamsteri" și îmi vine o idee. Rup capacul cutiei, spunîndu-mi că o s-o cumpăr mai tîrziu, și găsesc în ea niște biluțe grețoase, care sînt probabil caviar pentru hamsteri.

În apropiere e și o cutie mare și goală de carton. O întorc cu partea laterală în jos și pun un morman de biluțe pe podeaua din carton. Apoi mă așez pe vine, pregătită să sar și să prind în capcană hamsterul. Mă simt ca un membru al echipei lui David Attenborough, care așteaptă să prindă leul din Serengeti la adăpătoare.

Doar că echipele astea așteaptă uneori săptămîni la rînd, îmi amintesc brusc.

Nu. Nu trebuie să gîndesc așa. Bănuiesc că uneori așteaptă doar cinci minute și hop, apare leul. Exact.

Se scurg cîteva minute insuportabile. Mă dor un pic coapsele de la poziția ghemuită. Dar nu îndrăznesc să mă mișc. Echipa lui David Attenborough nu se plînge că le îngheață nasul sau mai știu eu ce, nu? Așa că nu trebuie să mă plîng nici eu.

Chiar şi aşa, tot nu pot să nu fiu deprimată. Cum de am ajuns aici? Trebuia să fie un Crăciun *organizat*. Un Crăciun *care să decurgă ca uns*. Şi nu unul în care ajungi să stai pe ciuci într-o magazie prăfuită, aşteptînd să i se facă foame unui hamster.

Tocmai mă întreb dacă nu cumva e o idee complet idioată şi dacă n-ar trebui să-i mărturisesc tipului tot, cînd aud brusc un mic rîcîit şi încremenesc. Mijesc ochii în beznă – şi văd doi ochişori ca nişte mărgele licărind spre mine! Da! A mers!

Cînd hamsterul se apropie de mormanul de mîncare, fac un efort să nu scot un chiot. Am reuşit! Sînt o îmblînzitoare de hamsteri! Tot ce trebuie să fac acum e...

Stai, *ia stai aşa*...

Mă zgîiesc şocată la hamsterul care se apropie de cutie. E alt hamster. E hamsterul greşit. Ăsta e jumătate bej, jumătate alb. Probabil a stat ascuns pe undeva prin magazie şi a simţit mîncarea.

Şi acum? Creierul mi se învîrte debusolat în timp ce mă uit la hamsterul care ridică o biluţă cu ghearele. (Adevărul e că e destul de drăguţ.) Ce să fac? Să-l prind pe ăsta? Dar nu pe ăsta îl vreau, îl vreau *pe al meu*. Unde-i *al meu*?

În timp ce încerc să mă hotărăsc ce să fac, apare încă un hamster lîngă el. Dar şi ăsta e un hamster greşit. E mai închis la culoare, gri-maroniu. Ce naiba, cîţi hamsteri sînt în magazia asta?

Sînt destul de tentată să mă duc să-i spun vînzătorului că a fost invadat de hamsteri, însă nu îndrăznesc să mă mişc. Fiindcă, dacă hamsterii *ăia* au fost tentaţi de mîncare, atunci poate că... poate că...

Împietresc cînd aud alt rîcîit pe podeaua de piatră – şi-mi sare brusc inima. Da! E cel bej! Se apropie precaut, dar apoi se opreşte.

Haide, îi spun în minte. *Du-te şi ia mîncarea, ştii că vrei.*

Se opreşte şi mă uit la el, apelînd la toate forţele mele paranormale de îmblînzit hamsterii. *Hai... nu te opri...*

După o clipă sau două, insuportabile, începe iar să se mişte. Înainte... înainte... Da! E pe latura interioară a cutiei! Cu o mişcare lină, întind mîna şi înclin cutia, ceea ce-i face pe toţi trei hamsterii, plus biluţele de mîncare, să aterizeze pe fundul ei. Sînt prinşi în capcană, fără scăpare.

Mă las înapoi pe călcîie, cu inima bubuindu-mi şi picioarele amorţite, asaltate de furnicături. OK. Gata cu panica. Am hamsterul. Mă uit la ceas şi oftez uşurată. Încă am timp să ajung acasă înaintea curcanului. Deci totul e în regulă. De fapt totul e extraordinar, fiindcă acum am şi hamster, *şi* o poveste de spus lui Luke. (Întotdeauna trebuie să vezi partea pozitivă.)

— Ţi-am prins hamsterii! zic năpustindu-mă afară din magazie cu cutia în braţe – şi încremenesc.

Magazinul e cufundat în beznă. E gol. Mă uit în jur uluită şi trag de sertarul casei de marcat, care e închis. Mă uit la tăbliţa cu programul, care e prinsă pe uşă. La grilajul de metal care protejează faţada. E *închis*? A *închis*? Cu mine *înăuntru*?

Gîndurile încep să mă bombardeze ca proiectilele. Ce fac? *Ce fac?* Curcanul soseşte într-un sfert de oră. Dacă nu sînt acasă, o să plece înapoi cu el. Trebuie să ies. Dar cum? Să chem pe cineva. Dar n-am semnal.

Aprind toate luminile, apoi mă grăbesc la casa de marcat ca să folosesc telefonul fix la care a vorbit tipul mai devreme – dar telefonul a dispărut de pe tejghea. Unde e? *Unde e nenorocitul ăla de telefon?* Încerc sertarele, dar sînt toate încuiate. O, Doamne...

Mă grăbesc la uşă şi încep să bat în ea, ţipînd „Ajutor! Ajutor! Daţi-mi drumul!"

Dar strada e goală. După cinci minute de strigat şi de bătut, mă doare gîtul, dar n-a apărut nimeni, ca să nu mai zic să vină cineva să mă ajute.

Iar acum o serie de gînduri şi mai nasoale încep să-mi năvălească în minte. Dacă nu trece nimeni pe lîngă magazin? Dacă nu mă vede nimeni? Luke nu ştie că sînt aici. Nimeni nu ştie că sînt aici. Aş putea să rămîn captivă aici în timpul Crăciunului. Aş putea să ratez complet Crăciunul, blocată într-o prăvălie, avînd drept tovarăşi doar nişte animăluţe.

Cînd mă uit afară la strada goală, mă simt ca într-o poveste absurdă şi sînt uşor ameţită. M-am înşelat mai devreme. *Ăsta* e coşmarul de Crăciun numărul unu. Şi îl trăiesc în clipa asta.

Ora cinci vine şi se duce. Ora cinci jumate vine şi se duce. Ora şase vine şi se duce. Afară e întuneric, eu n-am văzut nici un trecător şi încep să mă resemnez cu soarta mea de coşmar. (Dac-aş fi ştiut că rămîn blocată în magazin de Crăciun, măcar alegeam unul de *haine*.)

Am început să desenez liniuţe în palmă cu pixul – cîte cinci pentru fiecare jumătate de oră. Fiindcă trebuie să-ţi păstrezi cumva optimismul. Trebuie să nu te laşi pradă haosului – altfel o

iei razna. Am văzut *Naufragiatul*, așa că știu lucrurile astea. Nu vreau să sfîrșesc desenînd un chip pe o mingiuță de hamster.

Mi-am notat de asemenea cu grijă proviziile de care dispun și, din fericire, în colțul prăvăliei e un dozator de apă. Pot supraviețui cu semințe de floarea soarelui – și, dacă se termină, tot am mîncare de hamsteri. Dacă va trebui să o raționalizez și pe-asta, așa am să fac.

Și, lucru amuzant, animalele sînt cele care-mi dau putere, cu curajul lor și spiritul lor de echipă. M-am împrietenit cu toate – cu hamsterii, cu gerbilii, cu peștii – și, cînd toate astea o să se termine, cred c-o să fim prieteni pe viață.

La fiecare cinci minute bat în ușă, strigînd pînă răgușesc – apoi mă prăbușesc iar în brațele disperării. E cea mai nepopulată stradă pe care am văzut-o vreodată. Sau poate că toți sînt înăuntru, în casele lor primitoare, se uită la *Păpușile Muppet ne colindă* și cîntă împreună cu ele, astfel încît nu-mi pot auzi strigătele.

Cu un nod în gît, iau o mînă de semințe de floarea soarelui și le mestec tristă. Gîndul la *Păpușile Muppet ne colindă* îmi amintește de toate filmele de Crăciun pe care le-aș putea vedea acum, cuibărită comod pe canapea. *Spiriduşul*. Sau *Ce viață minunată*. Sau, dacă alege Luke, *Greu de ucis*, care, susține el mereu, e film de Crăciun, iar eu zic că nu e și ne certăm pe tema asta.

E timpul să bat iar în ușă, așa că-mi adun toată energia, lovesc cu pumnii în sticlă și țip cît pot de tare. Dinspre strada pustie nu vine nici un răspuns. Dar, într-un final, cînd fac o pauză, mintea mea începe să zbîrnîie ciudat.

Greu de ucis. Mă tot gîndesc la *Greu de ucis*. De ce? Eu nu mă gîndesc de obicei la *Greu de ucis*, dar acum nu mă pot opri.

Îl tot văd pe Bruce Willis năpustindu-se prin ferestre, împuşcînd şase oameni deodată. Refuzînd să accepte că nu se poate. Ştiind ce trebuie să facă şi făcînd acel lucru.

Şi brusc ştiu ce e cu imaginile astea din mintea mea. Ştiu ce-mi spune creierul. Sînt ruşinată de totala mea slăbiciune. De ce m-am resemnat în faţa sorţii: de ce mă gîndesc la *Naufragiatul*? Ar trebui să mă gîndesc la *Greu de ucis*! Fiindcă, dacă Bruce Willis ar rămîne captiv într-un pet shop în ajun de Crăciun, n-ar sta pur şi simplu aici resemnat, nu? S-ar căţăra pe culoarele de aerisire cu o armă sau ar provoca o explozie, care l-ar ajuta să iasă.

Nu sînt o victimă *naufragiată*, îmi spun categorică. *Nu* sînt o prizonieră. N-am de gînd să mucegăiesc aici, mîncînd seminţe de floarea soarelui la masa de Crăciun şi sperînd să fiu salvată. Mă uit la hamsteri cu maxilarul încleştat.

— Am să-mi petrec Crăciunul cu familia mea, le spun cu un glas mormăit, stil Bruce Willis. Şi n-o să mă poată opri nimeni.

Pot să scap din locul ăsta, sigur că pot. E doar o clădire necunoscută, cu un grilaj metalic încuiat ce barează intrarea şi o uşă grea în spate, închisă cu zăvorul. Haide, Becky, nu fi molîie.

Pentru prima oară de cînd am intrat în prăvălie, mă uit în sus – şi văd o uşiţă în tavan. Trebuie se ducă undeva. O, *Doamne*. De ce nu m-am gîndit la asta pînă acum?

Îmi ia cîteva minute să găsesc un băţ cu un cîrlig în vîrf şi în curînd trag jos o scăriţă mobilă

pliată. Urc pe ea grăbită, ajung într-un soi de pod cu mochetă oribilă și cutii stivuite și caut o ieșire accesibilă, poate una pe care scrie „Ieșire".

OK. Deci nu există o ieșire accesibilă pe care scrie „Ieșire". Dar există un luminator. Bun și ăsta. E înțepenit, dar pînă la urmă reușesc să-l deschid cu forța, găsesc un scaun vechi pe care să mă sui și scot capul în aerul rece. Am ieșit! Oarecum. Trag în piept lacomă aerul serii, privind spre strada de dedesubt, aproape mută de emoție. N-am să mai cred niciodată că libertatea e ceva de la sine înțeles. Niciodată.

Singura chestie e că luminatorul e destul de îngust. Dar poate că reușesc să mă strecor prin el și să ies pe acoperiș. Și de acolo să cobor... cumva.

Cu un efort supraomenesc, mă ridic și ies cu capul și umerii prin luminator. Mă fac mică și mă storcesc, încercînd cu disperare să mă strecor... dar degeaba. Șoldurile mele nu încap. Myriad Miracle, programul lu' pește.

Pînă la urmă, mă hotărăsc să cobor la loc și să găsesc un alt plan. Dar, cînd încerc să cobor... pur și simplu nu pot. După ce icnesc și mă împing disperată, îmi dau seama de un adevăr cumplit și jenant: am rămas încoțopenită. Sînt blocată în lucarnă, jumătate înăuntru, jumătate afară.

OK, nu intra în panică, îmi spun apăsat. Așa, deci sînt blocată într-un luminator în ajunul Crăciunului și nimeni nu știe unde sînt. O să găsesc eu o soluție. Mereu există o soluție.

Aștept să apară soluția – dar e limpede că se rușinează. Și încep să-mi pierd optimismul. Și ia stai așa... ăla a fost un *fulg de zăpadă*?

Ridic privirea uluită și văd puncticele albe și pufoase care alunecă din cer, căzîndu-mi pe păr și pe gît. *Pe bune*, cerule? *Acum* te-ai găsit să-mi împlinești fantezia cu *Crăciun alb*? Dacă deger? Dacă îngheț și mor? N-ar fi trebuit să-mi ascult niciodată Bruce Willis-ul interior, sînt așa o idioată...

Și atunci mă pălește un gînd. Mai există o mică, foarte mică posibilitate, acum că sînt parțial afară.

Cu inima plină de speranță, îmi scot telefonul din buzunar. Îl ridic cît pot de sus, întinzîndu-mi brațul și chiorîndu-mă la ecran... și... miracol! Miracolul de pe Woodford Street! Am o liniuță de semnal! Scriu imediat un SMS:

Luke! Sînt la Pete's Pets. Blocată. Pe Woodford Street în Bickersly. Ajutor!!! Xxx

Apăs pe Trimite și mă uit la telefon cu respirația tăiată – și văd că apare „Trimis". Și fiecare părticică din corpul meu se prăbușește, ușurată. O să-l vadă. Totul e OK. Sînt salvată.

Acum că am semnal, încep să-mi vină tot soiul de SMS-uri și de mesaje și, în timp ce le citesc, mi se urcă tot sîngele în obraji.

Becky, putem vorbi? Becky, ne simțim groaznic!!!

Becky scumpa mea, venim și eu și tata pînă la tine, trebuie să-ți explicăm totul

Becky, UNDE EȘTI??? Sîntem ÎNGRIJORAȚI!!!!

Dacă am crezut vreodată că prietenilor și familiei mele nu le pasă de mine, asta e dovada

că le pasă. Şi ştiu că n-ar trebui să ai nevoie de dovezi. Dar chiar şi aşa... N-am să le şterg prea curînd.

În timp ce le citesc, îmi atrage atenţia un zgomot şi, cînd ridic ochii, mi se taie respiraţia. Oameni! Oameni în carne şi oase, pe strada asta! Salvatorii mei! Pe partea cealaltă a străzii sînt un cuplu şi un copil mic, care arată spre mine şi zîmbesc. Îi pironesc cu privirea înciudată. De ce *zîmbesc*, pentru numele lui Dumnezeu?

— Ajutor! ţip, dar nu cred că mă aud, fiindcă ei zîmbesc în continuare, iar tatăl îl ridică pe băieţel să mă vadă mai bine.

Preţ de o clipă nu pricep nimic – apoi îmi pică fisa. E din cauza costumului meu de doamna Crăciun. Ei cred că sînt un moment artistic de sărbători!

— Sînt *înţepenită*! le strig. Nu sînt doamna Crăciun, sînt *înţepenită*!

Dar sînt prea departe să mă audă ca lumea. Îmi zîmbesc, îmi fac semn cu mîna şi tatăl îmi face o poză – ce tupeu are omul ăsta! –, după care îmi fac semn toţi trei cu mîna veseli şi pleacă mai departe.

Nemaipomenit. Pur şi simplu *nemaipomenit*. Deci vezi pe cineva în costum de doamna Crăciun pe un acoperiş, în ajun de Crăciun... şi nici nu-ţi trece prin cap să-l salvezi? În ce lume dementă trăim?

Tocmai compun în minte o scrisoare plină de of către *The Times*, cînd sub mine opreşte scrîşnind o maşină, din care coboară Luke. Din doi paşi e în faţa pet shopului şi bate la uşă.

— Becky?

— Bună! strig. Luke! Aici sus! Pe acoperiş!

— *Becky?*

Face un pas sau doi în spate şi se holbează la mine, uitînd să mai închidă gura.

— Ce *Dumnezeu?* Am reuşit să contactez proprietarul, vine cineva să-ţi dea drumul... eşti bine?

— Sînt bine, da! îi răspund strigînd, moment în care opreşte cu scrîşnet o altă maşină, din care sar Suze, Janice, părinţii mei şi Minnie.

— Becky! ţipă mama îngrozită cînd mă vede. Ai grijă, scumpa mea! Să nu cazi! Graham, uite, e pe acoperiş!

— Văd! răspunde tata agasat. Nu sînt orb. Becky, scumpa mea, rezistă!

— Becky, îmi pare *atît* de rău! strigă Suze. N-am vrut niciodată să-ţi facem rău!

— Cu toţii ne dorim să petrecem Crăciunul cu tine, scumpa mea! strigă Janice, şi glasul ei subţire penetrează aerul serii. Vai, Jane, o să fie bine?

Apucă mîna mamei şi pe a lui Suze, parcă simţind nevoia de sprijin.

— Dacă o să cadă şi-o să moară?

— Nu vă temeţi! strig. Mă bucur că totul s-a rezolvat!

— Nadine aia e un monstru! strigă tata. A avut un comportament deplorabil!

— Am înţeles totul greşit! sare şi Suze, răcnind cît o ţin baierele. Sîntem aşa nişte tîmpiţi!

— Venim cu toţii mîine! adaugă mama. Toată lumea! Şi nu ne pasă de mîncare sau celalalte, draga mea. Ne pasă doar de tine! Mă auzi, Becky, scumpa mea? DE TINE!

Ridică toţi privirile spre mine, aşezaţi în şir, ţinîndu-se de mîini, în timp ce peste capetele

lor cad fulgi de nea și, pentru cine-i vede, arată exact ca familia Who din cartea despre Grinch a lui Minnie. Și, brusc, îmi simt inima plină și uit de toate grijile. N-am curcan. Nimic n-o să iasă perfect. Dar, cum mă uit așa în jos, spre cei pe care-i iubesc... îmi dau seama că nu-mi pasă.

Douăzeci și doi

Am curcan!

Cînd îl scot din cuptor, auriu tot, crocant și suculent, pur și simplu nu-mi vine să cred. Sînt aici. De Crăciun. Cu toată lumea. Și prînzul arată bine. Și toată lumea e foarte bine dispusă...

Și eu port o rochie Alexander McQueen care *mă încape!*

Luke mi-a dat-o cadou azi-dimineață, imediat după ce am urmărit-o amîndoi pe Minnie întîmpinîndu-și hamsterul cu o bucurie fără margini. Mi-a întins un pachet învelit în hîrtie de cadou, zicînd cu un chip impenetrabil:

— Știu că deschidem cadourile mai tîrziu, dar înțeleg că îți place modelul ăsta?

M-am uitat la pachet confuză, după care am rupt hîrtia și mi-a căzut fața.

Era exact rochia cea superbă pe care mi-am luat-o de la reduceri – însă cu două mărimi mai mare! (Luke a zis că „a găsit-o întîmplător în oraș", ceea ce e aproape imposibil, dar evident că a simțit nevoia să bagatelizeze.) E un cadou fantastic și foarte inspirat.

OK, da, poate că aș fi preferat *puțin* să încap în cea minusculă. Dar trebuie să nu uităm ce înseamnă de fapt Crăciunul, așa cum foarte înțelept ne-a spus preotul azi dimineață la biserică.

Crăciunul nu înseamnă să porţi mărimea XXS. Nici să reuşeşti cu greu să intri într-o rochie şi să nu mai poţi respira, apoi să mori şi toată lumea să spună „O, nu, tocmai de Crăciun!". Crăciunul înseamnă să porţi o rochie în care poţi respira *şi* în care îţi poţi mişca braţele, fiindcă se pare că în ziua de Crăciun trebuie să le faci pe amîndouă – toată lumea te îmbrăţişează şi exclamă şi găteşte şi dă noroc.

Şi, în timp ce mă admiram în oglindă, Luke mi-a făcut cel mai frumos cadou de Crăciun posibil. A ieşit din baie, proaspăt duşat, şi m-am uitat la el gîndindu-mă „E ceva schimbat la el... s-a schimbat ceva..." Apoi mi-am dat seama. A dispărut mustaţa!

— Mustaţa ta, Luke! am exclamat precaută. E... Ţi-ai...?

— Nu te superi, nu, Becky? a zis Luke. Nu te superi prea tare? Ştiu că ţineai mult la ea, dar pur şi simplu nu cred că sînt *eu* cu ea.

— E în regulă, am zis generoasă. Trebuie să alegi ce te face *fericit*, Luke.

— Chiar *ţi-a plăcut*, aşa-i? a adăugat el, căutîndu-mi privirea – şi am simţit în glasul lui o undă ironică.

— Sigur că da, am răspuns demnă. Ţi-am şi spus, nu?

— Da, scumpa mea, a zis el amuzat. Mi-ai şi spus-o.

Încă nu ştiu cum de şi-a dat seama – dar nu-mi pasă. Am un soţ fără mustaţă! Ura! Şi acum e ora două după-masa şi simt că am făcut deja un milion de lucruri. Am ascultat cu toţii potpuriul de colinde alcătuit de preot, care a luat-o foarte tare pe arătură, dar a fost salvat de sunetul vesel al tamburinei. Copiii au dat cu sete

în piñata şi au ţipat de încîntare cînd dulciurile au început să se reverse din ea. Mama şi Janice şi-au pus lumînări în păr ca să cînte melodii suedeze, deşi asta a durat doar treizeci de secunde, fiindcă s-au enervat un pic amîndouă. Pe urmă Janice ne-a fardat pe toţi, astfel încît acum toţi avem feţele un pic strălucitoare, neuniforme şi bizare.

Am băut şampanie, Baileys, sherry dulce, mojito festiv şi kombucha organică (Jess). Am pus pe masă tartine asortate, constînd în somon afumat pe pîine, somon afumat pe biscuiţi săraţi, somon afumat pe blinii şi somon afumat pe beţişoare de cocktail.

Şi acum e marea clipă a prînzului centrat în jurul curcanului şi mă simt... cum mă simt?

— Mă simt *sprygge*, zic, dîndu-mi seama de asta chiar în clipa în care Suze intră în bucătărie. Complet şi absolut *sprygge*.

— Şi eu la fel, zice Suze din inimă. Ştii, aseară am crezut c-ai fost răpită! Cred că mi-a stat efectiv inima.

Învelesc curcanul în folie de aluminiu, aşa cum spune Mary Berry că trebuie făcut, şi zic „OK, acum se odihneşte", pe cel mai profi ton de gazdă de Crăciun. (Sinceră să fiu, habar n-am care-i treaba cu „odihnitul", dar am încredere oarbă în Mary Berry.)

— *Cîte* garnituri faci? întreabă Suze uitîndu-se în cuptor.

— Trei. Plus falafel picant, adaug arătînd spre tava de sus.

— Falafel picant? se holbează Suze la mine.

— Tuturor le place falafelul picant de Crăciun, zic defensiv. Şi e şi etic. Hai, e momentul pentru nişte cadouri.

— Ei bine, curcanul arată minunat, Bex, zice Suze în timp ce ieşim din bucătărie şi ne întoarcem în sufragerie. Totul arată minunat. Slavă Domnului că există Steph!

Fiindcă Steph m-a salvat cu curcanul. Cînd ne-am întors într-un final acasă de la pet shop, rîzînd uşor isteric (eu şi învineţită, fiindcă nu-i chiar atît de distractiv pe cît ai crede să fii tras afară dintr-o lucarnă îngustă), am găsit-o în faţa casei. Aşezată pe prima treaptă. Cu curcanul uriaş lîngă ea şi costumul lui Minnie în poală.

— Am primit eu pachetul! a strigat cînd am intrat pe poartă. Nu te teme, e autentic!

— Steph! am strigat copleşită. Eşti incredibilă! Îţi mulţumesc din suflet. Dar... familia ta...

— Măcar atît să fac şi eu, a zis Steph. Luke mi-a zis că nu te găseşte şi m-a întrebat dacă ştiu ceva de tine. A zis că pleacă să te caute – şi m-am gîndit „Ei bine, în orice caz, o să am grijă să nu le lipsească curcanul". Aşa că am venit imediat. Cînd i-am spus, mama a fost instantaneu de acord imediat. E... noi toţi îţi sîntem foarte recunoscători, Becky.

— Bex, ce caută Steph Richards la tine acasă? a zis Suze bulversată. Despre ce vorbeşte?

Şi în clipa aceea n-am ştiut cum am să-i explic prietenia noastră fără să-i spun mai mult decît e cazul.

Dar n-a fost nevoie să-mi mai bat capul fiindcă, în timp ce ne apropiam, Steph s-a ridicat şi a zis hotărîtă:

— Bună, Suze. Nu ştiu dacă ţi-a zis Becky, dar soţul meu m-a părăsit.

— A, a zis Suze, luată prin surprindere. Am înţeles. Nu. Habar n-aveam. Îmi pare foarte rău s-aud asta.

— Păi încercam să ţin totul secret, a zis Steph. Dar acum am renunţat. În orice caz, Becky a fost ca o stîncă pentru mine în ultimele săptămîni, aşa că mă bucur să-i fiu şi eu de ajutor.

Apoi mi-a întins costumul de mătase albastră şi a adăugat:

— Minnie ar trebui să-l poarte de Crăciun. E al ei. Tu l-ai făcut, Becky. Ar trebui să te bucuri de el.

La care Suze a făcut ochii şi mai mari şi a zis:

— Ăsta e al lui Minnie? Dar... Bex...

Aşa că a trebuit să explic totul. La care Suze a zis că *ştia ea* c-am făcut un costum mai frumos decît cel cu eşarfa Denny and George. Dar pe urmă a retractat imediat ca să nu mă supăr şi a început să spună că, de fapt, din multe puncte de vedere *preferă* costumul Denny and George, pentru că e extraordinar de creativ.

În cele din urmă, Steph a zis că trebuie să plece, dar m-a îmbrăţişat strîns şi mi-a şoptit în ureche „Hai să avem un Crăciun fericit, da?" Şi, în timp ce se îndepărta, pentru prima oară arăta ca şi cum acest lucru chiar ar fi posibil.

Cît despre mine, am cel mai fericit Crăciun din cîte îmi amintesc, în ciuda faptului că toată zăpada a dispărut. (Tipic.) Se aud colinde. Mîncarea miroase senzaţional. Minnie e în al şaptelea cer. Mama şi Janice sînt din nou cele mai bune prietene, iar mama chiar poartă un taior vechi de-ale lui Janice, cu un colier de beteală. Azi-dimineaţă, la un Buck's Fizz, mi-a zis:

— Chiar *ne place* în Shoreditch, scumpa mea. Aşa cum îţi place o vacanţă. Dar nu e...

Şi şi-a dus mîna la inimă. N-a zis mai mult, dar cred că ştiu la ce se referea.

Deşi, după ce a spus asta, Janice a zis de vreo sută de ori că abia aşteaptă s-o viziteze mai des pe mama şi să se ducă la „ateliere şi evenimente", şi „Poate că Martin şi cu mine o să ne căutăm şi noi un apartament în Shoreditch!". Aşa că habar n-am cum o să evolueze lucrurile. Cît despre Flo, subiectul n-a fost deloc pomenit. E ca şi cum nici n-ar fi existat.

Vedeta spectacolului e, desigur, Santiago. Ne prefacem cu toţii că sîntem interesaţi de poveştile şi glumele celorlalţi, însă, în realitate, nimeni nu-şi poate lua ochii de la el. Acum se joacă cu toţi ceilalţi copii nu ştiu ce joc al lui Clemmie cu imagini de pălării. Şi ceilalţi copii sînt atît de drăguţi şi au atîta grijă să-l includă şi pe el, că sînt extrem de înduioşată.

— E incredibil, îi spun lui Jess la fiecare cinci minute, fiindcă e, chiar e.

E, de asemenea, cel mai etic îmbrăcat copil pe care l-am văzut vreodată, în haine de bambus şi bumbac reciclat şi încălţăminte de piele vegană. *Plus* că e singurul copil care a fost cît de cît interesat de pomul meu eco, aşa că mai primeşte o bilă albă, spre deosebire de finul meu Ernest, care a zis sec „Ce-i ăsta? Să-l duc la reciclare?". Sinceră să fiu, nu e priveliştea *cea mai* impresionantă. E o creangă din grădină împodobită cu trei linguri. Dar Santiago a mîngîiat lingurile şi a zîmbit – are cel mai fermecător zîmbet – şi, cînd Jess s-a uitat la el, mi-am dat seama că e absolut topită după el.

De fapt, cred că trebuie să fie în al nouălea cer, fiindcă în urmă cu o oră am constatat cu toţii că Minnie l-a împodobit pe Santiago cel zîmbitor cu beteală şi luminiţe de Crăciun. Dar

cînd eu m-am năpustit îngrozită să i le dau jos, gîndindu-mă „O, Doamne, plastic dăunător, beteală dăunătoare, Jess o să se facă foc și pară și-o să plece", ea m-a prins de braț și m-a oprit. Și, cu o expresie ușor jenată, a zis:

— Stai. E dulce rău. Lasă-mă să-i fac repede o poză.

Jess i-a făcut o poză băiatului ei împodobit cu decorațiuni de plastic! Jess, care urăște plasticul! Abia a devenit mamă, îmi dau seama. Iar asta i-a modificat deja creierul.

Tocmai vreau să bat cu furculița în pahar și să propun să deschidem niște cadouri, cînd Suze vine la mine respirînd precipitat și zice:

— Bex. Vino-aici o clipă.

Mă conduce în hol și-mi arată o cutie mare de carton, pătată de ploaie și găinat de pasăre.

— Asta era în grădina ta din față! zice. Tocmai ieșisem să duc gunoiul și am văzut un colț al ei, ascuns după tufișul de trandafiri. Cred că zace acolo de vreo cîteva zile.

— O, Doamne, zic vinovată. Trebuie să fie ceva cumpărat de pe net.

— Ce? zice Suze curioasă. E destul de mare.

— Habar n-am. Nu-i spune lui Luke.

Îl deschid grăbită ca să-l pot duce să-l ascund sub pat – însă ceea ce văd mă face să încremenesc. E piele. Piele maro închis. Cînd rup cartonul mai departe, cu inima bubuindu-mi, văd un mîner. Un breloc de alamă pe care scrie „LB". Rup restul cartonului înnebunită – și-l văd în toată splendoarea lui. E portamantoul. Nu-mi vine *să cred*.

— Uau! exclamă Suze. E fenomenal! De unde l-ai luat?

Nu pot vorbi. Caut un plic, un bilet, ceva – și-l văd. Rup plicul scump și căptușit și dau de

un cartonaş de corespondenţă, cu o notă scrisă de mînă:

Stimată doamnă Brandon
(născută Bloomwood),

Am înţeles că sînteţi o pionieră; sînteţi prima membră a Clubului de Biliard al Londrei. Soţul meu, Sir Peter Leggett-Davey, e ultragiat. Văzînd furia lui, mi-am dorit din suflet să fi făcut eu asta în urmă cu mulţi ani şi vă admir curajul şi determinarea.
Mi-a spus Simon Millett că v-aţi fi dorit foarte tare să cîştigaţi acest premiu la tombolă. Sînt încîntată să vi-l pot trimite, cu cele mai bune urări şi cu felicitările mele.

Lady Rosamund Leggett-Davey
(născută Wilson)

— De la cine e? zice Suze şi ridic capul, aproape ameţită.

— De la... cineva, zic într-un final.

Apoi, cînd aud rîsul lui Luke, intru în priză.

— Repede, Suze. Ajută-mă să-l împachetez.

În cinci minute l-am şi împachetat şi l-am băgat sub brad, dar acum bat cu furculiţa în pahar.

— Hai să deschidem nişte cadouri înainte de masă! zic şi toată lumea se adună în jurul pomului. Şi Luke, vreau să încep cu ăsta. Crăciun fericit.

— Dar mi-am văzut cadoul, zice Luke confuz. Era mult mai mic.

— Ăla a fost... o momeală, improvizez repede. Ha! Te-am păcălit!

E în regulă. O să-i dau puloverul de ziua lui.

Luke rupe hîrtia şi-l urmăresc muşcîndu-mi buza cum se uită mirat, clipeşte, apoi se uită mai atent, îşi trece o mînă peste piele, îl deschide şi-l închide, îi admiră căptuşeala, brelocul cu „LB" şi splendoarea absolută... apoi ridică, în fine, ochii spre mine. Pare de-a dreptul copleşit.

— Becky, zice în cele din urmă şi vine să mă sărute. E incredibil. Unde *Dumnezeu* ai găsit aşa ceva?

— Ăăă...

Şoväi. Poate că într-o zi am să-i spun lui Luke întreaga poveste – însă nu chiar în clipa asta.

— L-am văzut pur şi simplu într-o vitrină, zic, ceea ce e adevărat. Şi era atît de minunat, că a trebuit să-l obţin. Aşa! adaug schimbînd vorba. Hai să-i dăm lui Janice cadourile ei ca să-i mulţumim pentru felul minunat în care ne-a aranjat.

Nu pot să nu mă uit la ceilalţi cu un zîmbet fiindcă adevărul e că sîntem cu toţii implicaţi în povestea asta. Am făcut chiar şi un grup secret pe WhatsApp intitulat „cadourile lui Janice" – şi *abia* aştept să-i văd faţa.

Cadoul lui Suze e un pachet de carne proaspătă de crab în carton izolat.

— Ştiu că-ţi plac mult crabii, Janice, îi spune sincer. Dar e *foarte* perisabil, e *musai* s-o mănînci foarte repede.

Cadoul mamei e un pachet plat şi, cînd îl deschide, Janice găseşte în el un desen cu casa ei din Oxshott.

— Uite, draga mea! zice mama veselă. Are fiecare amănunt. Sper din suflet să vă placă, ţie şi lui Martin!

Cadoul meu e o perie de păr care are „Janice" gravat pe spate. Tom îi dă un ceainic personalizat

„Janice", în timp ce Jess îi dă o cutie de bomboane de ciocolată pe care e printat mesajul „Soacrei mele, Janice".

— Dumnezeule, zice Janice destul de fîstîcită. Ce cadouri minunate. Absolut superbe.

— Dar Janice, zice Martin, căruia îi pică în fine fisa. Şi dulapul? Nu poţi dărui mai departe nimic din toate astea.

— Martin! îl apostrofează Janice colorîndu-se la faţă.

— Vai, Janice! zic ducîndu-mi o mînă la gură. Cred că va trebui *să te bucuri* personal de cadourile tale.

Îi zîmbesc ca să-i arăt că o tachinez, dar se face şi mai stacojie.

— Da! zice fluturîndu-şi părul, cu un aer jenat. Bine. Mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor.

Ia ceainicul şi pare brusc încîntată.

— Chiar *o să-mi placă* să-l folosesc, zice. Chiar *o să-mi placă*.

— Aşa, acum urmează cadoul meu pentru Suze, anunţ. Jess ne-a spus că ne dăruieşte fiecăruia cîte un cadou cu zero la sută deşeuri, iar asta ne-a inspirat şi pe noi. Aşa că ne oferim una alteia lucruri pe care le avem deja. Doar că n-am putut să mă hotărăsc, aşa că... staţi o clipă...

Ies din cameră, înşfac sacul pe care l-am ascuns în dulapul din hol, legat cu o fundă mare roşie, şi îl trag după mine în încăpere.

— Suze, aici sînt o groază de lucruri. Alege-ţi tu ce vrei. Pe bune. Cred că toate îţi vin bine.

— Bex! zice Suze cu respiraţia tăiată. Şi eu am făcut la fel!

Bagă mîna în spatele canapelei şi trage afară trei saci de gunoi şi mă uit la ei brusc surescitată. Trei saci de gunoi plini cu hainele lui Suze? E

cadoul de Crăciun perfect! Nu rezist să bag mîna într-unul dintre ele şi scot puloverul ei roz deschis cu umeri căzuţi, de caşmir.

— Mereu mi-a plăcut puloverul ăsta, zic în extaz.

— Şi mie ăsta! mi se alătură Suze, scoţînd cardiganul meu Ally Smith cu nasture inscripţionat. O, Doamne, Bex, eşti sigură?

— Sigur ca da! Pune-l pe tine! Să te văd!

— Poate c-ar fi bine să vă ocupaţi de asta după masă, zice Luke grăbit. Sau... chiar după Crăciun. Mîncăm, ce ziceţi? Şi ne ocupăm de restul cadourilor mai tîrziu?

— Da, zic fără tragere de inimă, punînd înapoi un şal de pene. Sau mai bine... nu! spun şi mă ridic mai bine în scaun, cuprinsă de un gînd. Cred că Jess şi Tom ar trebui să ne dea cadourile lor înainte de masă. V-aţi răzgîndit sau ne dăruiţi, cum ai zis, cuvinte? o întreb pe Jess curioasă.

— Da, zice Jess, vag îmbujorată. Avem cîte un cuvînt pentru fiecare dintre voi.

Abia aştept să aud cuvintele astea. *În viaţa mea* n-am primit drept cadou un cuvînt.

— Păi... e nemaipomenit, zic. Abia aştept.

Jess şi Tom se ridică şi se duc la tata, care zice „Eu?" şi rîde nervos – apoi tace sub privirea lor serioasă. Îl privesc în tăcere alte cîteva clipe şi încep să simt furnicături de emoţie. Adevărul este că e o clipă magică. Mă uit în jur şi cred că toţi ne simţim la fel – ultraimpresionaţi – şi ne întrebăm oare ce se va întîmpla în continuare. E ca şi cum ne-am afla deodată la o ceremonie specială.

— Graham, zice Tom serios în cele din urmă, am dori să-ţi dăruim cuvîntul... „înţelept".

— Dumnezeule, zice tata surprins. Păi... mulţumesc. Mulţumesc foarte mult!

Ca şi cum ar fi exersat îndelung (ceea ce probabil s-a întîmplat), Tom şi Jess se mişcă sincron către Clemmie şi-o fixează cu aceeaşi privire gravă.

— Clemmie, zice Jess blînd, am dori să-ţi dăruim cuvîntul „privighetoare".

„Privighetoare!" E genial, fiindcă aşa e, Clemmie chiar are o voce minunată.

— Mulţumesc, zice Clemmie un pic bulversată, apoi Tom şi Jess se apropie de Tarkie.

— Tarquin, zice Tom, am dori să-ţi dăruim cuvîntul „dinamic".

E foarte bine ales, fiindcă îl văd pe Tarquin impresionat la culme. Şi acum cei doi se îndreaptă spre mine, cu privirea intensă – şi, fără voia mea, mă trece un spasm nervos uriaş. *Dă Doamne* să nu fie „datornică". Sau „ţicnită".

— Becky, zice Jess serioasă, dorim să-ţi dăruim cuvîntul „bucurie".

„Bucurie?" Am primit cuvîntul „bucurie?" Mă simt ridicol de încîntată şi-i zîmbesc fericită lui Luke. Am primit cuvîntul „bucurie"!

În timp ce Jess şi Tom îi iau pe fiecare la rînd, sînt efectiv vrăjită. De fapt, toată lumea e. Janice primeşte „frumuseţe", ceea ce-i face obrajii trandafirii de plăcere. Luke primeşte „integritate", ceea ce ştiu că îi va merge la suflet. În cele din urmă, după ce fiecare şi-a primit cuvîntul, Tom şi Jess rămîn unul în faţa celuilalt, cu Santiago între ei, cu ochi mari şi solemni.

— Tom, zice Jess cu gravitate, îţi dăruiesc cuvîntul „putere".

— Jess, spune Tom, îţi dăruiesc cuvîntul „hotărîtă".

Apoi se întorc amîndoi spre Santiago şi încep să gesticuleze, probabil în limbajul semnelor, în

timp ce el îi privește cu ochii mari. În cele din urmă fac o mică pauză, apoi trag aer în piept adînc și spun cu blîndețe, la unison:

— Santiago. Fiul nostru. Îți dăruim cuvîntul „îndrăgit".

Îndrăgit. O, *Doamne.* Am ditamai nodul în gît și mă hotărăsc pe loc că niciodată nu mai vreau altceva de Crăciun decît un cuvînt. Cuvintele sînt maximum. Cuvintele sînt super. Cuvintele sînt cel mai bun cadou *din lume.*

Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd ne adunăm în jurul mesei, fiecare e încă ușor marcat de cuvîntul extraordinar pe care l-a primit.

— Cuvîntul meu e „brav", le spune Ernie mîndru tuturor. Înseamnă curajos. Înseamnă că sînt foarte curajos.

— Vai, Becky! exclamă Janice brusc. Era să uit. Mai am ceva pentru tine. Nu e mare lucru, dar l-am luat de la Tîrgul de Accesorii pentru Crăciun. Am vrut să ți-l dau chiar atunci drept mulțumire că m-ai invitat, dar am uitat. Mi s-a părut amuzant.

Se duce în hol și vine cu o sacoșă de cadou pe care mi-o întinde.

— Cum ți-am zis, nu e mare lucru...

Bag mîna în sacoșă, așteptîndu-mă la un luciu de buze sau așa ceva – însă degetele îmi ating un obiect moale, învelit în hîrtie de cadou. Îl scot și văd un licăr argintiu. Și-mi stă inima.

Doar nu e, *doar nu e...*

Rup restul hîrtiei – și o văd! E lama argintie! Nu-mi vine să cred. Janice *a avut-o la ea tot acest timp*?

— Cum ți-am zis, nu e mare lucru, zice Janice a scuze, dar mi-a sărit în ochi și...

— Janice! exclam şi îmi arunc braţele în jurul ei. *O ador!*

— Ce bine! zice cu o mină încîntată. Ce mă bucur. Crăciun fericit, scumpa mea!

Nu rezist şi mă duc repede în sufragerie ca să agăţ lama în brad, chiar în clipa aia. O pun chiar în faţă, după care mă trag înapoi şi o privesc admirativ. Pomul nostru arată cu totul altfel acum!

Apoi mă duc la bucătărie, unde-l găsesc pe Luke stînd în picioare, cu ochii în telefon.

— Cum e curcanul? zic. Arată bine după ce s-a odihnit? Luke? adaug, cînd el nu-mi răspunde. *Luke?*

În cele din urmă, Luke ridică uşor capul şi mă priveşte cîteva clipe.

— Becky, zice cu un glas ciudat. Tocmai am primit un e-mail de la un tip pe nume Simon Millett, care-mi urează Crăciun fericit şi m-a pus la curent cu cîteva lucruri.

Poftim? I-a scris lui Luke. Ce nemernic.

— A, zic repede. Păi, eu una nu l-aş lua în seamă...

— Conform spuselor lui, ai făcut un pic mai mult decît „să-mi vezi cadoul în vitrină". Mi-a trimis un link la buletinul informativ al Clubului Londrei. Pe care îl primesc *oricum*, adaugă cu un glas şi mai ciudat, dar pe care nu mă obosesc niciodată să-l citesc. Fiindcă niciodată nu m-aştept să găsesc în el o fotografie cu soţia mea.

Întoarce telefonul spre mine şi văd o poză cu mine adresîndu-mă moşilor de nouăştrei de ani, cu braţele ridicate şi gura deschisă. *Cine* o fi ales poza asta oribilă? Pun pariu că Sir Peter.

— A, da, zic, pentru că Luke pare că aşteaptă un răspuns. Da, m-am înscris într-un club.

Încerc să-mi iau un ton firesc.

— Aveam de gînd să-ți spun. Poți veni și tu, ca invitat al meu, dacă vrei.

— Becky...

Luke tace, părînd c-a amuțit efectiv. Un club de *biliard*?

— Da, voiam portmantoul! zic apărîndu-mă. Avea inițialele *tale* pe el.

— Deci ai schimbat regulamentul unuia dintre cele mai vechi cluburi din oraș, zice Luke privindu-mă ca și cum ar mai vrea să-mi spună o mie de alte lucruri, dar nu știe de unde să înceapă. Ai măturat pe jos cu ei, conform spuselor acestui Simon Millett. *Mare păcat* că n-am fost și eu de față.

— Mă rog, ce să zic, ridic eu din umeri. N-aveam de gînd să-ți dau cadou *același* aftershave pe care-l folosești de-o viață...

Și apoi nu mai pot spune nimic fiindcă Luke mă cuprinde într-o îmbrățișare strînsă. Atît de strînsă, încît abia pot să respir.

— Nu mai există nimeni ca tine, Becky, îmi zice sărutîndu-mă pe gît, cu glas înecat. Nimeni, în toată lumea.

E un lucru pe care Luke mi-l spune destul de des. Și uneori nu sînt sigură dacă o spune în sens pozitiv sau negativ. Însă acum sînt destul de sigură că e în sens pozitiv.

În cele din urmă ne desprindem din îmbrățișare, trag aer în piept de cîteva ori și-mi amintesc ce *ar trebui* să facem, și anume să luăm masa de Crăciun. Luke duce curcanul și eu îl urmez cu curcanul vegan Porcușorul Peppa. Întreaga asistență izbucnește în ovații, iar Tarkie exclamă cu un nod în gît:

— Şi-aşa spunem cu toţii![1]

Următoarele cîteva minute sînt un talmeş-balmeş de tăiat curcanul, zgomot de linguri şi platouri trecute de la unul la altul. Însă în cele din urmă toată lumea are în faţă o farfurie cu mîncare şi am desfăcut pocnitorile (sustenabile, imprimate manual de femeile din Nepal), toată lumea poartă cîte un coif de hîrtie – şi masa de Crăciun poate începe. Masa arată fantastic, cu panglici scoţiene, confetti în culori aprinse şi lumînări scandinave. (Pînă la urmă, tema mea a fost „eclectic".) Martin şi-a umplut farfuria cu varză de Bruxelles, Suze cu broccoli şi fiecare a luat cel puţin o gogoaşă. Porcuşorul Peppa e un mare succes – cred că de acum încolo va trebui să avem în fiecare an un curcan vegan.

— Măi, măi! zice mama, al cărei cuvînt a fost „sursă" şi care tocmai mi-a mărturisit că la început a crezut că Tom şi Jess au spus „scursă", drept care a fost destul de bulversată şi a trebuit să i se explice.

— Ce Crăciun minunat!

Se ridică în picioare şi bate cu lingura de budincă în farfurie pînă cînd se face linişte.

— Oameni buni! Aş vrea să ţin un toast. Ştim cu toţii că lui Becky nu i-a fost deloc uşor în aceste ultime zile, cu tot ce s-a întîmplat. Dar iată-ne, sîntem aici cu toţii, ne bucurăm de un Crăciun minunat, în această casă superb împodobită şi aş vrea să vă spun vouă, Becky, Luke şi Minnie că... vă mulţumim!

---

1. În engl., în orig., „And so say all of us", vers din cîntecul popular în Marea Britanie *For He's a Jolly Good Fellow*, cîntat adesea la aniversări.

Ridică paharul.

— În cinstea familiei Brandon!

— În cinstea familiei Brandon! repetă toată lumea ridicîndu-se în picioare, iar Suze adaugă „Născută Bloomwood" și toată lumea izbucnește în rîs, apoi se așază la loc și dă iama veselă în mîncare.

Mă reazem de spătarul scaunului și mă uit cîte o clipă la fiecare, îmbibîndu-mă de fericirea acestui moment – mama îi taie curcanul lui Minnie, Suze se uită în oglindă să vadă cum îi stă coiful, iar Jess citește suspicioasă fluturașul ce confirmă sustenabilitatea pocnitorilor. Crăciunul e cel mai frumos. Chiar și dacă nu iese perfect, tot e cel mai frumos. Apoi mă întorc către Luke, care stă în stînga mea, în capul mesei.

— Apropo, ce zici de cuvinte? îi spun făcîndu-mă că-l întreb despre mîncare. Despre cadoul de la Tom și Jess, adică.

— Destul de impresionant, zice Luke. Dar, cumva, altfel decît m-am așteptat.

— Și eu la fel.

Încuviințez, după care adaug pe cel mai firesc ton posibil:

— Ia zi... tu ce cuvînt mi-ai dărui?

— Ei, nu știu, zice Luke rîzînd degajat.

— Haide, Luke, dăruiește-mi un cuvînt. Dăruiește-mi un cuvînt de Crăciun.

Parțial glumesc, dar parțial vorbesc serios. Brusc, îmi doresc să aflu cuvîntul lui. Cuvîntul pe care l-ar alege pentru mine.

Parcă simțind ce-i în sufletul meu, Luke își lasă jos cuțitul și furculița. Se întoarce spre mine și ochii lui negri privesc în ochii mei cîteva clipe ce par fără sfîrșit, apoi spune încet:

— „Preaiubită".

Îmi ard obrajii şi simt că mă înţeapă o lacrimă. „Preaiubită". Ăsta e cuvîntul lui pentru mine, „preaiubită".

Îmi place noua mea rochie. Sigur că-mi place. Dar ăsta e cadoul de care am să-mi amintesc toată viaţa.

— E un cuvînt bun, zic încercînd să-mi păstrez cumpătul. Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere.

Luke îşi ia din nou tacîmurile şi reîncepe să mănînce.

— Acum dă-mi tu un cuvînt, adaugă. Şi să fie reuşit, te rog.

Rămîn tăcută o clipă, gîndindu-mă. Apoi trag aer în piept tremurînd uşor şi zic:

— OK. Am să-ţi dau un cuvînt.

— Super! zice Luke şi se şterge la gură. O să-mi placă?

— Cred c-o să-ţi placă, zic, cu inima bubuindu-mi în piept. Sînt destul de sigură. Eşti pregătit?

Aştept pînă îşi lasă jos cuţitul şi furculiţa. Aştept pînă întoarce capul şi se uită drept în ochii mei. Aştept. Şi iar aştept.

Apoi mă aplec spre el şi-i şoptesc încet la ureche:

— „Însărcinată".

Clubul de Biliard şi Muzică
de Salon al Londrei
Fond. 1816
St James's St London SW1

Stimată doamnă Brandon născută Bloomwood,

Vă mulţumim pentru recenta dumneavoastră scrisoare, prin care solicitaţi acordul nostru de a folosi sala Prince of Wales pentru „petrecerea bebeluşului", termen, din cîte ştiu, american. Mă tem că acest lucru va fi imposibil. Nu este un scop adecvat pentru sala în chestiune. De asemenea, nici nu poate fi vorba să puteţi umple o încăpere a acestui club cu „enşpe mii de baloane", cum spuneţi. Unii dintre membrii noştri sînt foarte în vîrstă şi o asemenea imagine i-ar perturba, dacă nu cumva le-ar fi chiar fatală.

Cu stimă,
Sir Peter Leggett-Davey, Preşedinte

Clubul de Biliard și Muzică de Salon al Londrei, fond. 1816 St James's St London SW1

PROCES-VERBAL AL ȘEDINȚEI TRIMESTRIALE A MEMBRILOR (CONT.)
PROPUNEREA NR. 6

Ca doamnei Brandon (născută Bloomwood) să i se permită să: 1. Organizeze o „petrecere a bebelușului" în sala Prince of Wales; 2. Să decoreze sala Prince of Wales cu baloane umflate; 3. Să instaleze un suport multietajat cu brioșe; 4. Să servească Prosecco și 5. Să pună la boxe muzică interpretată de îndrăgita cîntăreață cunoscută sub numele de „Beyoncé".
Propusă de doamna Rebecca Brandon (născută Bloomwood)
Secondată de Lordul Edwin Tottle

Voturi pentru: 56.
Voturi împotrivă: 3.

Mulţumiri

Doresc să le mulţumesc minunaţilor mei cititori – în primul rînd, celor care s-au interesat atît de amabil de soarta lui Becky. Entuziasmul şi dragostea voastră au fost o uriaşă sursă de inspiraţie pentru scrierea acestei cărţi.

De asemenea, doresc să-i aduc mulţumiri speciale Lindei Evans, care a revenit de la pensie de dragul lui Becky!

În colecția „CHIC"

au mai apărut:

Sophie Kinsella – *La cumpărături cu Minnie*
Sheila O'Flanagan – *Nunta lui Isobel*
Dorothy Koomson – *Fetele de înghețată*
Candace Bushnell – *În jungla orașului*
Lauren Weisberger – *Noaptea trecută la Chateau Marmont*
Candace Bushnell – *Jurnalele lui Carrie*
Helen Fielding – *Celebritate pentru o cauză nobilă*
Leonie Fox – *Clubul privat*
Candace Bushnell – *Vara în New York*
Alexandra Ares – *Viața mea pe net*
Sophie Kinsella – *Am numărul tău*
Sophie Kinsella – *Noaptea nunții*
Lauren Weisberger – *Răzbunarea se îmbracă de la Prada*
Kevin Kwan – *Asiatici bogați și țicniți*
Helen Fielding – *Bridget Jones, topită după el*
Holly Peterson – *Ideea de iubit*
Sophie Kinsella – *La cumpărături pentru vedete*
Marian Keyes – *Femeia care mi-a furat viața*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în Las Vegas*
Helen Fielding – *Bridget Jones însărcinată*
Sophie Kinsella – *Viața mea nu chiar perfectă*
Allison Pearson – *Cît de greu poate fi?*
Sophie Kinsella – *Surprinde-mă*
Lauren Weisberger – *Tenis cu diavolul*

în pregătire:

Sophie Kinsella – *Îți rămîn datoare*